

Brudstykker af en landsbyhunds dagbog

Af Connor (Joyful Wheatens Clancy)

I samarbejde med Karl-Frederik Bitsch

Forvuf

Hej med jer. Jeg hedder Connor. Jeg er en Irish Softcoated Wheaten Terrier. Jeg er født den 7. december 2012. Min mor hedder Luna. Hun bor i Assens, hvor jeg og mine 7 søskende blev født. Jeg har aldrig mødt min far. Han hedder Brian. Han bor i Sydtyskland. Jeg har hørt, han er en flink fyr. Min mor er i hvert fald meget begejstret for ham. Jeg tror dog ikke, de har kendt hinanden så længe. Egentlig var det vist slet ikke noget fast forhold. Alligevel siger mor, at vi var ønskebørn.

Jeg skal nu til at starte på nye eventyr. Jeg har derfor besluttet, at jeg vil skrive dagbog, så jeg kan læse om oplevelserne, når jeg bliver gammel. Måske synes I også, det kan være sjovt at læse.

Det vil sige skrive - jeg er ikke så god til det med computer. Jeg ved godt, hvor man skal trykke, men mine poter er allerede så store, at jeg nemt kommer til at trykke 3-4 knapper ned på en gang. Jeg fortæller derfor bare Karl-Frederik, hvad der skal skrives. Så skriver han det ned.

Med hensyn til titlen må jeg indrømme, at jeg har ladet mig inspirere af Steen Steensen Blichers bog "Brudstykker af en landsbydegns dagbog". Den så jeg lige i reolen.

Med vuffelig hilsen

Connor

Fredag den 1. februar 2013

I dag er en ganske særlig dag. Jeg og mine søskende fylder 8 uger. Vi har fået at vide, at så er tiden kommet, hvor vi skal ud på nye eventyr. Om morgenen fik jeg et fint nyt blå halsbånd på.

Tidlig om formiddagen ringede det på døren. Mor og moster Stella blev ellevilde. Moster Stella bliver altid meget begejstret, når der kommer gæster. Det viste sig at være Hanne og Karl-Frederik, der kom. Jeg havde set dem 2 gange tidligere. Men da vidste jeg jo ikke, det var dem, jeg skulle bo hos. Mine søskende hoppede og dansede. Jeg valgte, at vise mig fra den søde side. Jeg sad stille og ventede. Jeg var jo godt klar over, at det var mig, der skulle med.

Vi skulle ud at køre i bil. Vi skulle til et land, der hedder Jylland. Jeg havde prøvet at køre i bil før, men det var ikke så langt. Det var kun til dyrlægen, da dyrlægen skulle se, hvor fine vi var. Vi var selvfølgelig alle meget fine.

Jeg havde fået fortalt, at man kan blive køresyg, når man skal ud at køre i bil. Det blev jeg ikke. Jeg syntes, det var mægtig sjovt at køre i bil. Karl-Frederik kørte. Hanne og jeg sad på bagsædet. Vi havde den kasse med, som jeg nu sover i. Hanne havde lagt noget på sædet og i min kasse, så der ikke kunne komme noget på sædet, hvis jeg skulle komme til at tisse eller blive køresyg. Hanne og Karl-Frederik havde talt om, at vi skulle holde nogle gange på turen, så jeg kunne komme lidt ud. Men da jeg først lige blevet vaccineret, kan jeg måske blive smittet af andre hunde. Så vi vil kun holde pause, hvis det er meget nødvendigt. Jeg havde det mægtig sjovt på turen. Det var smaddersjovt at hoppe og springe på sædet. Jeg havde slet ikke lyst til at holde pause. Jeg skulle heller ikke tisse. Jeg elsker at køre bil. Til sidst fandt jeg ud af, at man kan hoppe op på bagsædet ryg og sidde og se ud ad bagruden. Det ville jeg meget gerne. Men da sagde Hanne nej. Egentlig sagde hun vist nej rigtig mange gange. Jeg ved jo endnu ikke, hvad jeg må, og hvad jeg ikke må. Jeg har derfor valgt at gå ud fra, at jeg må alt, indtil jeg er helt sikker på, at jeg ikke må. Når Hanne siger, at jeg ikke må på hoppe op på ryggen af bagsædet, behøver det jo ikke at betyde, at jeg ikke må 10 sekunder senere.

Vi kom endelig hjem til mit nye hjem. Det så meget spændende ud. Vi gik straks ud i haven. Kort tid efter tissede jeg på græsplænen. Til min store overraskelse fik jeg en masse ros. Jeg var så dygtig. Jeg havde dog bare tisset. Vi så os lidt omkring i haven, men vejret var ikke godt, så vi gik ind for at udforske huset.

Vi så først på køkkenet. Hanne og Karl-Frederik satte sig på gulvet, mens jeg kunne gå rundt og se på forholdene. Vi legede også lidt. Jeg tror, de er rare.

På et tidspunkt skulle jeg have mad. Jeg havde godt set, at der stod en madskål på gulvet. Hanne tog madskålen og satte den op på køkkenbordet. Jeg kunne høre og lugte, at hun kom mad i skålen. Hun lunede noget vand, som hun kom over maden. Jeg ved godt, at maden så skal stå og bløde lidt op, inden jeg skal spise den, men jeg var meget sulten, så jeg forsøgte, om jeg kunne springe op på køkkenbordet. Men mine klør kunne ikke få fat i de meget glatte låger i køkkenbordet. Da sagde Hanne igen nej. Mange gange. Måske er det noget, jeg skal prøve at huske, jeg ikke må. Gad vide, om mine små spidse tænder kan sætte mærker i køkkenlågerne. De ser så fristende ud. Det må jeg undersøge en anden gang.

Endelig fik jeg maden. Den smagte fuldstændig som den plejede. Det var lidt underligt, at jeg ikke skulle spise om kap med 7 andre. For en sikkerheds skyld skyndte jeg mig alligevel at spise maden så hurtigt, jeg kunne. Så skulle vi igen ud i haven og tisse. Igen var jeg meget dygtig. Jeg var faktisk så dygtig, at jeg fik en

medalje i halsbåndet, da vi kom ind. Jeg fik fortalt, at min adresse og telefonnummer står på medaljen. Så kan rare mennesker hjælpe mig, hvis jeg ikke selv kan finde hjem.

Jeg fik min første lur i køkkenet. Jeg lå og hørte på lyden af opvaskemaskinen. Det lød fuldstændig som det plejede. Det var dejligt beroligende.

Så skulle vi se på stuen. Der er et dejligt tæppe under spisebordet. Jeg er helt vild med at bide i kanten af tæppet. Det smager helt nyt. Det er det vist også. Hanne og Karl-Frederik sagde nej rigtig mange gange. Det var nu sjovt alligevel.

Inde i stuen var der lagt et stykke linoleum, hvorpå der stod en kravlegård, næsten som den, vi boede i i Assens. Bare lidt mindre. Min kasse var i kravlegården sammen med noget legetøj. Døren stod åben, så jeg kunne gå ud og ind af kravlegården. Det gør den det meste af dagen. På et tidspunkt lagde Karl-Frederik en madras på gulvet ved siden af kravlegården. Jeg kom ind i kravlegården og døren blev lukket. Så tog vi os en middagslur. Jeg i min kasse. Karl-Frederik på madrassen. Og Hanne på sofaen. Det var så hyggeligt. Jeg tror, vi sov over en time. Det var dejligt. Så skulle vi i haven igen. Også denne gang var jeg meget dygtig.

Lidt senere skulle jeg igen have mad. Jeg huskede, hvad Hanne tidligere havde sagt. Jeg hoppede kun op ad køkkenlågerne, når jeg slet ikke kunne lade være. Maden spiste jeg igen lynhurtigt. Så var det igen tid til at være dygtig i haven.

Da vi kom ind, legede vi på stuegulvet. Jeg er meget stolt af mine tænder. De er meget spidse. Jeg er glad for, at Karl-Frederik har skæg. Jeg elsker at bide i skæg. Det fik jeg også lov til. Nogle gange kan jeg også få fat i lidt skind med mine tænder. Det er sjovt. Min mor og moster Stella har skæg. Det har Hanne ikke.

Det var også sjovt at bide i Karl-Frederiks tøj og i hans fingre. Jeg tror, han synes, jeg kan bide rigtig hårdt. Jeg skal lige have fundet ud af, hvor hårdt jeg må bide. Jeg ved heller ikke rigtigt, om jeg må bide i tøjet.

Hen på aftenen kom jeg til at tisse på gulvet inde i stuen. Jeg var bange for, at jeg skulle få skældud. Men det fik jeg ikke. Så gjorde jeg det igen lidt senere.

Da vi skulle sove, blev kravlegården sat ind i soveværelset ved siden af Karl-Frederiks seng. Min kasse blev sat i kravlegården. Jeg fik vist ikke fortalt, at jeg havde fået et lille tæppe med fra Assens. Det lugter af min mor og søskende. Tæppet blev lagt i min kasse. Det sover jeg nu på. Det er dejligt. Nogle gange stikker jeg næsen dybt ned i tæppet. Det havde været en meget begivenhedsrig dag. Så jeg sov straks som en sten. Jeg tror også Hanne og Karl-Frederik var meget trætte. De havde jo brugt meget tid på, at hjælpe mig med at finde ud af hvad man må, og hvad man ikke må. Jeg havde slet ikke haft tid til at savne min mor eller søskende. Klokkeren 3 vækkede Karl-Frederik mig. Han syntes, jeg skulle ud og være dygtig i haven. Jeg sov ellers lige så godt. Nå, men vi fik ordnet det, vi skulle i haven. Det samme gjorde vi kl. 6. Vi sov videre til omkring kl. 9. Jeg var stolt over, at jeg slet ikke havde tisset i soveværelset.

Lørdag den 2. februar 2013

Så begynder en ny dag. Jeg synes allerede, jeg er ved at kende stedet. Jeg er ved selv at kunne finde rundt i huset. Dagen forløb stille og roligt som dagen før. Jeg øver mig i, kun at bide i gulvtæppet nogle gange. Til gengæld må jeg jo så prøve at finde på noget andet at underholde Hanne og Karl-Frederik med. Nu er jeg ved at undersøge, hvad der sker, hvis jeg bider i møblerne. Måske er det noget af det, jeg ikke må. Jeg har også øvet mig rigtig meget i at forsøge at springe op i sofaen og op på sofabordet, når Hanne og Karl-Frederik drikker kaffe. Det vil ikke rigtig lykkes for mig. Det er vist også noget af det, jeg ikke må. Jeg har også været

rundt og undersøge, om der er nogle ledninger, jeg kan få fat på. De forsvinder, lige så hurtigt, jeg kan finde dem. Jeg elsker ellers ledninger. De er så sjove at bide i.

I haven har jeg fundet nogle spændende steder. Ved siden af græsplænen ligger et par træstammer, som jeg kan hoppe op på, og hoppe fra den ene til den anden. Det er rigtig sjovt. Når vi er i haven, kalder Hanne og Karl-Frederik tit på mig. De bliver så glade, når jeg løber alt hvad jeg kan hen til dem.

Jeg er begyndt at blive kaldt en lille bandit og en gavtyv. Jeg ved ikke helt, hvad det betyder, men jeg tror, det er noget godt. Det lyder i hvert fald rart. Jeg tror, Karl-Frederik glæder sig til, at jeg bliver voksen. Det kan jeg egentlig ikke forstå. Jeg synes, vi har det mægtig sjovt nu.

Jeg har fået at vide, at jeg den første uge skal bruge tiden på at lære huset, haven og mine nye forældre at kende. Derefter skal vi ud og se mere af den store verden. Det glæder jeg mig allerede til. Karl-Frederik siger, det varer længe, inden vi skal ud at gå lange ture. Mine ben er endnu alt for små.

Søndag den 3. februar 2013

Natten og morgenen forløb som dagen før. Jeg fik mit første måltid kl. 6. Efter en tur i haven sov vi videre.

Da Hanne og Karl-Frederik spiste morgenmad, opdagede jeg noget interessant. Jeg gik hen til døren ud i gangen. Straks rejste Hanne sig, og tog mig med ud i haven for at jeg kunne vise, hvor dygtig, jeg er. Måske kan jeg bruge denne opdagelse til noget senere. Jeg havde dog glemt opdagelsen senere på formiddagen. Jeg så, der lå en avis i min kravlegård. Jeg listede derfor stille ind, og gjorde den lidt våd. Det skete der ikke noget ved. Jeg fik bare en ny avis.

Over middag ringede det på døren. Jeg var i starten ikke helt klar over, hvad det var. Det lød lidt anerledes, end det plejede. Det var den første gæst, der kom på besøg. Jeg var ikke helt klar over, hvad jeg skulle gøre. Jeg tænkte så på, hvad moster Stella ville have gjort. Det gjorde jeg så også. Jeg kastede mig over det rare menneske, der kom. Vi var straks på talefod. Det viste sig at være Marianne, Karl-Frederiks søster. Hende har jeg hørt om. Hun vil gerne passe mig, hvis Hanne og Karl-Frederik skal i byen. Hun var sød. Hun satte sig på gulve og legede med mig. Vi havde det rigtig sjovt. Jeg er helt sikker på, at hun synes jeg er sød. Jeg bed heller ikke så hårdt, jeg kunne i hendes tæer. Da hun skulle drikke kaffe, fik jeg lov til at sove på hendes fødder. Det var hyggeligt. Hun havde en gave med til mig.

Kender I det? Nogle gange kan man få et helt vildt legeflip. Jeg kan i hvert fald. Hvis Karl-Frederik sidder på gulvet, løber jeg, alt hvad jeg kan rundt omkring ham, kaster mig over hans tæer, kaster mig op til ham og bider ham i skæget. Det varer dog ikke så længe. Det er også hylende skægt at tage Karl-Frederiks hjemmesko, og løbe alt hvad jeg kan med den rundt i stuen. Det må jeg vist ikke. Jeg må dog godt lægge mig på skoene og sove en time. Det er ikke let at finde ud af, hvad man må, og hvad man ikke må.

Jeg har lige været ude for at være dygtig i haven. Jorden var blevet helt hvid. Jeg skyndte mig at være dygtig, så jeg kunne komme ind igen og blive tørret godt.

Nu er min første weekend i mit nye hjem snart ved at være gået. Hvis jeg skal evaluere, så synes jeg, det er gået rigtig godt. Jeg synes allerede, jeg er blevet bedre til at finde ud af, hvad jeg må. Når jeg venter på min mad, har jeg faktisk lært at sidde pænt og vente i stedet for at forsøge at hoppe op på køkkenbordet. Det er heller ikke så tit, jeg bider i gulvtæppet eller i møblerne. Jeg tror også, Hanne og Karl-Frederik er godt tilfredse med mig.

I morgen skal Hanne på arbejde igen. Så skal jeg være alene hjemme med Karl-Frederik. Han har heldigvis ferie.

Mandag den 4. februar 2013

I dag var jeg og Karl-Frederik alene hjemme, mens Hanne var på arbejde. Vi hyggede os. Vi fik en dejlig middagslur. Jeg i min kravlegård og Karl-Frederik lige uden for kravlegården på en madras. Efter middagsluren opdagede, jeg at madrassen ikke var lagt væk. Den måtte jeg prøve. Jeg kastede mig op på den. Den var rigtig dejlig at ligge på. Jeg faldt straks i søvn. Karl-Frederik lagde sig ved siden af mig. Han nussede mig. Det var rigtig luksusmassage for hunde. Nej, hvor jeg (vi) nød det. Til gengæld hjalp jeg Karl-Frederik med at få rettet skægget lidt, da vi vågnede.

Tirsdag den 5. februar 2013

Jeg og Karl-Frederik står fortsat op kl. 3 om natten for at se, om der sker noget spændende ude i haven. Jeg skynder mig altid at tisse. Så får jeg at vide, at jeg er så dygtig. Så går vi ind og sover videre. Kl. 6 er jeg med Hanne i haven. Når vi kommer ind, får jeg morgenmad. Derefter skal vi igen lige en lille tur i haven. Hanne var lidt langsom til at blive klar. Så var jeg nødt til at lave en lille våd plet på køkkengulvet. Når man skal tisse, så skal man tisse. Hanne kom og fjernede pletten. Jeg elsker at kaste mig over køkkenrullen, når Hanne tørrer pletter op.

I formiddag da jeg lå i min kurv, skete der noget underligt. Karl-Frederik gik uden at tage mig med. Jeg har aldrig prøvet at være alene. Han gjorde det flere gange men han kom hurtigt tilbage. Jeg tror næsten, jeg kan være sikker på, at han nok skal komme tilbage.

Karl-Frederik spurgte, om jeg kunne huske den snor, jeg have med, da jeg flyttede ind i fredags. Den havde jeg prøvet at glemme. Karl-Frederik fortalte, at den skal jeg lære at gå med, når vi skal ud og se den store verden. Jeg fik den på. Den blev sat fast i det bånd, jeg i et stykke tid har haft om halsen. Jeg ved nu ikke, om jeg bryder mig om den. Jeg er bange for, at den vil gøre det vanskeligt for mig, at komme der hen, hvor jeg gerne vil. Jeg fandt dog hurtigt ud af, at den er dejlig at bide i. Det må jeg vist heller ikke. Så fandt Karl-Frederik på en sjov leg. Han fandt nogle lækre godbidder. Han holdt en foran mig. Så gik vi fra den ene ende af køkkenet til den anden. Med snoren på. Så fik jeg den lækre godbid og fik at vide, at jeg var meget dygtig. Sådan gik vi frem og tilbage nogle gange. Jeg var meget dygtig. Jeg ville gerne fortsætte, men Karl-Frederik var bange for, at jeg ikke kunne tåle flere godbidder. Det er jeg nu sikker på, at jeg godt kunne.

Da vi skulle sove, hørte jeg Hanne og Karl-Frederik tale om, at det var fantastisk så nemt det går med at sove. Jeg lægger mig altid uden problemer til at sove i min kurv og sover hele natten, bortset fra når jeg bliver vækket for at være dygtig i haven. Det er rart at høre, at de er tilfredse med mig.

Onsdag den 6. februar 2013

Jeg og Karl-Frederik er igen alene hjemme, mens Hanne er på arbejde.

Fra morgenstunden besluttede jeg, at i dag skal jeg lære Karl-Frederik noget. Jeg ville lære ham at lukke mig ud i haven, når jeg stillede mig ved døren ud til gangen. Det fandt han ret hurtigt ud af. Jeg sagde også til ham, at han var meget dygtig. Det lykkedes flere gange. For at glæde ham, var jeg så også dygtig ude i haven. Den øvelse vil jeg fortsætte med at træne ham i.

Jeg fik også min snor på inde i køkkenet. Jeg gik pænt. Til gengæld fik jeg nogle dejlige godbidder. Jeg er spændt på, hvornår vi kommer ud i den store verden.

Karl-Frederik skulle i formiddag ordne noget ved computeren. Jeg kunne da ikke lade værre med at lege med hans tæer. De er så dejlige at bide i. Jeg er ved at undersøge, hvor hårdt, jeg kan bide. Jeg tror, Karl-Frederik synes, jeg kan bide meget hårdt. Jeg elsker også at bide i hans tøj. Karl-Frederik synes vist ikke om det. Han siger, vi i de kommende dage skal arbejde på, at jeg holder op med det. Det vil jeg lige tænke over. Han siger, han ikke vil lege med mig, hvis jeg bider i tæerne eller tøjet. Nu må vi se.

Hanne har lige meldt mig til hvalpetræning. Det bliver sikkert sjovt. Jeg ved nu ikke, om det er nødvendigt. Jeg synes næsten, jeg kan alt. Jeg kan i hvert fald bide i alt.

Til aftenkaffen skulle Hanne og Karl-Frederik have nogle lækre ostemadder. De duftede så fantastisk. Jeg gjorde alt, hvad jeg kunne for at hoppe op og snuppe en. Jeg kunne næsten. Det var en hel besættelse for mig. I kan tro, Hanne og Karl-Frederik sagde nej mange gange. Jeg lod bare som om, jeg ikke viste, hvad det betød.

Jeg holder øje med, hvad der er i fjernsynet. Jeg så nogen, der dansede en frisk dans. Da måtte jeg lidt tættere på skærmen, for at studere det nøjere. Ellers synes jeg ikke, der har været meget for hunde. Der har været noget om hundeloven, men det synes jeg var lidt uhyggeligt.

PS. Jeg kom til at lave en lille pølse på stuegulvet. Eller det vil sige, den var vist slet ikke så lille. Jeg gjorde hvad jeg kunne for at hjælpe Karl-Frederik med at få den væk. Han mente dog godt, han kunne klare det selv.

Torsdag en 7. februar 2013

Her til morgen skete der noget mærkeligt. Pludselig gik Karl-Frederik. Jeg var så helt alene i køkkenet. Det havde jeg prøvet flere gange før, men denne gang tog han bilen og kørte. Jeg kaldte lidt på ham. Han var væk i næsten 20 minutter. Så I kan nok forstå, at jeg var lidt bange. Jeg sad stille og ventede, da han kom tilbage. Jeg havde slet ikke lavet ulykker. Jeg havde selvfølgelig igen været dygtig.

Efter jeg havde fået mig en god lur, gik vi i haven. Jeg prøvede at have snor på. Vi gik lidt rundt i haven. Det er ikke så slemt at have snor på. Bare man får en masse godbidder. Jeg glemte helt at bide i snoren. Vi øvede os også i, at jeg skulle komme, når Karl-Frederik kalder. Jeg har fundet ud af, at jeg får en godbid, når jeg kommer løbende hen til ham. Jeg elsker ellers også at lede efter pinde og blade i haven. Jeg tror, Karl-Frederik har fundet ud af, at det ikke kan betale sig at kalde på mig, når jeg lige har fundet en dejlig pind.

Da vi kom ind, fik jeg en dejlig stang at tygge på. Jeg skyndte mig at tage den med op i kurven. Jeg tror, det er meningen, at jeg skal tygge på den i stedet for at bide i gulvtæppet. Jeg gnavede længe på den. Jeg har lært at holde den fast med poterne, mens jeg gnaver. Det bedste var nu, da Karl-Frederik satte sig på gulvet. Jeg kom så hen til ham med stangen. Han holdt fat i den ene ende, mens jeg gnavede og flåede i den anden ende. I kan tro, vi kan meget, når vi hjælper hinanden. Da vi havde kæmpet længe med stangen, var jeg nødt til at komme i haven for at lave stort og småt. Jeg skyndte mig at gå hen til døren, så Karl-Frederik kunne gå med mig i haven. Han er ved at få det lært. Han er også ved at være dygtig.

Jeg synes også, jeg er blevet god til, ikke at blive ked af det, hvis Karl-Frederik går ud, uden at tage mig med. Jeg ved, han kommer igen. Han bliver så glad, når jeg ligger pænt i min kurv, når han kommer tilbage.

Da Hanne var kommet hjem, og vi havde fået aftensmad, satte Hanne sig på gulvet for at lege med mig. Det var rigtig hyggeligt. Jeg var ikke klar over, om jeg havde fået vist hende, hvor fine tænder jeg har. Det fik hun så lejlighed til at se/mærke. Det var mægtig skægt. Hanne råbte nej mange gange, og skubbede mig væk. De fleste gange kunne jeg nå at være tilbage inden Hannes arm. Jeg blev helt forpustet. Jeg vil tænke over, om det måske er en leg, vi kun skal lege denne ene gang. Måske blev Hanne en lille smule vred. Det var jo ikke meningen. Jeg ville jo bare lege, som jeg plejer at gøre med mine søskende.

Resten af aftenen sov jeg som en sten på stuegulvet. Jeg opdagede slet ikke, om Hanne og Karl-Frederik spiste lækre ostemadder. Det hindrede dog ikke, at jeg kunne gå pænt i seng, da den tid kom. Jeg sov pænt, til jeg blev vækket kl. 3. Hvis I har læst dagbogen grundigt igennem, vil I have opdaget, at jeg i den første uge slet ikke har tisset inde eller lavet andre ulykker om natten. Det synes jeg faktisk, jeg fortjener ros for.

Fredag den 8. februar 2013

Dagen begyndte som de foregående. Jeg har nu boet i Hedensted i en uge. Da jeg var vågnet og lå og hyggede mig i min kurv, lå jeg og tænkte på det, jeg har skrevet i min dagbog om den første uge. Måske kunne nogen, der ikke kender mig, få det indtryk, at jeg er en rigtig lille gavtyv, der er fuld af numre. Sådan er jeg slet ikke. Men jeg syntes lige, det var min pligt at sørge for, at der var noget at skrive om i dagbogen. Ellers ville den vist blive for kedelig. Det er jo ikke interessant at læse om, at jeg ligger sødt og sover i min kurv. Det gør jeg faktisk en del af tiden.

Jeg var på vægten i dag. Dagen før jeg flyttede fra Assens vejede jeg 3,31 kg. Nu vejer jeg 4,2 kg. Jeg er bange for, det godt kan ses, at jeg ikke længere skal dele maden med mine søskende. Det kan jo også være, at det bare er vægten, der ikke er så præcis. Jeg synes ikke, jeg spiser for meget. Jeg kunne nemt spise meget mere. Jeg elsker at spise. Når jeg sluger min mad, hamrer min medalje mod madskålen. Hvis I kender Hjemis bilen, ved I hvordan det lyder.

Lørdag den 9. februar 2013

I dag er vi alle hjemme. Det er dejligt. Hanne var ude at købe ind. Hun kom hjem med en bold i snor og en dåse lækre godbidder. Bolden legede vi med i haven. Hanne kastede den. Jeg løb hen og hentede. Når jeg afleverede den, fik jeg en godbid. Det var en god leg. Hanne købte også en stor balje. Jeg er endnu ikke klar over, hvad den skal bruges til, men jeg frygter det værste. Ellers har jeg øvet mig i at være en sød hund. Det går bedst, når jeg sover. Men jeg synes også, jeg har været lidt bedre til, ikke at bide i så meget. Da Hanne og Karl-Frederik havde sat sig i sofaerne for at se fjernsyn, fik jeg som de andre aftener det totale legeflip. Jeg prøver med vældige spring at komme på sofabordet og op i sofaen. Jeg har slukket for mit høreapparat. Jeg hører slet ikke de mange gange der bliver sagt nej. Jeg kaster mig helt vildt over de tæer, jeg møder på min vej. Jeg løber vildt hurtigt gennem stuerne. Gerne med en hjemmesko. Jeg ved ikke, hvad der går af mig, men jeg kan slet ikke lade værre. Jeg håber, det er noget, jeg vokser fra, når jeg bliver lidt ældre. Sådan et flip varer typisk et kvarter. Så er vi alle meget forpustede. Jeg har ikke mere strøm på mine batterier. Jeg smider mig fladt på gulvet og ligger stille der, til vil skal i seng.

Søndag den 10. februar 2013

Vi sov helt til kl. 8.30 i dag. Jeg var vågen tidligere, men vi lå bare og hyggede os lidt. Jeg hyggede mig sammen med Rystemus. Ham sover jeg altid sammen med. Da vi stod op, skyndte vi os ud i haven som altid. Vi fik vist ikke gjort det godt nok. Da Karl-Frederik lidt senere var ved at lave morgenmad, skyndte jeg mig hen til døren ud i gangen. Karl-Frederik så det straks. Vi skyndte os ud i haven, hvor jeg kvitterede med en

pølse. Jeg synes, det er flot, så hurtigt jeg har fået lært ham at lukke mig ud. Ellers har det ikke været min mest heldige dag. Lidt senere skulle jeg tisse igen. Vi skyndte os at løbe mod døren ud i haven. Jeg skulle imidlertid så meget, at jeg kom til at tisse i gangen. Pyt, vi fik det tørret om og kom alligevel i haven. Lidt senere på formiddagen var de meget optaget af at ordne noget ved computeren. De så slet ikke, jeg skulle tisse. Så blev der lidt vådt på tæppet under spisebordet. Jeg hjalp Hanne med at tørre det op. Hun dryssede noget hvidt pulver på uheldsstedet. Det skal jeg have set lidt nærmere på.

Det har dog ikke kun været uheld i dag. Vi har også trænet. Jeg har været ude at gå i snor. På den ene side af huset er der en stor have med hegn omkring. Det er her, jeg er, når jeg er ude at tisse. Her har jeg ikke snor på. På den anden side af huset er der ikke hegn. Her må jeg kun komme, når jeg har snor på. Jeg fik snor på, og så udforskede vi denne side af huset. Det var spændende. Ved hjælp af nogle godbidder glemte jeg helt, at jeg havde snor på. Jeg fik at vide, at jeg var rigtig dygtig. Så nu har jeg set lidt af den store verden. Jeg kunne også se bilerne på vejen. Faktisk er jeg ikke færdig med at udforske den indhegnede del af haven. Der er fortsat mange steder, jeg endnu ikke har været. Jeg har lige fundet en dejlig cypres, som jeg morer mig med at gemme mig under.

Da vi var tilbage i den indhegnede del af haven, trænede vi noget, der vist hedder indkald. Karl-Frederik kaldte på mig. Når jeg så kom løbende hen til Karl-Frederik, fik jeg en godbid og rigtig megen ros. Det var sjovt. Jeg er ved at blive rigtig god til det. Jeg vil dog passe på ikke at lære så meget, at det bliver for kedeligt, når jeg skal til hvalptræning.

Jeg er endnu ikke klar over, hvad den nye balje skal bruges til.

Jeg var også i haven med Hanne. Vi legede med den nye bold med snor.

Midt på eftermiddagen skete det. Jeg blev udsat for den største traumatiske oplevelse, jeg hidtil har haft. Jeg havde godt haft på fornemmelsen, at der var optræk til noget. Jeg var blevet børstet over hele kroppen. Det er her, den omtalte balje kommer ind i billedet. Baljen blev sat på gulvet i badeværelset. Der var vand i den. Jeg fik mit tøj (halsbånd) af. Det var så meningen, at jeg skulle stå i baljen. Der satte jeg grænsen. Jeg strittede imod af alle kræfter. Under protest accepterede jeg et kompromis, hvor jeg skulle stå på gulvet og blive gjort våd med bruseren. Det var også skræmmende, men jeg så ingen anden udvej end at acceptere det. Jeg blev så smurt ind i sæbe og masseret. Det var måske ikke helt så slemt. Så kom bruseren igen. I kan tro, det var væmmeligt. Så fik jeg heldigvis et varmt håndklæde omkring mig. Jeg blev tørret. Blev børstet og striglet. Jeg fik også tilbud om at låne Hannes hårdtørret. Den er jeg ikke glad for, så jeg takkede pænt nej tak. Oven på denne forfærdelige oplevelse kom jeg ind i stuen. Jeg lagde mig så totalt udmattet og ventede på, at jeg skulle blive tør. Jeg måtte ikke komme ud, før jeg var tør, da jeg ellers kunne blive forkølet. Da jeg var blevet tør, blev jeg igen striglet. Jeg er ikke længere bange for striglen. Det er faktisk helt rart. Jeg dufter helt anderledes end før. Jeg tror nok, jeg bedre kunne lide den gamle duft. Men Hanne og Karl-Frederik var meget begejstrede. De syntes, jeg var kommet til at se så nuttet ud. Det kan godt være, jeg kom til at se pæn ud, men det var i hvert fald ikke en rar oplevelse.

Vi havde besøg af Jesper. Jeg prøvede nogle gange at bide i hans tæer. Det var lidt kedeligt. Han stod helt stille og lod mig bide. Jeg kan bedst lide, når folk hopper rundt, mens de højt råber nej. Det er rigtig sjovt.

Jeg valgte at være rigtig sød resten af dagen. Jeg fik faktisk megen ros. Også for andet end at tisse. Som de andre dage skulle jeg dog have dagens sidste kræfter brændt af, da TV-Syd begyndte. Det er det totale flip. Jeg prøver at lave så mange numre, jeg kan på en gang. Hanne og Karl-Frederik ved, at det kun varer et kvarter. Så er jeg total udmattet og smider mig på gulvet. Der ligger jeg så, til vi skal i seng.

Mandag den 11. februar 2013

Jeg synes, det er svært at holde styr på, om jeg skal have mad, når jeg er oppe at tisse om natten. For en sikkerheds skyld skynder jeg mig hen til køkkendøren, for at se efter, om der skulle være noget. Jeg skal åbenbart ikke spise, når jeg er oppe kl. 3.

I dag er jeg igen alene hjemme med Karl-Frederik. Hanne er igen på arbejde. Det er Karl-Frederiks sidste feriedag. I morgen arbejder han heldigvis hjemme. Men på onsdag skal han en lille tur til Aabenraa. Hanne møder så senere på arbejde. Jeg skal derfor ikke være alene hjemme så længe. Jeg har lige prøvet at være alene hjemme, mens Karl-Frederik var i Brugsen. Det gik fint. Jeg var slet ikke ked af det. Da han kom tilbage fik jeg rigtig megen ros. Jeg sov sødt i min kurv. Åh ja, sødt. Jeg har ikke helt glemt at bide i tæer, tøj og fingre. Jeg øvede mig lidt her til morgen. Det var sjovt, men Karl-Frederik syntes vist ikke, jeg da var så sød. Jeg kom også til at lave en lille sø på køkkengulvet. Den tørrede vi i fællesskab op.

Jeg har også været ude at gå i snor. Det gik godt. Bare jeg kan få lov at bestemme, hvor vi skal gå hen, er det ikke noget problem. Der er vist noget med, at snoren ikke skal være stram. Men det var ikke min skyld. Det var Karl-Frederik, der ikke kunne følge med. Når vi kommer i skole, lærer han nok noget mere om snoren.

Da jeg senere var ude at lave en pølse, oplevede jeg noget sjovt. Karl-Frederik havde samlet pølsen op i en sort pose. Han gik med posen i hånden. Jeg kom så løbende bag ham. Uden han opdagede det, snuppede jeg posen fra ham. Jeg løb så, alt hvad jeg kunne rundt om ham med posen i munden. Han kunne slet ikke fange mig. Det var hylende morsomt. Til sidst byttede jeg dog posen med et par godbidder.

Om aftenen fik jeg igen mit flip. Jeg tror, de syntes, jeg var ret umulig. Det mener jeg faktisk ikke, jeg var. Jeg ville jo bare lege. Det kan godt være, at det varede en hel time denne gang og ikke kun et kvarter, som det plejer. Men da jeg havde brugt alle kræfter, lagde jeg mig som sædvanlig på gulvet og sov resten af aftenen.

Tirsdag den 12. februar 2013

I dag er Karl-Frederiks ferie slut. Han arbejder hjemme. Jeg er godt klar over, at jeg ikke må forstyrre ham. Jeg ligger derfor pænt i min kurv det meste af dagen, når vi ikke er i haven. Jeg har næsten ikke bidt ham i tæerne, mens han arbejdede. Da han var færdig med at arbejde, havde jeg selvfølgelig opsparet noget energi. Der blev sagt nej ret højt en hel del gange.

I middagspausen øvede jeg mig i at gå i snor. Det gik ret godt. Vi var næsten nede ved vejen. Jeg er endnu ikke helt tryk ved bilerne. Men når jeg får godbidder, tør jeg godt gå ned til vejen, bare vi ikke skal blive der for længe.

Jeg var alene hjemme, mens Karl-Frederik var i Brugsen for at købe ind til aftensmaden. Det var jeg ikke ked af. Jeg sagde ikke noget, da han gik eller kom hjem igen. Jeg blev dog nødt til at lave en lille sø på køkkengulvet. Der var jo ikke nogen, der kunne lukke mig ud, da jeg skulle tisse.

Onsdag den 13. februar 2013

I dag skulle både Hanne og Karl-Frederik på arbejde. Heldigvis kunne Hanne møde lidt senere. Vi øvede os med snoren. Hanne tog mig med ned til vejen, hvor bilerne kører. Da blev jeg bange. Vi sad der lidt. Det kunne jeg slet ikke lide. Bilerne var meget store.

Hanne satte min kravlegård op i køkkenet. Jeg skulle så være der, mens jeg var alene hjemme. Heldigvis kom Karl-Frederik så tidlig hjem, at jeg kun var alene en halv time. Jeg kaldte, da jeg hørte ham ude. Jeg havde ikke lavet ulykker i kravlegården. Men han kom først ind, da jeg var stille. Han skulle så arbejde hjemme resten af dagen. I middagspausen ville Karl-Frederik også øve med snoren. Nu var jeg blevet bange. Jeg turde slet ikke gå uden for den indhegnede have. Heller ikke hvis jeg måtte få godbidder. Vi legede i stedet lidt i den indhegnede have.

Som sædvanlig kunne jeg fint være alene hjemme, mens Karl-Frederik var i Brugsen for at handle.

Da jeg havde spist aftensmad og været dygtig i haven, lærte jeg en nøgen høne at kende. Jeg havde set hende før, men jeg var faktisk lidt bange for hende. Måske var det hendes nøgenhed, der fik mig til at holde mig lidt tilbage. Nu jeg lærte hende at kende, blev jeg faktisk rigtig glad for hende. Hun siger piv, når man klemmer hende på maven. Det er vist ellers ikke det, høns plejer at sige. Jeg legede helt vildt med hende. Vi for højlydt rundt i huset. Hønen hvinede af fryd. Nu jeg tænker over det, så glemte jeg faktisk helt min daglige udmattelseskamp med Hanne og Karl-Frederik. Jeg håber ikke, de er kede af det. Da jeg var færdig med hønen var jeg simpelthen træt og måtte tage mig en lille lur, indtil vi skulle sove.

Torsdag den 14. februar 2013

Da jeg var ude at morgentisse, var der en del larm på en nærliggende fabrik. Jeg blev bange. Jeg skyndte mig hen til døren for at komme ind. Jeg fik tilbudt godbidder for at blive ude, men jeg fandt det sikrest at skynde mig ind.

Det var vist planen, at vi skulle øve i at gå i snor, og se lidt af den store verden. Da jeg var blevet bange for at være i haven på grund af larmen, valgte vi i stedet at øve os i at være i haven, så jeg kunne komme ud og tisse. Det blev også bedre i løbet af dagen. Jeg var dog ikke helt tryk. Da jeg skulle tisse, inden vi skulle sove, fik jeg ikke tisset. Det var Hanne og Karl-Frederik ikke glad for.

For at jeg kunne blive tryk ved at være i haven, legede vi med bolden med snor. Vi øvede os også i, at jeg kunne komme hen til Karl-Frederik, når han kaldte. Så fik jeg godbidder.

Måske kan I huske den blå balje. Ja, den der var indblandet i min tidligere meget traumatiske oplevelse. Nu står baljen, så jeg skal forbi den, når jeg skal ud at tisse. En dag havde Hanne lagt et par godbidder på den. I starten turde jeg ikke tage dem. Til sidst snuppede jeg dem dog ved en meget helttemodig indsats. Nu undersøger jeg baljen næsten hver gang, jeg går forbi.

Om aftenen fik jeg igen mit voldsomme legeflip. Jeg kastede mig over Hanne og Karl-Frederik. Bed dem i tærne, flåede i deres tøj, forsøgte rigtig mange gange at kaste mig op i sofaen. Jeg blev ved rigtig længe. I kan tro, der blev sagt nej rigtig mange gange, men det syntes jeg dog ikke skulle ødelægge en rigtig god leg. Jeg fik også sat Karl-Frederik på plads. Jeg gøede ad ham, da han skældte mig ud. Det ligner ikke noget at skælde ud på grund af en god leg. Jeg fik tilbudt den nøgne høne. Den var da også sjov i kort tid, men den anden leg var sjovere. Jeg tror, de synes, jeg kan være ret uartig. Men de synes, jeg er sød, når jeg sover. Det var også hyggeligt, da jeg og Karl-Frederik længe hjalp hinanden med mit tyggeben. Vi sad på gulvet. Jeg sad på skødet af Karl-Frederik, mens han holdt tyggebenet i den ene ende og jeg tyggede i den anden ende. Jeg kan også godt selv holde benet med mine poter, men Karl-Frederik er bedst til at holde den fast.

Jeg blev vejet i dag. Jeg vejer nu 4,6 kg. Ups, jeg har taget 1,3 kg på de 14 dage, jeg har boet her.

Fredag den 15. februar 2013

I dag arbejdede jeg og Karl-Frederik også hjemme. Det gik stille og roligt. Jeg var faktisk sød det meste af tiden. I middagspausen syntes Karl-Frederik, at vi skulle prøve at gå lidt i snoren. Han synes, jeg skal ud at opleve noget. Jeg syntes dog det så faretruende ud. Ikke så meget på grund af snoren, men jeg havde en mistanke om, at vi kunne risikere at skulle udenfor den nu næsten igen trygge have. Jeg kæmpede for at komme hen til indgangsdøren. En anden gang hørte jeg en hund gø i det fjerne. Den var langt væk, men jeg syntes, det var sikrest at skynde mig ind. Jeg er vist lidt af en bangebuks.

Hanne har stillet en mærkelig tingest på stuegulvet. Hun siger, jeg skal lære den at kende. Den kaldes en støvsuger. Den siger ikke noget. Heller ikke piv. Den kan vist godt sige noget. Jeg løb ihærdigt rundt omkring den. Jeg sagde den også et par sandheder. Det tog den sig ikke af. Til sidst turde jeg godt bide den lidt forsigtigt i røret.

Da det blev aften kom tiden for mit lege/bideflip. Jeg tror, Karl-Frederik havde lagt en ny taktik. Vi satte os på gulvet. Jeg fik en ny tyggestang. Det var dejligt. Den brugte vi lang til på. Nogle gange holdt Karl-Frederik i den ene ende. Andre gange holdt jeg den selv. Nå, men jeg må jo indrømme, at jeg også flere gange fik lyst til at bide Karl-Frederik i næsen eller i tøjlet. Hver gang fik jeg imidlertid et stykke spændende legetøj i munden. For eksempel den nøgne høne. Vi legede længe. Det var da meget hyggeligt. Men jeg ville dog godt have prøvet at bide ham i næsen eller i det mindste i skæget. Til sidst blev jeg så træt, at jeg måtte lægge mig. Jeg holdt dog ud længe. Jeg fik at vide, at jeg havde været dygtigere i dag. De var ellers begyndt at tale om, at jeg havde ADHD. Jeg ved ikke, hvad det er, men det må være noget, finere hunde har.

Jeg har nu boet 2 uger i Hedensted. Hvis jeg skal lave en lille statusrapport, vil jeg sige, at jeg fortsat er rigtig god til at sove i min kurv om natten. Jeg synes også, jeg er rigtig god til at tisse i haven. Flere gange går jeg selv til døren, når jeg skal tisse. Det sker dog en eller to gange om dagen, at jeg ikke når at komme ud. Der er to ting, jeg skal prøve at blive bedre til i løbet af den kommende uge. Jeg vil i hvert fald gøre et forsøg. For det første skal jeg lære at slappe lidt af om aftenen, når jeg vil lege. Mine mennesker er jo ikke helt unge. Jeg bliver bare så begejstret, at jeg kan gå helt i ekstase. Det bliver svært, men jeg skal øve mig. For det andet må jeg se at holde op med at være sådan en bangebuks ude i den store verden. Jeg må prøve stille og roligt at blive mere modig.

PS. Jeg glemte at skrive, at jeg også er rigtig god til at spise. Der ligger aldrig rester i min skål. Jeg spiser altid op lynhurtigt. Jeg har også næsten lært at sætte mig, når der blev sagt sit.

Lørdag den 16. februar 2013

I dag er både Hanne og Karl-Frederik hjemme. Som sædvanligt var jeg oppe at tisse kl. 3 og kl. 6. Vi sov derefter til kl. 8. Hanne skulle i motionscenteret. Jeg synes ellers, jeg gav hende fin motion, da jeg prøvede at bide hende i tærne. Jeg måtte jo så hygge mig med Karl-Frederik. Jeg får at vide, at jeg er rigtig dygtig til at være sød, når Karl-Frederik sidder med sin computer. Så ligger jeg stille i min kasse eller på hans fødder. Hvis det bliver for kedeligt, går jeg hen til døren ud i gangen og lader som om, jeg skal tisse. Vi går så i haven. Nogle gange skal jeg tisse. Andre gange leger vi bare. Det er sjovt i gangen. Der står mange sko. De er spændende. Jeg må ikke lege med dem. Så det er ikke så tit, jeg får mulighed for det.

I dag er der ingen larm fra fabrikken, så jeg hygger mig rigtigt i haven. Det er dejligt at kunne side og lave sine pølser i fred og ro uden at blive forstyrret.

I dag skal vi vist til at øve os i, at jeg ikke længere skal være en bangebuks ude i den store verden. De har lovet, at vi starter et sted, hvor det ikke skulle være så farligt.

Nu skal I bare høre. Jeg har set verden. Det var en fantastisk oplevelse. Hanne, Karl-Frederik, mit lille tøjdyr som vi kalder den lille blå hund, og jeg.

Vi kørte i Hannes bil. Vi havde min kasse med på bagsædet. Der sad jeg. Døren var lukket. Det, syntes jeg, var helt i orden. Hanne sad ved siden af og trakterede mig med de lækreste godbidder.

Denne gang skulle vi ikke køre så langt, som da jeg flyttede. Vi fandt et sted, der ligger tæt ved, hvor vi bor. Vi kalder det for fiskesøen. Det er et sted, hvor man kan fange fisk, hvis man betaler for det.

Jeg kan ikke lide de biler, der suser forbi på vejen. Men jeg har ikke noget imod at køre i Hannes bil. Jeg har ikke prøvet Karl-Frederiks endnu.

Nå, men vi kom altså til fiskesøen. Jeg og Karl-Frederik havde fat i hver sin ende af en snor. I tror sikkert det er løgn, men Hanne gik med min lille blå tøjhund i snor. Der var andre mennesker ved fiskesøen, så jeg syntes faktisk, det var lidt pinligt. Det var dog også meget sjovt at have ham med.

Til min store overraskelse var det slet ikke farligt ved fiskesøen. Der var rigtig mange spændende dufte. Dem studerede jeg meget nøje. Jeg glemte helt, jeg havde snor på. Jeg havde næsten heller ikke tid til at spise de mange lækre godbidder, vi havde med. På et tidspunkt sagde Karl-Frederik tis, tis Connor. Så satte jeg mig ned og tissede. Det fik jeg også ros for. Det er faktisk længe siden, jeg har fået så meget ros, som jeg fik på turen.

Vi snakkede med et par drenge, der fiskede. De var slet ikke farlige. De gav mig også godbidder. Jeg så godt, at det var Hanne der gav dem godbidderne, så de kunne give dem til mig, men pyt med det, de smagte godt. Vi så flere andre mennesker, men dem snakkede vi ikke med.

Så kørte vi hjem igen. Det havde været en rigtig god tur. Det var min første travetur i snor i den store verden, men det har i hvert fald også været min hidtil bedste. Jeg håber meget, at vi skal på nye eventur i morgen. Det kunne være sjovt at møde en anden hund.

Da vi kom hjem, faldt jeg i dyb søvn i min kasse.

Resten af dagen gik på den sædvanlige måde. Om aftenen havde jeg igen en periode, hvor jeg prøvede grænser af. Jeg ved endnu ikke rigtigt, hvor grænsen går. Tilsyneladende er jeg fortsat på den forkerte side af grænsen. Til sidst faldt jeg dog i så dyb søvn, at jeg næsten måtte bæres ud at tisse, inden vi skulle sove.

Søndag den 17. februar 2013

Da vi havde gjort vore sædvanlige morgengøremål, tog vi igen på eventyr. Vi startede ved fiskesøen, hvor vi gik en dejlig tur. Vi så flere mennesker ved søen. Vi snakkede ikke med dem, men jeg kiggede længe på dem. Jeg kunne først løsrive mig, da jeg ikke længere kunne se dem. Vi gik en lidt anden rute i dag, end vi gjorde i går. Det viste sig, at vi kom tættere på en vej med biler. Det var jeg i starten ikke helt glad ved, men efter indtagelse af nogle godbidder, havde jeg dog vænnet mig til det.

Efter fiskesøen kørte vi til en parkeringsplads ved biblioteket i Hedensted. Pyha, det var lidt overvældende i starten. Jeg skulle lige finde ud af, hvor jeg kunne søge hen i sikkerhed. Langsom faldt min puls dog. Vi så en gravhund, der var ude at gå tur med sin mor. Lidt senere mødte vi en lille hvalp på alder med mig. Den så sød ud. Vi spurgte om vi måtte hilse. Det måtte vi helst ikke, da den først lige var blevet vaccineret. Det var en skam. Vi så flere biler, der kørte forbi. De var heldigvis ikke helt tæt på. Jeg har det nu lidt bedre med bilerne.

Vi gik rundt om skolen. Vi kom til en legeplads, hvor der var flere børn, der legede. Det var meget spændende. Jeg var meget optaget af børnene med deres mange lyde. Jeg kunne næsten ikke løsrive mig. Til sidst nåede vi til bilen. Vi kørte hjem, så jeg kunne få min middagslur. Det var dejligt. Jeg fik en lang lur. Sidst på eftermiddagen tog vi i skoven. Vi kørte til Sebberup Skov. Den ligger lige i nærheden. Jeg har hørt, at vi der skal gå rigtig mange lange ture, når jeg bliver lidt ældre.

Vi parkerede ved Ny Sebberup. Vi fulgte så skovvejen et stykke og tilbage igen. For min skyld kunne vi godt være gået længere, men jeg fik at vide, at de længere ture skulle vente, til jeg bliver ældre. Jeg var godt nok også træt om aftenen. Jeg fik kun bidt lidt i tæer og tøj. Måske fordi Karl-Frederik ikke satte sig på gulvet hos mig. Jeg faldt ret hurtigt i søvn på gulvet. Jeg hørte godt, de sagde, jeg er rigtig sød, når jeg sover.

Mandag den 18. februar 2013

I dag er Karl-Frederik på arbejde i Aabenraa. Heldigvis er Hanne hjemme hos mig. Vi hyggede os med at vaske gulv. Jeg var dygtig til at hjælpe. Jeg hjalp også lidt med støvsugeren. Vi øvede os også med snoren på den lille græsplæne, hvor vi er tæt på bilerne, der kører forbi. Da Karl-Frederik kom hjem, ville jeg glæde ham med at lege lidt. Det faldt dog ikke i så god jord, at jeg bed i tæer og tøj.

Om aftenen ville jeg igen lege bideleg. Desværre var der ikke rigtig nogen, der gad lege den leg. Så blev jeg også træt af den. Så lagde jeg mig i stedet til at sove.

Om natten er vi fortsat oppe at tisse kl. 3. Måske kan jeg godt holde mig lidt længere.

Tirsdag den 19. februar 2013

Karl-Frederik arbejdede hjemme hos mig. Det gik stille og rolig. Jeg lå enten i min kurv eller på hans fødder. Vi hyggede os. I haven havde jeg travlt med at gnave i en træstamme. Der er ikke nogen grund til at gnave i en lille kvist, når man kan gnave i en hel træstamme.

Sidst på eftermiddagen fik vi besøg af Marianne. Det blev jeg meget begejstret for. Hun ville gerne snakke med mig. Til gengæld smagte jeg meget grundigt på hende. Der kom kun lidt blod. Jeg tror, vi kan få det rigtig sjovt, hvis jeg skal på ferie hos hende. Det glæder jeg mig til. Måske blev jeg lidt for ivrig efter at smage på hende. Jeg kunne slet ikke stoppe. Måske var det derfor, vi pludselig skulle i haven. Vi løb rundt i haven. Jeg styrtede rundt efter bolden. Jeg tror, de håbede på, at jeg skulle blive træt. Da vi kom ind, kunne jeg godt mærke, at jeg faktisk var blevet lidt træt. Marianne læste i en bog, at man bare skulle lade som ingenting, hvis en hund gerne vil bide i tæer. Det er tarveligt. Så er det slet ikke så sjovt. Hun tog et par tykke sokker på. Jeg bed og jeg bed. Men hun hverken hoppede rundt eller råbte. Det var slet ikke sjovt. Så kunne jeg jo lige så godt lægge mig.

Da hun skulle køre hjem, insisterede jeg på, at jeg ville med ud og vinke farvel. Jeg ville vise, at jeg ikke blev bange, når hun startede bilen. Det blev jeg næsten heller ikke. Jeg var meget stolt af mig selv.

Min bideleg med Marianne havde givet mig lyst til mere. Jeg tilbød Hanne at lege lidt med hende. Jeg bed både i hende og i sofaen. Karl-Frederik kastede rundt med den nøgne høne, for at få mig til at løbe efter den. Jeg må indrømme, at den hoppede jeg også på nogle gange. Efter nogen tid tænkte jeg, at nu måtte det vist være nok. Jeg lade mig så til at sove på gulvet. Måske skulle jeg prøve, om jeg kan finde på en anden leg.

Onsdag den 20. februar 2013

I dag hygger jeg mig hjemme sammen med Hanne. Karl-Frederik er på arbejde i Aabenraa. Vi har øvet os i at gå i snor og leget med bolden i haven. Jeg er vild god til at hente den, når Hanne kaster den langt væk. Så løber jeg tilbage til hende med bolden og lægger den foran hende, for så får jeg en godbid.

Om aftenen var jeg lidt dygtigere til at lade værre med at bide.

Torsdag den 21. februar 2013

Også i dag var jeg hjemme sammen med Hanne. Vi havde igen fat i snoren, og vi legede med bolden. Vi gik flere ture rundt på Johns plads. John har en masse lastbiler som står ved siden af vores have. Jeg er ved at være modig.

Jeg var alene hjemme, mens Hanne var i Plantorama og Hedensted. Bortset fra at jeg kom til at vælte min vandskål, gik det godt. Jeg sad i min kravlegård, som Hanne havde taget ud i køkkenet. Hanne havde legetøj med hjem til mig. En dejlig bold, der kan sige herlige lyde. Den blev jeg glad for. Jeg fik også en krage, eller det er vist en ravn, men Rolf plejer at kalde den en krage, så det gør jeg også. Jeg er tilsyneladende en større kragedræber end Rolf, for Kragen ligger nu til syning i ryggen. Jeg er bange for, at bolden heller ikke holder så længe.

Om aftenen var jeg til tider sød. Jeg tror, de prøver at fortælle mig, at jeg ikke må bide hul i lædersofaen. De sagde i hvert fald nej rigtig mange gange, men det gør de jo så tit. Det var lige ved at lykkedes mig at få lavet et lille hul i hjørnet. Da kom Karl-Frederik med en flaske. Han sprøjtede noget på det gode sted på sofaen. Der stod Ajax på flasken. Det lugtede fælt. Nu skulle jeg i hvert fald ikke bide mere det sted. Jeg skulle dog lige undersøge nærmere, hvad det var, der var sket. Jeg fik også lige sagt sofaen nogle sandheder. Det hjalp dog ikke. Så måtte jeg jo finde et andet sted at lægge mig. Derefter var jeg sød resten af aftenen og natten med. Jeg er fortsat oppe at tisse kl. 3 om natten. Jeg har lidt dårlig samvittighed over, at Karl-Frederik skal med mig i haven på dette ukristelige tidspunkt. På den anden side har jeg hørt, at ældre mænd alligevel er oppe at tisse om natten. Så kan han jo lige så godt tage mig med.

Fredag den 22. februar 2013.

I dag arbejdede jeg og Karl-Frederik hjemme. Hanne var på arbejde. Det er hyggeligt, men det kan dog også godt være lidt kedeligt, når han bare sidder og skriver. Jeg prøvede da også at nape lidt til ham, men det faldt ikke i god jord. Mens han råbte nej en masse gange indtraf dagens højdepunkt.

Dagens højdepunkt var da det om formiddagen pludselig bankede på vinduet. Jeg kunne ikke nede fra gulvet se, hvad det var, men modig som jeg jo er, gik jeg med Karl-Frederik ud for at se efter. Jeg fik min snor på, og kampklare gik vi ud. Udenfor stor en forholdsvis ung dame med en sort hund. Det viste sig, at Karl-Frederik kendte dem begge. I den ene ende af snoren var Jette, og i den anden Lasse. Det var kun Lasse, der var en hund. Han viste sig at være sød. I starten var jeg lidt genert. På den ene side ville jeg meget gerne studere Lasse lidt mere, men på den anden side kunne det jo også være farligt med så stor en hund. Det hedder vist en labrador. Til sidst kunne jeg slet ikke styre mig. Jeg måtte ned til Lasse. Vi snuste til hinanden. Ingen af os sagde noget. Jeg er sikker på, han er rar. For at være på den sikre side, slikkede jeg ham dog lidt om munden for at vise ham min respekt. Uh, jeg er helt vild med Lasse. Jette var nu heller ikke værst. Karl-Frederik fortalte, at man tit kan være heldig at få en godbid af Jette. Det var klogt sagt, for nu måtte hun jo i lommerne. Så fik Lasse og jeg spist et lille måltid sammen. Det er jo en god begyndelse på et nyt venskab. Jeg fik fortalt, at jeg i fremtiden tit vil møde Lasse og Jette i skoven. Det glæder jeg mig meget til. Da de gik, var jeg vist helt ustyrlig. Jeg ville med. Da vi ikke kunne se dem længere, gik vi ind. Jeg kunne

dog ikke lade værre med at hoppe op ad døren af begejstring. (Det håber jeg ikke, Hanne læser). Det var første gang, jeg har snakket med en hund, jeg ikke kender. Det vil jeg gerne prøve igen. Jeg synes, det gik helt vildt godt.

Nu tror I måske, at jeg drillede Karl-Frederik hele dagen, mens han arbejdede. Det gjorde jeg faktisk ikke. Det meste af tiden var jeg sød.

Vi var også flere gange i haven. Vi legede med bolden. Jeg var også oppe at side på det dejlige sted, jeg har fundet i haven. Der kan jeg sidde og se, hvad der sker på vejen. Jeg har hørt, at Rolf også var meget glad for at sidde der.

Da vi havde spist – eller det vil sige jeg havde endnu ikke spist, jeg spiser først senere -, ringede der en dame, der hedder Karen. om hun måtte komme og se vidunderet. Vidunderet var mig. Jeg skulle vise hende vidunder. Hun kom kort tid efter. Hun duftede af hund. Det viste sig, at hun har en hund, der hedder Sika. Det er vist en sød hund. Nå, men Karen havde altså nogle dejlige uldne sokker på. De smagte herligt. Jeg kunne faktisk slet ikke løsrive mig. Der var dog også meget andet på hende, jeg godt ville smage på. Det syntes Karl-Frederik dog ikke, jeg skulle. Han satte sig på gulvet og kæmpede med mig, indtil hun gik. Jeg nåede derefter lige at få et lille legeflip, inden jeg faldt omkuld. Så lå jeg og hyggede mig med X-faktor. Jeg kan faktisk godt lide at se fjernsyn. Der er flere programmer, jeg følger med i. Som I sikkert kan regne ud, så var jeg sød resten af aftenen.

Lørdag den 23. februar 2013

Det er jo lørdag. Jeg tror, det er meningen, at man skal sove længere om lørdagen. Jeg havde godt set, at vækkeuret ikke var stillet til at ringe kl. 6. Så måtte jeg jo gøre opmærksom på, at det var tid at komme op og få noget at spise. Lidt modvilligt kom Karl-Frederik op og var med mig i haven og derefter fik serveret min morgenmad. Så gik vi i seng igen og sov videre.

Jeg har tidligere fortalt, at jeg er ved at lære Hanne og Karl-Frederik, at de skal lukke mig ud, når jeg går til døren. Jeg trængte meget til at komme ud, så jeg hoppede højt op ad døren i et forsøg på at nå håndtaget. Jeg fik bare at vide, at jeg skulle sidde pænt ved døren, hvis jeg ville ud. I øvrigt havde jeg lige være ude. Så tissede jeg en sø på gulvet. Så kan de lære det. Lidt senere kørte Hanne til frisør. Igen hoppede jeg op ad døren. Jeg fik bare at vide, at hun kommer igen. Ja selvfølgelig gør hun det. Det var jeg da godt klar over. Jeg måtte så igen tisse en sø på gulvet. Det er godt nok op ad bakke med deres indlæring. Men jeg er jo nødt til at være konsekvent og tisse på gulvet, hver gang de ikke lukker mig ud. Måske tror de, at jeg bare vil ud i gangen og snuppe en sko. Det vil jeg jo også gerne.

Jeg var mange gange i haven. Om formiddagen var jeg fotomodel i haven. Der blev taget mange billeder af mig. Jeg tror, de blev gode. Der blev taget nogle, hvor jeg står på to ben. Faktisk stod jeg ret, som var jeg ved livgarden. Det var da meget sjovt.

Senere legede vi med bolden. Karl-Frederik kaster den langt væk. Jeg styrter så efter den. Når jeg afleverer den, får jeg en godbid. Det er en sjov leg. Jeg er blevet rigtig god. Vi bliver ikke ved så længe. De er åbenbart bange for, at jeg ikke kan holde til så meget. De skal nok blive klogere.

Da jeg sad på min udkikspost i haven, så jeg noget interessant på naboens græsplæne. Der var et hvidt dyr, jeg ikke havde set tidligere. Det havde en lang hale. Længere end min. Dyret gik og hyggede sig på græsplanen. Jeg ville godt have studeret dyret nærmere, men der var jo et hegn imellem. Da dyret så mig, blev halen dobbelt så tyk. Det skyndte sig at løbe sin vej. I kan tro, det spjættede slemt i mine ben. Jeg ville

gerne have været efter den. Jeg fik fortalt, at dyret hedder en mis. Det blev sagt, at det er en sød mis. Det må jeg vist se nærmere på en anden dag.

Jeg fik også nyt legetøj. Hanne bandt flere gamle sokker sammen. I den ene var der en bold. Den var sjov at lege med.

Ellers gik dagen stille og rolig. Jeg tror faktisk, de syntes, jeg en stor del af tiden var ret sød.

Sidst på eftermiddagen kørte vi i skoven. For første gang kørte vi i Karl-Frederiks bil. Det er en underlig bil. Der er ingen sæde bagi. Der sad jeg alene i min kasse. Hanne plejer jo at sidde ved siden af mig. Jeg var lidt usikker på, hvad det nu skulle betyde. Jeg tror nok, jeg kom til at græde lidt, men jeg fandt dog ud af, at det vist ikke var så slemt. Jeg fik jo også min godbid. Jeg fik at vide, at meningen var, at jeg skulle lære at sidde alene, så de ikke behøvede at være to, når de skulle ud at køre med mig. Vi kom så i skoven, hvor vi gik den sædvanlige tur. Vi håbede på at møde Lasse. Det gjorde vi desværre ikke. Måske var det hans spor, jeg kunne lugte. Jeg synes selv, jeg er blevet god til at gå i snor. Jeg kan trække både Hanne og Karl-Frederik, så vi får en vældig fart på. Især når vi er på vej tilbage til bilen. Jeg kan dog forstå, at det vist ikke er den rigtige måde at gå i snor på. Jeg ved ikke, hvordan man så skal gøre. Det må jeg lære, når jeg begynder at gå i skole.

Jeg skal begynde i skolen i næste uge. Det er jeg lidt spændt på. Jeg havde troet, at man skulle have en skoletaske. Det har jeg endnu ikke fået. Der er kun købt en dåse bløde godbidder. Jeg har endnu ikke smagt dem.

Nå men det var en god men kold tur i skoven. Da vi kom hjem smed jeg mig på gulvet og sov.

Som I sikkert husker, elsker jeg at bide i Karl-Frederiks hjemmesko. Gerne når de er fyldt med tæer. Når der ikke er tæer i dem, elsker jeg at styrte rundt i stuen med dem i fuld fart. Jeg ved ikke hvorfor, men i dag havde Karl-Frederik købt noget ildelugtende, som han sprøjtede på skoene. Det lugtede virkelig fælt. Så skulle jeg ikke nyde noget af at lege med skoene. Jeg frygter lidt, at der bliver sprøjtet på de andre steder, jeg elsker at bide. Måske skal jeg passe lidt på i den kommende tid. Vi skulle jo helst ikke have denne fæle lugt over hele huset. Altså fik jeg næsten ikke bidt noget i aften. Jeg lagde mig i stedet på gulvet og så Matador. Det er ikke så nemt at følge med i. De første mange udsendelser var jo allerede sendt længe inden jeg blev født. Pyt, de bliver jo nok genudsendt inden så længe. Jeg kan godt lide ham Kvik.

Jeg må også hellere fortælle, at jeg var på vægten i dag. Jeg vejer nu 5,5 kg. Det vil sige, jeg har taget 2,2 kg på, siden jeg kom. Jeg synes også selv, jeg er blevet stor.

Søndag den 24. februar 2013

Jeg forsøger at lære Karl-Frederik at give mig mad, når jeg siger, jeg er sulten. Det går ikke så godt. Da vi havde været i haven kl. 3, løb jeg alt hvad jeg kunne hen til køkkendøren. Jeg hoppede op ad døren i håb om, at han forstod, hvad jeg prøvede at fortælle. Lige meget hjalp det. Vi skulle ind i seng og sove videre. Klokken 5 tænkte jeg, at jeg kunne prøve at sige, at jeg skulle i haven. Så kunne det være jeg havde mere held med mig. Jeg kom da også haven. For ikke at gøre min madplan for tydelig, lavede jeg for en sikkerheds skyld en lille pølse. Igen sprang jeg i fuld fart tilbage til køkkendøren. Igen uden resultat. Jeg måtte atter tilbage til min seng med tom mave. Nu skal det ikke forstås sådan, at jeg ikke er glad for min seng i soveværelset. Når jeg om aftenen har været ude og tisset dagens sidste tissetår, løber jeg faktisk ind i soveværelset til min kravlegård, hvor min seng står. Jeg sidder så ved lågen og venter på, at jeg bliver lukket ind. Så skynder jeg mig i seng og lægger mig til at sove. Det tror jeg nok, jeg har scoret mange point på. Nå men tilbage til mit projekt med Karl-Frederik. Jeg ventede nu tålmodigt, til klokken var over 6. Denne gang

havde jeg heldet med mig. Jeg løb over til Hannes side af sengen og vækkede hende. Hun lovede at gøre mad klar, mens vi var ude at tisse. Aldrig har jeg tisset så hurtigt. Jeg kunne høre lyde fra elkedlen. Jeg løb alt hvad jeg kunne tilbage til køkkenet, hvor Hanne var i gang med min mad. Åh, jeg elsker den kvinde. Jeg kan slet ikke lade være med at hoppe op ad hendes bare ben. Det er morgengymnastik for guder. Jeg tror også, Hanne er glad for det. Hun hopper i hvert fald vældig rundt. Og så har jeg endda ikke nævnt hendes bare tæer. Jeg fik spist, igen i haven og så sov vi videre til den lyse morgen.

Jeg hjalp Karl-Frederik med at lave en låge, der blev sat op i gangen. Jeg ved endnu ikke rigtig, hvad meningen er med den. Jeg synes, jeg hørte noget om, at det måske hænger sammen med, at jeg i morgen skal prøve at være alene hjemme i længere tid, end jeg plejer. Vi får se.

Om formiddagen ville Hanne til loppemarked. Jeg syntes ikke, jeg havde lyst til at komme med. Jeg har godt nok hørt, at jeg kan være værre end en sæk lopper at holde styr på. Men netop derfor er det måske ikke så godt at komme til et loppemarked.

Jeg og Karl-Frederik besluttede at tage på en mandfolketur alene. Det er første gang, vi er kørt alene. Det gik fint. Jeg sad pænt i min kasse. Jeg græd kun lidt. Jeg fik selvfølgelig også en lækker godbid. Vi kørte til et sted, der hedder Skærven i Løsning. For 50 år siden, gravede DSB grus der. Nu er det et dejligt naturområde med skov. Det er første gang, jeg har været der, så jeg syntes ikke, vi skulle gå alt for langt væk fra bilen. Der var lyde, jeg ikke har hørt før. Det var blandt andet et tog, der kørte forbi i nærheden. Det skræmte mig nu ikke. Der var også en larmende knallert. Så kom der en hund med sit menneske. Det var en hund magen til Lasse. Han var sød. Vi snakkede både med ham og hans mor. Vi ville begge to gerne lege. Altså hunden og mig. Vi blev gode venner. Desværre skulle de ikke den vej, Karl-Frederik havde planlagt at vi skulle. Jeg syntes ellers godt, vi kunne have ændret planer og fulgt efter dem. Vi gik i stedet lidt videre. Jeg kiggede tit tilbage for at sikre mig, at jeg kunne finde tilbage til bilen. Vi mødte flere mennesker, der var ude at gå tur. Jeg ville gerne have snakket med dem. Jeg nød at sidde og se efter dem, til jeg ikke kunne se dem mere.

Vi vendte om og gik tilbage til bilen. Det gik over stok og sten.

Da vi kom hjem, havde jeg lige lyst til en tur i haven. Jeg lavede både stort og småt og styrtede rundt i haven med raketfart. Jeg var også ved min udkigspost for at se efter missen. Den var der ikke. Da vi kom ind, ville jeg lige hjælpe Karl-Frederik med at tage støvlerne af. De har sådan nogle besværlige snørebånd. Jeg tror godt, han mente, han selv kunne klare det.

Jeg faldt så i en dyb søvn. Karl-Frederik benyttede vist freden til at renskrive mine dagbogsnotater.

Jeg vågnede, da Hanne kom hjem. Vi planlagde at tage på en ny tur sidst på eftermiddagen.

Vi kørte ind til Hedensted. Vi gik rundt i byen, så jeg kunne vænne mig til at gå, hvor der er biler. Det gik også fint. Jeg var næsten ikke bange for bilerne. Vi parkerede bag skolen. Gik forbi legepladsen op til hovedgaden, hvor vi fulgte fortovet til kirkestien. Vi gik ad kirkestien til Østre Ringgade, derfra tilbage til bilen. Det var en passende lille tur for en lille hund. Jeg er blevet rigtig god til at sidde alene i min kasse bag i Karl-Frederiks bil. Da vi kom hjem var jeg lige en lille tur i haven. Jeg skulle så gøres fin. Jeg kom op at stå på et lille bord. Hanne var klar med lækre godbidder, og Karl-Frederik var klar med kam og strigle. Kammen og striglen kender jeg godt, men jeg var ikke helt tryk ved bordet. Med Hannes og godbiddernes hjælp gik det dog.

Så trængte jeg til en lur. Jeg var faktisk temmelig træt. Jeg lå længe fladt på gulvet. Det blev ikke slemt med mit legeflip. Jeg glemte det næsten. Jeg forsøgte at bide lidt. Denne gang råbte de av med en skinger stemme. Jeg tror, de mener, det gør ondt. Det kunne de jo bare have sagt.

Hanne syntes åbenbart, det skulle være en rigtig hyggeaften. Hun havde tændt en masse stearinlys. Det syntes jeg dog var lidt for meget. Jeg var ikke helt tryk ved dem. Til sidst vænnede jeg mig dog til dem.

Vi har fået nye godbidder. Dem skulle I smage. De ser ud som de gamle, og dåserne ser ens ud. De nye er dejlig bløde. De gamle var hårde. De var vist lidt for gamle. Jeg vil gøre hvad som helst for en af de nye. Pludselig kunne jeg lugte, at Karl-Frederik havde nogle af de gode godbidder i lommen, da vi sad og hjalp hinanden med min tyggestang. Så gad jeg ikke den tyggestang mere. Jeg var nødt til at få dem, han havde i lommen.

Jeg prøvede at bide lidt i sofaen. Men så blev der sprøjtet noget ildelugtende på. Det var træls. Så kunne jeg ikke rigtig finde ud af, hvor jeg kunne lægge mig. Det blev helt galt, da der kom dejlige ostemadder på bordet. Som sædvanlig fik jeg ikke lov at smage. Helhedsindtrykket af aftenen må vist være, at jeg var temmelig sød. Jeg tror, jeg er ved at lære det.

Mandag den 25. februar 2013

I dag skulle jeg for alvor lære at være alene hjemme. Dagen startede ellers godt. Hanne var hjemme til klokken 9.30. Vi gik en tur på vejen og om på Askansvej. Bemærk jeg gik frivilligt med på den farlige vej. Det var ikke så slemt. Da Hanne tog på arbejde skulle jeg være i baggangen og badeværelset. Der var en lækker kurv, jeg kunne sove i. Da jeg skulle være alene indtil Karl-Frederik kom hjem fra arbejde kl. 16.15, var der lagt en avis, jeg kunne tisse på. Jeg sov vist en stor del af tiden. Jeg benyttede mig af avisen, men jeg lavede ingen ulykker. Pludselig kom Karl-Frederik. Nu skulle vi indhente det forsømte, så vi skyndte os i haven og fik tisset. Efter et hastigt måltid kørte vi til fiskesøen. Jeg sad pænt i min kasse på turen. Vi gik en dejlig tur rundt om søen. Jeg var ikke så glad for, at vi gik så langt, at vi ikke længere kunne se bilen. Da vi igen kunne se bilen, gik det hastigt tilbage til den.

Da vi kom hjem legede vi igen lidt i haven. Derefter gik det stille og roligt bortset fra enkelte hastige omrokninger af skoene i gangen.

Jeg prøvede en ny leg. Det var vist planen, at jeg skulle prøve noget, der ikke var så vildt. Der blev stillet en rund tingest på gulvet. Det var en rund træplade med en række huller i. I hvert hul var der et lille hult stykke træ. Under nogle af træstykkerne var der en godbid. Den skulle jeg prøve at finde. Det var spændende. Jeg sad stille og var fordybet i legen. Det skal vi prøve igen en anden dag.

Senere på aftenen havde jeg vist igen en lidt vild periode, hvor mine tænder var indblandet. Heldigvis faldt jeg til ro en times tid, inden vi skulle sove. Karl-Frederik satte sig ned på gulvet og nussede mig. Det var dejligt. Inden vi skal i seng, er jeg så træt, at jeg næsten ikke kan overkomme at komme ud at tisse. Men det skal jeg jo. Jeg prøver nogle gange at løbe hen til kassen, hvor jeg sover. Men den går ikke.

Tirsdag den 26. februar 2013

I dag arbejdede jeg hjemme sammen med Karl-Frederik. Karl-Frederik skulle dog til et møde et par timer, så jeg skulle være alene hjemme. Jeg fik lov at være i gangen og i badeværelset. Der er lavet en dejlig hule til mig i gangen. Der er også aviser ad libitum. Jeg må have været træt, for jeg lagde mig i min kurv, da han gik.

Jeg sagde slet ikke noget. Lige pludselig stod han i gangen igen. Jeg må være faldet i søvn, for jeg havde slet ikke opdaget, at der var gået 2 timer. Jeg havde heller ikke fået set i avisen.

Vi var i haven og legede med bolden. Jeg er rigtig god til at hente den, når Karl-Frederik kaster den langt væk. Efter vi fik de nye godbidder, er jeg også blevet rigtig god til at aflevere den igen. Så bliver den kastet igen, jeg løber igen, bringer den tilbage, får en godbid osv., osv.

Vejret var rigtig godt, så vi besluttede at holde en lille pause fra arbejdet. Vi ville i skoven. Jeg hoppede glad om i min kasse bag i bilen sammen med en godbid. Så drog vi af sted.

Vi tog til den samme skov, som vi har været i tidligere. Ved parkeringspladsen var der tilsyneladende flere hunde, der havde været dygtige. Der lå i hvert fald mange pølser. Dem ville jeg meget gerne stifte nærmere bekendtskab med. Øv, det fik jeg ikke lov til. Vi måtte så videre. I starten var det min tanke, at vi skulle planlægge ruten, så vi hele tiden kunne se bilen. Heller ikke på det punkt fik jeg lov til at bestemme. Jeg blev i stedet lokket videre med et par godbidder. Efter nogen tid fandt jeg et spændende hundespor. Det fulgte jeg hastigt. Jeg fandt dog ikke hunden. Jeg fik selv lagt et visitkort, som de andre hunde kan hygge sig med.

På tilbagevejen mødte vi en mand. Ham ville jeg meget gerne snakke med. Jeg fik at vide, at det var Busters far. Jeg kender ikke Buster, men det skulle være en sød hund. Men Buster er blevet meget bange. Han tør ikke komme ud og gå tur, som han eller har været så glad for tidligere. Han gemmer sig, når hans far tager jakken på. Han er vist på lykkepiller. Han vil ikke ud at tisse, når de er i byen. Han kan holde sig i 14 timer. Det kan jeg godt nok ikke. Måske møder jeg en dag Buster i skoven. Jeg skal nok fortælle ham, at der ikke er nogen grund til at være bange. Især hvis man ikke går længere væk, end man kan se bilen.

Jeg var ikke helt træt, da vi kom hjem. Jeg ville gerne ud i haven og nyde det gode vejr. Da jeg kom ind, måtte jeg dog til sidst overgive mig til søvnen på køkkengulvet.

Onsdag den 27. februar 2013

Så oprandt dagen som jeg havde set frem til. Min første skoledag. Jeg var allerede lysvågen kl. 5.30. Jeg fik et måltid mad, kom i haven og fik Karl-Frederik sendt på arbejde. Hanne havde fri, så jeg skulle i seng igen og sove lidt mere. Det var ikke nemt sådan en dag. Jeg skulle først møde kl. 18, så det var længe at vente. Vi gik dog og hyggede os. Jeg prøvede igen at være alene hjemme. Det gik fint. Da Karl-Frederik kom hjem fra arbejde, hørte jeg Hanne sige, at jeg havde været sød.

Endelig skulle vi af sted i skole. Jeg skulle have far og mor (det kalder jeg sommetider Karl-Frederik og Hanne) med. Jeg er ikke klar over, om det kun er første gang, de skal med, eller om de skal med hver gang. Jeg tror godt, jeg kunne tænke mig, at de er med hver gang. Så kan de bedre hjælpe mig med lektierne, hvis der bliver brug for det.

Det er en lidt speciel skole, jeg går på. De første fire gange, bliver vi undervist i en fin lade i en lille by, der hedder Nim. Det tager ca. en halv time at køre i skole. Som sædvanlig sad jeg dygtigt i min kasse bag i bilen. Jeg sagde næsten ingenting. Senere foregår det udendørs i Horsens. Vi har også et par ekskursioner til en skov og en rundtur i Horsens. Det glæder jeg mig til.

Da vi kom til skolen, var der allerede kommet mange. Jeg var spændt på at møde mine nye klassekammerater. De blev vist alle kørt i skole. I gamle dage gik man vist i skole. Det var en multietnisk klasse. Mine klassekammerater var meget forskellige. Der var store og små, sorte og lyse. Nogen var stille, andre larmede. Ham der sad ved siden af mig gøede meget. Han var større end mig. Han var noget

forstyrrende for undervisningen. Det er ikke nemt at koncentrere sig i den larm. Han er ellers sød nok. Vi snakkede da fint sammen. Jeg var ikke bange for ham.

Vi er 11 i klassen. Det vil sige i starten var vi kun 10. Den sidste kom for sent. Jeg synes, det er pinligt at komme for sent til den første skoledag. Det viste sig, at han var stukket af, da de skulle af sted i skole. Han har nok været ked af at skulle i skole.

Det var egentlig meget sjovt at være i skole. Først skulle vi og vore forældre gå rundt og hilse på hinanden. Jeg kunne fint snakke med dem alle. De er alle sammen søde.

Derefter skulle vore forældre få os til at sidde pænt, uden at sige sit. Jeg har jo for lang tid siden lært at sætte mig, når der bliver sagt sit. Vi fandt dog også hurtigt ud af tegnsproget. Jeg skal dog øve mig i, at lade være med at række poten frem, når jeg får min belønning. Det er svært. Nu har jeg i snart 4 uger lært, at når jeg har været ude, skal sidde pænt og række poten frem for at få tørretusser. Det må jeg så pludselig ikke længere. Det er vist ikke alt, der er så nemt i skolen. Så skulle vores forældre få os til at lægge os på det kolde gulv. Den øvelse skal vi vist arbejde lidt på derhjemme. Vi skulle også lave en øvelse, der hed indkald. Det kunne jeg godt finde ud af. Det har vi gjort så tit i haven. Så havde vi frikvarter. Vi var i gården, for at tisse. Jeg ville dog hellere snakke med de andre hunde. I den sidste time skulle vi lære at åbne munden og vise vore bisser. Det synes jeg, var en underlig øvelse. Jeg synes, jeg i de sidste uger har vist tænderne frem dagen lang og ikke fået andet end utak for det. Nå, men jeg finder vel ud af, hvad meningen er.

Så var første skoledag slut. Allerede første dag fik vi lektier for. Vi skulle øve os hjemme i alle de ting, vi havde lært. Det var lidt strengt. Lærerinden er ellers meget sød. Hun har også en hjælpelærer. Hun går vist på hundeseminariet for at blive hundelærer.

Vi kunne så køre hjem igen med hovedet fyldt med nye indtryk. Det var en god dag. Jeg sov hele vejen hjem. Da jeg havde fået spist, legede jeg en lille smule. Men kort tid efter faldt jeg omkuld på gulvet. Nu må jeg samle kræfter, til næste onsdag hvor jeg igen skal i skole.

Torsdag den 28. februar 2013

Det var igen en stille og rolig dag, hvor jeg og Karl-Frederik arbejdede hjemme. Jeg dog mest i min kurv. Vi var flere gange en tur i haven. Vi legede med bolden. Jeg er rigtig god. Jeg styrter af sted efter bolden. Jeg løber tilbage med den. Jeg er god til at aflevere bolden hver gang i bytte med en godbid.

Vi gik også en lille tur i snor hen i forhaven, hvor jeg kunne sidde og se bilerne. Jeg er ikke helt vild med dem, når de er for tæt på. Det må jeg øve mig noget mere i.

Det er dejligt, at det er blevet varmere. Da det var koldt var jorden helt hård. Man kunne slet ikke grave huller i græsplænen. Det går meget bedre nu. Nu kan jeg grave et stykke ned, inden jorden bliver hård. Jeg er sikker på, at jeg og muldvarpen nok skal få sat skik på den græsplæne. Jeg kan se, vi begge elsker at grave.

Da Karl-Frederik ikke længere skulle arbejde, kørte vi i skoven. I dag var det nemmere at overtale mig til at gå væk fra bilen. Ved parkeringspladsen kan jeg lugte, at der har været rigtig mange hunde. Jeg studerer duftene meget nøje. Mange hunde har også lagt flotte visitkort. Dem vil jeg gerne studere meget nøje. Nogle er så flotte, at man får lyst til at sætte tænderne i dem. Det får jeg dog ikke lov til. Da jeg havde fået et overblik over alle visitkortene gik vi vores sædvanlige tur frem og tilbage i skoven. Turen væk fra bilen er meget længere end turen tilbage. Jeg kan i hvert fald hurtigt få Karl-Frederik slæbt tilbage. Forpustet siger han godt nok noget om, at jeg vist skal lære at gå i snoren på en anden måde. Men jeg har altså kun gået i

skole en dag. Rom blev ikke bygget på en dag. Da vi hurtigt var tilbage på parkeringspladsen, kunne jeg dog godt se, vi lige kunne få tid til at se lidt nærmere på duftene på pladsen, så det gjorde vi.

Da vi kom hjem, var det dejligt, at få en lille lur i køkkenet, efter at jeg i ca. 2 sekunder havde nydt min mad.

Jeg lå så og tænkte på de lektier, jeg havde fået for. Dem skal jeg snart have set på. Jeg er ikke en af den slags hunde, der først får set på lektierne i sidste øjeblik.

Det var ellers ikke nogen helt heldig dag. Da Hanne kom hjem, kom jeg til at bide hul i ærmet på hendes nye bluse. Det blev jeg ikke populær af.

Jeg kom også til at tisse på gulvet 3 gange. Jeg havde ellers været ude mange gange. Jeg ved ikke, hvad der gik af mig.

Hen på aftenen fik jeg endelig taget hul på lektierne. Vi arbejdede med den sværeste øvelse. Den hvor jeg skulle lægge mig på gulvet, når der blev gjort et tegn til mig. Det var svært, men til sidst gik det op for mig, hvad jeg skulle gøre for at få en godbid. Så var det ikke så svært. Så kunne jeg gøre det igen og igen.

Så var der lige det med bideriet. Også i aften ville jeg gerne bidrage med lidt underholdning, mens de sad og så Bonderøven i fjernsynet. Det kan da godt være, at jeg fik brugt tænderne lidt for meget. Jeg havde fået en ny tyggestang. Den sad jeg og Karl-Frederik og hyggede og med på gulvet et stykke tid. Måske skulle jeg have ladet det være godt med det. Men jeg fik altså sådan en lyst til at bide i tøj og rigtig hud. Det endte altså med, at jeg fik skæld ud af Hanne. Jeg har det sådan, at hvis jeg får skæld ud, og jeg ikke synes, det er retfærdigt, så kan jeg godt blive lidt sur. Det blev jeg vist i dag. Jeg kunne se, at det synes Hanne ikke om, at jeg bliver.

Det endte dog alligevel med, at jeg til sidst faldt i dyb søvn på gulvet. Så er der ingen grænser for, hvor sød de synes jeg er. Jeg bliver beundret og nusset.

Jeg er nu ved at have boet 4 uger i mit nye hjem. Vi besluttede derfor, at jeg skulle vejes, inden vi gik i seng. Det vil sige, jeg var egentlig træt, så jeg synes godt, det kunne have ventet til i morgen. Men jeg blev altså vejret. Jeg vejer nu 6,6 kg. Det er dobbelt så meget, som da jeg kom. Sådan skulle det helst ikke blive ved med at gå. Hvis jeg bliver ved med at fordoble min vægt hver måned, runder jeg jo de 100 kg. inden sommerferien.

Fredag den 1. marts 2013

I dag er det min 12 ugers fødselsdag. Jeg er spændt på, om det skal fejres. Ellers må jeg jo selv finde på noget. Vejret er fantastisk. Så jeg må jo have været sød.

Igen i dag arbejder jeg hjemme sammen med Karl-Frederik. Vi er tit lige en lille tur ude i haven. Vejret er næsten alt vor godt til at side inde. Vi repeterede lektierne. Jeg kunne også lægge mig i dag.

Igen i dag kom jeg til at tisse på køkkengulvet. Vi havde lige været i haven, hvor jeg flere gange var blevet opfordret til at tisse. Men jeg syntes ikke, jeg ville spilde tiden i det gode vejr på at tisse. Det første jeg gjorde, da vi kom ind, var så altså at tisse på gulvet. Det var vist ikke så heldigt. Men jeg fik ikke skæld ud. Det plejer jeg ikke at få, når jeg kommer til at tisse inde. Men jeg får heller ingen ros, som jeg plejer at få, når jeg tisser ude.

Da vi var færdige med at arbejde, gik vi igen i haven for at lege med bolden. Vi tog også snoren på og gik ned til vejen. Det var jeg altså ikke glad for. Jeg synes fortsat, den vej er skræmmende.

Naboen Ivan kom ind i haven og snakkede med os. Det var dejligt at få besøg. Ham ville jeg gerne snakke med. Jeg ville også gerne have været med ham, da han gik.

Sidst på eftermiddagen kørte vi til fiskesøen, hvor vi gik en tur rundt om søen. Det første stykke væk fra bilen, var det ikke min plan at gå væk fra bilen. Hver gang jeg så mit snit til det, forsøgte jeg at løbe tilbage til bilen. Da vi kom lidt længere væk, gik det bedre. Vi mødte en familie med to små børn og en hund. Det var spændende. Det var spændende at se, børnene fik en gyngetur. Vi var også nede og smage på vandet i søen. Jeg fandt også et hundespor, som jeg fulgte. Da jeg igen kunne se bilen, skyndte jeg mig alt hvad jeg kunne tilbage.

Jeg havde ikke fået tisset på turen. Jeg var derfor i haven, da vi kom hjem. Der kastede jeg mig imidlertid over nogle dejlige træstykker omkring et stauved. De var lidt rådne, så jeg kunne godt få dem fri. De var dejlige at gnave i. Det måtte jeg ikke. Jeg fik at vide, at de var trykimprægnede, og at jeg kunne få dårlig mave. De var dejlige alligevel. Jeg legede tag fat med Karl-Frederik et stykke tid, inden han fik træstykket fra mig. Så skyndte han sig at få fjernet kanten af bedet. Det er jeg lidt træt af.

Efter nogen tid kom jeg ind, fik tørret fusserne, hvorefter jeg løb ind i stuen og tittede på gulvet. Jeg havde det rigtig sjovt. Jeg styrtede rundt i huset. Bed i tøj og gnavede i gulvtæppet. Hoppede op ad lukkede døre. Kastede mig over køkkenrullen, da min lille sø skulle tørres op. Jeg hørte Hanne sige: Kan man forestille sig, at han kan blive værre? Det tror jeg nu nok man kan, hvis jeg gør mig umage. Så faldt jeg vist til alles store lettelse i søvn på køkkengulvet.

Angående damer. Jeg har fået fortalt, at min forgænger salig Rolf havde god forstand på damer. Når han og Karl-Frederik var ude at gå tur, og Rolf hørte nogle unge damer komme løbende bagved, satte han sig med front mod damerne og iagttog damerne, indtil de havde indhentet os. Til Karl-Frederiks store tilfredshed, tror jeg. Når damerne var kommet forbi, forsøgte han – altså Rolf at løbe bagefter.

Da vi var ved fiskesøen kom der en ung dame gående mod os. Så vidt jeg kunne bedømme, var hun nok værd at se på. Jeg logrede heftigt med hele bagpartiet. Jeg forsøgte at komme i kontakt med hende. Det lykkedes ikke helt. Da hun var forbi, satte jeg mig og så efter hende. Det var Karl-Frederik jo så også nødt til at gøre. Vi gik først videre, da vi ikke længere kunne se hende. Jeg tror faktisk, jeg fik et anerkendende blik fra ham i den anden ende af snoren.

Hvad der skete om aftenen? Jeg havde vist et lille anfald, som jeg plejer. Dog bed jeg vist kun Hanne en enkelt gang. Jeg sad et stykke tid på skødet af Karl-Frederik. Vi hjalp hinanden med min stang. Ind imellem gjorde jeg ihærdige forsøg på at få fat i skæget. Altså Karl-Frederiks. En lille sø på gulvet blev der da også tid til. Energien var dog ved at være opbrugt, da X-faktor startede. Jeg så faktisk ikke, hvem der måtte forlade showet. Det tror jeg heller ikke Karl-Frederik gjorde.

Lørdag den 2. marts 2013

Efter de sædvanlige morgentisseture og morgenmad ville Hanne og jeg vise Karl-Frederik, hvor modige vi er blevet. Totalt frygtløse (næsten) gik vi hen ad fortovet, mens bilerne kørte forbi. Der sker fremskridt.

Da vi var hjemme igen, skulle jeg være alene hjemme. Det varede dog ikke så længe. Da Hanne og Karl-Frederik kom hjem igen, havde de købt en kasse, jeg skal være i, når vi kører i bilen. Jeg plejer at sidde i den samme kasse, som jeg sover i. Vi kører tit i bil, så det er lidt besværlig, at skulle slæbe kassen frem og

tilbage. Jeg hjalp med at samle kassen. Den blev flot. Jeg var modig. Allerede efter få minutter havde jeg de to første ben inde i kassen. Nu er den hele tiden i bilen. Jeg har været ude at prøve den. Det gik fint.

Om eftermiddagen måtte jeg op på trimmebordet. Det har jeg prøvet nogle gange før. Men det er nu svært at stå stille. Hanne fodrede mig med lækre godbidder, mens Karl-Frederik striglede mig. Indimellem var det dejligt. Jeg fik også studset poterne lidt. Til sidst stak Hanne en finger ind i munden på mig. Hun havde noget mærkeligt på fingeren. Det viste sig, at jeg skulle have børstet tænder. De havde også købt en tandbørste. Og tandpasta. Jeg syntes, tandpastaen smagte af kylling, men det kan vel ikke passe. Så var det jo ikke så slemt at få børstet tænder.

Derefter kørte jeg og Karl-Frederik til naturområdet Skærven i Løsning. Der gik vi en dejlig tur ad mudrede stier. Så kunne man vist ikke længere se, at jeg var blevet børstet og striglet. I starten forsøgte jeg med stor iver, at undgå at komme for langt væk fra bilen. Men så skete der noget interessant. Vi så en dame, der kom gående bag os. Så var vi nødt til at sætte os og vente på, at hun havde indhentet os. Så halsede vi efter hende det bedste, vi havde lært. Vi glemte helt, at vi bevægede os væk fra bilen. Vi skød genvej, så lidt senere så vi igen damen bag ved os. Så måtte vi igen vente, til hun havde indhentet os.

Vi snakkede med en gammel schæferhund. Den var godt nok stor. Jeg var ikke bange, men jeg tror måske, den syntes, jeg var lidt for meget. Den skældte lidt ud.

Da vi var hjemme igen fik jeg mig en lang eftermiddagslur. Efter jeg havde spist og været i haven, fik jeg leget med mit brætspil. Jeg fandt flere godbider.

Og resten af aftenen. Ja, måske er det bedst slet ikke at skrive noget om det. Jeg var ikke artig. Det startede ellers godt i stuen. Det vil dog sige, faktisk startede det med, at jeg blev taget på fersk gerning, mens jeg flåede i gulvtæppet. Men derefter sad jeg og Karl-Frederik på gulvet og arbejdede med min tyggestang. Karl-Frederik er så god til at holde den, men jeg tygger og flår i den. Det var sådan set meget godt. Men på et tidspunkt, fik jeg trang til, at der skulle ske noget andet. Jeg tror, jeg fik det vilde blik i øjnene. Energien måtte bruges til noget andet. Så gik det ud over hænder, ben, fødder, tøj, tæpper og møbler i en rasende fart. Karl-Frederik skyndte sig at rejse sig op. Han forsøgte ihærdigt på at få mig til at falde til ro. Vi prøvede også at gå i haven. Jeg er bange for, at det varede 1 til 2 timer. Jeg gik vist lidt for vidt. Jeg var på et tidspunkt ved at tro, at Karl-Frederik var indstillet på at ro mig over Lillebælt tilbage til Fyn, hvor jeg kom fra. Det endte med, at han måtte forsvare sig med en papirkurv som skjold. Endelig omkring kl. 20.30 faldt jeg omkuld. Og så var alt jo igen godt.

Søndag den 3. marts 2013

Vi vågnede op til et fantastisk vejr. Efter hændelserne i går, tænkte jeg, at de nok havde brug for at hvile sig. Jeg lod dem derfor sove til over 9. Jeg havde selvfølgelig været i haven kl. 3 og igen kl. 7. Da fik jeg også min morgenmad, men vi gik så i seng igen.

Jeg hyggede mig rigtigt i haven. Jeg er faktisk ved at klippe stauderne ned. Jeg er vist ene om at mene, at afklippet skal med ind. Men man kan faktisk godt finde nogle pinde, der er gode at tygge på.

Jeg tror, de er i gang med en ny øvelse. Da de spiste morgenmad ville jeg som sædvanlig gerne holde dem lidt ved selskab. Jeg sætter poterne op på deres lår eller på bordkanten (altså de forreste poter). Så bliver jeg normalt skubbet ned en masse gange, og der bliver sagt nej en masse gange. Nu ser de bare den anden vej, når jeg hopper op. Så skal de da ikke regne med den underholdning fra min side, når det skal være på den måde.

Da morgenmaden var klar, besluttede vi at køre en tur i skoven i det gode vejr. Vi var alle sammen med. Det kan jeg bedst lide. Så gør det ikke så meget, at vi går væk fra bilen. Turen i dag blev lidt længere, end skovturen plejer at være. Der var flere mennesker ude at gå tur. Jeg elsker at møde andre mennesker. Dem vil jeg meget gerne snakke med. Desværre mødte vi ingen hunde. Der var dog mange spor og visitkort.

Vi gik ud på cykelstien på hovedvejen mellem Vejle og Horsens. Der kom der godt nok mange biler, og de kørte stærkt. Jeg var meget modig. Jeg tog det om ikke som en mand så dog i det mindste som en stor hund. Det var nu rart, da vi gik ind i skoven igen. Der er mere roligt.

På turen tilbage til bilen, øvede vi os i at gå pænt i snor. Det var lidt underligt. Når jeg rigtigt ville skynde mig, og Hanne ikke kunne følge med, så stoppede hun. Når snoren så igen var løs, gik vi videre. Det er altså ikke logik for små hunde. Jeg synes da, Hanne burde have sat farten op. Hvis hun løb hurtigt nok, ville snoren jo også blive løs.

Jeg var sød på turen. Jeg tror, de gik og undrede sig over, at denne søde hund er den samme, der var så slem i aftes.

Da vi kom hjem, forstod jeg, der var en bagtanke med skovturen på det tidspunkt. De havde begge noget arbejde, der skulle laves. Så jeg skulle helst være træt og lægge mig til at sove. Så det gjorde jeg til alles tilfredshed.

Da de var færdige med at arbejde og jeg var blevet frisk igen, legede vi i haven. Vi arbejdede med lektierne. Vi øvede indkald. Jeg løb frem og tilbage mellem Hanne og Karl-Frederik, når de kaldte. Jeg fik så en godbid hver gang. Jeg kan faktisk godt lide at lave lektier. Øvelserne med dæk og sit synes jeg også jeg er ret god til. Så skal jeg bare lige øve mig i at vise tænderne frem uden at komme til at bide.

Da lektierne var klar, legede vi også nogle gange med bolden, som jeg skulle hente mod at få en godbid. I et hele taget var jeg meget i haven. Vejret var fantastisk. Det har ikke været bedre i mit lange liv.

Da jeg havde spist hen på eftermiddagen, kørte Karl-Frederik og jeg til fiskesøen. Der har jeg nu snart været mange gange. Der var rigtig dejlig i dag. Da vi steg ud af bilen, fik jeg øje på 2 damer, der gik ved søen. Så glemte jeg alt om, at det kunne være farligt at gå for langt væk fra bilen. Vi skyndte os efter dem. Desværre gik de for hurtigt. Heldigvis var der da også meget andet at se ved fiskesøen i dag. Der var mange, der fiskede eller gik tur. Både voksne og børn. Der var også en hund. En sort labrador. Den snakkede jeg med. Jeg tror godt, vi kunne have tænkt os at have leget lidt. Jeg fik også øje på 2 andre hunde, men dem fik jeg ikke snakket med. Jeg nød at sidde og se på det hele. Da vi gik tilbage til bilen, kom vi forbi et par, der sad og nød solen på en bænk. Da vi gik forbi, hørte jeg pigen sige: Sikke en sød hund. Så kan I tro, min hale logrede. Hende måtte jeg snakke med. De var søde. Jeg frydede mig over, at det var mig, hun syntes var sød. Hun snakkede slet ikke noget om Karl-Frederik. Det var vor hidtil bedste tur til fiskesøen. Så var det igen rart at komme hjem og smide sig på gulvet. Forinden nåede jeg dog lige enkelte nap med mine tænder hist og her.

Nu håber jeg bare, at jeg kan være lidt mere sød i aften, end jeg var i går.

Yes, det lykkedes. Efter jeg havde fået min aftensmad og været i haven blev det kun til enkelte angreb på et gulvtæppe. Derefter lagde jeg mig fladt på gulvet til alles tilfredshed. Der var slet ikke mere ballade med mig den dag. Det havde jo også været en rigtig dejlig dag.

Mandag den 4. marts 2013

I dag tog Karl-Frederik tidligt på arbejde i Aabenraa. Hanne blev hjemme hos mig indtil kl. 9.30. Vi gik en tur på fortovet tæt på bilerne. Det går nu fint.

Da Hanne kørte, lagde jeg mig i min kurv i baggangen. Jeg fik en godbid. Jeg protesterede ikke, da hun kørte. Karl-Frederik kom hjem kl. 16.15. Da lå jeg og sov i min kurv. Karl-Frederik kunne gennem vinduet i døren se, at jeg sov. Jeg opdagede ham først, da han låste døren op. Så logrede jeg heftigt med halen. Jeg fik megen ros. Jeg havde ikke tisset eller lavet andre ulykker. Jeg kom hurtigt ud i haven og fik tisset. Så fik jeg endelig et måltid mad. Vi var derefter klar til at køre en tur til fiskesøen. Der gik vi igen en dejlig tur rundt om søen. Jeg er ikke længere bange for at gå væk fra bilen. Jeg er derimod meget optaget af at snuse til de mange spor. Vi så også 2 hunde. Da vi kom hjem var Hanne også kommet hjem. Jeg synes godt nok, hun er lige til at bide i. Jeg kan slet ikke lade værre. På kærlig vis forstås. Ind imellem kan jeg godt komme i tvivl om, hvorvidt hun forstår at værdsætte det. Måske lærer hun det, hvis jeg er tålmodig nok.

Det er jo min hensigt at gentage successen fra i aftes. Men jeg må indrømme, det er svært. Jeg kunne ikke lade værre med at løbe med en træsko og nappe lidt hist og her. Da Hanne og Karl-Frederik spiste, ville jeg gerne være med ved bordet. Jeg er så stor nu, at jeg godt kan få næsen og poterne op på bordet. Det er ikke populært. Jeg får at vide, at jeg skal gå hen i min kurv. Jeg synes godt, de kunne lade mig sidde med ved bordet.

Så er der opvaskemaskinen. Når den skal tømmes eller fyldes er jeg straks på banen for at tilbyde min hjælp. Jeg ville endda gerne selv tilbyde at klare opvasken. Men det fik jeg ikke lov til. I stedet kom jeg ud i haven for at lege med bolden. Jeg halsede rundt efter den til gengæld for godbidder. Det bevirkede da også, at jeg til sidst tog mig en lille lur på køkkengulvet. Jeg gjorde dog, hvad jeg kunne for ikke at falde i søvn. Det var nemlig ved at være tiden, hvor jeg skulle have min aftensmad.

Jeg fik spist. Kom i haven. Hanne var i motionscenteret. Karl-Frederik sad ved computeren. Jeg nussede lidt rundt. Jeg tyggede lidt i en gammel børste. Jeg fik også en ny tyggestang. Den skulle jeg også have tygget lidt på. Jeg har fundet ud af, at jeg bedst kan undgå mit lege-/bideflip, hvis Karl-Frederik ikke begynder at lege med mig. Det går bedst, når jeg selv bare går og hygger mig. Jeg tror næsten, jeg kan kæmpe mig igennem aftenen på den måde, uden at blive uartig.

Desværre gik det ikke som planlagt. Da Hanne kom hjem, fik jeg mit flip. Jeg bed konstant i tøj, tæpper og møbler. Når jeg fik skæld ud, blev jeg sur. Jeg kunne slet ikke falde til ro. Hanne snakkede om, at hun er bange for, at der er noget galt med mit hoved. Jeg tror, hun tvivler på, at jeg nogensinde bliver en sød hund. Det må tiden vise. Hun snakker om, at jeg måske skal til psykolog.

Det endte med, at jeg og Karl-Frederik gik i seng før tiden, for at jeg kunne falde til ro. I starten lagde jeg mig fornærmet uden for min kasse. Da Hanne nogen tid senere også kom i seng, valgte jeg dog at gå ind i kassen.

Tirsdag den 5. marts 2013

I starten forløb dagen som sædvanligt. Vi havde hjemmearbejdsdag. Jeg gik lidt rundt og legede med mit legetøj og sov lidt her og der. Karl-Frederik skulle til møde i et par timer, imens var jeg i min kurv i baggangen. Det gik fint. Der var ingen problemer, da han gik, og jeg sov, da han kom igen. Vi arbejdede så videre uden problemer i nogle timer afbrudt af nogle ture i haven. Da vi var færdige med at arbejde, startede vi med at gå en tur på fortovet på Remmerslundvej til Hecovej og tilbage igen. Der kom mange biler. Jeg var ikke glad for det. Jeg må nok hellere indrømme, at jeg var bange.

Da vi var hjemme igen, kørte vi en tur i bilen. Det var meget bedre. Vi kørte til fiskesøen. Det var dejligt vejr, og der var meget jeg skulle snuse til. Jeg elsker at studere vandet. Jeg smager på det og prøver at stikke en pote ned i det. Men det er koldt. Der er is på det meste af søen. Vi mødte 3 skotter. De bar kilt. Eller de havde i hvert fald alle 3 et skørt. Vi studerede hinanden grundigt, dog ikke helt tæt på. Vi skal nok lære hinanden at kende. De bor vist også på vores skræmmende vej. Der var 2 sorte og en hvedefarvet.

Da vi var hjemme igen fik jeg ordnet forskelligt i haven. Efter lidt leg, satte jeg mig og skrev dagbog for til sidst at falde i søvn på køkkengulvet.

Det gik faktisk udmærket, næsten, da Hanne kom hjem. Jeg bed ikke ret meget. Jeg var stort set også sød hele tiden, mens de spiste. Hanne havde fundet en række artikler på nettet om hvalpe, der vil bide. Hun læste op fra dem. Så ved jeg jo, hvad der venter mig i den kommende tid. Jeg forstod godt, at hvis de udstøder et hvin, når jeg bider, er det for at jeg skal tro, det gør ondt, og derfor ikke bider så hårdt. Jeg er åbenbart ikke alene med bidetrangen.

Hanne skulle til foredrag med Peter Mygind, så jeg og Karl-Frederik skulle igen være alene hjemme. Jeg ligger lige og tænker på, at det er underligt, at når Karl-Frederik sidder med sin computer ved køkkenbordet, regner jeg ikke med, at han har tid til at lege. Jeg ligger så og slapper af i min kurv. Hvis han derimod sætter sig ind i sofaen i stuen, ja så skal der altså leges. Så går jeg til angreb på sofaerne og hvad der er derpå. Jeg er bange for, at Karl-Frederik også har tænkt på det. Jeg synes, det er mistænkelig lidt han i øjeblikket sidder i sofaen. Måske er det også ok. Hvis jeg kan være sikker på ikke at blive forstyrret i min kurv, er det vel også ok, at han ikke bliver forstyrret ved computeren. Jeg vil dog lige holde øje med, at han husker min aftensmad. Ups, nu siger elkedlen noget. Så er jeg klar.

Kl. 20.30 gik vi ind i stuen. Efter få minutters optræk til leg, lagde jeg mig til at sove på gulvet.

Onsdag den 6. marts 2013

Jeg er alene hjemme i dag. Hanne møder stadigvæk senere end normalt, så jeg ikke skal være alene så længe. Jeg bruger en del af dagen til at tænke på lektierne. Jeg skal jo i skole igen i aften. Det er anden gang.

Karl-Frederik kommer hjem kl. 15.30. Jeg er stolt over, at jeg slet ikke har tisset på gulvet. Vi skynder os ud i haven for at få tømt tanke. Igen ind i stor fart. Man har vel lov at håbe, at det nu er spisetid. Det var det.

Derefter kørte vi en tur i skoven. Vi kørte til et andet sted i skoven, hvor vi ikke havde været før. Det gik fint. Vi var der ikke så længe, for jeg skulle jo være klar til at komme i skole.

Jeg fik skoletasken pakket med godbidder, vand og vandkål. Karl-Frederik syntes, vi skulle have en køkkenrulle med. Det viste sig senere at være en god idé.

Vi skulle møde lidt før tiden, så vi, før timen begyndte, kunne snakke med de andre hunde. Det var mægtig skægt. Der er rigtig mange søde hunde. Jeg elsker at snakke med de andre.

Jeg synes egentlig også, det går helt godt i skolen. Når det er meningen, at jeg skal ligge på gulvet, kaster jeg mig ned. Jeg er også god til at sidde. Jeg har dog svært ved at lade værre med at række det ene forben frem, når jeg får min belønning. Indkald var også en succes. Vi skal nok øves os lidt i at gå i snor. Men det er altså svært, når der er 10 larmende hunde, der kigger på.

Så kommer vi til det med køkkenrullen. Jeg havde i et stykke tid forsøgt at fortælle, at jeg skulle tisse. Jeg hoppede op ad en dør flere gange. Men der var inden der forstod det. Så kom jeg altså til at tisse. Det var

pinligt. Vi havde godt nok haft frikvarter, hvor vi var ude for at tisse. Men jeg glemte det på grund af alle de andre hunde, jeg skulle nå at snakke med.

Det var en god aften. Man kunne se, at vi alle havde øvet os meget. Da vi kørte hjem, var jeg træt. Jeg sov i bilen på vejen hjem. Jeg var dog ikke mere træt, end at jeg kunne tage en bideleg, da vi kom hjem. På et tidspunkt havde jeg været ude at tisse. Da jeg kom ind, tog jeg tilløb. Jeg løb alt hvad jeg kunne. Kastede mig op i sofaen og landede på Hannes mave. Det var første gang, det lykkedes mig at hoppe op i sofaen. Jeg fik dog ikke lov at blive der. Måske prøver jeg igen en anden gang. Til sidst faldt jeg i søvn, så mine forældre kunne slappe lidt af. Jeg var næsten ikke til at vække, da vi skulle i seng.

Torsdag den 7. marts 2013

I dag fylder jeg 3 måneder. Det fejrede vi dog ikke. Jeg var alene hjemme, mens de var på arbejde. Det gik rigtig godt. Jeg er mægtig god til at være alene hjemme. Jeg ligger i min kurv i baggangen.

Jeg blev vejret i dag. Jeg har faktisk ikke taget så meget på i den sidste uge. Jeg vejer nu 6,7 kg. Måske skal jeg til at have lidt mere mad. Det håber jeg.

Da vi skulle hygge os om aftenen blev vi lidt uenige om, hvad vi skulle foretage os. Jeg ville lege bideleg. Jeg var fyldt med energi. Energien ville ingen ende tage. Til sidst mistede Karl-Frederik vist troen på, at der kunne blive nogen hygge i sofaen den aften. Det endte i hvert fald med, at han tog mig med i seng før tid. Det var da også i orden.

Fredag den 8. marts 2013

I dag arbejder jeg og Karl-Frederik hjemme. Det går egentlig meget godt. Jeg har været i haven flere gange. Nogle gange glemte jeg vist at tisse. Så måtte jeg jo gøre det på gulvet. Jeg tilbød straks at hjælpe med at holde køkkenrullen. Det fik jeg dog ikke lov til. Jeg synes ellers, det er hylende skægt, hvis jeg kan tilkæmpe mig et vådt stykke køkkenrulle og så løbe en sejrstrunde rundt i huset.

Efter frokost syntes jeg, Karl-Frederik skulle have lov til at arbejde i fred og ro. Jeg lagde mig derfor til at sove i min kurv i gangen. Da han havde fået fri og været i Brugsen efter aftensmad, fik jeg min mad. Derefter tog vi i skoven, hvor vi gik en god, men kold tur. Det gik fint. På tilbagevejen gik det især stærkt. Jeg var slet ikke i tvivl om, hvordan jeg skulle finde bilen. Det var endda kun anden gang, vi havde været der.

Da vi kom hjem var Hanne kommet hjem. Så skulle jeg jo også lige underholde hende lidt. Vi gik og hyggede os lidt, mens Karl-Frederik lavede mad. En del af tiden lå jeg også og hyggede mig i min dejlige kurv i gangen. Da de spiste lå jeg også pænt og hyggede mig. Jeg tror faktisk, de syntes, jeg var sød. Da de havde spist, blev det snart min tur til at spise og derefter komme i haven.

Jeg var så ved at lade op til en festlig aften. Jeg startede med at gøre hvad jeg kunne, for at gøre begge Karl-Frederiks ben drægtige. Jeg er ikke sikker på, at det lykkedes. Det vakte i hvert fald ikke den helt store begejstring. Jeg tror nok, Hanne blev lidt jaloux. Hun kom med en vandforstøver og sprøjtede lidt vand på mig. Hun syntes vist, at jeg trængte til at blive kølet lidt af. Inde i stuen gik den vilde jagt. Først legede jeg med mine legedyr. Da Hanne og Karl-Frederik satte sig i sofaen med kaffen og ville se X-faktor, kastede jeg mig over dem. Jeg sprang med stor fart op i skødet på dem for lige så hurtigt at blive smidt ned igen. Jeg tror ikke, det på noget tidspunkt var muligt at tælle til 2 inden jeg var oppe igen.

Efter kort tid blev det vist for meget for Karl-Frederik. Han tog i hvert fald mig og computeren med ud i

køkkenet og lukkede døren. Han satte sig til at renskrive minde dagbogsnotater. Jeg gik i starten rund som en løve i et bur. Kort tid efter faldt jeg dog i søvn på gulvet. Jeg ved ikke, hvor begejstret Karl-Frederik var for at skulle tilbringe aftenen i køkkenet. Sådan er det jo altså bare, når man anskaffer sig en hundehvalp.

Nu blev det ikke hele aftenen, der skulle tilbringes i køkkenet. Allerede efter en time listede vi igen ind til Hanne i stuen. Vi var da begge faldet til ro. Den ene lagde sig på sofaen. Den anden på gulvet ved sofaen. Der lå vi til vi skulle i haven inden sengetid. Det var en god dag. Nu ved jeg, at jeg sagtens kan springe op i sofaen, bare tilløbet er langt nok.

Lørdag den 9. marts 2013

Dagen startede som sædvanligt kl. 3, hvor jeg blev vækket for at komme ud at tisse. Jeg lå lige så godt. Jeg syntes faktisk godt, vi kunne springe denne havetur over, men til sidst lod jeg mig dog lokke med. Jeg tissede da også. Vi gik så ind og sov videre. Selvfølgelig lige efter jeg havde været omme og vække Hanne med nogle våde kys. Hun skulle da også vide, at vi var der.

Vi sov til klokken var næsten 7. Så måtte vi ud igen. Jeg var ellers klar til at gå direkte i køkkenet. Men vi måtte lige en tur omkring haven, inden vi nåede så langt. Jeg fik dog omsider min morgenmad. Efter endnu en tur i haven, måtte vi igen ind at sove. Jeg syntes faktisk ikke, det var nødvendigt. Jeg var i hvert fald frisk. Det lykkedes mig da også at sige så mange lyde, at Karl-Frederik og jeg stod op inden klokken var 8. Vi benyttede roen til at få øvet os lidt på lektierne. Mens de spiste morgenmad, kom jeg til at tisse en lille sø på gulvet. De undrer sig vist over, at jeg ikke tisser inde, når jeg er alene hjemme, men jævnligt går det, når de er hjemme. Også selv om jeg næsten lige har været ude. Jeg tror de mistænker mig for at gøre det for at få lidt opmærksomhed, når de tørrer op.

Efter morgenmaden og et lille hvil kørte jeg og Karl-Frederik til Skærven i Løsning. Det blev vist min hidtil bedste travetur. Vi mødte mange. Både på to ben og på fire ben. Først mødte vi en sød lille en. Den var to år gammel men alligevel mindre end mig. Vi snakkede lidt både med den og dens far. Lidt senere var vi ved at blive indhentet af et ægtepar, der var ude at gå tur. De havde godt nok ingen hund, men så var der jo al mulig grund til at vente på dem, så de kunne få hilst på mig. De ville også gerne snakke med mig. Da de gik videre, kom der to unge damer løbende den modsatte vej. Jeg kunne egentlig godt have tænkt mig at løbe bag efter dem, men vi skulle altså en anden vej. Der kom der heldigvis også en dame. Hende gik vi efter. Jeg syntes, vi skulle skynde os helt hen til hende. Det mente Karl-Frederik ikke, at vi nødvendigvis skulle. Stønnende trak jeg derfor alt hvad jeg kunne i snoren for at komme så tæt på som muligt. Måske var hun godt klar over, at det var mig der stønnede. På et tidspunkt skulle vi desværre ikke samme vej som damen. Så fik jeg lige tid til at lave stort og småt. Kort tid efter snakkede vi med en dansk-svensk gårdhund. Den var også sød. Der var flere andre hunde, som vi ikke fik snakket med, men pludselig kom der en belgisk hyrdehund og dens far og mor. Hun var i løbetid. Altså hunden. Nu ved jeg også, hvordan sådan en dufter. Jeg var dog ikke helt klar over, hvad jeg skulle gøre i den anledning. Det så heller ikke ud til, at hun forventede, at jeg skulle gøre noget. Hendes forældre var rigtig søde. De var meget interesseret i at høre, hvad jeg var for en hund. Manden rørte ved mig og blev overrasket over, hvor blød min pels var. Han syntes, jeg var dejlig at røre ved. Så skulle mutter også prøve. De syntes begge, at jeg var rigtig dejlig. De spurgte, om jeg skulle på udstilling. De gik på udstilling med deres hund. De var også interesseret i at høre, hvem jeg går i skole hos. Jeg kunne så fortælle dem, at en af mine klassekammerater også er en belgisk hyrdehund. Måske var det ikke meningen, at jeg skulle høre det, men deres hund må faktisk godt ligge i sofaen, når den ligger på et tæppe. Det var tydeligt, at menneskene var meget glade for hunde. Dem kunne vi godt lide. De kendte ikke rigtigt min race,

men da de fik forklaret, hvordan jeg kommer til at se ud, mente de nok, de havde set racen på udstillingerne. De ville hjem og google mig.

Normalt er det mig, der skal slæbe Karl-Frederik tilbage til bilen i stor hast, når vi går tur. I dag havde turen været så spændende, at det næsten var ham, der måtte slæbe mig.

Da vi komme hjem, var jeg ikke mere træt, end at jeg også skulle ud at lege i haven. Det er så heldigt, at Karl-Frederik i efteråret ikke blev færdig med at rive blade sammen i haven. I dag flyver de rundt i blæsevejret. Lige indtil jeg fanger dem. Efter næsten en time måtte jeg dog ind og tage mig en lille lur.

Om eftermiddagen skulle jeg på trimmebordet og strigles og børstes. Karl-Frederik håndterede redskaberne. Hanne sørgede for godbidder og sikrede, at jeg ikke faldt ned. Det gik faktisk rigtig godt. Jeg stod rigtig pænt. Jeg blev ordnet over det hele. Jeg tror faktisk, jeg blev fin.

Da vi var færdige, kom Marianne på besøg. Jeg bliver altid så begejstret, når hun kommer. Jeg elsker at bide i hendes tøj. Også i dag havde hun fint tøj og støvler på. Hun forsøger så godt hun kan, at sikre, at tøjet ikke går i stykker. Men hun vil også gerne snakke med mig. Det er altså ikke muligt. Hun må lære at tage noget gammelt tøj på, når hun kommer på besøg.

Vi gik så alle ud i haven. Der kan jeg bedre styre min bideleg. Vi havde kameraet med. Der skulle tages en masse billeder af mig.

Efter nogen tid gik vi ind igen. Jeg kunne slet ikke lade Mariannes tøj værre. Marianne måtte have et par af Hannes tykke strømper på for at sikre tærerne lidt. Karl-Frederik prøvede at aflede min opmærksomhed. Det hjalp slet ikke. Jeg var helt oppe at køre. Det blev så nødvendigt, at jeg måtte ud i min dejlige kurv i gangen. Det har jeg egentlig ikke noget imod. Jeg lå fint i min kurv.

Efter nogen tid kørte jeg og Karl-Frederik til fiskesøen, hvor vi gik vores sædvanlige tur. Det gik fint. Det var koldt, så der var ikke så mange mennesker nede at fiske i dag. Jeg hyggede mig. Der var meget, jeg skulle have undersøgt. Efterhånden er jeg ikke nervøs, når vi går tur.

Da vi kom hjem, var Marianne der stadig. Hun sad i stuen. Jeg styrtede hen til hende og kastede mig over hende. Så måtte Karl-Frederik hente mig. Jeg måtte sidde hos Karl-Frederik i køkkenet, mens han lavede mad. Til sidst valgte jeg dog at gå ud i gangen og lægge mig i kurven.

Da Marianne skulle køre, holdt Karl-Frederik mig. Jeg tror, han var bange for, at jeg skulle ødelægge Mariannes tøj og støvler. Jeg protesterede vildt. Da hun var kørt, faldt der mere ro over feltet. Det havde været et par hektiske timer.

Da vi alle havde spist ca. 19.30, var der tid til at komme ind i stuen. Jeg var straks klar med underholdende indslag. Jeg ville glæde Karl-Frederik med at snappe i hans bukser og sko. Jeg tror, den leg kedede ham. Han valgte i stedet at sætte sig i køkkenet med computeren. Så ved jeg jo, at jeg ikke må forstyrre ham. Han lod døren stå åben mellem køkkenet og stuen. Så kunne jeg selv vælge, hvor jeg ville være. Jeg faldt så til ro inde i stuen. Allerede kl. 20.30 kom han listende ind i stuen. Jeg tror, han var bange for at vække mig. Jeg så godt, han kom. Men jeg blev bare liggende. Det gjorde jeg resten af aftenen.

Søndag den 10. marts 2013

Om morgenen var jeg og Karl-Frederik alene hjemme. Hanne skulle i motionscenter. Vi sov lidt længere. Jeg havde en sjov oplevelse, da vi var stået op. I skulle have set mig. Det var et syn for guder. Jeg kom løbende alt hvad jeg kunne med Hannes BH flagrende i munden. Karl-Frederik løb næsten lige så hurtigt bag efter mig. Måske var han lidt misundelig på, at det var min fangst. Det skal siges, at jeg ikke havde flået den direkte af Hanne. Hun havde sikkert glemt at få den på. Det endte dog med, at Karl-Frederik fik den taget fra mig.

Da Hanne kom hjem, fik jeg lavet et lille hul i hendes jakke. Hanne er ked af, at jeg springer op og bider hårdt, når jeg får skæld ud. Hun synes, jeg er meget dominerende. Hun har næsten mistet troen på, at jeg nogensinde bliver en sød hund. Heldigvis håber Karl-Frederik endnu på det bedste.

Jeg og Karl-Frederik valgte at køre til Skærven i dag igen. Vi håbede på at få lige så mange oplevelser i dag, som vi havde i går. I bilen på vej der hen hørte vi, at der var 3 graders frost, og at det på grund af den stærke blæst kunne føles som 20 graders frost. Det begyndte også at sne. Så er der jo nok ikke de bedste muligheder for at møde folk og hunde på skovtur. Det er nok kun den hårde kerne, vi møder.

Vi mødte en flok unge mennesker, der var ude at træne i bakkerne på deres mountainbikes. De var spændende at se på, men de kørte også stærkt. Så vi måtte passe på, når de kom susende. Vi snakkede med en ældre spaniel. Jeg tror, den var gammel. Der var i hvert fald ikke nær så meget krudt i den som i mig. Vi fik alligevel en lille snak med den og dens far. Det var også den eneste hund vi mødte.

Jeg fik ikke tisset på turen, så vi måtte lige i haven, da vi kom hjem. Der var rigtig meget at holde styr på i haven i dag. Bladene fløj over det hele. Der kom også et plastikkrus flyvende ind i haven. Den fangede jeg. Da jeg fik gnavet lidt i den, var der pludselig 10 stykker. Så blev det for alvor svært at holde styr på alle stykkerne. Efter en hård kamp måtte jeg opgive. Jeg lod stykkerne flyve og satte mig i stedet og tisede.

Da jeg kom ind, var jeg ved at være træt, så det varede ikke længe, inden jeg lagde mig til at sove.

Da jeg vågnede, var der gang i støvsugeren, og gulvene skulle vaskes. Jeg hjælper gerne med at vaske gulv. Jeg vil gerne løbe runde med gulvkluden.

Midt i det hele kom Jesper. Så måtte jeg jo tage imod ham. Jeg nappede lidt i hans tøj. Jeg er ikke helt så vild, når han kommer, som når Marianne kommer. Jesper står bare stille, når jeg vil lave numre. Han kan også få mig til at sidde pænt i flere sekunder. Jeg måtte dog til sidst ud i min dejlige kurv i gangen. Jeg har faktisk slet ikke noget imod at komme ud i kurven. Jeg protesterer slet ikke. Det er noget af det, jeg får meget ros for. Jeg får også en godbid, når jeg kommer derud.

Da jeg havde fået min mad kl. 15.30 kørte jeg og Karl-Frederik i skoven. Vi kørte til Ny Sebberup. Det blev en kold tur. Det blæste og sneede. Da vi kom hjem, tog jeg mig en lur på et par timer.

For at fordrive tiden, indtil jeg skulle have min aftensmad, gik jeg hen til Karl-Frederik med min tyggestang. Han er rigtig god til at holde i den ene ende, mens jeg gnaver i den anden.

Da jeg har fået min mad kl. 19.30 og været i haven, bliver Karl-Frederik i køkkenet med computeren. Hanne er i stuen. Jeg tror, han vil forsøge at gentage successen fra i går. Så må vi se, om jeg falder til ro. Jeg har jo min (frugt)kasse stående i køkkenet. Den starter jeg med at slæbe ind i stuen. Så kan jeg ligge i den og se fjernsyn, havde jeg tænkt mig.

Kl. 20.30 var der så meget ro over feltet, at vi alle kunne hygge os i stuen resten af aftenen. Det var dejligt.

Mandag den 11. marts 2013

I dag skulle både Hanne, Karl-Frederik og Jesper køre omkring kl. 9. Jeg skulle være alene i min dejlige kurv i gangen. Det gik fint. Jeg sagde ikke en lyd, da de gik. Karl-Frederik kom heldigvis hjem igen efter et par timer. Han skulle arbejde hjemme resten af dagen. Efter en lille tur i haven satte vi os i køkkenet og arbejdede. Jeg dog mest i min kurv. Vi hyggede os. Jorden var blevet hvid, så det var lidt spændende at komme ud, så det var jeg flere gange.

Da Karl-Frederik var færdig med at arbejde, og jeg havde fået min mad, dog vi til Skærven. Der var jorden også blevet hvid siden i går. Vi mødte kun en enkelt hund. Den ville jeg gerne have snakket med. Dens mennesker syntes dog ikke, den skulle snakke. Der var heldigvis også flere mennesker, der var ude at gå en tur.

Efter turen skulle Karl-Frederik hente Hanne fra arbejde på kirkegårdskontoret. Jeg plagede for at komme med. Jeg er jo blevet rigtig god til at sidde i min transportkasse i bilen, så jeg fik lov til at komme med. Da jeg skulle ud, så jeg, at jeg ikke skulle springe ud på grus, som jeg normalt gør, men på fliser. Jeg var så lige ved at fortryde. Jeg blev så løftet ned. Så gik det fint. Vi gik ind på Hannes kontor, hvor Hanne tog imod os. Vi hilste også på Hannes chef. Han er vist rar. Hanne var ikke helt klar til at tage med hjem, så jeg og Karl-Frederik gik lige en lille tur på kirkegården.

Da vi kom hjem, ville jeg meget gerne være i haven og lege i sneen. Hver gang jeg var kommet ind, ville jeg hurtigt ud igen. I den forbindelse kan jeg sige, at jeg er i gang med et selvstudium. Jeg har set, at der et stykke oppe på døren er en lille dims. Når døren er lukket, tror jeg, man skal trykke på denne dims for at åbne døren. Desværre er dimsen lige lidt for højt oppe til jeg endnu kan nå den. Jeg kaster mig derfor højt op mod døren. Jeg er næsten ved at kunne nå dimsen. Jeg er spændt på, hvad der sker, når jeg når den. Det er ikke voldsomt populært, når jeg springer op mod dørene, men jeg laver jo så meget, der ikke er særligt populært.

Fra Hanne og Karl-Frederik havde spist, til jeg skulle spise kl. 19.30 lå jeg stille og sov på stuegulvet. Mens jeg sådan lå og småblundede, hørte pludselig Karl-Frederik sige til Hanne, nu skal Connor også snart have sin "mamse". Så kan det nok være, at jeg vågnede. Jeg løb ud i køkkenet. Det varede da heller ikke længe, inden maden blev serveret. Da jeg havde spist satte Karl-Frederik sig i køkkenet med computeren. Hanne sad i sofaen i stuen. Døren var åben mellem køkkenet og stue. Jeg syntes lige, jeg ville underholde Hanne lidt. Jeg kom vist til at bide lidt for hårdt. Jeg tror, vi blev lidt uvenner. Så kom Karl-Frederik og hentede mig med ud i køkkenet. Han lukkede døren. Så hjalp vi hinanden med min dagbog. Jeg tror, Karl-Frederik syntes, jeg var lidt længe om at falde til ro. Jeg fik en ny tyggestang, som jeg arbejdede med i min kurv. Et stykke tid holdt Karl-Frederik ved den, så jeg rigtigt kunne gnave i den.

Jeg og Karl-Frederik arbejder i øjeblikket på et forsøg. Han prøver at snakke stille til mig, hvis jeg gør noget, jeg ikke må. Til gengæld prøver jeg så at lytte efter, hvad han siger. Nogle gange forstår jeg godt, hvad han siger. Så bliver han glad. Han prøver at snakke stille til mig. Han vil forsøge at undgå, at jeg bliver for vild. Det synes jeg er godt, for når jeg bliver vild, kan jeg slet ikke selv styre det.

Det trækker lidt ud med at komme ind i stuen i dag. Klokken er nu 20.30, og der er endnu ikke udsigt til, at jeg lægger mig til at sove. Jeg er ikke spor træt. På et tidspunkt følte jeg trang til også at prøve at bide Karl-Frederik. Da var han vist også ved at blive sur på mig. Kl. 21 lagde jeg mig stille om på siden på køkkengulvet. Det gav vist Karl-Frederik håb om, at han lige kunne hygge sig lidt i stuen, inden vi skulle i seng. Han forsøgte i hvert fald at liste ind i stuen kort tid efter. Det var for tidligt. Det endte med, at jeg overfaldt ham i sofaen. Så måtte vi i køkkenet og i haven igen. Jeg lagde mig så i min kurv i gangen. Karl-Frederik benyttede chancen og fik smurt et par ostemadder til ham og Hanne. Da han lige havde fået sig sat i sofaen lød mine hurtige trin hen over gulvet. Jeg indledte en kamp for at komme op på sofabordet for at få fat på de dejlige ostemadder. Karl-Frederik hentede en blød tyggestang, som jeg kunne nyde på gulvet i stedet. Den var også fin. Da jeg havde spist den, var Hanne og Karl-Frederik fortsat ikke færdige med deres mad. Så jeg kunne jo fortsætte kampen. Jeg og Karl-Frederik måtte så igen ud i køkkenet, hvor Karl-Frederik kunne nyde sin aftenkaffe. Jeg lagde mig så til at sove. Igen listede Karl-Frederik efter nogen tid ind i stuen.

Han blev snydt. Jeg sov rævesøvn. Jeg løb efter ham ind i stuen og kastede mig over ham i sofaen. Enden på det blev så, at jeg og Karl-Frederik gik seng kl. 21.15, så må vi da være friske i morgen.

Tirsdag den 12. marts 2013

I dag arbejder jeg og Karl-Frederik hjemme. På et tidspunkt var jeg i gildestuen, mens Karl-Frederik var i køkkenet. Da var der en potteplante, der var uartig. Den væltede, så der kom jord ud på gulvet. Så kan det nok være, at jeg gav den besked. Karl-Frederik kom for at høre, hvad der var galt. Han irttesatte potteplanten og fik jorden tilbage igen.

Karl-Frederik skulle lige noget et par timer. Da var jeg alene hjemme. Jeg var i min kurv i baggangen. Det gik fint. Jeg var også alene hjemme om aftenen. Da skulle Hanne og Karl-Frederik til forældremøde i hundeskolen. Vi hunde måtte ikke komme med. Måske skal de høre, om vi er søde. Det er jeg lidt nervøs for. Heldigvis fik jeg ikke skældud, da de kom hjem.

Onsdag den 13. marts 2013

I dag havde Hanne fri. Noget af tiden var hun dog ikke hjemme. Da hun kom hjem, havde hun købt nogle gode lækkerier til mig. Det var vist noget, jeg skulle arbejde med, hvis jeg undtagelsesvis skulle blive for vild. Om aftenen skulle vi i hundeskole i Nim. I dag var det Hanne, der skulle have fat i den ene ende af hundesnoren. Jeg havde fat i den anden. Da vi skulle begynde timen, var der en mis, der sad og mjavede på loftet. Den kiggede ned til os. Vi lod alle sammen som ingenting. Det synes jeg var flot klaret. På et tidspunkt kom missen ned. Den sad så og så på, at vi var i skole. Måske kunne den også lære noget.

Desværre kom jeg til at bide Hanne så hårdt, at det blødte. Det blev hun ked af. Og vist også vred på mig. Det var ikke så godt. Jeg blev også ked af det. Jeg blev faktisk så ked af det, at jeg i nogle dage ikke rigtig havde lyst til at skrive dagbog. Jeg var bange for, at Hanne ikke ville beholde mig.

Torsdag den 14. marts 2013

Jeg var alene hjemme en stor del af dagen, da både Hanne og Karl-Frederik skulle på arbejde. Det går bare så fint. Altså med at være alene hjemme. Jeg tisser slet ikke på gulvet.

Om aftenen skulle Hanne til et foredrag. Jeg og Karl-Frederik var alene hjemme. Vi skulle rigtig hygge os. Vi var i haven, hvor vi legede med bolden i snor. Karl-Frederik kastede den. Jeg hentede den og løb i rasende fart tilbage med den. Jeg fik så en godbid som belønning. Da vi kom ind, legede vi med mit brætspil. Spillet med godbidder gemt under nogle klodser. Det er mægtig sjovt. Jeg fik også en ny tyggestang, som vi hjalp hinanden med.

På et tidspunkt satte Karl-Frederik sig i en lænestol. Jeg fik lov til at sidde hos ham. Så slikkede jeg ham i ørerne. Jeg slikkede og slikkede. Jeg kan godt garantere, at der ikke er antydning af ørevoks tilbage. Det var dejligt. Skægget fik også en lille tur. I kan tro, vi hyggede os. Jeg bed næsten ikke. Kun det allermest nødvendige. Begge ører er der i hvert fald endnu.

Fredag den 15. marts 2013

Jeg og Karl-Frederik arbejder hjemme. Da vi have fået fri og Hanne var kommet hjem, gik vi alle en tur på Skærven. Det var dejligt. Vi mødte den dejlige belgiske hyrdehund. Hun er fortsat i løbetid, men hun ville ikke rigtig snakke med mig. Jeg synes ellers, jeg er ved at være en ganske flot fyr. Nu må vi se, næste gang hun kommer i løbetid. Så går det måske bedre. Vi havde en dejlig tur.

En del af min aftensmad fik jeg i mit brætspil. Resten fik jeg i en bold med huller i. Når jeg trillede med den, kom der mad ud. På den måde tog det meget lang tid at spise. Jeg måtte rundt i hele stuen og undersøge, om der lå mad. Der blev snakket meget med mig. Vi hjalp hinanden med en tyggestang. Vi var også flere gange i haven. Det var en hektisk aften, men jeg synes, det gik fornuftigt. Det endte også med, at jeg lagde mig til at sove på gulvet. Det var en aften, hvor jeg ikke fik bidt helt så meget, som jeg plejer. Jeg fik heller ikke helt så mange skældud.

Lørdag den 16. marts 2013

Vi sov længe. Jeg lod dem bare sove. Jeg havde jo både været oppe at tisse og få morgenmad, så jeg havde egentligt ikke noget at komme op efter.

Om formiddagen gik jeg og Karl-Frederik en tur i skoven. Vi gik ad nogle skovstier, som jeg ikke havde været på før. Der var rigtig meget, jeg skulle undersøge.

Jeg kom til at tisse en lille sø på køkkengulvet. Det er jeg ellers ikke så slem til længere. Jeg tisser for eksempel aldrig, mens jeg er alene hjemme.

Om eftermiddagen var jeg på frisørbordet. Jeg blev striglet og børstet, så jeg blev rigtig fin. Om aftenen skulle jeg være alene hjemme fra sidst på eftermiddagen. Inden Hanne og Karl-Frederik skulle i byen fik jeg lige gravet et stykke af min tyggestang ned sneen i høstanemonebedet. Da Hanne og Karl-Frederik kom hjem, lå jeg og sov i min kurv. Jeg havde slet ikke lavet ulykker. Jeg kom lige i haven og fik en omgang forsinket aftensmad. Så gik Karl-Frederik og jeg i seng. Vi mente ikke, det var nødvendigt at komme op kl. 3 som vi normalt gør. Vi var lige oppe at tisse kl. 5. Jeg havde jo i går gravet et stykke af min tyggestang ned i sneen i høstanemonebedet. Den kunne jeg godt tænke mig at få med ind i stuen. Jeg gravede den op og gemte den i munden. Så begav jeg mig på vej mod stuen. Det viste sig imidlertid, at vi ikke skulle i stuen. Vi skulle i seng og sove videre. Så var gode råd dyre. Jeg skyndte mig at gemme stangen i min kurv i gangen. Jeg gemte den grundigt under tæppet. Jeg tror ikke, Karl-Frederik så det.

Søndag den 17. marts 2013

Kl. 7 var jeg igen oppe. Da var der morgenmad. Det var kun Karl-Frederik og mig, der stod op. Da jeg havde spist gik vi da også ind i seng igen og sov videre.

Hen på formiddagen ville Hanne og Karl-Frederik til en udstilling i Fredericia, der hed Vild med dyr. Jeg tror faktisk også, de er ret vilde med mig. De havde i hvert fald købt mange gaver til mig. Jeg fik en ny kasse at sove i. Jeg tror, mor og Stella har en noget lignende. Jeg har også allerede været næsten inde i kassen. Så fik jeg en underlig labyrint. Noget af min mad blev lagt i labyrinten. Så var det vist meningen, at jeg skulle få maden skubbet ud, så jeg kunne komme til at spise den. Det er nu noget besværligt. Det er nemmere at få maden serveret opblødt i en skål. Det er vist også meningen, at jeg skal arbejde lidt for føden. Jeg prøvede at få Karl-Frederik til at tage maden ud for mig. Det lykkedes ikke rigtigt. Han syntes, at jeg skulle prøve selv. Jeg fik nogen ud, men jeg har ikke rigtigt fundet ud af fremgangsmåden. De har vist også købt et andet apparat, der skulle gøre det mere besværligt at spise. Jeg havde ellers forstået, at formålet med ny teknologi skulle være at gøre tilværelsen lettere. Men det har jeg åbenbart misforstået.

Jeg fik også en ny snor. Den er længere, end den jeg har. Vi har allerede afprøvet den. Det gik fint.

De havde også fået flere poser godbidder og foderprøver. Dem har jeg endnu ikke smagt. Det er ellers ikke viljen der mangler

Jeg og Karl-Frederik gik en tur på Skærven. Vi mødte igen den belgiske hyrdehund. I dag ville hun godt snakke med mig. I hvert fald første gang, vi mødte hende. Næste gang gad hun ikke. Hun synes vist, jeg er lidt for vild. Men hun er også selv en halvgammel hund på 7 år.

Når jeg nu har fået en ny kasse som jeg kan sove i, er jeg kommet af med min frugtkasse. Den var jeg egentlig også blevet for stor til. Den nye kasse er for stor til at stå i køkkenet, hvor den gamle kasse stod, så den står i stuen, så jeg kan vænne mig til den. Jeg er nu ikke særlig interesseret i at ligge i den endnu. Et dejligt skind på gulvet er ganske fint.

Da vi kom hjem lavede Karl-Frederik mad. Da maden var kommet på bordet, opdagede jeg en rigtig dejlig tallerken med svinefilet. Jeg er nu så stor, at jeg med næsen godt kunne nå tallerkenen. Den blev hurtigt sat længere ind på bordet, og jeg fik at vide, at jeg ikke måtte sætte poterne op på bordet. Det har jeg vist fået at vide mange gange tidligere. Det er nu meget fristende, når man nu er blevet så stor.

Også i aften fik jeg min aftensmad i bolden og i mit brætspil. Det gik der en del tid med. Jeg fik også en ny tyggestang. Den tyggede jeg på, mens Karl-Frederik holdt den. Jeg var også lige oppe at sidde ved Karl-Frederik. Jeg slikkede ham i ørerne. Jeg forsøgte mig også med munden og næsen. Det kunne han vist ikke lide. Jeg var ikke helt vild i aften, men jeg havde også svært ved at falde til ro. Da klokken var 21 gik jeg og Karl-Frederik ud i køkkenet. Vi satte os til at renskrive dagbogsnotaterne. Jeg lagde mig hurtigt til at sove på mit skind på gulvet. Karl-Frederik håbede vist på, at jeg ville falde i så dyb søvn, at han kunne risikere at liste ind i stuen igen uden at blive overfaldet. Inden han kom så vidt, tabte Karl-Frederik noget på gulvet. Det var dumt. Så var jeg lysvågen igen. Karl-Frederik måtte sidde i køkkenet for at nyde sin ostemad i fred og ro. Det lykkedes mig at erobre en sok. Jeg fik lov til at beholde den. Den var vist hverken ren eller hel. Da jeg ikke var faldet til ro kl. 21. 30, mente Karl-Frederik, at vi lige så godt kunne gå i seng.

Mandag den 18. marts 2013

I dag skulle jeg være alene hjemme sammen med Hanne. Karl-Frederik skulle på arbejde i Aabenraa. Der var snestorm i Sønderjylland, så vi var spændte på, hvornår han kunne være hjemme. Da han kom hjem, hørte jeg Hanne sige til Karl-Frederik, at jeg havde været sød i dag. Det var jo rart at høre. Jeg mener egentlig også, aftenen gik helt fint. Jeg var ikke så vild. Jeg brugte en del tid på at spise. Maden skulle jo ud af mit brætspil og bolden. Jeg fik også en ny stang at tygge i. Det bedste var næsten, at jeg igen fik lov til at sidde lidt ved Karl-Frederik i lænestolen. Jeg slikkede hans ører meget grundigt. Selv om jeg gerne ville udvide projektet til hele ansigtet, fik jeg heller ikke lov til det i dag.

Alt i alt tror jeg, de syntes, dagen var et skridt i den rigtige retning. Selvfølgelig vokser træerne ikke ind i himlen. Der kom da en lille fugtig plet på køkkengulvet. Tænderne fik også lov til at arbejde lidt, men i det store hele gik det godt.

Tirsdag den 19. marts 2013

I dag havde både Hanne og Karl-Frederik fri. Det vil sige, Karl-Frederik skulle til et møde nogle timer, og Hanne skulle til Vejle. Jeg var derfor alene i 4 timer. Jeg får rigtig megen ros, fordi jeg er så god til at være alene hjemme. Når jeg skal være alene hjemme, hopper jeg glad op i min kurv i gangen. Der bliver så sat en låge op, så jeg ikke kan være i hele gangen. Jeg plejer at få en dejlig godbid, når jeg skal være alene hjemme. Jeg græder ikke eller hopper op af lågen. Når de kommer hjem, ligger jeg normalt og hygger mig i min kurv. Jeg tisser aldrig på gulvet, når jeg er alene hjemme. Så er der jo ingen til at tørre op. Jeg tisser kun på gulvet, når Hanne og Karl-Frederik er hjemme. Det har jeg også gjort i dag. Jeg havde lige været med Hanne i

haven. Jeg glemte imidlertid at tisse. Jeg måtte så gøre det et halvt minut efter, vi kom ind. Som sædvanlig tilbød jeg min hjælp med køkkenrullen.

I dag hørte jeg Hanne og Karl-Frederik snakke om, at jeg faktisk er blevet dygtigere i den sidste tid. Jeg bider ikke så meget i tæpper og møbler. Heller ikke i tær og sko. Helt holdt op er jeg dog ikke, men jeg øver mig. Jeg kan jo godt lide at få ros.

Angående ros. Jeg kan ikke forstå, at jeg ikke får ros, når jeg prøver at hjælpe med opvasken. Hver gang lågen til opvaskemaskinen bliver åbnet, er jeg på pletten i løbet af et halvt sekund, klar til at tilbyde min hjælp. Jeg kan lynhurtigt få gjort nogle tallerkener rene. Jeg får bare hele tiden at vide, at min hjælp ikke er nødvendig. Jeg vil bare så gerne hjælpe.

Der har været et herligt snevejr i dag. Jeg har været ude i sneen i haven flere gange. I skulle lige se mig, når jeg løber alt hvad jeg kan i sneen med ørerne flagrende heftigt bagud. Det er bare så sjovt.

Jeg og Karl-Frederik var igen i dag på en travetur på Skærven. Desværre mødte vi ingen hunde. Der kom en bil kørende forbi os. Den blev jeg ikke bange for. Måske er jeg ved at vænne mig til biler.

Jeg var ikke specielt træt, da vi kom hjem fra turen. Der var krudt i numsen på mig. Jeg kunne slet ikke lade være med at springe op ad køkkenlåger og døre. Og selvfølgelig op ad Hanne og Karl-Frederik. Jeg tror, de prøver at fortælle mig, at de ikke synes, det er en god idé. Jeg hygger mig nu med det. Jeg glæder mig til, at jeg bliver så stor, at jeg kan springe og give dem et mægtigt kys midt på munden. Jeg har også i dag fået lov til at sidde lidt ved Karl-Frederik. Han fik lige en tur med tungen. Jeg fik lov til at slikke hans ører. Det rigtige fugtige kys midt på munden ville han dog ikke rigtig være med til, selvom jeg kæmpede bravt for det. Måske kan han ikke lide det, når Hanne ser på det. Jeg blev sat ned, da jeg til sidst blev lidt for vild.

Jeg er lige blevet tilmeldt et klippekursus i Århus den 1. juni. Det vil sige, jeg skal vist ikke klippe, men være model. Jeg håber, jeg møder nogle andre hunde. Måske møder jeg nogle af mine søskende. Det vil være sjovt.

Da jeg havde spist, brugte jeg en del tid på resterne af en tyggestang. Jeg var faktisk ret sød i mere end en halv time. Så kunne jeg altså heller ikke lade værre med at bide. Det blev forsøgt at berolige mig med en rigtig god godbid med lam. Den smagte himmelsk. Jeg blev meget ivrig efter at få en mere. Jeg blev så ivrig, at jeg måtte flå lidt i Karl-Frederiks tøj. Han så ikke anden udvej, end at vi måtte sætte os lidt ud i køkkenet for at køle af, indtil vi skulle i seng. Der lagde jeg mig også roligt ned.

Onsdag den 20. marts 2013

Jeg var alene hjemme en stor del af dagen. Hanne og Karl-Frederik var på arbejde. Karl-Frederik kom hjem kl. 16. Jeg lå da i min dejlige kurv. Jeg havde ingen ulykker lavet.

Vi skyndte os i haven, hvor der var en masse sne. Jeg fik mad. Derefter gik vi en tur ved fiskesøen. Der var helt øde i dag. Sikkert på grund af den megen sne. Da vi kom hjem, lagde jeg mig i kurven, mens Karl-Frederik fik skovlet sne på fortovet. Lidt senere kom Hanne hjem. Hun fik også en varm velkomst. Karl-Frederik måtte lige holde mig, mens hun fik støvler og jakke af. Jeg fik vist brugt tænderne lidt for meget.

Da Hanne og Karl-Frederik havde spist, opgav Karl-Frederik at være i stuen, fordi jeg flåede i hans tøj. Han satte sig i køkkenet og læste avisen på computeren. Så lagde jeg mig ved hans fødder under bordet. Da var jeg vist meget sød.

Efter nogen tid skulle jeg have min aftensmad. Det foregik som de foregående aftener. Først var der noget

mad i mit brætspil. Den brugte vi et par gange. Derefter blev bolden fyldt op nogle gange. Jeg løb efter den i stuen, mens maden raslede ud af den. Bagefter måtte jeg afsøge gulvet for at finde resterne. Jeg tror, der gik omkring en halv time med det.

Da jeg var færdig, var jeg endnu ikke klar til at være rolig i stuen. Efter en lille tur i haven satte jeg og Karl-Frederik os i køkkenet. Der falder jeg som tidligere meget hurtigere til ro. Jeg er ikke rigtig klar over, hvorfor det er sådan.

Jeg skulle dog først lige forsøge at slå min pude ihjel, og drille Karl-Frederik lidt. Det var vist for resten ikke kun lidt. Jeg kom vist til at kæmpe en ret hård kamp med mange bid i tøj og sko. På et tidspunkt blev jeg lukket ud i gangen. Jeg var der heldigvis ikke så længe, men jeg sad pænt og ventede. Da jeg kom ind, lagde jeg mig på Karl-Frederiks fødder. Så skrev vi lidt på min dagbog.

Efter nogen tid listede Karl-Frederik ind i stuen i håb om at få lejlighed til at se lidt fjernsyn. Få sekunder efter listede jeg bagefter. Så var freden forbi. Karl-Frederik måtte stå op det meste af tiden for at undgå, at jeg kastede mig over ham. På et tidspunkt blev det for meget. Jeg og Karl-Frederik gik ud i køkkenet og lukkede døren. Så kunne Hanne få fred til at drikke sin aftenkaffe. Karl-Frederik stod op ved køkkenbordet og slugte i al hast en bolle, mens jeg hoppede op ad køkkenbordet. Jeg kæmpede vildt med min ellers så dejlige pude. Den holder vist ikke længe. Fik jeg for resten fortalt, at jeg i aften har tisset både på stuegulvet og køkkengulvet. Det var vist ikke en af mine bedste dage. Klokken er nu 21.45. Karl-Frederik har vist opgivet håbet om nogen afslapning i sofaen i dag. Vi kan vist lige så godt gå i seng.

Torsdag den 21. marts 2013

I dag skulle både Karl-Frederik og Hanne møde senere på arbejde. Karl-Frederik skulle til København, og Hanne skulle til Horsens. Jeg skulle være alene hjemme i en hel del timer. Det gik fint. Jeg tissede ikke på gulvet.

Hanne kom først hjem. Karl-Frederik kom først hjem kl. 19.30. Da havde jeg spist. Jeg fik maden i min bold. Aftenen gik faktisk fint. Jeg fik en ny stang at tygge på. En del af tiden holdt Karl-Frederik i den ene ende. Jeg tissede på gulvet et par gange, men ellers var der ikke de store stridigheder. Jeg fik dog bidt hul på min dejlige pude, som jeg har sovet på de sidste dage. Jeg begyndte derefter at pille fyldet ud. Nu har jeg ikke puden mere.

Fredag den 22. marts 2013

I dag arbejder jeg og Karl-Frederik hjemme. Da vi fik fri, var jeg med i Horsens for at hente Hanne. Jeg fik talt med Mona og Birgit, som Hanne taler så meget om. De havde tilsyneladende også hørt om mig. De spurgte, om jeg var det lille rovdyr. Hvad mon de mener med det?

Jeg og Karl-Frederik har nu påskeferie. Vi har planlagt, at vi rigtig skal hygge os. Vi skal gå mange ture og øve os på lektierne. Det glæder jeg mig til.

Da vi kom hjem fra Horsens, fik jeg ikke lige fortalt, at jeg skulle tisse. Det kom jeg så til at gøre på gulvet.

Vores eftermiddagstravetur gik som så ofte før til Skærven. Også her var der megen sne. Heldigvis var der trampet nogle stier, vi kunne gå på. Jeg brugte megen tid på at stikke næsen ned i hundesporene i sneen. Der var mange spor. Det var også spændende at se børnene, der kælkede. Det kunne jeg næsten ikke løsrive mig fra. Vi gik vor sædvanlige rundtur. Vi mødte et par damer, der vist syntes, jeg er en rigtig sød hund. De ville gerne snakke med mig. Vi så også en enkelt hund. Den ville eller måtte vist ikke snakke.

Der kom en bil kørende forbi os på Skærven. Den var jeg slet ikke bange for. Til sidst gik vi ud til vejen og så flere biler køre forbi. Det gik også fint.

Da vi var færdige på Skærven kørte vi til biblioteket i Hedensted, hvor Hanne sad og strikkede i sin strikkeklub. Vi skulle have hende med hjem, men vi var kommet lidt for tidligt, så vi gik en lille runde, for at blive dygtig til ikke at være bange for bilerne. Det går bedre.

Jeg havde sne i pelsen, da vi kom hjem. Jeg kom derfor på trimmebordet og fik en god omgang, inklusiv godbidder. Jeg blev fin. Kort tid efter havde jeg et ærinde i haven. Så benyttede jeg lejligheden til at suse rundt i sneen. Jeg elsker at pløje mig gennem snemasserne i stor fart. Det bliver man aldrig træt af. Jeg burde måske igen have været på trimmebordet, da jeg kom ind, men jeg slap.

I stedet blev jeg målt og vejjet. Jeg er nu 38 cm høj. Jeg vejer 8,4 kg. Nu kan man vist godt sige, at jeg er ved at være en stor hund. Nogle vil måske mene, at jeg fortsat opfører mig som en hvalp.

Det er ikke rart at blive vejjet. Vi låner Hannes vægt. Vægten kan tale. Den starter med at sige ”Vent venligst”. Derefter ”Stil Dem venligst på vægten”. Først skal Karl-Frederik selv på vægten. Derefter er vi begge på vægten. Jeg bryder mig bestemt ikke om damen, der taler til os. Jeg gør alt, hvad jeg kan for at slippe løs. På den måde sikrer jeg mig også et par af de allerbedste godbidder.

Efter en sådan aktivitet er det godt med en lille lur på gulvet.

Klokken 19.20 skulle jeg have min aftensmad. Jeg fik maden serveret i min sidste gave fra messen Vild med dyr. Den er rund. Øverst er der en rund skive med et hul i. Under den er der en skive med flere huller i. Der var der så lagt mad. Jeg skulle så dreje den øverste skive rundt, for at få maden. Den var jeg rigtig god til at bruge. Den blev fyldt flere gange.

Resten af aftenen gik faktisk stort set udmærket. En enkelt gang tog bideriet overhånd, og Hanne måtte i hast slæbe mig ud i gange, for at jeg kunne køle lidt af. Kort tid efter kom jeg ind igen. Jeg var så faldet lidt ned igen. Jeg fik en ny tyggestang. Den arbejdede jeg og Karl-Frederik på fra hver sin ende. Altså Karl-Frederik holdt i den ene ende, og jeg gnavede i den anden. Jeg lagde mig ret hurtigt på gulvet og slappede af, mens der var finale i X-factor. Det var en ret god aften.

Lørdag den 23. marts 2013

Vi stiller ikke længere vækkeuret til kl. 3. Jeg er ved at være træt af det nattetisseri. Kl. 5.20 spurgte Karl-Frederik mig, om jeg ville i haven. Det syntes jeg ikke, der var nogen grund til. Vi sov så en time mere. Kl. 6.30 var han klar til at gå i haven. Jeg var ikke rigtig klar, men så sagde Karl-Frederik mamse. Så var jeg klar.

Vi fik lavet, det vi skulle i haven og fik spist morgenmad. Vi sov så en times tid mere.

Da Hanne og Karl-Frederik havde fået morgenmad, skulle jeg og Karl-Frederik på tur. Det var koldt, så Karl-Frederik ville have nogle termobukser på under de almindelige bukser. Jeg elsker at drille ham, når han skifter tøj. Termobukser er gode at bide i. Jeg tror godt, jeg kan bide hul. Det bedste er nu at snappe ham i underbukserne. Et lille stykke flæsk er jo heller ikke af vejen. Det endte altså med, at jeg blev lukket ud, mens Karl-Frederik fik vinterudstyret på.

Jeg har nu set verdenshavet. Det kaldes også Daugaard Strand. Vejen der ned var ikke så nem. Der lå snedriver på vejen. Jeg er rigtig glad for, at vi har vinterdæk på. Der var nogle rigtig flotte sneklædte bakker

ved stranden. Det er næsten som hjemme på Fyn. Det får mig til at tænke på, at jeg sikkert også skal have skrevet om min tidlige barndom. Jeg har titlen klar. Jeg har snuppet den fra en af de andre store fynboer. Den skal hedde "Min fynske barndom". Det må vente, til jeg er kommet lidt længere i skolen. Der er egentlig mange store personligheder, der kommer fra Fyn. Carl Nielsen, H.C. Andersen og så mig sagde hunden.

Det var dejligt ved stranden. Jeg havde den ene pote i vandet. Man kunne godt blive lidt forskrækket, når der rullede en stor bølge ind på stranden. Men det var også lidt spændende. Det mest spændende på stranden var næsten tangen. Den er meget spændende at udforske. Der lå også tang under sneen. Det var rigtig sjovt at fiske tangen frem under sneen. Det var næsten som at pille fyldet ud af min pude. Vi skal i hvert fald til stranden, når det bliver varmere.

På hjemvejen kørte vi ind til Hedensted Golfbane. Der gik vi en lille tur. Jeg troede egentlig, at en golfbane var grøn. Denne her var hvid. På et skilt stod der "Risiko for flyvende golfbolde". Det eneste flyvende, vi så, var nu en krage, der larmede over hovedet på os.

Jeg tisede lige midt på golfbanen, thi, hi. Godt at mændene i de ternede bukser ikke så det. Jeg fulgte nogle hundespor, men vi så ingen hunde. Vi mødte kun et par damer, der syntes, jeg var sød. Det er altid mig, der bliver nusset. De nusser aldrig Karl-Frederik.

Da vi kom hjem snakkede Hanne med sin mor i telefonen. Så jeg måtte ikke bide hende i tøjet eller fortælle hende om turen. Til sidst lagde jeg mig så til at sove. En time senere vågnede jeg. Hun snakkede stadig.

Inde i soveværelset er der på et skab et spejl, der når helt ned til jorden. Jeg kom til at se mig selv i spejlet. Jeg kunne slet ikke kende mig. Jeg har forandret mig meget. Man kan nu se, der er en hvid hund inde under min brune pels. Jeg tror sørme, jeg skifter farve, når jeg bliver klippet.

Da jeg havde sovet min middagssøvn, tog jeg med Karl-Frederik i Brugsen. Det vil sige, at jeg var ikke med inde i Brugsen. Jeg sad ude i bilen.

Da Karl-Frederik havde handlet, gik vi en tur. Der var biler og mennesker overalt. Der var også hunde. Jeg blev nusset af farvehandlerens kone. Igen var det mig, der var heldig.

Jeg gjorde alt, hvad jeg kunne for at få snakket med alle, men der var mange, der ikke havde tid til at snakke med mig.

Vi kom til en stor plads. Jeg troede først, det var Peterspladsen, men det var altså Bytorvet i Hedensted. Der var godt nok meget at se på. Der var hunde, der sad i snor og ventede på, at deres mennesker skulle få handlet, og der var mennesker, der slæbte øl hjem til en glad aften. Jeg tror ikke, jeg er nogen ølhund, men jeg er rigtig stolt af mig selv. Jeg tog det hele i stiv arm/forpote.

Da jeg havde fået min mad kl. 15.30 skulle jeg og Karl-Frederik ud at gå vor eftermiddagstur. Vi kørte igen til Skærven. Det var rigtig fint vejr. Solen skinnede på den hvide sne.

Vi mødte rigtig mange på Skærven. Den første, vi mødte, var en dame, der klippede grene af æbletræerne. Dem skulle hun vist have med hjem. Hende ville jeg gerne have snakket med. Jeg interesserer mig nemlig også for grene. Jeg kan godt lide at finde grene ude i haven og så forsøge at smugle dem med ind i stuen. Det er ikke altid, jeg har held med det. Desværre ville damen ikke snakke med mig. Hun var allergisk over for hunde. Jeg glemte at fortælle hende, at jeg faktisk er en meget allergivenlig hund. Så måske kan vi få en snak, hvis vi mødes igen.

Vi møde også en del børn, der var ude med kælken. Jeg elsker lyden af børn, der leger på kælkebakken. Jeg kan næsten ikke løsrive mig. Lidt længere fremme mødte vi en brun bjørn. Hun var meget stor og hed Molly.

Hun var kæmpestor. Men hun ville gerne lege med mig. Jeg har ikke forstand på bjørne, men det hedder vist en Newfoundlandser. Hun var ude at gå tur med sin mor og bedstemor. Hende vil jeg gerne lære nærmere at kende. Altså Molly.

Vi mødte også nogle labradorhunde. De var vist ikke så artige. Sjovt nok er jeg ofte artig, når vi er i skoven.

Jeg er faktisk blevet rigtig glad for at gå tur på Skærven. Vi møder mange, men der er også rigtig meget, jeg skal have undersøgt. Dejlige dufte, gule pletter i sneen og meget mere. Det er et af mine yndlingssteder.

Da vi kom hjem, gik vi lige lidt på fortovet. Det har jeg tidligere været bange for. Læg venligst mærke til, at jeg skrev tidligere. Der er ikke længere noget, der kan skræmme mig. I hvert fald ikke ret meget.

Efter alle disse indtryk var det rart at komme hjem og slappe af med mine dagbogsnotater. Jeg ligger på Karl-Frederiks fødder, mens han renskriver mine notater. Måske er der mulighed for, at jeg ret hurtigt falder til ro i aften.

Jeg fik min mad kl. 19.30. Jeg fik min mad i min nye runde karussel og i bolden. Det tog omkring et kvarter at få spist. Jeg fik også nogle stykker gulerod. Jeg elsker gulerødder. Jeg tyggede lidt på en tyggestang.

På et tidspunkt var vi i haven. Karl-Frederik skulle have fyldt noget i en hundepose. Inden han fik noget i den, lykkedes det mig at få den listet fra ham. Hvilken jubel. Jeg fik den slået ihjel mange gange. Jeg styrtede rundt med den. Det er en fryd, når jeg kan snuppe noget. Til sidst fik jeg den byttet med en godbid.

Jeg var faktisk ret dygtig i aften. Jeg lå og hyggede mig på gulvet. Jeg vågnede dog, da der skulle spises ostemadder. Der er ikke mange steder på sofabordet, jeg ikke kan nå. Jeg plejer jo at tisse på gulvet, når Hanne og Karl-Frederik er hjemme. Det har jeg ikke gjort i dag. De har været dygtige til at forstå, når jeg skulle ud. Det har været en ret god dag i dag. Jeg har oplevet meget.

Søndag den 24. marts 2013

Vi stod op kl. 6.30 og gik i haven, hvorefter jeg spiste morgenmad. Vi sov så lige en time mere. Hanne og Karl-Frederik ville i Bilka fra morgenstunden. Jeg skulle så være alene hjemme.

Da de kom hjem, kunne jeg se, de havde købt en masse. Der var også en stor pude. Gad vide, om det viser sig, at den er til mig. Jeg kom jo til at bide den gamle i stykker.

Da de havde ordnet indkøbene, skulle jeg og Karl-Frederik ud på tur. Vi tog i Sebberup Skov. Der var der også børn på kælkebakken. Det var spændende at se. Jeg tror gerne, jeg ville have haft en tur. Det var ikke så nemt at gå i skoven. Der var for megen sne. Det var dog spændende at følge rådyrenes spor. Der var mange spor. Ved sporene var der også nogle steder en masse små runde kugler. Dem måtte jeg ikke spise. På tilbagevejen mødte vi en lille fransk bulldog. Den snakkede vi lidt med. Det blev dog ikke til så meget. Jeg taler jo ikke fransk. Den stod mest og kiggede på Karl-Frederik med "godbids" øjnene.

Da vi kom hjem, skulle der laves en kæmpe portion mad. Det skulle i små pakker til fryseren. Der skulle være til mange dage. Meningen er vist, at der på den måde skulle kunne blive mere tid til at gå tur med mig efter arbejdstid.

Har jeg fortalt, at mine forpoter nu godt kan nå op på spisebordet. Når jeg står sådan, kan jeg også godt se, hvad der er på bordet. Der er faktisk tit noget, jeg godt kunne tænke mig. Det er ikke altid, jeg kan nå det, men jeg gør, hvad jeg kan. Jeg er ikke helt sikker på, at jeg må tage maden på bordet. Det er nok et af de områder, hvor jeg lige skal have afprøvet, hvor grænsen går.

Vi fik også lige set, at der er komme nye billeder af Anne og Christians hvalpe. Jeg synes, de ser ud til at blive lige så frække som mig. Dem glæder jeg mig til at møde.

Hen på eftermiddagen tog vi alle tre til Bygholmparken i Horsens. Der gik vi en dejlig tur. Der var mange mennesker. Jeg var især interesseret i de mange børn. Jeg snakkede med en lille pige og hendes far. Der var også mange ænder.

Igen i dag fik jeg min aftensmad i mit nye karrusel lejetøj. Jeg er blevet rigtig god til at finde ud af fidusen.

Det viste sig, at den nye pude var til mig. Den var rigtig sjov. Den var næsten som en vandseng at gå på. Jeg kom til at bide i den. Så blev Hanne vred på mig. Hun tog puden igen og gemte den væk. Jeg håber da, at jeg får den igen.

Jeg ligger nu og hygger mig med en ny tyggestang.

Resten af aftenen gik faktisk udmærket. Jeg brugte en del tid på tyggestangen. Jeg var også flere gange forgæves i haven. Alligevel lykkedes det mig at tisse et par gange på gulvet. Den ene sø opdagede de heldigvis ikke. Jeg dyrkede faktisk ikke min interesse for bidning ret meget. Helt undgå det kunne jeg selvfølgelig ikke.

Mandag den 25. marts 2013

I dag har Karl-Frederik ferie. Vi har besluttet, at vi rigtig skal hygge os. Vi stod tidligt op for at få Hanne sendt på arbejde. Bagefter tog vi lige en ekstra lille lur.

Hanne har to blå klude inde i soveværelset. Hun bruger dem om morgenen, når hun lufter ud. Hun tørrer så dug af vinduerne med dem. Jeg elsker kludene. Tidligere hang de på radiatoren. Så kunne jeg være heldig nogle gange og snuppe dem der. Nu gemmer Hanne dem, så jeg ikke kan finde dem. Tror hun. Jeg så godt, hun lagde dem i vindueskarmen. Jeg er jo ved at være en stor hund, så det er ingen hindring. Da Karl-Frederik et øjeblik var uopmærksom, så jeg mit snit til at snuppe den ene. Jeg styrtede af sted ind i stuen med den. Karl-Frederik opgav at fange mig. Senere byttede vi kluden med en godbid.

Vi var i haven. Jeg har gang i et lille projekt. Jeg forbereder mig på at kunne lette ben. Jeg har hørt, at en af mine klassekammerater blev til grin, da han første gang skulle lette ben. Han væltede. Det vil jeg ikke risikere. Jeg er derfor begyndt at lave nogle øvelser. Nogle gange når jeg skal tisse, løfter jeg det ene ben to til tre cm over jorden/sneen. Så kan jeg gradvist øve mig i at hæve benet til den ønskede højde. Det er sikkert godt at starte i god tid.

Jeg hørte, Karl-Frederik bestilte tid hos dyrlægen. Jeg skal vist stikkes. Heldigvis kunne det først blive i morgen.

Efter turen i haven besluttede vi at køre en tur til Skærven. Der var meget smukt i dag. Det var helt hvidt, og solen skinnede fra en skyfri himmel. Vi gik den sædvanlige runde. Igen var der flere børn, der kælkede. Jeg så også både en farmor og en mormor. Mormoren snakkede jeg med. Farmoren snakkede jeg ikke med, men jeg hørte børnene råbe, at farmor skulle dit, og farmor skulle dat. Jeg ved faktisk godt, hvordan en farmor ser ud. Hanne er farmor, men jeg har endnu ikke set barnebarnet. De tror vist, jeg er for vild for så lille et barn. Det tror jeg nu ikke. Hun må da også gerne bide mig, bare det ikke er for hårdt. Jeg glæder mig til at møde hende.

På Skærven øvede vi os i at gå pænt i snoren. Jeg synes egentlig, det gik fint nok med mig. Det gik måske ikke helt så godt med Karl-Frederik. Det er vist noget med, at snoren ikke skal være stram. Der var da øjeblikke, hvor det gik meget godt, men han er nu ikke så god til at sørge for, at snoren er løs.

Da vi kom hjem, hvilede jeg mig, mens Karl-Frederik skovlede sne på gårdspladsen. Der kommer vist et par gæster i aften. Det glæder jeg mig til. Jeg trænger til noget nyt skind og tøj at bide i. Jeg tror, Hanne og Karl-Frederik er lidt nervøse for, hvordan det skal gå gæsterne. Det forstår jeg ikke. Jeg skal nok sørge for, de får en varm velkomst.

Da gårdspladsen var fin, og vi havde været i haven, besluttede vi os for at øve os i at gå på Remmerslundvej, som jeg ikke har været så glad for. Jeg glæder mig til at fortælle Hanne om turen. Det gik fint. Jeg tog det som en hanhund. Vi gik faktisk en hel "Simba tur". Det hedder en Simba tur til minde om en sød hund, der tit gik denne tur. Da vi gik på Gesagervej og på cykelstien langs hovedvejen, var det nu lidt overvældende med de mange biler, men jeg klarede det.

Da vi kom hjem, ville jeg af taknemmelighed gerne hjælpe Karl-Frederik med at komme af det varme tøj. Jeg greb fat i et ærme, for at trække frakken af ham. Men det var ikke velset. Han stillede sig og på en trappetige for at tage frakken af. Så kunne jeg ikke nå ærmerne. Folk er da også utaknemmelige.

Jeg ligger nu helt fladt på gulvet og slapper af. Midt på eftermiddagen er jeg frisk igen. Jeg valgte så at tage med Karl-Frederik i Brugsen for at købe ind til gæsterne i aften. Da der var handlet, gik vi en runde rundt om butikkerne. Jeg siger jer. Jeg er mange gange bedre end Karl-Frederik til at komme i snak med damerne. De kan slet ikke stå for mine hop på bagbenene. Jeg fik snakket med flere. Karl-Frederik er heldig, han har mig. Når det regner på præsten, drypper det på degnen. Det er altså mig, der er præsten. Hjemme igen fik jeg lov til at lege lidt ude i haven.

Karl-Frederik havde travlt med at lave mad til gæsterne. Da gæsterne kom, løb jeg ud på gårdpladsen og gav dem en varm velkomst. Den unge dame var vist lidt bange for hunde. Da vi havde fået hilst, fik jeg besked på, at jeg skulle være i min kurv i baggangen. Der lå jeg så uden protester under hele middagen. Jeg kunne høre, de talte om, at jeg lå så pænt.

Da de havde spist, kørte jeg og Karl-Frederik til fiskesøen, hvor vi gik vores sædvanlige runde. Der var meget, jeg skulle have undersøgt. Ved hjemkomsten skulle jeg have min aftensmad. Det foregik som sædvanligt ved hjælp af mit legetøj. Da maden var fordøjet, fik jeg lov at komme ud og hvile mig i min kurv resten af tiden, indtil gæsterne kørte hjem. Derefter kom jeg ind i stuen, hvor vi hyggede os, indtil vi skulle i seng. Jeg glemte vist helt at tisse på gulvet.

Tirsdag den 26. marts 2013.

Øv, det er i dag, jeg skal til dyrlæge. Nå, måske er det ikke så slemt.

Vi var tidligt oppe og få Hanne sendt på arbejde. Efter en ekstra lille lur skulle vi på tur.

I dag skulle det være ekstra spændende. Vi tog på strøgtur i Horsens. Vi parkerede bag rådhuset. Så gik vi forbi rådhuset, og over Rådhuspladsen til strøget. Der var rigtig meget at se på og lugte til.

Vi var der, da forretningerne åbnede. Der var flere varebiler, der kom med varer til butikkerne, så der var meget støj. Det tog jeg mig slet ikke af. Jeg koncentrede mig om de mange dejlige dufte. Og så var det min hensigt, at jeg gerne ville hilse på alle de mennesker, vi mødte. Jeg tror, Karl-Frederik

mente, det var en uoverkommelig opgave. Men jeg er jo ung. Nogle fik vi hilst på, herunder et par hunde. Vi nåede dog ikke dem alle, trods mine ihærdige anstrengelser.

Vi så også et par postbude, som jeg har hørt så meget om. Dem vi så, så nu meget uskyldige ud. Vi gik op og ned ad strøget og i sidegaderne. Vi kom også i en gade, hvor kører mange biler. Jeg kunne se, det var der, vi kører, når vi henter Hanne fra arbejde. Det var en dejlig tur. Jeg var slet ikke bange.

Hjemme igen fik jeg lov at lege ude i haven. Jeg fandt dog ud af, at jeg var blevet lokket der ud, fordi Karl-Frederik skulle have tømt opvaskemaskinen. Det ved han jo ellers, at jeg meget gerne hjælper med. Det havde vi en lille samtale om. Det endte så med, at jeg faldt om på stuegulvet.

Da jeg havde fået en god lur, besluttede vi at gå en Simba tur. Det gik også udmærket i dag. Jeg er ikke altid helt glad for bilerne, men jeg tager mig sammen. På tilbagevejen mødte vi Simbas far. Vi var ovre og snakke med ham. Han er vist lige så vild som mig.

Så var der det med dyrlægen. Inden vi skulle af sted, var jeg i haven. Jeg hørte, at der var børn i naboens have. Jeg løb alt hvad jeg kunne op til hækken. Min hale roterede som en propel. Jeg elsker at se børn lege. Karl-Frederik kunne næsten ikke få mig ind igen, da vi skulle til dyrlægen. Vi kom dog af sted til tiden.

Det er dejligt at være ved dyrlægen. Der er mange søde piger, der alle lige skal snakke med mig og nusse mig. Karl-Frederik snakkede de kun med. Han er altid uheldig. Jeg protesterede slet ikke, da jeg skulle på briksen. Igen blev jeg nusset og fik godbidder. Stikket i nakken gjorde slet ikke ondt. Damen klippede også mine negle. Det protesterede jeg næsten heller ikke imod. Den briks hopper jeg gerne op på en anden gang. Dyrlægen mente, jeg er en flot fyr. Min tykkelse er helt perfekt. Jeg stillede mig lige på vægten. Den sagde 8,6 kg. Dyrlægen mente også, det er udmærket, at jeg spiser en gulerod. Det er gode fibre for maven.

Jeg tog så hjem og fik min mad. Derefter kørte vi til Skærven, hvor vi gik vor sædvanlige tur. Jeg snakkede med en labrador, en retriever og min ven den belgiske hyrdehund. Er det ikke fantastisk. Jeg har endnu ikke haft nogen dårlig oplevelse sammen med andre hunde. Det må være fordi, jeg er så rar. Jeg smagte også på en mus. Jeg havde den i munden, så kun halen stak ud. Karl-Frederik syntes, jeg skulle lægge den igen. Så det gjorde jeg efter nogen overvejelse.

Da vi kom hjem, var jeg efter en havetur klar til en lille lur. Det vil sige, det blev faktisk en lidt længere lur. Da jeg skulle ud at tisse, tog jeg min tyggestang med. Den fik jeg gravet ned i staudebedet. Jeg håber ikke, der var nogen der så, hvor jeg gravede den ned. Det er altid rart at have en tyggestang i reserve.

Jeg fik min aftensmad kl. 19.30. Igen i mit legetøj. Bagefter fik jeg en ny tyggestang. Den fik jeg ret hurtigt fordøjet. Hanne og Karl-Frederik ville gerne se Hammerslag. Ved fremvisningen af første ejendom blev jeg urolig. Karl-Frederik tog mig med ud i haven, for at jeg kunne tisse. Vi var der ude længe, men jeg fik ikke tisset. Vi gik så ind igen. Jeg gik så til angreb på Hanne og Karl-Frederik. Karl-Frederik måtte så tage mig med ud i køkkenet. Her faldt jeg til ro. Jeg havde forinden tisset på gulvet. Måske ender det med, at vi skal tidligt i seng i aften. Da jeg var faldet i søvn, listede Karl-Frederik ind i stuen. Jeg blev liggende et stykke tid køkkenet. Jeg kom efter et stykke tid også ind i stuen, hvor jeg sødt lagde mig sødt på stuegulvet. Så var der kvalitetstid ved fjernsynet igen.

Onsdag den 27. marts 2013.

I dag stod jeg og Karl-Frederik op kl. 7. Er det ikke fantastisk, jeg havde slet ikke været oppe at tisse, og jeg havde ikke tisset på gulvet. Jeg skulle endda lokkes for at komme med ud. Jeg kom dog ud og fik ordnet, det jeg skulle. Inde igen fik jeg min morgenmad. Om morgenen er den stadig blødt op med vand. Jeg fik dog

også lidt i min labyrint, hvor jeg skal arbejde ihærdigt, for at få maden ud. Det er ikke nemt, men jeg bliver bedre til det. Jeg spiste også en gulerod. Bagefter havde jeg og Karl-Frederik lidt kvalitetstid inde på stuegulvet. Jeg blev nusset, mens jeg tyggede på en stang. Til gengæld vaskede jeg begge Karl-Frederiks ører.

I dag har både Hanne og Karl-Frederik ferie. Jeg er den eneste, der ikke har ferie. Jeg skal i skole i aften. Lektierne skal nok også lige repeteres.

Efter morgenmaden ville Hanne og Karl-Frederik i Bilka. De lovede at købe noget til mig. Jeg skulle være alene hjemme imens. Da de kom hjem, havde de købt 2 poser tyggestænger til mig.

Jeg og Karl-Frederik skyndte os at køre til Skærven for at gå vor sædvanlige tur. Vi havde taget de lækreste godbider med. Vi ville øve os i at gå pænt i snor. Vi øvede os også, men som man plejer at sige: Rom blev ikke bygget på en dag. Der var nogen i nærheden, der ikke havde brugt alt deres nytårsskyts. Det syntes de åbenbart, de skulle bruge i dag i anledning af den kommende påske. Jeg var modig. Jeg blev ikke bange, og skældte ikke ud. Spætten larmede også. Den hamrede næbet ind i et træ. Jeg ville få ondt i hovedet, hvis jeg skulle gøre det.

Kl. 18 skulle jeg i skole. Vi var kun 5 i skole i dag. Resten var nok på påskeferie. Jeg er ikke ret god til nej øvelsen. Det må vi arbejde noget mere med. Vi skal også arbejde mere med stå øvelsen. Dæk kunne også blive bedre til, men sit er jeg god til.

Jeg er også ret god til indkald. Vi lavede en øvelse, hvor jeg ikke kunne se Karl-Frederik, da han kaldte på mig. Det klarede jeg til UG. Jeg synes, det var en god dag i skolen. Og så var det ikke mig, der tisede på gulvet. Næste gang, jeg skal i skole, skal vi på skovtur.

Inden jeg skulle i skole, blev der taget nogle billeder af mig i haven. Jeg synes, et par af dem blev ret gode. Umiddelbart synes jeg da, at jeg er ved at blive en ret flot fyr. Jeg tror også, mine ører er ved at rette sig.

Da vi kom hjem, var jeg træt. Jeg orkede simpelthen ikke at drille. Jeg tyggede lidt på en af de nye stænger. Jeg var flere gange inde i min seng, men de andre syntes det var for tidligt at gå i seng, så da Hanne og Karl-Frederik var klar til at slappe af i sofaen, faldt jeg ret hurtigt omkuld på gulvet. Der var ingen ballade fra min side den aften. Det var vist en succes. Lige inden jeg skulle i seng, sad jeg lidt ved Karl-Frederik og tyggede i min stang. Vi hyggede os.

Torsdag den 28. marts 2013, skærtorsdag:

Vi sov længe i dag. Jeg sov godt, da jeg blev vækket kl. 7.15. Jeg skulle overtales til at gå med i haven. Jeg indså dog, at det nok var en god idé. Da jeg kom derud, var jeg meget dristig. Jeg løftede højre bagben hele 5 cm over jorden, da jeg tisede. Uden at vælte. Bagefter fik jeg min morgenmad. Efter endnu en tur i haven tog vi endnu en lur. Da vi stod op, kom jeg ud at lege i haven. Bortset fra, at det er meget fristende at sætte poterne op på spisebordet, når der spises, var jeg faktisk meget sød.

Formiddagsturen gik til nogle dejlige stier i et villakvarter i Hedensted. Der var rigtig mange hundespor i sneen. Og rigtig mange dufte. Vi mødte også flere hunde og mennesker. En dame, vi mødte, måtte absolut hen og nusse mig. Det var igen en, der mente, jeg var rigtig sød. Det er et af de gode steder. Vi kom forbi en rislende bæk. Den stod jeg længe og kiggede på. Jeg ville gerne have været helt nede ved vandet, men det kunne ikke lade sig gøre.

Jeg bliver jo beundret mest, når jeg sover. Jeg valgte derfor at tage endnu en lur, da vi kom hjem.

Efter min middagssøvn skulle jeg på trimmebordet. Jeg blev striglet og friseret efter alle kunstens regler. Jeg synes faktisk ikke, jeg er så dårlig til den øvelse. Det hjælper også, at Hanne står og forsyner mig med godbidder. Ved samme lejlighed øvede vi os også i at se bisserne. Jeg fik også et nyt halsbånd på. Det vil sige helt nyt er det ikke. Jeg har arvet det fra Rolf, men Rolf nåede ikke at få det på, for han skulle have haft det i julegave, så det er stadig meget fint.

Da jeg nu var blevet fin, skulle jeg også fotograferes. Det var en festforestilling. Jeg ville helst kun fotograferes, når jeg sad ned, og man måtte ikke kunne se Hannes gamle grimme briller, som hun bruger, når hun sidder ved computeren. Der kom dog nogle billeder ud af det.

Vores eftermiddagstur gik igen til Skærven. Vi mødte kun en enkelt hund. Dens far syntes ikke, at den skulle snakke. Vi mødte til gengæld en stor flok mennesker. De var nok ude at fordøje en påskefrokost. Vi mødte også en dame, der absolut skulle hen og nusse mig. Hun syntes, jeg var så sød. Det kan jeg jo også godt være. Jeg tror, der er enighed om, at jeg har gjort fremskridt i den sidste tid. For eksempel opførte jeg mig eksemplarisk, da vi kom hjem fra turen.

Karl-Frederik er ved at øve sig i at sige nej med en meget dyb stemme. Jeg har glædet ham med at rette mig efter det et par gange. Jeg hørte, at han i hundeskolen blev rådet til, at sige nej med en meget dyb mandig røst. Det er jo vist ikke lige noget, der ligger naturligt for ham. Tænk hvis han allerede havde lært det, da Hanne flyttede ind.

Mens Karl-Frederik hjælper mig med at skrive dette, ligger jeg under spisebordet ved hans fødder og leger med min ven, den nøgne høne. Den har ikke en fjer på kroppen.

Min aftensmad fik jeg som sædvanlig i mit legetøj. Mit brætspil blev fyldt med mad flere gange. Det gik godt indtil den sidste gang. Det var som om, jeg ikke rigtig turde tage det sidste, eller at der var et eller andet i vejen med det. Pillerne fra spillet kom i min skål, og der kom vand over. Men det brød jeg mig heller ikke om. Det der var i min bold, kunne jeg godt spise. Det var underligt. Jeg fik heller ikke spist resten, inden jeg skulle i seng. Så det blev smidt ud. Aftenen gik ellers rigtig godt. Jeg var sød hele tiden fra kl. 20 til vi skulle i seng. Hanne og Karl-Frederik kunne sidde i sofaen og se fjernsyn. Det meste af tiden lå jeg sødt og sov på gulvet.

Fredag den 29. marts 2013, Langfredag:

I dag er det 8 uger, siden jeg flyttede til Jylland. Jeg har nu været halvdelen af mit liv i mit nye hjem. Og jeg er i den tid næsten blevet 3 gange så tung.

I dag stod vi op kl. 7. Kom i haven og fik morgenmad. Jeg fik min morgenmad opblødt i vand. Jeg synes forsat, det var lidt underligt med maden. Jeg spiste den ikke så hurtigt, som jeg plejer. Nogle gange gik jeg en halv meter tilbage og kiggede på maden. Men jeg fik da spist det hele. Da vi havde spist, sov vi lige en time mere. Jeg var faktisk for frisk til det, men jeg faldt da i søvn.

Vor formiddagstur gik igen i dag til stierne i villakvarteret. Der er der så mange nyheder at læse. Vi var næsten kun lige steget ud af bilen, før vi mødte den rare ældre dame fra i går. Man skal måske være forsigtig med at sige ældre, men jeg er sikker på, at hun er ældre end Hanne. Hun udbrød glad: "Er I her igen". Så skulle hun lige snakke med mig og nusse mig. Igen sagde hun, at jeg var så sød. Det gjorde slet ikke noget, at jeg bed lidt i hendes handsker.

Lidt senere mødte vi en sød lille terrier, som jeg snakkede med. Længere fremme mødte vi en ung dame og en sød lille hund. Det var vist en cavalier. Dem har jeg hørt om for Hanne har engang haft sådan en – ja

faktisk har hun haft 2. Desværre var de på den anden side af bækken. Det gjorde dog ikke så meget, for i det samme kom den rare dame igen. Så var der igen nussetur og snak. Jeg bed mærke i, at hun fortalte at hendes nu afdøde schæferhund havde et tæppe i nogle lædermøbler, som han godt måtte ligge i. Vi har faktisk også nogle lædermøbler. Så måske er der håb. I hvert fald kan jeg efterhånden nemt springe der op.

Der kom også et par små drenge løbende forbi os. Dem ville jeg gerne have snakket med. Det fik jeg bare ikke lov til. De var lige til at bide i.

Da vi endelig var kommet om på den anden side af bækken, så jeg noget spændende på den side af bækken, vi lige havde været på. Der kom en far og mor med to mindre børn. Børnene gik med en lille schæferhvalp. Det så altså spændende ud. Jeg var parat til at gå tilbage, hvor vi kom fra. Vi nøjedes dog med at stå længe og se efter dem.

Det var så spændende en tur, at jeg glemte at tisse m.m. Det måtte jeg så ordne i haven, da vi kom hjem. Jeg ville også lige vise, at jeg slet ikke havde brugt al min energi. Jeg styrtede rundt i haven med raket fart. Karl-Frederik tog bolden frem, så jeg kunne løbe lidt efter den. Der var så megen energi i mig, at jeg lige måtte løbe 5 runder med bolden i stor fart, inden jeg fik den byttet med en godbid. Så var der altså heller ikke megen strøm på batteriet, da vi kom ind. Det varede ikke mange minutter, inden jeg lå fladt på gulvet med lukkede øjne og fordøjede de mange indtryk.

Når jeg i dag har sat poterne op på spisebordet har Karl-Frederik udstødt en dyb brummende lyd. Jeg tror, det er meningen, det skal lyde som en hund, der knurrer. Jeg synes dog mest, det lyder som en hanhvalros i brunst. Under alle omstændigheder lyder det som om, at jeg skal have respekt for lyden. Jeg har indtil nu hver gang skyndt mig at sætte poterne ned på gulvet. Så har jeg til gengæld fået at vide, at jeg er meget dygtig.

Igen i dag skulle jeg på trimmebordet. Det foregik på den sædvanlige måde, altså at Hanne fodrede mig med godbidder. Jeg fik også eftersat bisserne. Der er nok delte meninger om, hvor dygtig jeg var. Tænderne blev da vist frem, men måske lidt for meget. Vi må huske at få et plaster med til dommeren, hvis jeg skal på udstilling.

Først på eftermiddagen gik vi en lille tur ad Remmerslundvej til Hovedvejen. Vi havde lovet at gå en runde omkring Holger og Selmas hus, mens de er på påskeferie, så det gjorde vi. Jeg har slet ikke længere problemer med at gå på Remmerslundvej. Det eneste problem var, at jeg ikke kom over til de folk, der gik og så på biler hos bilhandleren på den anden side af vejen.

Vores eftermiddagstur gik igen til Skærven. Turen blev lidt længere end den plejer. Vi mødte slet ingen hunde. Der var dog en masse spor, som jeg måtte studere nøje. Jeg fandt også den mus, jeg havde smagt på de foregående 2 dage. Den er der ikke længere så meget ved. Og dog. Jeg tog den i munden. Jeg fik en stor godbid, for at spytte den ud igen. Så jeg vil ikke udelukke, at jeg også ser efter den i morgen.

Om resten af dagen er der bare at sige, at jeg var rigtig sød. Jeg lavede slet ingen ulykker. Jeg fik rigtig megen ros. Min familie så ud til at være rigtig glade for mig. Klokkeren er nu 22.30. Jeg er lige selv gået ind i min seng i soveværelset. Jeg ligger bare og venter på, at de andre også kommer i seng.

PS Jeg har ikke fået skrevet, at jeg ikke har tisset inde de sidste dage, men det har jeg altså ikke.

Lørdag den 30. marts 2013:

Vi stod op kl. 8 i dag. Jeg havde dog været ude en time tidligere samt fået min morgenmad. Da Hanne var stået op, fik jeg lov at sidde lidt ved hende på sengekanten. Jeg fik dog ikke lov at vaske hende i hovedet. Det havde hun lige selv gjort.

Vores formiddagstur gik i dag til Kærskoven ved Ølsted. Det er ikke så langt fra, hvor vi bor. Der er en hundeskov i skoven. Jeg skal i morgen på udflugt med skolen til hundeskoven. Så nu kan jeg vise de andre rundt. Jeg var dog ikke rundt i hele hundeskoven. Men jeg prøvede at gå uden snor. Karl-Frederik prøvede at kalde på mig et par gange. Hver gang kom jeg løbende hen til ham og fik min godbid. Efter kort tid kom der to biler. Der var hunde i bilerne. Den første hund kom ikke ind i hundeskoven. Jeg styrtede dog hen til lågen, for at se hvor den blev af. Den anden hund stod og ventede. Jeg og Karl-Frederik besluttede at tage fat i hver sin ende af hundesnoren. Vi gik så ud i den øvrige del af skoven for at gå en tur der. Vi holdt lidt øje med den anden hund. Det kunne jo være sjovt, hvis det var en hund, der kunne tænke sig at lege lidt med mig inde i hundeskoven. Det så desværre ikke ud til at være tilfældet. Vi gik så vores tur alene. Det var også i orden. Jeg fandt 3 handsker. Jeg tog dog kun den ene med hen til bilen. I skoven var der både en gås og en krage, jeg skulle have studeret nærmere. Der var også rigtig mange hundespor, som jeg kunne følge.

Jeg tror, Karl-Frederik forsøger at få mig til at lade værre med at trække så hårdt i snoren. Nogle gange standser han hele tiden, hvis jeg trækker i snoren. Jeg kan bare ikke rigtig lade værre.

Da vi kom hjem, ville jeg gerne hjælpe Karl-Frederik med at binde snørebåndene op på støvlerne. Jeg tilbød også at finde en plads til støvlerne. Mine tilbud blev dog venligst afslået. Så kunne jeg da i det mindste nappes ham lidt i buksebenet.

Jeg løb begejstret ind for at finde Hanne. Jeg fandt hende i stuen ved computeren. Jeg måtte simpelthen hoppe op og bide hende lidt i ærmet. Det skulle jeg ikke have gjort. Karl-Frederik begyndte at brumme som en brunstig hanhvalros. Så kan det nok være, jeg blev artig. Jeg fik så heldigvis at vide, at jeg var meget dygtig. Jeg kunne så trygt lægge mig til at sove.

Det blev dog ikke nogen lang lur. Jeg skulle med ud at købe ind. Vi skulle både i Brugsen, Fakta og Imerco. Vi mandfolk gik dog ikke ind i butikkerne. Vi gik ude i mylderet. Vi kunne også få lov at bære varerne hen i bilen.

Det er utroligt, så mange mennesker Karl-Frederik får snakket med, når han har en charmetrold som mig med. Kort tid efter vi var steget ud af bilen kom en dame hen og spurgte, om jeg var en slags terrier. Så var der startet en længere hundesnak. Hun havde selv en hund, der var en blanding mellem en yorkshire terrier og en cairn terrier. Tidligere havde hun en westi. Og endnu tidligere schæferhunde. Hun havde også en hat af en pels ligesom min. Det er da utroligt, hvad man kan få at vide, når man står og venter på Hanne foran Brugsen i Hedensted. Det med hatten var nu lidt uhyggeligt. Jeg håber da ikke, der er hvalpe, der må ende deres dage på hovet af fruene i Hedensted. Så tror jeg, jeg vil foretrække, at man snupper en babysæl i ny og i næ.

Der kom også en gammel mand hen og snakkede med os. Han havde også selv en hund. Han blev så optaget af snakken med mig, at han tabte alle sine varer, så tililende folk måtte hjælpe ham. Jeg kunne nu godt have hjulpet ham med den fiskefilet, han tabte.

Der er ikke mange, der kan stå for mig, når jeg står på to ben og logrer ihærdigt med halen. Det synes alle, jeg er supersød. Det er nok også derfor, jeg meget ihærdigt forsøger at få en snak med alle.

Hjemme var der lektielæsning. Vi øvede i dækøvelsen. I starten gik øvelsen ud på, at Karl-Frederik skulle lægge hånden helt ned på gulvet, så jeg kunne forstå, at jeg skulle lægge mig. Jeg fik så en godbid. Nu går øvelsen ud på, at han med hånden skal gøre tegn til mig om, at jeg skal lægge mig. Det er meningen, at

hånden gradvist skal være højere og højere oppe, når der gøres tegn til mig. Efterhånden forstår jeg det godt, selv om hånden er ret højt oppe. Vi har også øvet lidt på nej-øvelsen. Jeg er ikke så god til ordet nej. Jeg tror, det ville gå meget bedre med en ja-øvelse. Men det kommer måske senere i skolen.

Jeg var også på trimmebordet. Det skal man åbenbart hver dag i påsken. Mine tænder skulle også ses efter. Jeg synes egentligt, det går helt pænt, når jeg bliver striglet, men jeg har hørt, at der er hunde på udstilling, der står pænere end mig. Måske er det derfor, vi øver os.

Jeg havde også lidt kvalitetstid sammen med Karl-Frederik. Vi satte os i den gode lænestol. Jeg fik lov at sidde ved ham. Jeg vaskede ham rigtig grundigt på halsen og i ørerne. Det nød jeg.

Eftermiddagsturen gik igen til Skærven. Vi valgte at følge en anden rute, end vi plejer. Det gav også pote. Vi lærte nogle nye hunde at kende. Vi mødte blandt andet Oscar. Han er vist en malteser. Han ville gerne snakke og lege. Det kunne have været sjovt at have ham med i hundeskoven. Hans ven, en chihuahua, sagde ikke så meget. Vi kom forbi en have, hvor der var to beagler. De gøede af fuld hals. Alligevel kunne jeg egentlig godt tænke mig at snakke med dem. Senere mødte vi en sød hund, der var ude at gå tur med sin far og mor. Dem havde Karl-Frederik tilsyneladende ofte mødt, da han gik tur med Rolf. De var rigtig søde hundemennesker/hund. Vi fik en længere snak. Der var enighed om, at det er fantastisk, som man kommer til at snakke, når man har hund. Det lød ikke som om, hundens mor altid havde boet i Danmark. Jeg tror heller ikke, hun var fra Fyn. Det var igen en god tur fyldt med indtryk, der kunne give en god træthed. Jeg lagde mig da også fladt på gulvet, kort tid efter vi var kommet hjem.

Inden jeg skulle have min aftensmad var jeg i haven. Jeg havde der en lille kamp med en solsort. Den var fræk. Den landede få meter fra mig. Den sad så og skældte ud. Så kan det nok være, jeg blev sur. Jeg løb alt hvad jeg kunne efter den. Jeg fangede den næsten. Det bliver ikke sjovt for den, den dag jeg fanger den.

Min aftensmad fik jeg igen i mit legetøj. Det fik jeg nogen tid til at gå med. Efter et par dage, hvor jeg ikke var helt så ivrig efter maden, er jeg nu igen meget begejstret for at få maden. Det kan ikke gå hurtigt nok. Gulerødder kan jeg også nemt spise. Nu håber jeg ikke, der er alt for meget krudt i mig i aften.

Jeg synes faktisk, det gik fint. Også den resterende del af aftenen. Jeg lå på gulvet og så fjernsyn. Kort tid før, vi skulle i seng, fik jeg lyst til at lege lidt. Så sad jeg og Karl-Frederik lidt på gulvet med min tyggestang.

Heller ikke i dag tissede jeg på gulvet.

Søndag den 31. marts 2013, påskedag

I dag skal vi ikke sove længe. Jeg skal nemlig i skole. Eller jeg skal på min første skoleudflugt.

Da jeg fik min morgenmad i min skål, var der ikke kommet vand på. Der satte jeg grænsen. Det nægtede jeg at spise. Jeg kan godt spise mad uden vand på, hvis det er spredt ud over gulvet, eller hvis det er i min bold, men da ikke i min skål. Så måtte der i hast varmes vand til maden. Så kunne jeg spise min morgenmad.

Det påstås, at det nu er sommertid. Hvis det er sommertid nu, kan man vist rolig sige, at sommeren ikke er kommet til tiden. Jeg har aldrig oplevet en sommer, men hvis det er sommer nu, er det en stor skuffelse.

Skoleudflugten var en stor oplevelse. Vi var seks hunde, der var mødt. Det vil sige, der var lidt over halvdelen af klassen, der havde valgt at tage på udflugt påskedag. Det var et pragtfuldt vejr. Jorden var fortsat hvid. Solen skinnede fra en skyfri himmel. Straks vi ankom, bemærkede lærerinden mit nye diamantbesatte halsbånd. Jeg så også misundelige blikke fra flere af de andre hunde. Jeg har ikke meget forstand på diamanter, men jeg vil da tro, de er ægte. Halsbåndet har i hvert fald kostet over 90 kr. på et ophørsudsalg. Vi gik en runde i Kærskoven ved Ølsted. Vi gjorde holdt flere steder, hvor vi lavede vore sædvanlige øvelser. Det vil sige indkald og indkald fra skjul. Sit og dæk. Gå pænt i snor. Vi skulle også vise

vore bisser. Lærerinden sagde, at hun godt kunne se, at vi havde øvet meget. Jeg synes også selv, det gik rigtig godt. Vi skulle alle have en mus med. Ikke en rigtig mus forstås, men et eller andet, vi synes, er rigtig interessant. Jeg havde en lyserød klud med. Jeg elsker at forsøge at tage sådan nogle fra Hanne. I dag skulle vore mennesker gå et stykke længere frem i skoven, hvor de smed musen. Vi skulle så derefter finde musen. Jeg fik ros, fordi jeg det sidste stykke brugte næsen. Måske vil jeg egne mig til at gå spor. Efter næsten 2 timer fik vi fri. Hanne og Karl-Frederik skulle til et års fødselsdag hos en lille dreng, der hedder Oliver ligesom de godbider jeg spiser i øjeblikket. Så jeg skulle være alene hjemme nogle timer. Det passede mig fint, for jeg var temmelig træt.

Da de kom hjem, havde de Marianne med hjem. Jeg er sikker på, at hun kunne se, at jeg var blevet meget dygtigere, siden hun sidst besøgte os. Denne gang bed jeg slet ikke så hårdt. Jeg lå også stille og sov en del af tiden. Marianne var med på en travetur på Skærven. Det var hyggeligt. Vi mødte flere hunde, som vi snakkede med. Marianne spise sammen med os. Jeg lå pænt under spisebordet, mens der blev spist.

Træerne vokser ikke ind i himlen. Klokkeren er nu 20.30. Karl-Frederik havde tænkt sig, at han skulle se lidt fjernsyn. Det havde jeg nu ikke tænkt mig. Jeg mente, han var lige til at bide i. Han gik så i stedet ud i køkkenet og satte sig ved computeren. Nissen eller jeg fulgte med. Jeg kan også godt bide ham i køkkenet. Jeg lagde mig dog ned, hver gang han sagde nej. Jeg var så dygtig og fik en godbid. Jeg var dog lynhurtigt oppe igen. Efter nogle minutter lagde jeg mig til ro under køkkenbordet. Kort tid efter listede Karl-Frederik igen ind i stuen. Han holdt min tyggestang, mens jeg gnavede i den. Efter en halv time var jeg faldet til ro i stuen. Det var Karl-Frederik også.

Det var igen en dag, hvor jeg ikke tissede inde.

Mandag den 1. april 2013

I dag har jeg 2 måneders jubilæum. Det betød så, at jeg skulle på vægten. Vi har alle taget på i påsken. Jeg vejer nu 9.3 kg. Hvad de andre vejer, må jeg hellere lade værre med at skrive. Der er altså blevet 6 kg mere af mig, i den tid jeg har boet i Jylland. Det er ikke aprilsnar. Jeg vænner mig aldrig til at blive vejlet. Det er skræmmende med vægten, der taler. Jeg forsøger altid at gemme mig, når jeg skal vejes. Jeg bliver vejlet sammen med Karl-Frederik. Han er ikke bange for damen, der højlydt kundgør resultatet af vejningen.

Jeg spiser ikke så hurtigt i øjeblikket. Jeg tror, det tager dobbelt så lang tid, som det plejer. Her til morgen måtte jeg ud og lave pølser i haven midt i maden. Jeg fik dog spist op, da jeg kom ind igen. Lidt senere fik jeg et lille stykke ost. Uhm, jeg elsker ost.

Så var der vor formiddagstur. Hvilken tur! Vi kørte til stierne i villakvarteret. Vi var der omkring kl. 8.30. Det var den perfekte morgen. Der var ikke en sky på himlen, og der var ikke en vind, der rørte sig. Når vi gik i sneen, knasede det. Jeg gik og blev helt poetisk. Det var den perfekte morgen at møde en pige. Jeg blev straks gloende hed om hjertet, da jeg så hende. Hun var en rigtig prinsesse. Jeg er sikker på, hun ville sove rædsomt, hvis man lagde en lille godbid under hendes 20 edderdunshundepuder. Ih, hvor var hun sød. Hendes mor er en malteser, og hendes far er en westi. Hun lignede meget sin far. Øjne og snude sorte som lakrids. Hun var meget mindre end mig. Da vi mødte hende, stod jeg og snakkede om vejr og vind med to store sorte labradorhunde. Vi ville alle fire gerne lege. I må gætte 3 gange, hvem pigen helst ville lege med. Jeg fik på en pæn måde spurgt de to labradorhunde, om ikke de skulle videre på turen. Deres far er vist politimand, så man må jo tage sig i agt. Jeg fik så leget lidt med pigen. Man spørger normalt ikke om en dames alder, men hun var så ung, at jeg dristede mig til det. Hun er 3½ måned. Perfekt. Jeg blev så konfus, at

jeg glemte at spørge om hende navn og telefonnummer. Jeg håber, jeg møder hende igen. Der skulle rykkes noget i begge snore, da vore veje skulle skilles.

Da vi var hjemme igen, gik vi en tur hen til Holger og Selma, for at se om alt stod vel til med huset, mens de er på påskeferie.

Da jeg var hjemme igen i haven og havde fået ordnet, det jeg skulle, løb jeg lige nogle begejstrede runder i fuld fart.

Sidst på formiddagen skulle der tages billeder i haven. Det var en festforestilling. Jeg vil rigtig gerne bide i kameraet. Også i kameraet. Det krævede vist megen tålmodighed at få mig til at stå i det rette lys og i den rigtige stilling. Når Karl-Frederik så havde fundet det rigtige sted for et billede, styrtede jeg hen til ham og kastede mig over ham og kameraet. Jeg blev så ivrig, at jeg bed mig fast i Karl-Frederiks bukseben flere gange. Hvis alt går vel, får Karl-Frederiks venstre ben hvalpe om et par måneder. Karl-Frederik øvede sig igen grundigt i at sige nej. Det har sikkert vakt opsigt i det meste af byen.

Under forestillingen kom jeg i tanke om, at jeg vist har en dejlig tyggeben gravet ned et sted i sneen. Det fik jeg gravet op og tygget lidt på. Da det ikke var sjovt længere, skulle den skaffes af vejen igen. Jeg fandt et sted under en busk, hvor det var muligt at grave i jorden. Jeg brugte min næse til at dække hullet til igen. Det er vist godt, mit skæg i forvejen er lidt sort.

Efter min middagssøvn skulle jeg på trimmebordet igen. Jeg blev friseret og striglet til den store guldmedalje. Jeg blev rigtig fin. Vi øvede os også i at blive klippet under poterne. Vi skal øve os noget, inden vi er hele vejen rundt. Endelig måtte vi ikke glemme at få vist bisserne. Det skal vi øve meget i. Det går bedre. Jeg fik i hvert fald meget ros.

Jeg får også megen ros for mine dækøvelser. Mange gange kan jeg lægge mig efter et håndtegn en meter over jorden. Det kan så godt være svært, hvis det lige pludselig skifter til en sitøvelse. Så kan jeg godt fortsat komme til at lægge mig. Så får jeg ingen godbid.

Jeg fik min eftermiddagsmad kl. 15.30. Jeg spiste ikke op. Lige pludselig skulle jeg ud at tisse. Da jeg kom ind igen, spiste jeg lidt, men jeg fik ikke spist det hele.

Efter maden kørte jeg og Karl-Frederik en tur. Vi parkerede ved golfbanen. Vi fulgte så hjertestien ved banen. I dag var der enkelte, der spillede golf, eller forsøgte at komme i form til forårets strabadser. Vi gik en god tur. Noget af vejen gik stien langs en rislende bæk. Jeg drages at rislende vand. Så jeg måtte mange gange forsøge, om jeg kunne komme helt ned til vandet. Vi mødte også flere, der var ude at gå en tur. Som sædvanlig kæmpede jeg for at komme til at snakke med dem.

Da vi var hjemme igen, måtte jeg endnu engang jage den frække solsort rundt i haven. Den flyver hele tiden lige foran næsen på mig. Jeg skal nok få fat på ham.

Efter denne jagt var jeg altså også træt. Inden jeg faldt fuldstændig omkuld, fik jeg lige spist resten af min eftermiddagsmad. Så er der rent bord/skål, inden jeg skal have mere mad.

Nu skal jeg vænne mig til, at det er sommertid. Det er lyst et godt stykke tid efter, jeg har fået min aftensmad, så jeg kan nå at lege lidt i haven efter maden. Aftenen går faktisk ganske udmærket. Jeg tygger lidt på min stang. Jeg bider ikke ret meget. Jeg tisser heller ikke på gulvet. Måske er jeg ved at udvikle mig til en renlig hund, der ikke bider. Det ville jo ikke være så dårligt.

Tirsdag den 2.april 2013

Så er påskeferien desværre slut. Heldigvis skulle Karl-Frederik arbejde hjemme i dag. Vi stod op kl. 6. Jeg fik så min morgenmad. Jeg spiser ikke længere så hurtigt. Jeg tror, jeg er ved at være lidt træt af at få maden blødt op. Jeg vil heller ikke have pillerne i min skål uden vand. Det er bedre enten at få maden i min bold eller at maden spredes ud over gulvet, så jeg skal gå og finde den. Min morgenmad blev jeg uden begejstring færdig med kl. 11.

Vi gik ikke nogen formiddagstur i dag, som jeg nu ellers havde vænnet mig til de sidste mange dage. Jeg var flere gange henne og spørge, om vi skulle gå en tur, men jeg er ikke helt sikker på, at han forstod, hvad jeg sagde. I middagspausen var vi dog heldigvis ude i haven og lege med bolden. Vi øvede os også på lektierne. Jeg var rigtig dygtig til dækøvelsen. Jeg stod flere meter fra Karl-Frederik. Han gjorde tegn med hånden og sagde dæk. Så lagde jeg mig minsandten. Det havde han nok ikke regnet med. Jeg fik megen ros.

Jeg lagde mærke til, at Karl-Frederik nu godt tør lade mig gå rundt i huset, mens han arbejder. Det er nok fordi, jeg ikke længere bider i tæpper, møbler og lignende. Det er jo også ved at være en del dage siden, jeg sidst har tisset på gulvet.

Da vi langt om længe var færdige med arbejdet, fik jeg min mad. Jeg fik den i bolden og spredt ud over gulvet. Denne gang gik det fint. Vi skulle så ud på vores eftermiddagstur. Vi kørte først forbi Brugsen efter noget til aftensmaden. Da sad jeg i bilen og ventede. Jeg er også dygtig til at vente i bilen. Vi kørte så til Skærven, hvor vi gik vor sædvanlige tur i det dejlige vejr. Jeg var så heldig at finde et halvspist æble. Vi måtte så holde en pause, mens jeg fordøjede æblet. Jeg lod dog lidt ligge, hvis der skulle komme en anden sulten hund forbi.

Aftenen gik rimeligt. Jeg faldt ikke til ro, så Hanne og Karl-Frederik kunne slappe af i sofaen. Men jeg bed heller ikke hele tiden. Jeg var også ude i haven, hvor jeg legede med bolden. Jeg styrtede rundt med den, inden jeg byttede den med en godbid. Vi øvede også dæk og sit. Men det gjorde mig ikke så træt, at jeg havde behov for at hvile mig.

Jeg var i haven mange gange. Få minutter efter jeg havde været i haven, tissede jeg på stuegulvet. Det er åbenbart kun i ferietiden, jeg ikke tisser på gulvet.

Onsdag den 3. april 2013

I dag skulle både Hanne og Karl-Frederik på arbejde, så de skulle ikke være hjemme ved mig. Vi stod op allerede kl. 5.30. I dag fik jeg ikke lunken vand på min morgenmad. Alligevel fik jeg ikke helt spist op. Jeg vil altså meget hellere have ost. Jeg fik et lille stykke, men jeg kunne have spist meget mere.

Karl-Frederik kom hjem kl. 16.15. Jeg havde været dygtig. Jeg havde ikke tisset. Vi skyndte os i haven. Derefter fik jeg min mad. Jeg fik det i bolden og noget spredt ud på gulvet. Jeg fik spist det meste. Jeg gemte dog lidt i bolden.

Vi gik i dag en tur på stierne i villakvarteret. Der var en del, vi skulle holde øje med i haverne. Børnene havde fået gang i trampolinerne. Der var også flere hunde ude at lege i haverne. Så det tog lidt tid at gå vores runde. Det lykkedes mig også at komme ned og smage på det rislende vand i bækken.

Hjemme igen legede jeg i haven. Jeg var vist nogenlunde, da Hanne og Karl-Frederik skulle spise. Bortset fra, at jeg lavede en sø på køkkengulvet. Kl. 19.30 gik jeg og Karl-Frederik en lille tur til Blæsbjerg i håb

om, at jeg så måske ville falde lidt til ro hen på aftenen. På hjemvejen trak jeg alt hvad jeg kunne i snoren. Jeg skulle så have min aftensmad, da vi kom hjem. Jeg fik den i mit legetøj og i bolden. Jeg var ikke voldsomt interesseret i maden. Jeg fik heller ikke spist helt op. Spisningen var afbrudt af heftige angreb på Karl-Frederik. Jeg bed mig fast i hans bukser og klamrede mig fast til hans ben. Jeg troede vist, det var en damehund. Når jeg var urolig kom jeg straks i haven. Men det lykkedes mig ikke rigtigt at få tisset. Kl. 21 var det ikke lykkedes Karl-Frederik at få lidt afslapning i stuen. Jeg har også bidt Hanne hårdt og mange gange i aften.

Torsdag den 4. marts 2013

Min morgenmad var i dag en blanding af Pro Plan og den vareprøve, vi havde fået af dyrlægen i hvalpepakken. Det var guf. Så spiste jeg hurtigt det hele. Jeg gad ikke spise Pro Plan alene.

Jeg var igen alene hjemme, mens Hanne og Karl-Frederik var på arbejde. Heller ikke i dag havde jeg tisset, da Karl-Frederik kom hjem. Vi skyndte os at få ordnet, det vi skulle i haven. Så fik jeg min mad. En blanding af dyrlægens – ikke natmad – men eftermiddagsmad og Pro Plan. Det slugte jeg hurtigt. Vi kørte så en tur til Skærven. Vi gik vores sædvanlige tur. Vi mødte ikke så mange i dag.

Hjemme igen var vi i haven. Jeg havde ikke fået ordnet, det jeg skulle på Skærven. Det fik jeg nu heller gjort i denne omgang i haven. Der var mange andre ting, der var mere interessant. Jeg skulle lige se til den tyggestang, jeg den 1. april gravede ned under kristtjørnen. Den var fortsat ok. Jeg prøvede at grave den ned igen under takstræet. Desværre så Karl-Frederik, hvor jeg gravede den, så jeg turde ikke lade den ligge. Jeg har nu begravet den et andet sted, efter Karl-Frederik var gået ind. Jeg siger ikke hvor. Når jeg dækker huller til, bruger jeg næsen. I kan sikkert gætte, hvordan min næse og poter så ud, da jeg kom ind. I det samme kom Hanne hjem fra arbejde. Karl-Frederik afværgede i sidste øjeblik katastrofen. Han nåede lige at gribe mig, inden jeg gav Hanne en kærlig omfavelse med mine beskidte poter.

Hanne og Karl-Frederik har nu spist. Jeg ligger under spisebordet og lader op. Hidtil er det egentlig gået udmærket, synes jeg.

Min aftensmad gik også rigtig godt. Som sædvanligt fik jeg den i bolden og i mit trælegetøj. Jeg er helt vild med maden, når der er blandet Royal Canin i. Det er som at blive født på ny. Man bliver i meget bedre humør. Jeg var da vist heller ikke helt umulig i aften. Okay, jeg drillede Hanne lidt, når hun sad og strikkede. Karl-Frederik blev da også bidt lidt en gang imellem. Jeg bider ham mest, når han sidder ned i sofaen. Det er sikkert derfor, han nogle gange står op og ser fjernsyn.

Jeg så også fjernsyn. Der var en udsendelse, der hed hvalpekuller. I aften så vi nogle hvalpe, der flyttede fra deres mor. Det kan jeg godt huske. Jeg husker nu ikke, at jeg længtes så meget. Jeg fulgte med i udsendelsen. Især var jeg optaget af lydene.

I aften var der ingen problemer med at tisse. Når jeg så, at der var nogle Royal Caninhapseren med ud i haven, tissede jeg på kommando. Så kunne det ikke gå hurtigt nok.

Fredag den 5. april 2013

Dagen startede igen med, at jeg fik de nye madblanding. Jeg slugte maden med raket fart. Jeg skulle arbejde hjemme sammen med Karl-Frederik. Jeg lavede egentlig ikke specielle numre i dag. Jeg gik lidt rundt, og lå forskellige steder. Vi var i haven flere gange. Der havde jeg travlt med at tilse mine nedgravede

tyggestænger. Jeg graver med forpoterne, og dækker til med næsen. Så jeg kan godt blive lidt beskidt. Poterne må så renses. Vi er ikke helt enige om, hvorvidt det hører med til rensningen, at der bides.

Vi har også hygget os med at dele et æble. Pink Lady smager godt.

Hanne kom hjem midt på dagen, da hun skulle til en begravelse. Jeg måtte anstrenge mig meget for ikke at komme til at forgribe mig på hendes fine tøj. Hun fik lige tid til at lave nogle ståøvelser med mig. Jeg synes ikke det er nemt. Hvornår skal jeg sidde, ligge eller stå? Jeg vil jo som regel gerne gøre det godt. Især hvis man kan forvente en godbid til gengæld.

Efter arbejdet tog jeg med i brugsen. Derefter kørte vi en tur i skoven. Vi gik en god tur. Jeg gik med næsen ved jorden hele tiden. Der var mange spor, jeg skulle studere.

Efter vi kom hjem, fik vi besøg af Jesper. Han fik en varm velkomst.

Det er i dag 9 uger siden, jeg kom til mit nyt hjem. Jeg plejer jo at blive vejet, når jeg runder et sådant skarpt hjørne. Jeg slap heller ikke i dag. Jeg vejer nu præcis 10 kg. Måske er det den nye mad, der har gjort sin indflydelse gældende. Jeg vejer nu 3 gange så meget, som jeg gjorde, da jeg flyttede ind.

Det var altså ikke min skyld. Jeg havde været henne ved døren. Karl-Frederik troede vist, det bare var et forsøg på at lokke et par godbidder fra ham ude i haven. Men jeg skulle altså tisse. Så kom jeg altså til at gøre det på gulvet. Det var jeg jo ellers holdt op med for et par dage siden.

Lørdag den 6. april 2013

Her til morgen var jeg faktisk nødt til at vække Karl-Frederik. Kl. 7.30 lå han fortsat og sov. Det lykkedes mig først at få ham til at stå op kl. 8. Vi kom så i haven og jeg fik min mad. Karl-Frederik mente så, at vi skulle sove lidt længere. Det viste sig, at hans vækkeur var gået i stykker, og det ur han i stedet så på, havde han ikke fået stillet om til sommertid. Hvad skulle han gøre uden mig.

Vores formiddagstur gik til stierne i villakvarteret. Der er rigtig mange dufte. Jeg tror, der bor hunde i mange af husene. Vi mødte et par meget små yorkshire terrier. Jeg spekulerede på, hvordan de vil kunne se, hvad der er på spisebordet. Deres forpoter kan da vist ikke nå op på bordet, som mine kan. Det er både godt og skidt, at mine kan nå så højt op. Det giver jævnlige irettesættelser. Så var det måske alligevel nemmere at være en lille hund.

Jeg skulle være alene hjemme nogle timer, da Hanne og Karl-Frederik skulle hjælpe Stefan med at flytte i ny lejlighed. Jesper var dog hjemme og sørgede for, at jeg kom en tur i haven.

Eftermiddagsturen gik til Skærven. Denne gang mødte vi faktisk ingen hunde. Jeg fandt dog mange ting. Det bedste var en strikket hue. Det havde nok ligget i skoven et godt stykke tid. Den havde jeg megen fornøjelse af. Hvis der var liv i den, da jeg fandt den, fik jeg hurtigt slået den ihjel. Jeg fandt også en dejlig brugt bagerpose, nogle øldåser og en masse pinde. Jeg har hørt om en bog der hedder: "Hvad finder jeg i skoven". Den tror jeg, jeg vil ønske mig til jul.

Jeg og Karl-Frederik holdt et lille hvil, hvor vi delte et medbragt æble. Karl-Frederik sagde, vi skulle dele. Han tog nu selv den største del.

Der havde været et arrangement på Skærven af foreningen ”Giftet Children”. Jeg var ikke klar over, hvad det var for en forening, så jeg bad Karl-Frederik om at google det. Det viste sig at være en forening for særligt begavede børn. Det havde jo lige været noget for mig. Desværre var de færdige.

Jeg er vist ikke så slem til at bide, som jeg har været. Jeg synes faktisk, det gik rimeligt, da Jesper var på besøg. Jeg elsker dog at bide Karl-Frederik, når han tager overtøj af og på. I dag lød det som om, jeg lavede en flænge i hans frakke. Det er vist en gammel en, men derfor er det jo sjovt alligevel. Jeg elsker også at lege med hans snørebånd, når han tager støvlerne af og på.

Aftenen gik faktisk fint. Jeg lå og tyggede på en stang. Noget af tiden hjalp Karl-Frederik mig med at holde stangen. Jeg lod Karl-Frederik og Hanne sidde i sofaen en stor del af aftenen. Det tror jeg, de satte stor pris på.

Søndag den 7. april 2013

I dag bliver jeg 4 måneder. Så jeg er ved at være stor.

Jeg har været i skole i formiddag. Søndagsskole. Det er samme skole, som jeg plejer at gå i, men det er et nyt sted. Vi er nu på træningspladsen på Mosegårdsvej i Horsens. Det er vist der, vi skal være resten af skoleåret bortset fra en bytur i Horsens. Den nye plads er rigtig spændende. Jeg tror aldrig, jeg har været et sted, der lugter så dejligt af hund. Da vi kom kl. 10, var et andet hold hunde lige blevet færdige med agility. Det kunne jeg godt tænke mig at have set. Når det dufter så spændende, betyder det jo også, at det er meget svært at koncentrere sig om undervisningen. Det var vist noget med, at jeg helst skulle være meget opmærksom på, hvad Karl-Frederik sagde. Det kom jeg nok til at glemme en hel del gange. Men bortset fra det, så synes jeg, det gik ret godt i skolen. Indkald uden snor klarede jeg perfekt. Der var en lille hvid hund, der fjollede rundt ved indkaldet og ikke ville fanges af sin mor. Alle vi andre sad på vores dertil indrettede med blikket stift rettet mod optrinnet. Sit og dæk er jeg jo temmelig god til, når blot jeg kan løsrive mig fra duftene på pladsen. Det gik også bedre med nej-øvelsen. Vi arbejdede meget med at gå pænt i snor. Der var faktisk øjeblikke, hvor det ikke var så dårligt. Vi øvede også stå-øvelsen. Det var jeg også ved at få lært. Jeg synes, vi lærte meget i dag.

Senere skulle der gøres rent derhjemme. Jeg tilbød straks min hjælp. Det var vist mine poter, der havde svinet mest. Jeg kastede mig med stor iver over kluden. Det er nok noget, jeg skal øve lidt mere på. Jeg blev i hvert fald bedt om at gå ud i min kurv i gangen og bare slappe af. Det gjorde jeg så.

Eftermiddagsturen gik igen til Skærven. Vi snakkede med et par hunde. De brugte mund. Men jeg var nu ikke bange for dem. Min forgænger tisede på alle træer og græstuer, når han var på tur. Det gør jeg ikke endnu. Mange gange tisser jeg slet ikke på turen. Det gjorde jeg heller ikke i dag. Jeg lavede kun en portion pølser. Da vi kom hjem tog Karl-Frederik mig derfor med i haven. Jeg synes, det er så festligt, når han går efter mig og siger Connor tis tis hele tiden med et par godbidder i hånden. Så jeg lader bare som om, jeg ikke hører det. Vi måtte da også til sidst gå ind uden resultat. Jeg tror, han er bange for, at jeg skal tisse på gulvet. Senere gik jeg med ham ud og fik ordnet det jeg skulle.

Hanne har snakket om noget, der hedder ringtræning. Måske skal jeg til det i næste uge. Jeg ved endnu ikke, hvad det går ud på.

Jeg er faktisk blevet fantastisk dygtig de seneste dage. Jeg synes, jeg er så sød, når jeg går rundt i stuerne. Nu kan Hanne og Karl-Frederik meget bedre slappe af. Jeg bider slet ikke så meget mere. Ofte undlader jeg at gøre det, jeg ikke må. Jeg kan ikke lade værre med at gengive en udtalelse, jeg i dag har fået fra Karl-Frederik:

”Udtalelse

Connor har været hund her i huset i godt 2 måneder. Han var ganske lille, da han flyttede ind. Han udviklede

sig meget hurtigt til en rigtig lille tyran. Der var krudt i enden på ham. Han styrtede rundt fra han stod op til han gik i seng. Træsko og hjemmesko blev flyttet rundt i huset med lynets hast. Alt hvad der kunne bides i, blev der bidt i. Det var umuligt at sidde og slappe af i sofaen. Han bed sig fast i arme og ben. Forsøgte at kaste sig op i sofaen eller på sofabordet. Sådan kunne man blive ved. Imidlertid har Connor nu tilsyneladende taget skeen i den anden pote. Han er meget mere omgængelig, han bider slet ikke så meget længere. Han går op i sin skolegang og passer sine lektier til punkt og prikke. Der er fortsat nogle udfordringer, han arbejder på at få klaret. Han øver sig på at blive bedre til at gå pænt i snor. Poterne skal ikke være på spisebordet, og han skal ikke springe op ad alle de mennesker, han møder på sin vej. Han skal arbejde på at blive endnu bedre til at forstå betydningen af ordet nej. Det skal fremhæves, at Connor har en række rigtig gode egenskaber. Fra starten har Connor været rigtig dygtig til at sove om natten. Han har altid været rolig, fra han gik i seng, til han stod op. Connor er rigtig dygtig til at være alene hjemme. Han har aldrig beklaget sig over at skulle være alene hjemme, og aldrig lavet ulykker, når han har været alene hjemme. Connor er rigtig dygtig til at være med i bilen. Han sidder altid pænt i sit bur bag i bilen. Han springer med stor iver selv op i buret.

Det er også synligt for enhver, at Connor er ved at udvikle sig til en ganske flot fyr. Han vil utvivlsomt bringe lykke i mangen en hundeskov.

Med den iver Connor arbejder på at forbedre de forhold, der endnu kan forbedres, er jeg ikke betænkelig ved at give Connor min bedste anbefaling.

Karl-Frederik”

Jeg synes, jeg har været rigtig sød i aften. Jeg lå på Karl-Frederiks fødder mens han sad i sofaen og så en film. Jeg var flink til at sige til, når jeg skulle i haven, så jeg tissede ikke på gulvet. Kun en enkelt gang ville jeg lege bideleg. Det har vist været en god dag.

Jeg har lige set, at der lige er kommet nye billeder af hvalpene fra Jørlunde. Jeg har noteret mig, at man tydeligt kan mærke, at hvalpene er ved at få tænder, og at de bestemt ikke står tilbage for at bruge dem. Jeg er altså ikke alene.

Mandag den 8. april 2013

I dag har jeg ikke oplevet så meget. Jeg har været meget alene hjemme. Både Hanne og Karl-Frederik skulle på arbejde, så jeg hvilede mig i min dejlige kurv i gangen. Hanne kom heldigvis lidt tidligere hjem. Hun ville have mig med ud at køre i hendes bil. Jeg fik en sele på. Så var det vist meningen, at jeg skulle spændes fast på forsædet. Det var en underlig bil. Der var ikke noget bur, jeg kunne sidde i. Jeg var ikke helt tryk ved at skulle sidde på forsædet uden bur. Man har jo hørt, at det er et farligt sted at sidde. Vi opgav det derfor og begav os ud på en vandretur. I det samme kom Karl-Frederik hjem med den rigtige bil med buret. Så tog jeg med ham til Skærven. Om aftenen skulle Hanne og Karl-Frederik i til garantmøde i sparekassen. Jeg var ikke inviteret. Jeg må hellere få oprettet en hundekonto, så jeg kan komme med næste gang. Da de kom hjem, skulle vi i seng kort tid efter. Det var underligt.

Tirsdag den 9. april 2013

I dag skulle Karl-Frederik og jeg arbejde hjemme. Jeg går næsten på listepoter, når han arbejder. Vi går dog jævnligt i haven. I middagspausen legede vi med bolden. Jeg styrtede rundt efter den. Om formiddagen listede jeg en lille gren med ind. Måske så Karl-Frederik godt, at jeg havde den med ind, men han sagde ikke noget. Et par timer senere kom han ind i stuen og så, at grenen var lavet til træflis og spredt ud over et større område i stuen. Så måtte han have fat i støvsugeren. Jeg tror, han var glad for, at han nåede at få det væk, inden Hanne kom hjem. Jeg kan ikke huske, om jeg har fortalt jer om mit motto: ”Hellere en pind i munden end en kæp i øret”.

Da vi endelig fik fri, kørte vi til Dyr og Fritid længere henne ad vejen for at købe hvalpefoder. Derefter tog vi i skoven. Vi snakkede med en sød cairn terrier. Karl-Frederik kendte dem i den anden ende af snoren. På

turen arbejdede vi meget med at gå pænt i snor. Når jeg rigtig skulle skynde mig og trak alt hvad jeg kunne i snoren, stoppede Karl-Frederik. Så kom vi ingen steder. Det var vist også meningen, at jeg skulle se på Karl-Frederik. Jeg synes altså, det var nemmere, hvis Karl-Frederik bare ville løbe lidt hurtigere. Jeg tror ikke, vi er helt færdige med at øve os.

Jeg skal i aften til ringtræning. Det er jeg spændt på.

Inden vi skulle af sted til Vejle, lykkedes det mig at tisse 2 gange på stuegulvet, mens Hanne talte i telefon med sin lillebror. Måske var det spændingen.

Det var spændende at være til ringtræning i Vejle. Da vi kom, var der et andet hold, der øvede sig. De var dygtige. Jeg og Hanne blev vist ret nervøse. Hvordan skulle det gå os? Det er jo mange år siden, Hanne sidst har været til ringtræning. Det gik nu slet ikke så tosset. Hun klarede det faktisk rigtig fint. Læreren sagde, at jeg var helt normal. Det er da rart at høre. Det er Hanne, der hjælper mig med ringtræningen. Det er også Hanne, der skal vise mig frem på udstillingen. Karl-Frederik har fortalt, at Hanne den dag skal have en fiks lille rød kjole på. Jeg tror, vi bliver et flot par. På vejen hjem fra Vejle hørte jeg Hanne og Karl-Frederik sige til hinanden, at det faktisk var gået bedre end forventet.

Da vi var kommet hjem, og jeg havde fået min aftensmad, skyndte jeg mig ind i stuen og tisse på gulvet. Det var tredje gang den aften. Det er vist rekorden. Så var det altså også sengetid.

Onsdag den 10. april 2013

I dag havde Hanne fri. Vi var 2 gange ved fiskesøen. Vi øvede os i at gå pænt i snor.

Da Karl-Frederik kom hjem, var Hanne ikke hjemme. Vi gik en lille tur på Remmerslundvej og Hecovej. Det var en lille tur, og vejret var dårligt. Det regnede og var koldt.

Torsdag den 11. april 2013

Jeg var alene hjemme. Hanne mødte dog først på arbejde kl. 10. Så vi kunne hygge os lidt. Da Karl-Frederik kom hjem, gik vi en tur på stierne i villakvarteret. Jeg fandt mit sted, hvor jeg kan komme ned og drikke af vandet i bækken. På en del af turen gik jeg rimelig pænt i snor. Jeg skulle selvfølgelig undersøge de mange dufte. På tilbagevejen må jeg indrømme, at jeg trak noget mere i snoren. Jeg er ved at være stærk. Når vi øver os i at gå pænt i snor, skal jeg helst have opmærksomheden rettet mod ham eller hende i den anden ende af snoren. Det er rigtig svært. Især når der er meget andet spændende, der skal undersøges. Jeg plejer at blive lokket med de lækreste godbidder. Det er dog ikke altid, det hjælper. På turen tror jeg, Karl-Frederik fandt på en ny metode. Han gik med en hundepose med en pølse i. Den var jeg vildt optaget af. Det bedste, jeg ved, er at snuppe posen fra ham i et ubevogtet øjeblik.

Det gik fint med maden. Det gik også nogenlunde i stuen om aftenen. Jeg har ikke helt glemt at bide, men jeg gør det ikke så meget mere. Karl-Frederik var flittig til at holde i den ene ende af min tyggestang. Så tog jeg mig af den anden ende. Et enkelt lille uheld havde jeg på køkkengulvet. Det var Karl-Frederiks skyld. Han var ikke hurtig nok, da jeg gik til døren. Inden vi skulle i seng, fik jeg lov at smage Karl-Frederiks appelsin. Jeg elsker appelsiner. Jeg kan også godt lide æbler og gulerødder, men appelsiner er det bedste. Hvis jeg fik lov, tror jeg, jeg kunne spise en hel appelsin.

Her lige inden sengetid ligger jeg på Karl-Frederiks fødder og fordøjer dagens oplevelser. Jeg dikterer dagens tekst til dagbogen. Det er dejligt med sådan en afslappende stund, hvor vi kan sidde og snakke om stort og småt.

Karl-Frederik fortalte mig om en kollegas lille hund. En Yorkshirevalp, der er lidt yngre end mig. Den havde i går slugt en øreprop. Den er vist ikke selv meget større end en øreprop. Den var så ved dyrelæge. De bor nede ved grænsen, så den var ved dyrelæge i Tyskland. Den fik ordineret sauerkraut for at fremskynde proppens vej gennem hunden. Når jeg lukker øjnene, ser jeg for mig en lille bitte hvalp sidde med hagemæk

foran en tallerken med et bjerg af sauerkraut, som den kæmper sig igennem. Jeg ved ikke rigtig, hvad jeg skal mene om de tyskere. Der er måske en grund til, at de tyske dyrlæger er billigere end de danske. Mon også min far spiser sauerkraut?

Fredag den 12. april 2013

Jeg er nu 18 uger gammel. De 10 uger har jeg boet i Hedensted. Min skulderhøjde er vist næsten 40 cm. Jeg er ikke så meget for at blive målt. Karl-Frederik kommer med en lang lineal med en vinkel på. Det er ret uhyggeligt. Det er derfor, at målingen ikke blev så præcis. Jeg skal sikkert også vejes.

Eftermiddagsturen gik til Skærven. Vi mødte min gode veninde. Den belgiske hyrdehund. Hun døger lidt med maven. Det er så heldigt, at hun er ekspert i lægeurter. Hun gik og ledte efter noget bestemt græs, der får hende til at kaste op. Hun skulle sikkert bare have noget sauerkraut.

Det gik som jeg frygtede. Jeg skulle vejes. Jeg vejer nu 10,3 kg.

I aften var jeg alene hjemme det meste af aftenen. Hanne og Karl-Frederik var hjemme hos Hannes mor. Hende har jeg ikke mødt endnu. Hanne er vist bange for, at jeg skulle komme til at bide hende. Det kunne jeg da aldrig finde på. Da de kom hjem, hyggede vi os lidt. Jeg var faktisk stort set vældig sød.

Lørdag den 13. april 2013

I dag er det skoledag. Vi lå derfor ikke og snuede til op ad formiddagen. Jeg og Karl-Frederik stod op kl. 7.30, og fik ordnet det vil skulle. Jeg var jo temmelig spændt. Vi skulle møde kl. 10 i Horsens. Da vi mødte, var vore lærerinder ved at undervise et unghundehold. Det hold skal jeg nok gå på efter sommerferien. Nu går jeg jo i 0. klasse. Også kaldet hvalpemotivation. Jeg var en af de få, der var motiveret. Vi var kun fire af holdets 11 elever, der mødte. De andre pjækkede. Jeg har ikke pjækket en eneste gang. Det var rigtig spændende på pladsen i dag. Anderumperne havde holdt fest på pladsen. Der lå de lækreste andelorte over hele pladsen. Dem gik jeg straks i gang med at tælle. Det var jeg dybt koncentreret om. Det var nok ikke helt det, der var planen. Karl-Frederik prøvede det meste at skoletiden at fange min opmærksomhed. For det meste forgæves. Bortset fra det, gik det egentlig meget godt. Indkald klarer vi fint. Vi skulle finde vores mus. Min mus var i dag en af Hannes handsker, da vi havde glemt min sædvanlige mus – en støveklud. Karl-Frederik gik et stykke væk med den og smed den så. Så skulle jeg derefter finde den. Det sidste stykke søgte jeg med næsen til jeg fandt handsken. Jeg er faktisk ret god med næsen. Måske er det også derfor, ænderne forstyrrede mig så meget. Jeg tror godt, det kunne interessere mig at gå spor. Nu må vi se, hvad det udvikler sig til. Vi lavede også mange andre øvelser. Vor unge praktikant ville gerne se, om vi havde lært nogle tricks. Det var der ingen der havde. Karl-Frederik sagde dog, at jeg kunne mange, men at det var nogen, jeg selv havde fundet på. Praktikanten sagde så, at han skulle huske at rose mig for det. Karl-Frederik var nu ikke så sikker på, at det var tricks, jeg skulle roses for.

Næste gang vi skal i skole, skal vi på udflugt. Vi skal på bytur i Horsens. Det glæder jeg mig til. Jeg har faktisk allerede været på travetur på gågaden i Horsens, så det skal nok gå.

Da vi kom hjem, skulle vi på havearbejde. Der skulle flyttes en stor bunke grene og rives en masse blade sammen. Grenene var det sjoveste. Jeg trak i den ene ende. Karl-Frederik trak i den anden. Vi fik dem dog flyttet. Da bladene skulle rives sammen, kastede jeg mig over riven og gøede højlydt. Vi fik heldigvis lejlighed til at holde en lille pause, da vi fik besøg af Hannes bror Søren. Ham måtte jeg jo underholde. Hele tiden. Heldigvis er han glad for hunde. Han har en sød hund, der hedder Sika. Søren sagde nej rigtig mange gange. Der var også nogle gange, hvor det virkede et kort øjeblik. Han skulle også lige se, hvordan vi kan lege med bolden. Jeg styrtede efter bolden og kom i de fleste tilfælde tilbage med den mod at få en godbid. Da Søren gik fortsatte vi med havearbejdet. Jeg var dog efterhånden ved at være lidt træt. Det varede heller ikke så længe, inden vi skulle i Brugsen og købe ind til aftensmaden. Jeg valgte at tage med. Så sidder jeg bare og slapper af i min kasse i bilen. Da det var klaret, gik vi vor eftermiddagstur. Vi tog i skoven. Jeg havde næsen ved jorden det meste af tiden. Hvis I ser et stort hul i jorden ved skovvejen, er det gravet af mig.

Jeg er leveringsdygtig i alle former for huller. Jeg har det ikke efter nogen fremmede. Karl-Frederiks far gravede grus hele sit liv.

Jeg kender også en lille bæk, hvor jeg lige kunne få slukket tørsten. Man kan godt mærke, at det er forår. Gæssene flyver larmende over hovedet på os. Blishøns og lappedykkere er på plads i deres søer. Der er en masse fugle, der synger.

Jeg tror egentlig, jeg gik rimelig pænt i snoren. På hjemvejen kneb det dog Karl-Frederik at følge med. Jeg halvvejs slæbte ham. Men hjem kom vi. Da vi kom hjem, var jeg træt. Jeg smed mig kort tid efter på gulvet og sov i 2 timer. Mens jeg slumrede, hørte jeg en sige, at en hund, der sover, egentlig er en sød hund. Så har jeg altså nu været en sød hund i 2 timer – mindst. Det var vist meningen, at jeg skulle have været på trimmebordet. Jeg tror ikke, de nænnede at vække mig. Der begyndte at komme mere liv i mig omkring kl. 19.30, hvor jeg plejer at få min aftensmad. Det endte da også med, at jeg fik min aftensmad. Jeg fik den i bolden og i mit trælegetøj. Jeg spiste som sædvanligt det hele. Efter maden satte jeg mig sammen med Karl-Frederik og fornøjede mig med en tyggestang. Jeg elsker at stå med forpoterne oppe på Karl-Frederiks knæ, når han sidder i sofaen. Så holder han fast i stangen. Jeg gnaver så på livet løs. Jeg var også så heldig at få en ny stang. En lørdagsstang. Jeg må ikke ligge i sofaen. Nogle gange står jeg med forpoterne og det meste af min krop i sofaen og arbejder med min tyggestang. Begge bagben er på gulvet, så jeg ligger jo ikke i sofaen. Næste skridt vil nok blive, at jeg forsøger at løfte det ene bagben lidt fra gulvet. Så må vi se, hvad det kan udvikle sig til.

Indtil videre har jeg været rigtig sød, og jeg har ikke tisset på gulvet, men været flink til at gå ud i haven.

Klokken er nu 20.30. Inden længe skal jeg i seng. Jeg har lige været heldig og få en lille stykke ost. Jeg må ikke sætte forpoterne op på køkkenbordet. Heller ikke når der er ost på bordet. Det er meget svært at huske. Ost er godt. Jeg har lige været på dagens sidste tur i haven. Det har været en rigtig vellykket dag og aften. Der har vist været stor tilfredshed med mig. I morgen skal jeg vist igen hjælpe i haven. Måske har I lagt mærke til Søren Ryges hund. Mit job er nogenlunde af samme slags.

Søndag den 14. april 2013

I dag har vi alle fri. Jeg kan se frem til en dejlig uge, hvor Hanne har ferie. Jeg tror, vi rigtig skal hygge os – nu hvor jeg er blevet en rigtig sød hund.

Jeg og Karl-Frederik stod op kl. 8 i dag. Hanne sov videre. Jeg kom på min første tur i haven og fik ordnet, hvad jeg skulle. Jeg fik min morgenmad. Der er nu ikke noget som sådan en tidlig søndag morgen. Vi mænd går bare helt og slapper af. Jeg ligger på gulvet og arbejder med min tyggestang. Karl-Frederik koger æg og laver ellers så lidt som muligt i køkkenet. Vi får også lige set lidt på min dagbog. Jeg kan godt lide, når Karl-Frederik hjælper mig med dagbogen. Jeg kan se på ham, at han nyder, at jeg nu er blevet så gammel, at jeg kan ligge slappe af på gulvet, eller komme hen og blive nusset på ryggen uden at bide.

Jeg har lige været inde i soveværelset for at vække Hanne. Det er et af dagens højdepunkter. På vejen rundt om sengen ser jeg først, om tærne stikker uden for dynen. Hvis det er tilfældet, får de lige en kærlig lille tur. Ellers styrter jeg op til hovedet. Forbenene kommer op i sengen. Halen logrer heftigt, og så får hun den helt store vasketur. Normalt bider jeg ikke hårdt i øret. Jeg skal altid skynde mig, når jeg skal vække Hanne. Karl-Frederik forsøger altid at få lov til at kysse hende først. Jeg er dog som regel den hurtigste.

Vores formiddagstur gik til Ølsted Skov. Vi gik samme runde, som vi gik med skolen. Her var der også både gæs og blishøns. To spætter hamrede om kap i to træer i hver sin del af skoven. De hamrede med hver sin tone. Hvis de var mange nok og fandt de rigtige træer, kunne de spille en lille melodi. Lidt inde i skoven mødte vi Ragnhild og Svend Aage fra Askansvej. De var ude at gå tur med deres gamle hund. De skulle høre lidt om den nye hund. Vi mødte også to damer, der gerne ville snakke med mig. De kommenterede straks mit fine diamantbesatte halsbånd.

Da vi kom hjem, havde vi fået besøg af Hannes ungdomsveninde Karin Dalgaard. Hun er også hundemenneske, så hun kom egentlig for at se vidunderet, altså mig. Jeg hilste derfor grundigt på hende. Hun har tre tyske pinchere. Vi så billeder af dem. De var flotte. Efter et stykke tid, tror jeg, Karl-Frederik mente, jeg havde hilst nok. Han spurgte, om jeg ville hjælpe ham i haven. Selvfølgelig ville jeg da det. Han startede med at skrabe nogle blade sammen med en lang tingest med nogle jernpigge i den nederste ende. Sådan en tingest havde jeg aldrig set. Jeg kastede mig derfor over tingesten og skældte den voldsomt ud. Sådan en larm mente Karl-Frederik ikke, vi kunne byde naboerne en søndag formiddag i kirketiden. Han fandt derefter en anden tingest frem. Sådan en havde jeg heller ikke set. Det var en metalkasse, hvor der var et hjul i den ene ende og to stænger i den anden. Karl-Frederik tog fat i de to stænger og skubbede tingesten foran sig. Så skældte jeg for alvor ud. Det så skræmmende ud. Han kørte tingesten hen til bladene. Med en tredje tinges samlede han bladene op i den anden tingest, som han fortalte hed en trillebør. Jeg fandt til sidst ud af, at de tre tingester vist ikke ville gøre Karl-Frederik fortræd. Jeg indstillede derfor efter et stykke tid udskældningen. På et tidspunkt besluttede jeg at grave et af mine tyggeben ned i en dejlig bunke blade, der var blevet revet sammen. Efterhånden som bladene blev læsset op i trillebøren forstod jeg dog, at det vist ikke var nogen god ide. Stangen blev derfor i al hast gravet op igen og nedgravet på et indtil videre mere sikkert sted. Vi fik samlet mange blade. På et tidspunkt skulle vi ind og have frokost. Det vil sige, jeg fik ikke rigtig noget. Om eftermiddagen skulle Hanne og Karl-Frederik en tur til Vejle. Så kunne jeg slappe lidt af. Da de kom hjem, fik jeg mad. Vi gik så en tur på skærven. Som sædvanlig var der rigtig mange dufte. Jeg fik også gravet et hul. Ellers oplevede vi ikke noget. Jeg tror alle hundene var hjemme og spise.

Om aftenen var der ikke de store problemer. Jeg tyggede på en stang, og senere slappede jeg af.

Mandag den 15. april 2013.

Jeg holder ferie sammen med Hanne. Vi går en tur på skærven om formiddagen og en tur i skoven om eftermiddagen. Da vi kommer hjem, får jeg mig en lille lur.

Da Hanne og Karl-Frederik har spist, tager jeg med Karl-Frederik i Brugsen. Jeg er god til at sidde i min kasse i bilen, mens Karl-Frederik er inde forretningen. Efter han har handlet går vi en lille tur på bytorvet. Jeg var rigtig heldig. Der var en, der havde tabt noget af en is. Den smagte godt. Da vi kom hjem, skulle jeg spise. Jeg skulle nok have spist min sædvanlige mad før, jeg spiste isen. Mine piller var lidt kedelige efter isen. Jeg fik dem dog spist til sidst. Jeg håber ikke, det er sidste gang, jeg får lejlighed til at smage is. Jeg tager helt sikkert med, næste gang Karl-Frederik skal i Brugsen.

Aftenen gik fint. Jeg brugte stort set ikke mine tænder. Det var der måske en grund til, som I kan se nedenfor. Jeg var i det hele taget en ganske artig hund.

Jeg har haft to rokketænder. Nu har tandfeen taget dem. Lige inden vi skulle sove, opdagede vi, at jeg manglede to små fortænder. En i overmunden og en i undermunden. I kan godt regne med, at jeg i den kommende tid smiler med lukket mund. Heldigvis har jeg da fortsat mine dejlige spidse hjørnetænder.

Tirsdag den 16. april 2013.

I dag er både Hanne og Karl-Frederik hjemme. Karl-Frederik arbejder hjemme, men Hanne har ferie. Hun kører dog til Vejle for at mødes med Trine, som vi senere får besøg af. Jeg har hørt, at hun er sød og glad for hunde, så det glæder jeg mig til. Da Karl-Frederik var færdig med at arbejde, hjalp vi hinanden med at forberede aftensmaden. Jeg hjalp med at smage på osten. Jeg hjalp også med at vaske gulvet i køkkenet. Jeg snuppede gulvkluden og løb alt hvad jeg kunne ind i stuen med den. Der kan man nemlig også godt se mine fodspor. Min hjælp faldt åbenbart ikke i god jord. Jeg blev lukket ud i baggangen, mens gulvet blev vasket færdigt. Jeg kunne også godt se, at mine poter satte nogle ret tydelige spor på det våde gulv. Jeg havde jo lige været i haven og se til mine nedgravede skatte. Når jeg gerne ville hjælpe med at vaske køkkengulvet, skyldtes det også, at jeg i formiddag var kommet til at tisse på gulvet. Så det ville jo være rimeligt, at jeg hjalp med at vaske.

Det er dejligt vejr i dag. Jeg har nydt min eftermiddagsmad i haven.

Endelig kom Trine og Hanne. Jeg kunne slet ikke få nok af Trine. Hvis jeg havde fået lov, havde jeg rigtig krammet hende. Men jeg skulle skynde mig ud på min eftermiddagstur. Jeg og Karl-Frederik gik en tur på stierne i villakvarteret. Der var nogle steder, der duftede rigtig godt.

Da vi kom hjem sad jeg i baggangen, mens resten af familien spiste. Jeg er rigtig god til at være i baggangen, når der er gæster. Jeg protesterer slet ikke, selv om jeg ikke var helt færdig med Trine. Trine skulle med toget hjem til Århus. Jeg havde aldrig stiftet nærmere bekendtskab med et tog, så jeg besluttede at tage med til stationen og vinke farvel til hende. Toget var godt nok stort, men jeg blev ikke bange.

Hjemme igen fik jeg spist min aftensmad og gik derefter i gang med at tygge på en stang. Aftenen gik stort set stille og roligt. Som afslutning på dagen fik jeg et par stykker af Karl-Frederiks appelsin.

Onsdag den 17. april 2013

Vi måtte tidligt op for at for Karl-Frederik sendt på arbejde. Hanne og jeg havde heldigvis fri. Senere tog vi og da også en lille lur igen. Da vi var udhvilede, gik vi en tur. Vi gik først over på til EJ-Bad på den anden side af hovedvejen. På parkeringspladsen øvede vi os på lektierne. Både dem jeg havde fået for til ringtræning, og dem, jeg havde fået for til hvalpetræning. Jeg øvede mig i at gå pænt i snor. For det meste var snoren glad. Vi øvede og også i at stå og gå på plads. Jeg må ikke sidde skævt, når jeg er på plads. Vi lavede lektier en halv time på pladsen, så jeg var meget træt, da vi kom hjem.

Jeg var alene hjemme kort tid, inden Karl-Frederik kom hjem. Vi skyndte os i haven og fik derefter mad. Vi tog så til Skærven hvor vi gik i det dejlige vejr.

Først på aftenen var jeg på trimmebordet for at blive fin. Bisserne blev også set efter. Jeg har vist ikke tabt flere.

Da vi kommer ind i stuen har jeg lidt svært ved at falde til ro. Karl-Frederik må opgive at se en film i fjernsynet. Han sætter sig til sidst i køkkenet ved computeren. Så lægger jeg mig ved hans fødder.

Torsdag den 18. april 2013

Igen i dag måtte jeg tidlig op for at få Karl-Frederik sendt på arbejde i Aabenraa. Da jeg havde fået ham klar til afgang, gik jeg ind i soveværelset til Hanne og sov videre. Jeg sikrede mig lige med en varm omfavnelser, at hun havde set, at jeg var der.

Også i dag øvede vi intenst på lektierne på EJ-Bads parkeringsplads. Både dem fra ringtræningen og fra hvalpekurset.

Hanne skulle til venindekomsammen, så hun var kørt, da Karl-Frederik kom hjem. Vi skyndte os at køre en tur i Seberup Skov. Vi gik vores sædvanlige tur. Skytteforeningen ved siden af skoven havde godt gang i skyderiet. Det skræmte mig ikke. Der skal meget til at skræmme en stor hund som mig. Jeg gik det meste af tiden med næsen i jorden. Jeg gravede også lidt videre på det hul, jeg var startet på, sidst jeg var i skoven. Jeg er blevet bedre til at gå i snor. Jeg trækker ikke helt så hårdt, som jeg tidligere gjorde. Jeg er også blevet bedre til at se på Karl-Frederik, når han siger mit navn. Det har jeg jo lært i skolen, at man skal. Så får jeg nogle gange en godbid, eller får ros. Vi snakkede med en sød brun labrador. Den ville gerne lege. Den var 8 måneder.

Da vi om hjem, gik vi i gårdhaven. Vi så lidt på, hvad der skulle ordnes i drivhuset. Karl-Frederik begyndt at rykke et par visne peberplanter op. Han lagde dem udenfor drivhuset. Han havde ikke fået al jorden rystet af. Det hjalp jeg ham så med. Jeg fordelte jorden ud over fliserne og i gruset. Det ser så sjusket ud, hvis det hele ligger et sted. Det så nu ikke ud til, at han satte særlig pris på det.

Da vi kom ind, var jeg træt. Jeg faldt i søvn på gulvet.

Fredag den 19. april 2013

I dag har både Hanne og Karl-Frederik ferie. Vi sover alle tre helt til kl. 8. Jeg er jo nu en stor hund, så jeg behøver ikke at komme i haven for at tisse i tide og utide. Hanne og Karl-Frederik ville i Ikea i Århus. Det var vist ikke noget for mig, så jeg valgte at blive hjemme. Det interesserede vist heller ikke Karl-Frederik så meget, men han tog altså med alligevel.

Da de kom hjem, havde Karl-Frederik også været i Brugsen. Han havde købt tre kilo hakket svinekød. Så skulle der laves frikadeller til et helt år. Det lugtede godt. Da han var færdig, tog vi en frikadelle med ud i haven. Vi satte os og delte den. Den smagte himmelsk. Jeg tror faktisk godt, jeg selv kunne have spist en hel eller måske to. Men det må blive en anden gang. Hanne så ikke, at jeg fik frikadelle. Måske synes hun ikke, at frikadeller er hundemad. Vi siger det ikke til nogen.

Vores eftermiddagstravetur gik til Skærvæn. Vi gik lidt længere, end vi plejer. Vi gik 35 minutter. Også i dag var der meget, jeg skulle have undersøgt. Der er mange spændende ting i skovbunden. Der er også mange dejlige hestepærer. Jeg og Karl-Frederik er ikke helt enige om, hvorvidt de kan spises. Jeg får i hvert fald ikke lov til at spise dem.

Jeg bliver bedre og bedre til at gå i snor. Det har givet resultat, at Hanne har trænet med mig i sin ferie. Min lærerinde siger, at snoren skal være en glad snor. Det betyder vist, at snoren skal være lavest på midten. Altså at den ikke må være stram. Min snors humør har fået et lille ryk i den rigtige retning. Jeg rykker ikke længere så kraftigt i snoren. Det er nu også meget rart. Det var ret anstrængende i høj fart at slæbe Karl-Frederik efter mig. Han vejer jo noget mere end mig.

Jeg gad ikke rigtig af spise min aftensmad i mig legetøj. Det gik bedst, når jeg fik det drysset ud på gulvet lidt ad gangen. Jeg er ikke så ivrig efter at spise i øjeblikket. Altså lige bortset fra frikadeller. Det er lidt besværligt at spise, når man ikke længere har så mange tænder i munden. Mine tyggestænger kan jeg dog fortsat godt arbejde med. Det bedste er, når Karl-Frederik sidder i sofaen og holder godt fast i den ene ende af stangen. Så kan jeg rigtig gnave i den anden. Helt tandløs er jeg altså ikke endnu. Det har jeg da også benyttet mig lidt af i aften. Det var sjovt at bide Hanne, mens hun snakkede i telefonen med sin mor. Hanne syntes vist ikke, det var helt fair, når hun kun havde den ene hånd fri. Der har vist været ret meget krudt i mig i aften. Jeg fik flere gange at vide, at jeg var lidt uartig. Forpoterne må åbenbart ikke være på sofabordet. Jeg har også et par gange løbet rundt med Karl-Frederiks hjemmesko, og taget en træsko med ind i stuen.

Måske skal jeg ikke alt for sent i seng i aften. Jeg skal jo i skole i morgen. Jeg håber dog lige, jeg får et stykke appelsin, inden jeg skal i seng.

Som sædvanlig slap jeg ikke for at blive vejet i dag. Det plejer jeg jo at blive om fredagen. Jeg forsøgte at gemme mig i stuen, da vægten kom frem. Jeg måtte dog overgive mig til sidst. Jeg vejer nu 11 kg. Det er endda efter, jeg har tabt flere af mine tænder, men også efter, jeg havde spist frikadellen.

Lørdag den 20. april 2013

Igen i dag sov vi til kl. 8. Da jeg kom op, spiste jeg min mad med god appetit, men måske var Karl-Frederiks frikadeller alligevel ikke så gode, som jeg troede. Da jeg kom ud, gylpede jeg maden op igen. Det var underligt. Det har jeg ikke prøvet før. Jeg havde ikke tynd mave. Det så helt normalt ud. Så jeg ved ikke, om det er frikadellens skyld. Jeg føler mig heller ikke dårlig. Jeg har det sædvanlige krudt i rumpen. Måske har det bare været spændingen over skoleudflugten, der har gjort sig gældende. For en sikkerheds skyld tog jeg lidt zoolac.

Når Hanne tørrer hår, skal jeg øve mig i at være i nærheden af hårtørreren. Den er lidt uhyggelig, når den larmer og blæser. Hanne siger, Rolf elskede hårtørreren. Han fik tørret hår, når han havde været ude i regnvejr. Det synes hun også, jeg skulle. Heldigvis har det ikke regnet dag.

Kl. 10 skulle vi møde i skolen. Vi skulle mødes i Horsens ved Bygholm. De var rart at mødes med klassekammeraterne igen. Vi var 6, der var mødt. De 5 andre pjækkede igen. Det er da fjollet, når vi nu skal på udflugt. Vi bruger lige lidt tid til at få hilst på hinanden. Så går vi rundt i parken. Til den første øvelse skal vi lokkes op på en lang bænk af metal foran hotellet. Der hopper jeg da nemt op. Da jeg først er kommet der op, er jeg ikke til at drive ned igen. Næste øvelse er indkald. Man skulle tro, det var vanskeligt, når gæssene lavede en voldsom larm. Men det klarede jeg fint. Det gjorde de andre hunde også. Et andet sted skulle vi lave sit øvelse og senere dæk øvelsen. Vi skulle også vise vore bisser. Det er jo ikke så rart, når der mangler flere fortænder. Så gik turen til Horsens Banegård. Vi gik gennem en tunnel under skinnerne. Vi tog elevatoren op på perronen. Vi ventede så på, at der kom tog. Det skræmte os slet ikke. Det var spændende med alle de mennesker, der gik ud af og ind i toget. Jeg ville gerne tættere på toget. Vi tog elevatoren ned igen. Jeg skulle også lige demonstrere, at jeg da også godt kunne løbe op og ned ad trapperne.

Vi gik tilbage gennem Bygholm Park. Vi lavede under vejs en øvelse med vores mus. Den skulle smides et sted, og så skulle vi søge efter den med næsen. Det synes jeg, jeg er god til. Da vi var tilbage ved bilen, var jeg godt nok også tørstig. Jeg drak en hel flaske vand.

Hanne og Karl-Frederik skulle heldigvis til Vejle, da vi kom hjem, så jeg kunne få mig et tiltrængt uforstyrret hvil.

Da de kom hjem, tog Karl-Frederik mig med på en travetur på Skærven. Vi oplevede ikke noget usædvanligt. Der var dog en, der havde tabt en hel pakke spaghetti på stien. Det måtte jeg lige se lidt nærmere på. Desværre var de ikke kogt. Hjemme igen var vi lige i haven. Der blev også taget et par billeder af mig. Så var jeg jo træt igen. Det varede dog ikke længe, inden jeg igen skulle i haven. Jeg var lige kommet ind igen og havde sat mig tilrette ved terrassedøren. Minsandten om der så ikke gik to fede skovduer på min græsplæne. Så måtte jeg af sted igen. Det er ikke ret meget hvil man får.

Senere fik jeg lokket Karl-Frederik ud i haven. Så legede vi lidt med bolden. Jeg skulle også have eftersat mine tyggestænger, som jeg har gravet ned forskellige steder i haven. De skal helst tilses mindst en gang om dagen. Jeg graver dem så op og graver dem ned igen et andet sted, når jeg har kontrolleret, at alt står vel til.

Jeg har tabt flere tænder i dag. De små fortænder i undermundten er helt væk. Jeg har heldigvis fortsat mine hjørnetænder, jeg kan bide med. Men det er lidt besværlig at spise. Jeg håber, vi skal have gule ærter i morgen.

Søndag den 21. april 2013

Det er dejligt, det er søndag. Så kan vi sove længe. Vi sov til kl. 9. Jeg var dog lige oppe kl. 7, hvor jeg fik ordnet noget i haven. Jeg fik også min mad. Den var blødt op i lunken vand i dag af hensyn til tænderne. Det lykkedes mig at få det spist. Man føler sig som en gammel tandløs køter. Heldigvis er de nye tænder allerede på vej.

Jeg gik en formiddagstur sammen med Karl-Frederik. Vi gik i en skov, vi ikke havde været i før. Vi gik i skoven ved Stubberup. Der er der en hundeskov. Vi var ikke inde i hundeskoven, men vi gik en tur uden for hundeskoven. Vi så en bondemand, der var ved at pløje sin mark. Jeg kunne sidde længe og se på traktoren. Der var også meget at se på i den skov. Der var for eksempel et sted, hvor der lå rester, fra der var blevet kørt gylle ud. Gylle er bestemt ikke uinteressant. På vejen tilbage mod hundeskoven snakkede vi om, at vi ville gå ind i hundeskoven, hvis vi kunne se, at der ikke var andre. Så kunne jeg vænne mig lidt til stedet. Det kunne

også være fint, hvis der ville være en hund på min egen alder, som jeg kunne lege med. Desværre var der allerede 4 biler på parkeringspladsen. Så det blev ikke denne gang, jeg stiftede bekendtskab med hundeskoven.

Da vi kom hjem, var Marianne kommet. Hun havde fødselsdag. Jeg elsker at snakke med Marianne. Og smage på hende med mine sparsomme tænder. På trods af mine manglende tænder, tror jeg alligevel, hun mente, at mine evner rakte rigeligt. Jeg havde lidt svært ved at holde poter og tænder fra hende. Jeg tror alligevel, hun med tiden kommer til at holde af mig. Vi var meget i haven. Marianne og Hanne lugede. Det var meget svært at lade dem være i fred, når de sad og lugede. Jeg hjalp til i køkkenhaven. Et sted var der stadig enkelte kartofler i jorden fra sidste år. Dem gravede jeg op. Jeg kan hurtigt forordnet sådan en køkkenhave. Jeg hørte, at der vist skal et hegn omkring køkkenhaven. Det forstår jeg ikke. Så kan jeg jo ikke komme ind og grave.

Eftermiddagsturen kom til at gå til stierne i villakvarteret. Vi skulle først forbi et lille bed, hvor nogle planter var blevet klippet ned. Der kunne jeg gå med næsen i jorden i mindst 10 minutter. Da vi kom til et bestemt sted ved bækken, skulle jeg ned og drikke af vandet. Det gør jeg altid, når jeg kommer der til.

Jeg tisser for det meste ikke, når jeg går tur. Det talte vi også om i går i skolen. En af mine klassekammerater, der er lidt ældre end mig havde tidligere højst tisset en enkelt gang på en gåtur. Nu tisser han mange gange. Sådan kommer det sikkert også til at gå med mig. Det bliver nok først, når jeg bliver helt fortrolig med at lette ben. Det har jeg ikke rigtig fået øvet på i den sidste tid. Når vi kommer hjem fra en gåtur, går vi i haven. Så er jeg flink til at tisse. De sidste dage har jeg været flink til ikke at tisse inde.

Da vi kom hjem fra turen, lagde jeg mig til at sove. Jeg vågnede op, da jeg skulle have min mad, men jeg lagde mig stille under spisebordet, da de spiste. Det var vist en ret artig aften.

Mandag den 22. april 2013

Både Hanne og Karl-Frederik skulle på arbejde i dag, så jeg var alene hjemme temmelig længe i dag. Da Karl-Frederik kom hjem, gik vi en tur i Sebberup Skov. Et sted så jeg straks, at der var et rundt hul ved siden af en kæmpesten. Det måtte jeg undersøge nærmere. Hullet var for lille, til at jeg kunne få hele mit hoved ned i hullet. Altså måtte jeg i gang med at grave. Til sidst kunne hele hovedet være der. Desværre var der mørkt i hullet, så jeg fik ikke fastslået, om der boede nogen i hullet.

Vi gik i rask trav helt til Ny Sebberupvej. Der var dog meget, jeg skulle have undersøgt undervejs. På tilbagevejen oplevede vi noget spændende. Vi blev overhalet af to kæmpestore dyr. Der sad en pige på ryggen af hvert dyr. De var sjove. Jeg har aldrig set sådan nogle før. Deres spor har jeg tit set, en aldrig dyrene.

Nu er Hannes ferie slut. Så er freden forbi. Det var en temmelig urolig aften. Jeg var meget aktiv hele aftenen. Lige til vi skulle i seng. Tænderne var også i brug. Selvfølgelig fik jeg også tisset på køkkengulvet. Jeg parrede mig igen og igen med Karl-Frederiks ben, mens han med højt og dyb stemme råbte nej utallige gange. Vi hyggede os dog også med vores sædvanlige appelsin. Karl-Frederik spise det meste. Han er vist lidt usikker på, om jeg kan tåle appelsinen.

Tirsdag den 23. april 2013

I dag arbejder Karl-Frederik hjemme. Han skal dog til et møde kl. 11.30. Så skal jeg være alene hjemme, til han kommer hjem igen. Jeg går lidt og nusser rundt i haven eller ligger i min kurv. Jeg er vist ikke til meget ulejlighed. Inden han gik, ”delte” vi lige et æble. Jeg ville nu hellere have haft en appelsin.

Han kom ret tidlig hjem igen. Vi tog så en tur til Skærven. Vi skulle have haft kameraet med. Det ville have været fint med et billede af mig mellem anemonerne. Vi øvede lidt i at gå pænt i snor. Jeg skal jo til ringtræning i aften. Der er det Hanne og mig, der øver. Der er vist meget, jeg skal lære endnu.

Da vi kom hjem, var vi i haven. Karl-Frederik løb rundt med kameraet. Så skulle der igen tages billeder af mig. Det var vist ikke så nemt. Jeg løb hele tiden lige i hælene på Karl-Frederik. Der blev vist taget nogle billeder af mig, hvor jeg var ved at undersøge, om det vil være muligt at grave en gang under hegnet. Det var måske ikke så heldigt.

Inden jeg skulle i skole, gik jeg på havearbejde. Jeg fik gravet mit hidtil største hul. Mit hoved og halvdelen af kroppen kunne være i hullet. Jorden fløj bagud, når jeg gravede med hovedet langt nede i hullet. Mine poter blev vist lidt beskidte. Deres aftryk kunne godt ses på Hannes bluse, da jeg hoppede op.

Da jeg var færdig med hullet, skulle jeg på trimmebordet, så jeg kunne være fin i skolen. Jeg blev striglet over det hele, mens jeg blev fodret med godbidder. Jeg måtte også vise mine nye bisser frem. Hanne er bange for, hvordan det skal gå, når jeg skal på udstilling.

Jeg synes, det gik fint med skolen. Jeg er blevet rigtig god til at løbe ved siden af Hanne. Jeg er også blevet bedre til at stå. Det største problem er nok, når dommeren skal mærke på mig. Så er jeg lidt fjollet og vil lege. Det må jeg øve mig på. Det var en sjov aften, hvor jeg hyggede mig med de andre hunde.

Onsdag den 24. april 2013

I dag var jeg alene hjemme sammen med Hanne. Jeg var med på biblioteket og i Brugsen. Jeg ventede selvfølgelig pænt ude i bilen. Vores travetur gik til hjertestien ved golfbanen. Jeg gik pænt. Jeg hørte Hanne sige, at jeg havde været en artig hund.

Efter spisetid fornemmede jeg, at der var optræk til noget farligt. Først skulle jeg op på trimmebordet og strigles og børstes. Det er ikke farligt. Jeg gik helt frivilligt hen til bordet. Det er ikke så farligt. Jeg får også en masse godbidder. Jeg blev rigtig fin. Så skulle man tro, at det var slut. Men nej. Jeg blev lokket ind på badeværelset. Karl-Frederik havde taget strømperne af. Hanne var også i en bekvem svømmedragt. Der stod jeg så lige ved bruseren. Der var ingen vej tilbage. Jeg blev overbruset med lunkent vand. Jeg fik shampoo i håret. Så blev jeg skyllet igen. Jeg stod faktisk ganske pænt. Måske er det slet ikke så slemt med et varmt bad. Jeg blev da også tørret efter alle kunstens regler. Så måtte jeg ned på trimmebordet igen. Det gik egentlig også ganske godt. Men jeg kom på et tidspunkt til at hoppe ned fra bordet. Det blev jeg lidt forskrækket over. Så forsøgte jeg at gemme mig. Jeg kom dog til sidst op på bordet igen og blev færdig. Da jeg var helt tør, var jeg blevet dejlig blød.

Da jeg senere på aftenen skulle i haven for at tisse, var jeg ikke meget for at gå forbi trimmebordet. Jeg skulle lokkes. Jeg var meget mistroisk. Jeg måtte have snor på og så rundt om huset til mit sædvanlige tissested. Der skete dog ikke mere farligt.

Efter al postyret havde Karl-Frederik ikke fået strømper på igen. Det benyttede jeg mig af. Jeg gav lige tæerne en gang hovedrengøring. Da jeg var færdig, var der absolut ikke skidt på tæerne.

Jeg er jo ved at skifte tænder. Måske er det derfor, jeg ikke kaster mig så voldsomt over maden, som jeg plejer. Hvis der er blandet lidt ost i maden går det dog.

Jeg var faktisk ret sød i løbet af aftenen. Jeg brugte ikke tænderne ret meget. Bortset fra at jeg arbejdede med en af mine tyggestænger. Karl-Frederik var ikke hurtig nok, da jeg ville ud. Det blev derfor lidt vådt på køkkengulvet.

Torsdag den 25. april 2013

Både Hanne og Karl-Frederik var på arbejde i dag. Jeg var derfor alene hjemme. Hanne kom først hjem. Vi gik en tur ned i villakvarteret. Jeg fik ros, fordi jeg går pænt. Jeg er god til at sidde på plads og vente, når vi skal over vejen. Der er faktisk meget, jeg er god til.

Min eftermiddagsmad kunne jeg først spise, da det blev blandet med lidt ost. Jeg er nok blevet lidt kræsen. Inde i stuen var jeg meget optaget af mit tøjdyr, bæveren Birger. Jeg brugte ham som bollepude. Jeg øvede mig længe. Karl-Frederiks ben er også anvendelige. Han protesterer dog vildt. Jeg synes, det er min pligt at holde mig i form. Hvis jeg bliver en flot fyr, vil der sikkert blive stillet store forventninger til min udholdenhed. Det kan ikke vare længe, inden jeg er klar til at modtage bestillinger.

Fredag den 26. april 2013

I dag er det St. Bededag. Vi har derfor alle fri. Jeg var oppe og tisse kl. 6.30. Jeg spiste så lige min morgenmad. I aften fandt jeg noget spændende i haven. Resterne af et dyr. Der var næsten kun skelletet tilbage. Det legede jeg meget med. Det var faktisk så spændende, at jeg ikke kunne koncentrere mig om at tisse. Karl-Frederik gik længe og lokkede mig til at tisse. Jeg fik det desværre først gjort, da vi igen var kommet ind i køkkenet. Nå, men tilbage til dyret. Jeg tror, jeg lavede en fejl, da jeg på et tidspunkt tog dyret med ind. Jeg lagde det i gangen. Da jeg næste gang kom i gangen var det væk. Jeg tror nok, jeg har en mistanke om, hvem der har fjernet det. Heldigvis er jeg jo en dygtig sporhund. Da jeg her til morgen kom i haven, kunne jeg straks mærke, at mit dyr lå oppe i en høj blomsterkumme. Så fik jeg fat i det igen. Det kostede Karl-Frederik en ekstra god godbid at få mig til at komme ind uden skelettet. Vi valgte så lige at sove lidt længere.

Vi blev dog ret hurtigt enige om, at det er dumt at spille fridagen på at sove. Så vi stod hurtigt op igen. Jeg lagde mærke til, at Karl-Frederik lige var i haven alene, inden jeg kom der ud. Resterne af skelletet lå da ikke, hvor jeg havde lagt det. Det var mystisk. Jeg skal nok finde det i løbet af dagen, om jeg så skal grave hele haven op.

Efter den lille tur i haven, kørte vi til Skærven. Vi gik ad nogle andre stier, end dem vi plejer at gå på. Vi mødte blandt andet en sød lille hund, der var en blanding mellem en puddel og en cairn terrier. Den var så heldig at ligne en terrier som mig. Den var 12 år gammel, men den ville alligevel godt snakke med mig.

Byens ældre mennesker var også ude at gå stavgang. Det lyder underligt, når de går.

Vi var på hjemvejen ved bageren og tog rundstykker med hjem. Da kaffen var lavet, var jeg i soveværelset for at vække Hanne. Mine poter var vist ikke helt rene, kunne jeg se.

Straks da rundstykkerne var spist, var der dømt havearbejde. Jeg trak også i arbejdstøjet. Først skulle vi flytte en masse stykker af en træstamme. Karl-Frederik kørte dem på en sækkevogn. Jeg løb ivrigt rundt omkring vognen. Jeg gøede med passende mellemrum for at sikre, at der ikke kom fodgængere, der kunne blive kørt over. Næste projekt var blade, der skulle rives sammen. Jeg hjalp lidt med at holde styr på riven. Jeg fandt dog hurtigt mit eget projekt. Jeg fandt en stor gammel træstub i græsplænen. Den ville jeg gerne have fjernet. Jeg startede med at grave en dyb rende hele vejen rundt om stubben. Så begyndte jeg at gnave i den. Jeg har altså ikke fået den op endnu. Det er vist et projekt til flere dage. Karl-Frederik blev jo heller ikke færdig med at ordne have.

I kan tro, man kan blive træt, når man er på havearbejde. Til sidst måtte jeg ind i min kurv. Vi arbejdsfolk kan godt blive meget beskidte, når vi arbejder. Mit hoved og mine ben var sorte. Jeg fik derfor ikke lov til at komme ind, før jeg var blevet skyllet. Det brød jeg mig ikke om. Jeg havde jo lige været i bad i onsdags. Jeg kom dog til sidst ind i min dejlige kurv. Den kastede sig op på ryggen af mig, og så sov jeg. Jeg var dog klar igen om eftermiddagen. Jeg tog den nu lidt mere med ro. Man skal passe på om foråret, når man rigtigt er på havearbejde for første gang. Man kan nemt få ondt i ryggen. Jeg var stadig lidt træt, så jeg frygtede, at jeg skulle ud at gå en lang travetur. Heldigvis endte det med, at Hanne og Karl-Frederik tog mig med til

Daugaard Strand ved Vejle Fjord. Jeg elsker at rode i tang. Jeg øvede mig i at fange krabber. Indtil videre var de døde, dem jeg fangede. Jeg fik ikke lov til at få dem med hjem.

Mit eftermiddagsmåltid og mit aftensmåltid var blevet slået sammen. Så jeg fik en stor portion. Jeg fik spist det hele. Efter en tur i haven faldt jeg omkuld på køkkengulvet. Jeg tror, jeg vil være artig i aften.

Det blev faktisk en ganske artig aften. Fra kl. 7.30 til kl. 8.30 var jeg dog lidt urolig. En del af tiden måtte Karl-Frederik stå op og se en film. Ellers kastede jeg mig over ham. Enten med tænderne eller med forsøg på at befrugte hans ben. Resten af aftenen slappede jeg af. Gulvene indendørs forblev tørre. Inden jeg skulle i seng, fik jeg min andel af en appelsin. Det var en god dag.

Lørdag den 27. april 2013

Vi stod op lidt før 8. Da vi havde fået ordnet, det vi skulle, gik jeg og Karl-Frederik en tur i Sebberup Skov. Der var 2 andre hunde, der også var ude at gå morgentur. Den sidste gik et stykke foran os, da vi skulle tilbage til bilen. Jeg ved godt, at man ikke må trække i snoren. Men hvad skulle jeg gøre? Det er tungt at have en ældre mand på slæb. Det er ok, at Karl-Frederik ikke ville løbe efter hunden. Men han kunne da så være løbet efter damen. Men det passede ikke herren. Vi var dog lige ved at indhente dem, da vi nåede parkeringspladsen. Jeg havde faktisk så travlt, at jeg slet ikke havde tid til at se på det rådyr, der på kort afstand gik forbi os.

Da vi kom hjem, skyndte jeg mig ind og vække Hanne. Bliver altid så begejstret, når jeg finder hende.

Da Hanne og Karl-Frederik havde været i Bilka og havde spist, skulle vi igen i haven. I dag tog jeg den lidt mere med ro. Jeg ville ikke risikere at blive så træt igen som i går.

Eftermiddagsturen gik igen til Skærven. Der skete rigtig meget der i dag. Vi mødte mange hunde og mennesker. Jeg tror mindst, vi mødte 10 hunde. En dreng var ude at gå tur med sin far. Han kom hen og spurgte, om han måtte snakke med mig. Det måtte han gerne. Hans hund var død. Han fandt en pind til mig. Det var en sød dreng. En sød dame havde godbidder i lommen til mig. Jeg måtte få dem, hvis jeg kunne sidde pænt. Det havde jeg heldigvis lært. Jeg snakkede med flere mennesker, også børn. Man kan godt blive sulten på sådan en tur. Vi havde heldigvis taget et æble med, som vi delte i en pause.

Kort tid efter hjemkomsten kom Jesper. Han skulle have en varm langvarig velkomst. Det er altid spændende, når der kommer gæster. Der blev talt om, om jeg måske skulle hvile mig i min kurv i gangen. Jeg fik dog lov at blive. Jeg slappede af under bordet, mens de spiste. Senere tog jeg mig en lang lur i køkkenet. Kl. 21 var jeg og Karl-Frederik ude og ordne noget i haven. Vi fik så lige lyst til at lege lidt med bolden. Den blev kastet lagt væk. Jeg styrtede af sted efter den og bragte den tilbage mod at få en passende belønning. Jeg har tit tænkt på, hvorfor det egentlig altid er mig der skal styrte af sted, mens Karl-Frederik står stille og kaster bolden og deler godbidder ud. Det var vel rimeligt, at vi nogle gange byttede roller.

Søndag den 28. april 2013

I dag skal jeg i skole kl. 10. Jeg og Karl-Frederik er alene af sted, da Hanne og Karl-Frederik har lidt travlt, da de skal til konfirmation. Vi er 7 på holdet i dag. Det går egentlig udmærket. Jeg er rigtig god til indkald. Jeg gør præcis, det jeg skal. Det går også rimeligt med sit og dæk, men jeg kan godt mærke, at vi ikke har fået øvet så meget på disse øvelser den sidste tid. Man kan vel godt sige, at jeg kan klare alle øvelserne, men jeg har lidt svært ved at koncentrere mig om det, jeg skal. Der sker jo så meget spændende i skolen.

Jeg var ikke med til konfirmation, så jeg kunne bare slappe af.

Da de kom hjem, fik jeg min aftensmad. Jeg kunne ikke spise det hele. Derefter gik jeg og Karl-Frederik en tur rundt om grusgraven og på Blæsbjerg. På Blæsbjerg trak jeg voldsomt i snoren som sædvanligt. Jeg ved ikke, hvorfor jeg altid kommer til at trække i snoren der.

Mandag den 29. april 2013

I dag skulle både Hanne og Karl-Frederik på arbejde, så jeg skulle være alene hjemme. Hanne kom først hjem, og vi gik en tur. Det var underligt, for det plejer at være Karl-Frederik, der kommer først hjem om mandagen. Allerede det fik mig til at tænke på, om der skulle ske noget særligt i dag. Da vi havde spist skulle jeg op på trimmebordet og gøres fin. Så var jeg helt sikker på, at der skulle ske noget særligt. Det varede da heller ikke længe, før vi alle tre gik ud i bilen og kørte. Jeg spekulerede stadig på, hvor vi skulle hen. Vi kørte længe. Så så jeg Lillebæltsbroen i det fjerne. Da var jeg klar over, hvor vi skulle hen. Jeg blev meget spændt. Mine tidligere menneskeforældre kom ud og tog imod os. Det var dejligt at se dem igen. Jeg tror, min hale snurrede rundt som et piskeris. Vi gik ind i kælderen, hvor jeg er født. Det var dejligt at mærke de kendte dufte. Jeg fik lov at gå rundt og se mig omkring. Jeg fik undersøgt moster Stellas kurv. Jeg kunne høre, at mor og moster Stella var ovenpå.

Det var ikke sjov det hele. Der stod et trimmebord midt i rummet. Der kom jeg op. Min gamle madmor Hanne tog min hvalpedragt af, og ud kom en voksen hund. Ja, så hurtigt gik det nu ikke. Der blev gået grundigt til værks. Min gamle far holdt mig og min gamle mor klippede mig. Det tog lang tid, men det var faktisk ikke så slemt, som det lyder. Jeg kunne mærke, der var kærlighed i hænderne, og jeg fik masser af ros. Vi holdt også en pause, hvor jeg fik et stykke af en ko mave. Den duftede og smagte dejligt. Jeg så også, vi fik nogle stykker med hjem.

Det påstås, at jeg blev en rigtig fin hund. Da vi var færdige, kom vi ud i haven. Først kom mor ned og hilste på mig. Jeg tror, hun syntes, jeg var et fjollehoved. Hun kunne ikke lade værre med at irettesætte mig. Sådan er mange mødre vist. Dernæst kom moster Stella. Hun er et lige så stort fjollehoved som mig. Vi var straks på bølgelængde. Vi havde rigtig lyst til at lege. Men vi havde begge snor på. Moster Stella havde lige været i bad, så hun måtte ikke blive beskidt.

På vejen hjem i bilen var jeg træt. Jeg lå helt stille. Jeg tænkte på den dejlige oplevelse. Der er nu rart med det fynske. Ros lyder så dejligt på fynsk. Og det lyder ikke så slemt, når man får skæld ud.

Tirsdag den 30. april 2013

Som jeg har sagt tidligere, har jeg været lidt træt af min mad i den sidste tid. Det var jeg ikke i dag. Den smagte dejligt. Der var blandet en teske fuld af noget, der hedder leverpostej i. Jeg slikkede skålen, så der næsten ikke var mere emalje.

Jeg og Karl-Frederik arbejder hjemme i dag. Vores eftermiddagstur gik til Skærven. Jeg gik faktisk rigtig pænt i snoren. Jeg tror slet ikke, Karl-Frederik fik ondt i armen af at følges med mig.

Så var der aftensmaden. Den var rigtig god. Hvis I gerne vil have opskriften, kan I få den ved Karl-Frederik. Jeg så, at der var en teske fuld leverpostej. Det var Tulips baconleverpostej. Den skulle I prøve. Det er den bedste aftensmad, jeg har fået længe. Jeg spiste næsten også skålen.

I aften skulle vi til ringtræning i Vejle. Der var mange flotte hunde. De fleste var vist noget ældre end mig. Jeg synes, jeg lærer meget. Det går i de fleste tilfælde fint, når jeg og Hanne løber. Jeg er også blevet bedre til at stå. Det sværeste er som sædvanlig, når dommeren skal se nærmere på mig og mærke på mig. Så kan jeg nemt komme til at være lidt fjollet.

Jeg fik tisset midt i ringen. På en af løbeturene rundt i ringen måtte jeg trække ind til siden for at lave et halvt kilo pølser. Da det var klar, fortsatte vi runden.

Det var da en hyggelig aften. Vi hyggede os også, da vi kom hjem. Jeg delte et æble med Karl-Frederik.

Onsdag den 1. maj 2013

Så blev det 1. maj. Og jeg var ikke på barrikaderne. Jeg har nu boet i Jylland i 3 måneder. Jeg var alene hjemme, indtil Hanne kom hjem fra arbejde. Hun kom lidt tidligere end normalt. Vi fejrede dagen med at gå en tur sammen. Vi gik rundt i villakvarteret og til fiskesøen. Her mødte vi Anton og hans far. Anton er en ung puddelhund. Han var nu ikke så vild med at snakke med mig. Han knurrede nærmest af mig. Der er jo andre end mig, der har mødt mishagsytringer i dag. Det må man leve med, hvis man stikker næsen for langt frem. Jeg var rigtig dygtig til at gå pænt på turen. Hanne var meget tilfreds med mig, så jeg soledede mig i rosen.

Da vi kom hjem var Karl-Frederik næsten færdig med maden til os alle tre. Også denne gang var der tilsat en teske leverpostej til min mad. Hvis jeg skulle komme med forslag til forbedringer af opskriften, så kunne man måske benytte en spiseske i stedet for en teske. Men det går nu også rigtig godt, som den er. Støvsugeren kunne ikke sluge maden hurtigere end mig.

Aftenen gik fint. Jeg var flere gange i haven. Jeg tog mig nogle gevaldige løbeture rundt på græsplænen. Jeg delte et æble derude med Karl-Frederik. Det er dejligt at dele et æble. Inde bliver jeg bedre og bedre til at opføre mig næsten pænt. Jeg nyder at tygge på en stang. Det bedste er, når der er en, der holder i den anden ende. Det er også godt at stå med forben og overkrop oppe i sofaen, mens jeg tygger på stangen. Jeg ligger ikke i sofaen. Bagbenene er stadig på gulvet. Jeg må jo ikke ligge i møblerne.

Jeg synes, snakken om, at jeg har ADHD er ved at fortage sig. Optimismen er vist ved at få overtaget. Den udvikling vil jeg prøve at fortsætte.

Torsdag den 2. maj 2013

Jeg var alene hjemme i dag. Da Hanne kom hjem, gik vi en tur. Jeg fandt rigtig mange ting på turen. Jeg kan nævne en skosål, en handske, en dåse, en halvrådden gulerod og mange andre dejlige ting. Jeg havde en lille

samtale med Hanne om, hvilke ting, vi skulle tage med hjem. Vi var ikke helt enige. Der måtte bruges flere godbidder, før vi blev næsten enige. Jeg forstår ikke, at Hanne ikke i højere grad forstår at værdsætte mine mange fund. Hun elsker jo selv at gøre fund på diverse loppemarkeder. Jeg var vist så optaget af mine mange fund, at jeg glemte at gå så pænt i snoren. Jeg gik vist pænere i går.

Da vi kom hjem, fik jeg min dejlige aftensmad med leverpostej, uhm.

Efter maden hjalp jeg Karl-Frederik i haven. De blade og kviste, han rev sammen, hjalp jeg ham med at sprede igen. Så kunne han få glæde af dem en gang mere. Efter arbejdet, fik vi lige øvet lidt på lektierne. Jeg skal jo i skole igen på lørdag.

Da vi kom ind, var jeg sød. Jeg bed næsten ikke. Jeg hyggede mig med en tyggestang. Dels alene og dels sammen med Karl-Frederik. Til sidst lagde jeg mig til at sove med Karl-Frederiks fod som hovedpude. Det tror jeg, jeg scorede nogle point på.

Hvis I bladrer tilbage i dagbogen, vil I kunne se, at det nu er ved at være et stykke tid siden, at jeg er kommet til at lade mit vand inde i køkkenet. Jeg er blevet god til at vente, til jeg kommer ud.

Jeg fik i aften et æble. Denne gang var det mig, der spiste det meste. Karl-Frederik fik kun et stykke.

Fredag den 3. maj 2013

Jeg og Karl-Frederik arbejdede hjemme. Det er vi blevet gode til. I frokostpausen gik vi i haven og spiste et æble. Vi havde også kameraet med og fik taget et par billeder. Vi holdt lidt tidligere fri i dag på grund af det gode vejr. Vi ville på havearbejde. Jeg fik gravet lidt flere huller og uddybet nogle af de allerede eksisterende. Hvad Karl-Frederik lavede, har jeg ikke helt styr på. Han kørte rundt med en trillebør. Den løb jeg efter og skældte ud. På et tidspunkt fik jeg forhindret, at Karl-Frederik kravlede rundt og ordnede noget. Det kan ikke være sundt for en ældre mand. Jeg kastede mig simpelthen over ham, indtil han rejste sig. Efter et par timers havearbejde skulle vi i Brugsen. Jeg ventede i bilen. Det var varmt, så vinduerne var rullet ned for at få frisk luft ind.

Efter indkøbene tog vi i Sebberup Skov. Vi tog en flaske vand og en gulerod med. Guleroden delte vi. Vandet var det meningen, at jeg skulle drikke. Jeg er ikke så god til at drikke af flasken. Vi lavede derfor en skål af en hundepose. Det gik også udmærket. Jeg har dog svært ved at lade værre med at bide i en hundepose, når lejligheden byder sig. En hundepose med huller i er ikke så god til vandskål. Måske skal vi finde en anden vandskål næste gang.

Vi gik på en sti i skovens østlige del, som vi ikke havde været på tidligere, så der var meget, der skulle undersøges. I dag både tisede jeg og lavede pølser i skoven. Det er ellers sjældent, at jeg tisser på traveturene. Jeg tisser jo endnu som en pige. Rigtige mænd står op og tisser. Det har jeg endnu ikke rigtig lært. Jeg tisser derfor helst ikke på offentlige steder, medmindre det er absolut nødvendigt.

To gange på turen forsøgte Karl-Frederik at vise mig en flok rådyr. Jeg fik dog ikke øje på dem. Jeg havde travlt med at holde øje med, om det var tiden til en godbid.

Da vi havde spist aftensmad (med Tulips baconleverpostej) kørte vi i Brugsen. Jeg ventede i bilen, mens de handlede. Bagefter gik vi en tur. Hvilken tur. Først kom vi forbi en butik, der uddelte gratis popcorn. Det kan godt være, det ikke var landet, der flyder med mælk og honning, vi var kommet til, men der flød i det

mindste med popcorn på fortovet. Jeg er godt klar over, at popcorn måske ikke er rigtig hundemad, men jeg syntes godt, jeg kunne vise lidt samfundssind og give en pote med med oprydningen.

Er det ikke fantastisk. Midt på Brugsens parkeringsplads ser jeg den sødeste lille terrier. En westi. Den er ude at gå aftenur med sin mor. Den er et år gammel. Altså hunden. Vi er straks på talefod. Vi er begge meget opsat på leg. Snorene bliver snart filtret ind i hinanden. Vore mennesker havde aldrig set hinanden før, men de indleder hurtigt en lang hundesnak. Jeg tror også de nyder det. Der var vist ikke tvivl om, at de var meget glade for deres hunde. Hvor hundefolk er, kommer hundefolk til. Snart kommer der en schæferhvalp på 5 måneder, der tilslutter sig gruppen. Den vil også mægtig gerne lege. Sådan nogle aftener skulle man have nogle flere af.

Lørdag den 4. maj 2013

Der er lørdag, men kl. 6.30 syntes jeg nu alligevel, det var tid at stå op. Jeg fik overtalt Karl-Frederik. Vi gik i haven, fik morgenmad, og så gik vi ellers i seng igen. Vi sov så til klokken var over 8. Så måtte vi skynde os. Jeg skulle jo i skole. Det nåede vi nu fint. Det kneb mere med de andre. Vi var kun fire. Jeg tror, vi var elleve, da vi startede. Måske er jeg den eneste, der har været der hver gang. Så burde jeg også være blevet den dygtigste. Det kan jeg vist ikke påstå, jeg er blevet. Men man må jo også tænke på alderen. Jeg tror, jeg er den næstungste. Måske er det derfor, jeg har det så svært med koncentrationen. Jeg bliver forstyrret af alle mulige dufte, der er meget mere spændende. Noget har jeg dog lært. Jeg er rigtig god til indkald. Det vil sige, jeg burde måske ikke bide, den søde pige, der skal holde mig, indtil jeg får lov til at løbe. Men hun kunne jo bare slippe mig noget før.

På hjemvejen var vi i Maxizoo for at købe mad til mig. Vi fik også komaver. De lugter dejligt.

Vi var så i haven i det dejlige vejr. Jeg hjalp til, så godt jeg kunne. Eftermiddagsturen gik til Skærven. Der var mange mennesker og hunde, der var ude at gå tur. Jeg tog mig endelig sammen og fik smagt på en vinbjergsnegl. Jeg havde hørt, at det skule være en delikatesse. Jeg tog den i munden og smagte lidt på den. Det var godt nok ikke noget at skrive hjem om. Den blev hurtigt spyttet ud igen.

Søndag den 5. maj 2013

Også i dag var jeg i haven kl. 6.30. Jeg fik ordnet forskellige ting. Derefter tog jeg min morgenmad. Så kunne vi godt gå i seng igen. Det er jo søndag.

Formiddagsturen gik til hjertestien ved golfbanen. Nu er golfspillerne rigtigt kommet ud af hulerne til hullerne. Der var rigtig mange biler på parkeringspladsen. Der blev dog også plads til os. I dag skulle vi vist tage advarselsskiltene om flyvende golfbolde alvorligt. Vi kom dog igennem uden skader. Jeg hilste også på en rigtig golfspiller. Det er vist koldt at være golfspiller. De har handsker på. Selv på sådan en varm dag. På et tidspunkt gik vi langs en bæk. Den måtte jeg ned og smage på. Jeg sneg mig også lige til at dyppe poterne i vandet. Det var vist ikke gået, hvis Hanne havde været med.

Måske kunne en sporhund som jeg få et fritidsjob på golfbanen. Et sted så vi to voksne mænd kravle rundt mellem nogle buske og lede efter et eller andet. De kunne sikkert godt have brugt en sporhund.

Et sted kom der en lille dreng ud og ville snakke med mig. Han forklarede, at naboen havde en hund af samme slags som mig, bare sort. Det tvivlede jeg nu på, men vi kunne da i det mindste høre den gø.

Igen i dag skulle Hanne og Karl-Frederik til konfirmation. Jeg bryder mig ikke om konfirmationer. De behøvede da i det mindste ikke at blive holdt sådan en fin forårsdag, hvor jeg gerne ville have været i haven.

Da de kom hjem, tog jeg og Karl-Frederik i Sebberup Skov. Det var en dejlig forårsaften. Der var begyndt at komme noget mærkeligt grønt på træerne. Det kaldes vist blade. Det har jeg aldrig set før. Flere steder lå der æggeskaller. Dem ville jeg gerne bide i. Det fik jeg dog ikke lov til. Der er i det hele taget meget, jeg ikke får lov til. Der var også rigtig mange friske hestepærer. Dem måtte jeg heller ikke spise. Så jeg måtte liste mig til at snuppe en.

Der var rigtig mange gode dufte, jeg skulle undersøge. Det var jeg så optaget af, at jeg slet ikke opdagede, at der var en hare, der næsten hoppede forbi min næse.

Noget af turen gik jeg pænt. Men jeg må indrømme, at der også var en del af turen, hvor hundesnoren var for stram.

Mandag den 6. maj 2013

Jeg var alene hjemme til kl. 16. Jeg og Karl-Frederik tog så en tur til Skærven. Vejret var rigtig dejlig. Jeg tror, jeg det meste af tiden gik pænt.

Efter aftensmaden gik vi i haven. Karl-Frederik tog en underlig larmende tingest frem. Med den kørte han frem og tilbage på græsplænen. Jeg skældte selvfølgelig ud, men det hjalp ikke noget. Maskine larmede så meget, at man slet ikke kunne høre mig. Jeg var selvfølgelig ikke bange for den, men jeg syntes ikke, den skulle køre på min græsplæne. Så foretrækker jeg en lille grøn tingest, jeg så på en græsplæne i går. Den sagde næsten ingenting, og den kunne køre helt selv. Den måtte jeg studere nøje.

Tiden foran fjernsynet gik fornuftigt. Jeg var næsten artig. Nå ja, der er lige det med sofabordet. Jeg ved godt, at forpoterne ikke bør være på sofabordet, men de drages simpelthen af bordet. Der er noget, jeg skal arbejde med.

På et tidspunkt så jeg en udsendelse i fjernsynet, at Christine Feldhaus skulle have sin lille gravhund til en healer eller noget i den stil. Det syntes jeg godt nok var for underlig. Jeg måtte helt hen til skærmen for at studere det. Jeg kastede også diskret et lille blik om bag ved skærmen. Gravhunden skulle helbredes for sin vrede mod andre hunde. Det hjalp vist ikke noget. Heldigvis er det ikke noget, jeg lider af. Jeg vil ikke udelukke, at der kunne findes andre ting hos mig, man kunne forsøge sig med.

Tirsdag den 7. maj 2013

Så er det min 5 måneders fødselsdag. Jeg nærmer mig lømmelalderen. Jeg tror faktisk, jeg har taget lømmelalderen sammen med hvalpetiden. Det tror jeg i hvert fald, der er nogen, der mener.

Jeg og Karl-Frederik arbejdede hjemme. Vi startede tidligt, så vi kunne komme ud og nyde det gode vejr. I frokostpausen legede vi med bolden. Efter arbejdet var der lige noget, der skulle ordnes i haven. Jeg slappede dog bare af.

Efter havearbejdet tog vi på en eftermiddagstur til Sebberup Skov. Det var varmt. Jeg tror, det er den varmeste dag i mit efterhånden lange liv. Vi havde derfor også vand med. Jeg nåede dog lige at kaste mig i en bæk efter vand. Jeg gik selvfølgelig ikke over den for at hente vand. Vandet var vist ikke rent. Jeg blev derfor lokket til at komme op igen. Så fik jeg i stedet det medbragte vand. Mit skæg må have været snavset. Vandet i min skål blev helt sort, da jeg drak. Jeg ville nu også helst bide i vandflasken.

Jeg finder fortsat mange dejlige æggeskaller i skoven. Når jeg nærmer mig sådan en, får jeg et langt foredrag om salmonella og mavepine. Det kan da være lige meget. Vi har jo zoolac.

Da jeg skulle ud i haven for at lade mit vand, sad der en stor fed skovdue på min græsplæne få meter fra mig. Så kan det nok være, jeg fik travlt. Man kunne kun se en støvsky, der med lynets hast for rundt i haven. Hvis bare jeg havde løbet lidt stærkere, kunne jeg sikkert have lettet ligesom duen. Den klarede altså frisag. Også denne gang.

Jeg plejer at blive vejet på særlige mærkedage. Det slap jeg heller ikke for i dag. Jeg vejer nu 12,2 kilo.

I aften var jeg i skole. Der stod ringtræning på skoleskemaet. Det var en dejlig dag i skolen. Vejret var godt, og der var mange hunde. Helt præcis 15. Jeg hyggede mig sammen med Hanne og hundene. Det var min hidtil bedste dag i skolen. Jeg kunne se, at Karl-Frederik sad og var ret stolt af os. Jeg er rigtig god til at løbe. Jeg står også pænt. Det gik nogenlunde, da lærerinden skulle se nærmere på mig og mine bisser. Det må jeg øve mig lidt mere i. Men det bliver bedre og bedre. Det var min sidste undervisningstime, inden jeg skal på udstilling på torsdag. Nu håber jeg bare, at det ikke også til udstillingen bliver nødvendigt at lave pølser inde midt i ringen.

Onsdag den 8. maj 2013

I dag havde Hanne fri. Hun havde dog en del ærinder, hun skulle have klaret, så jeg behøvede ikke at underholde hende hele dagen. Der var vist noget, hun skulle have anskaffet til hundeudstillingen i morgen. Det er altså i morgen, jeg skal til min første hundeudstilling. Jeg har allerede lidt sommerfugle i maven.

Jeg og Hanne gik en tur rundt i et villakvarter. Jeg skulle helst ikke ud, hvor jeg kunne blive rigtig beskidt. Efter vi havde spist kom jeg op på et trimmebord. Jeg fik den helt store omgang. De påstod, at jeg var blevet fin. Jeg synes, jeg har været artig i dag. Også i aften inde ved fjernsynet. Det gik vist meget godt.

Torsdag den 9. maj 2013

Så oprandt dagen, hvor jeg skulle til min første udstilling. Kl. 6.30 kunne jeg ikke sove længere. Der var også stor travlhed i hjemmet. Der var meget, der skulle pakkes. Jeg skulle også på trimmebordet og have en ordentlig omgang. Jeg måtte helst ikke komme i haven og grave i jorden. Endelig kom vi af sted. Der er altså ret langt til Stepping. Men det tog jeg vist meget pænt. Det var også værd at køre efter. Så mange hunde har jeg aldrig set på en gang. Hurtigt mødte vi nogle rare mennesker. De heder Christian, Anne og Ida. De vidste godt, at jeg hedder Connor. Det var underligt, for jeg havde aldrig mødt dem før. Lidt længere fremme mødte vi min gamle familie, herunder mor og moster Stella. Vi slog os ned i deres telt. Der hyggede vi os det meste af dagen. Jeg blev rigtig glad, da jeg så min mor i ringen. Hun klarede sig rigtig flot.

Inden jeg skulle i ringen, fik jeg den store tur på trimmebordet. Jeg tror, jeg blev en rigtig flot fyr. Pludselig så jeg min bror Charlie. Han havde taget sin nye familie med. Nej hvor var det sjovt at møde ham. Vi var straks parate til at lege. Tiden nærmede sig, hvor jeg skulle til den alvorlige side af sagen. Jeg var faktisk ikke længere nervøs. Jeg følte, jeg havde stor opbakning. Alle dem, jeg havde mødt, stod og ventede spændt på, hvordan det skulle gå mig. Bror Charlie lå og så beundrende til.

Jeg kan lige så godt sige det med det samme. Jeg er ikke bare lovende. Jeg er særdeles lovende. Det skal jeg huske, hvis jeg igen skulle blive kaldt en terrorist. Jeg synes lige, I skal se, hvad der står på den lyserøde seddel:

”5 måneder gammel, livlig og aktiv, tiltalende hoved med de rigtige detaljer, smukt udtryk, godt bid, velansatte ører, god hals, god krop for alderen, men må blive fastere i sin overlinje, godt vinklet bag, må udvikle sin front, stadig meget løs, god pels for alderen, herligt temp., går med godt drive bag, stadig meget løs og ufærdig fremme, smuk farve, trænger til ringtræning, tiltalende..... (Jeg kan ikke lige læse det sidste ord, jeg synes, der står tg og så et par bogstaver mere)”

Så må vi jo nok fortsætte med ringtræningen. Det har jeg nu heller ikke noget imod.

Jeg syntes, jeg hørte en spøgefuld bemærkning, da der blev læst: ”godt bid”. Jeg syntes, jeg hørte en sige: ”Ja, det tør siges!” Hvad mon der menes med det?

På grund af mit gode resultat skulle jeg sidst på dagen i den store ring og kæmpe om at blive den bedste baby på udstillingen. Der fik jeg dog ingen placering. Da var jeg godt nok også ved at være træt. Men jeg glæder mig allerede til den næste udstilling. På vejen hjem sagde jeg ikke noget. Jeg snorksov.

Jeg var også træt, da vi kom hjem. Jeg lagde mig, inden vi var kommet ind. Efter aftensmaden lå jeg fladt på stuegulvet. Omkring kl. 19 var jeg dog ved at være frisk igen. Jeg fik et stykke af en komave. Det var guf. Jeg spiste det meste. Resten gravede jeg ned. Det var dog ikke så nemt at finde det rigtige sted. Jeg prøvede at grave det ned tre steder, inden jeg fandt det rigtige sted. Så var udstillingslooket også ved at gå af mine poter og mit skæg. Da jeg igen kom ind, var der faktisk heller ikke meget energi i mig. Et kort øjeblik vågnede jeg op, da vi fik besøg af Jesper. Men inden længe sov jeg igen. Jeg tror aldrig, jeg har været så stille en hel aften. Jeg orkede slet ikke at gå ud i haven for at tisse. Jeg måtte bæres ud. Så ville jeg bare ikke ind. Jeg ved ikke rigtig hvorfor. Der blev sat en eftersøgning i gang ude i mørket. Jeg blev dog heldigvis fundet til sidst. Jeg var vist bange for, at jeg skulle noget væmmeligt. For eksempel på vægten. Jeg kom dog til sidst ind i min seng, hvor jeg straks faldt i søvn.

Lørdag den 10. maj 2013

Da jeg blev vækket her til morgen, var kokken 8. Jeg var da frist nok til at give Hanne den helt store morgenvækning. Efter morgenmaden tog vi til Skærven. Vi gik en herlig tur ligesom flere andre hunde og en hare. Haren skyndte sig væk, da den så mig. Det var nok klogt.

Senere på formiddagen gik vi i haven. Der skulle laves en afspærring til køkkenhaven. Jeg tror, de var bange for, at jeg skulle komme til at grave de nye kartofler op for tidligt. Jeg hjalp med at grave huller til stolperne.

Jeg tog med Karl-Frederik på en eftermiddagstur til Kærskoven ved Ølsted. Skovbunden var hvid af anemoner, og bøgetræerne var lysegrønne. Gæssene rugede på små øer i søen. Det var Karl-Frederik, der insisterede på, at vi skulle skrive dette. Om bøgetræerne er lysegrønne eller brune interesserer mig egentlig ikke. Jeg syntes, det var meget mere interessant, at der var to krager, der havde travlt med et eller andet ved søbredden. Dem måtte jeg lige sidde og kigge lidt på. Jeg måtte også lige en tur ud at bade i søen. Jeg fik dog ikke lov at gå ret langt ud. Jeg ville gerne have taget en svømmetur.

Senere fik vi besøg af Marianne. Som altid får hun en meget varm velkomst. Velkomsten fortsatte også, mens der skulle laves mad. Det var nok derfor, jeg blev lukket ud i gangen. Det var egentlig også ok, men på et tidspunkt lå jeg lige bag døren ind til køkkenet. Da var der en, der kom til at åbne døren, så den ramte mig. Jeg peb. Jeg skyndte mig ud i haven. Jeg havde slet ikke lyst til at komme ind igen. Selv ikke de bedste godbidder kunne lokke mig ind. Jeg ville ikke risikere at få en dør i hovedet. På et tidspunkt tog Karl-Frederik min snor med ud. Vi gik så lidt rundt om huset. Til sidst fik han mig overtalt til at komme med ind.

Jeg lagde mig roligt og passede på mig selv resten af aftenen. Jeg skulle heller ikke ud at tisse. Jeg gik selv ind i min seng noget før, Hanne og Karl-Frederik skulle i seng.

Lørdag den 11. maj 2013

Jeg kom i haven allerede kl. 6.30. Det var vist fordi, jeg ikke havde fået tisset, inden jeg skulle i seng i aftes. Jeg fik ordnet forskellige ting. Jeg fik også spist min morgenmad. Vi gik så i seng lidt igen. Vi sov dog ikke så længe. Vi besluttede os for at gå Rolfs yndlingstur. Det vil sige, vi gik ikke hele turen. Rolf travede meget lange ture. Det er jeg åbenbart ikke gammel nok til endnu. Men nu er vi altså begyndt på turen, og så lægger vi yderligere stykker til hen ad vejen, efterhånden som jeg bliver ældre. Vi kørte ikke i bilen. Vi gik hen til hovedvejen og derefter til Constantiavej. Den fulgte vi, til vi kom til en spændende sti. Stien er lang, og der er græs og træer på begge sider. Der er de lækreste hundedufte. Da stien ikke var længere, gik vi til Horsensvej og derfra hjem. Jeg var bare så dygtig. Næsten hele turen gik jeg pænt i snoren. Jeg kunne se, Karl-Frederik var så stolt af at følges med mig. Han så velfornøjet ud. Vi var også heldige at møde andre hunde. Først ved jagtforretningen kom der en sød labrador. Den løb over vejen til mig. Det måtte hun vist ikke. Hun fik skæld ud. Men hun var sød alligevel. Hun skulle med sin far på arbejde i forretningen. Hun fik da lige hvisket til mig, at hun hedder Bella. Senere mødte vi to gravhunde, der også var ude at gå morgentur.

Da vi var hjemme igen, måtte jeg lige vække Hanne. Hun fik den sædvanlige vækning. Min hale roterede hastigt som en propel. Hendes tæer og hoved behøver hun nu ikke at vaske.

Formiddagen brugte vi i haven. Jeg hjalp til, så godt jeg kunne. Da vi havde været der kort tid, skete der noget spændende. Jeg fik besøg. Hun hedder Sika. Hun er en gul labrador på 5 år. Det er første gang, jeg har damebesøg. Jeg fik nogle nyttige erfaringer, hvad damer angår. Jeg tænkte, at sådan en halvgammel dame måtte blive ellevild for at få en ung særdeles lovende hvalp på ryggen. Oven i købet en med godt drive bag. Det kan da nok være, at damen blev snerpet. Jeg prøvede til flere gange, men lige lidt hjalp det. Så opgav jeg den side af sagen. Så legede vi bare med en pind. Vi styrtede rundt i haven. Det var også meget sjovt. Jeg tror, jeg må have tænkt lidt over, hvordan jeg griber det an med damerne. Måske skal jeg benytte mig lidt af min charme. Man skal nok også vente lidt med at vise, hvilke planer man har. Måske kan jeg komme på et kursus, når jeg er færdig med ringtræningen.

Vi fik besøg af barnebarnet Sophia. Hun er 1½ år gammel. Hun er sød. Jeg slikkede hende blidt. Hun kunne godt fortælle, at en hund siger vov, vov. Jeg har ikke mødt Sophia før. Som I måske har læst, har jeg haft min bideperiode. Jeg var vist ret vild. Jeg tror, det er derfor, jeg ikke har mødt Sophia tidligere. Jeg håber, jeg snart ser hende igen. Jeg kan kysse Sophia midt på munden med alle fire poter på jorden. Der er bare det problem, at hun vender ryggen til, når jeg prøver at kysse hende. Det er igen en af de sælsomme erfaringer, jeg i dag har gjort med damer.

Eftermiddagsturen gik som sædvanligt til Skærven. Jeg var rigtig artig. Snoren var glad det meste af tiden. Jeg fik megen ros. Jeg fik også et stykke af Karl-Frederiks æble. Da vi kom hjem, fandt jeg en død måge i haven. Den måtte jeg ikke få med ind. Den var også meget død og havde vist været det længe.

Oven på alle disse oplevelser var jeg meget træt. Jeg sov stort set hele aftenen. Lige inden jeg skulle i seng, blev jeg vækket for at få smurt noget i nakken og på ryggen, der skulle hindre, at jeg får lopper.

Søndag den 12. maj 2013

Jeg og Karl-Frederik besluttede at stå tidligt op i dag. Det er jo skoledag. Faktisk sidste skoledag i denne omgang. Jeg skal møde kl. 10 i Horsens. (Ringtræning fortsætter jeg dog med). Vi plejer ikke at gå

morgentur, når jeg skal i skole. Det ville vi prøve dag. Nogle gange har jeg lidt for meget energi, når jeg er i skole. Vi ville prøve, om det var anderledes, hvis jeg var lidt træt. Jeg kan sige med det samme, at det gjorde ingen forskel. Vi gik en dejlig bytur i Hedensted.

Jeg mødte i skolen i god tid som den første. Jeg har ikke pjækket en eneste dag. Der er kun mig, der har været der hver gang. I dag var vi kun fire. Det vil sige, mere end halvdelen kom ikke. Vi skulle ellers have det sjovt i dag. Vi prøvede i dag at løbe igennem en tunnel. Sådant en som agilityhundene bruger. Det var rigtig sjovt. Selvfølgelig var vi lidt betænkelige den første gang. Jeg var den allerførste der prøvede. Jeg blev meget begejstret. Jeg kunne slet ikke få nok af tunnelen. Det var selvfølgelig ikke pjat det hele. Vi lavede også nogle af de sædvanlige øvelser. Til sidst fik vi gaver. Der var en dejlig pose fra Maxi Zoo. Der var en bold, godbidder og et gavekort som man kunne få byttet til godbidder for 80 kr. Jeg syntes, vi skulle hente godbidderne med det samme, men nej. Det må blive en anden gang.

Efter sådan en skoledag kan man godt blive træt. Jeg fik mig et par timers hvil. Derefter var jeg med i haven. Karl-Frederik kravlede på knæ og lugede. Jeg kunne godt se, at han hele tiden holdt øje med, hvornår jeg ville komme og springe på ryggen af ham. Han blev overrasket. Der gik faktisk mange minutter, hvor jeg lod ham være i fred. Men så var jeg altså også virkelig tændt til leg. Det gjorde vist lugearbejdet noget besværligt. Så kunne vi jo lige så godt gå en tur. Vi tog til Kærskoven ved Ølsted. Der var åbenbart mange, der ville fejre mors dag i den ny udsprungne skov. Vi fandt en sti, vi aldrig før havde gået på. Der holdt vi et lille hvil, hvor vi delte et dejligt æble. Der er faktisk rigtig megen anden mad, jeg også godt kunne tænke mig at dele med Karl-Frederik. Det sker, at jeg er heldig at få et stykke ost. Men flæskesteg og andre dejlige ting går desværre min næse forbi. Nå, men tilbage til skoven. Pludselig fik jeg øje på et rådyr, der løb af sted i stor fart. Det var spændende. Vi hørte også et rådyr, der udstødte nogle høje lyde. Det var nu lidt skræmmende. Da kom jeg vist til at trække noget i snoren. Det kom jeg vist til flere gange på den sidste del af turen.

Da Hanne og Karl-Frederik sad og spiste aftensmad, hørte jeg, de snakkede om, at jeg i den sidste uge er blevet meget nemmere. Det var da rart at høre.

Mandag den 13. maj 2013

Så er feriedagene forbi. Det betyder, at jeg kan slappe af lige til kl. 16. Så kommer Karl-Frederik hjem. Vi skynder os ud på eftermiddagsturen. Vi kører til Skærven. Vi oplever ikke noget, ud over det sædvanlige. Det vil sige, der kom en af landevejens riddere med alle sine ejendele. Han ville nok se, om han kunne slå sig ned for natten på Skærven.

Efter aftensmaden var jeg lidt med i haven. Jeg havde travlt med at grave huller. Det var vist derfor, vi ret hurtigt gik ind igen. Når jeg får tørret poterne, har jeg altså svært ved ikke at bide. Det er en gammel vane.

Lidt senere kom jeg på trimmebordet. Først prøvede Karl-Frederik selv at børste mig. Men det går bedst, når Hanne og Karl-Frederik hjælper hinanden. Hvis godbidderne udleveres tilstrækkelig hurtigt, kan jeg godt stå helt pænt. Mine tænder blev også set efter. Der blev set længselsfuldt efter de nye hjørnetænder, der skal skubbe mine gamle sylespidse hjørnetænder væk. De nye hjørnetænder er ved at være synlige.

Der blev også til en legetur i haven, hvor jeg styrtede rundt efter bolden. Jeg ved godt, at jeg skal aflevere den mod at få en godbid, men jeg løber tit lige en ekstra runde inden afleveringen.

Da vi kom ind, var jeg ret vild. Jeg legede voldsomt med et tøjdyr. Til sidst fik jeg også jaget Karl-Frederik væk fra sofaen. Jeg klamrede mig fast til hans ben og forsøgte at parre mig med benet. Jeg har ellers ikke haft sådan en tur i lang tid. Der blev talt højt med dyb mandig røst uden det helt store resultat.

Tirsdag den 14. maj 2013

I dag arbejdede jeg igen hjemme sammen med Karl-Frederik. Det gik udmærket. Vi startede arbejdet tidligt, så vi kunne komme ud lidt tidligere. Vi var selvfølgelig ude flere gange i dagens løb. Efter arbejdet fik vi tid til at arbejde et par timer i haven. Græsplænen blev igen slået. Jeg synes, plæneklipperen er et larmende spørgsmål. Jeg skælder den derfor ud. Den har det vist lidt ligesom mig. Den reagerer ikke, når man skælder den ud. Jeg er naturligvis ikke bange for den, men det er vel i orden at trække sig lidt tilbage fra larmen.

Efter havearbejdet blev der tid til en tur i skoven. Vi tog i Sebberup Skov. Vi havde igen et æble med. Det tog lang tid at spise stykkerne, jeg fik. Jeg har lidt bøvvl med tænderne for tiden, så jeg tygger meget forsigtigt. På turen væk fra bilen gik jeg pænt. Bevares, der var meget jeg skulle undersøge, og jeg sprang noget fra side til side, men snoren var for det meste slap. Jeg holdt oven i købet øje med, om der kunne være optræk til uddeling af godbidder.

På hjemturen må jeg indrømme, at snoren blev noget stram. Når jeg trak allermest, stoppede vi helt. Så satte jeg mig ned. Når jeg så skulle gå igen, skulle jeg nærmest overtales. Til gengæld startede jeg så som en raket fra en affyringsrampe. Til sidst blev snoren dog mere slap. Jeg var vist også ved at være træt.

Da vi var tilbage ved bilen, mødte to af skovens faste besøgende. En border Collie og en samojede. Egentlig var der tre. Der var en dame i den anden ende af snorene. Dem fik vi hilst på. Damen kunne straks se, at jeg var Rolfs afløser.

Da jeg var til udstilling, tillod de sig at skrive, at jeg trængte til ringtræning. Det skal de ikke få lov at skrive to gange. Vi tager simpelthen til ringtræning i aften. Vi havde ellers tænkt os at holde fri i aften. Det blev der ikke noget af.

Inden vi skulle i skole, kom jeg en tur på trimmebordet. Jeg blev stilet og friseret over det hele. Jeg nyder at være på trimmebordet. Hvis ikke det var så højt, ville jeg selv hoppe der op. Vi øver os i, at der ikke behøver at være to til at gøre mig i stand. Jeg er blevet dygtigere. Jeg vil helst sidde eller ligge. Jeg er ikke så god til at stå, hvis der ikke er godbidder. Tænderne bliver også set efter. De nye hjørnetænder er ved at kigge frem. Så i øjeblikket har jeg 8 hjørnetænder. Jeg tror, det er meningen, at vi skal øve meget på trimmebordet i den kommende tid. Vi skal jo på klippekursus den 1. juni. Da skulle jeg helst kunne stå pænt.

Der var rigtig meget at se på til ringtræningen. Vi var 19 hunde på mit hold. Der var også mange mennesker. På holdet umiddelbart før mit, var der måske lige så mange hunde. Jeg var måske lidt mindre koncentreret, end jeg var sidste gang. Jeg løber for det meste fint. Jeg er også blevet helt god til at stå. Det vanskeligste er fortsat at tage det roligt, når dommeren skal undersøge mig nærmere. Så er det vist ikke meningen, at man skal lege. Der var kommet flere nye elever i klassen. Jeg lagde mærke til en lille hvid uldtot på 13 uger. Han ville ikke gå, når hans mor trak i snoren. Til sidst kom han dog så vidt, at han gik 4 skridt ud i et stræk. Så fik han også megen ros. En anden hund var bange for lærerindens røde jakke. Den ville slet ikke i nærheden af hende. Lærerinden måtte smide jakken. Til sidst blev de dog gode venner. Det

er dejligt at gå til ringtræning. Men man bliver altså også træt. Vi var dårligt kommet hjem, før jeg var klar til at gå i seng.

Onsdag den 15. maj 2013

Jeg var alene hjemme til kl. 16. Efter en tiltrængt tur i haven, kørte vi til Skærven. Det er mærkeligt. Når jeg er på Skærven, går jeg normalt pænt i snoren. Hvis vi er i Sebberup Skov er jeg slem til at trække meget i snoren på en del af turen.

Efter aftensmaden var jeg igen på trimmebordet. Denne gang øvede Karl-Frederik sig i at frisere mig alene. Jeg er blevet rigtig god til at lade værre med at bide.

Jeg har nu også oplevet tordenvejr. Det er jeg ikke bange for. Jeg fandt en dejlig vandpyt. Den hoppede jeg begejstret ud i som et 5 års barn. Jeg elsker vandpytter. Jeg ville ud og lege igen og igen.

Inde igen har jeg lidt svært ved at falde til ro. Jeg er nok lidt voldsom. Karl-Frederik fik ikke ret meget afslapning i stuen i aften.

Torsdag den 16. maj 2013

I dag var jeg alene hjemme. Hanne skulle på arbejde og Karl-Frederik skulle til møde i København. Hanne kom først hjem. Vi gik en dejlig tur i villakvarteret. Jeg fik at vide, at jeg gik pænt. Kort tid efter fik vi besøg af Jette og Karl. Desværre uden hund. Det er dem, der har Lasse og Fie. Fie har jeg endnu ikke mødt. Men Lasse var den første hun, jeg fik besøg af. Jeg bladrede lige tilbage i min dagbog. Det var den 22. februar. Siden har jeg ikke været heldig at møde ham. Både han og Fie går ellers i Sebberup Skov. Nå, men jeg blev altså alligevel meget begejstret for at få besøg af Jette og Karl. De lugtede da lidt af hund. Jeg blev helt forskrækket. Karl sagde nej, når jeg hoppede op.

Da de var kørt, kom Kirsten, Ulrik og Nicklas. De kom med tomatplanter til os. Så måtte jeg igen vise min begejstring. De havde en gang en lille hund, der opførte sig nogenlunde som mig, så den har de ikke mere. Ups. Jeg må vist være lidt forsigtig. Endelig midt i det hele kom Karl-Frederik hjem. Så måtte jeg vise min begejstring. Jeg hoppede omkring ham som en bold. Men jeg var jo godt klar over, at man skal være lidt forsigtig. Jeg tog en dyb vejrtrækning. Jeg kunne mærke, jeg var nødt til at gå i haven for at få brændt noget krudt af. Jeg løb alt hvad jeg kunne rundt i haven. Frem og tilbage flere gange. Det hjalp. Så kunne jeg bedre beherske mig. Kort tid efter de var kørt, måtte jeg lægge mig fladt ned på gulvet og være sød resten af aftenen.

Fredag den 17. maj 2013

I dag har Karl-Frederik ferie. Så skal vi hygge os. Vi skal sikkert i haven. Jeg sørgede for, at vi kom tidligt op, selvom det vist ikke var planen. Vi fik Hanne sendt af sted. Så sov vi lige lidt mere. Derefter var vi klar til en morgentur. Vi kørte til Skærven. Den første, vi mødte, var en ung dame med hvide lakstøvler. Hun gik med høretelefoner på og sang i vilden sky. Hende måtte vi da lige se lidt på. Da hun havde forladt skoven, kunne vi høre spætten, der hamrede på et træ. Vi hørte også gøgen, der kikkede for os. Heldigvis mange gange. Der var også en lille snegl på vejen. Så regner det sikkert i Spanien. Det gør heldigvis ikke noget, for vi skal i haven i Hedensted. Ved slutningen af turen mødte vi Anton. Anton er en sød sort labrador på 7 år. Han var ude at gå tur med sin mor og to børn. Vi fik alle lige en lille hundesnak. Anton ville gerne snakke med mig.

Da vi var kommet ind i bilen igen, syntes vi godt, vi kunne klare lidt flere oplevelser. Vi besluttede os for at prøve at tage i hundeskoven i Stubberup. Det ligger lige i nærheden. Jeg har ikke været der inde før. Det kan jeg varmt anbefale. Det er skide skægt. Der er ingen grund til at tage til Djurs Sommerland. Til min store overraskelse blev snoren taget af. Vi havde jo lige gået tur, så vi var der kun kort tid, men hvilken tid. Jeg løb alt hvad jeg kunne ud ad stien og lige så hurtigt tilbage igen. Jeg kunne også løbe lige så langt ind mellem træerne, som jeg ville. Det var herligt. Når jeg kom for langt forud, fløjtede Karl-Frederik. Så standsede jeg og så efter ham.

Jeg kan lige så godt sige det med det samme. Hundeskoven er nok ikke et sted, Hanne vil forstå at værdsætte. Der er mange dejlige vandpytter. Som I ved, drages jeg af vandpytter. Der var mudder på bunden. Når man hopper i pytten og skraber i bunden, bliver det hele til dejlig pløre. Et sted gik stien gennem en stor vandpyt/mudderhul. Der var lagt nogle grene ud, man med forsigtighed kunne gå på. Der valgte vi at finde en anden sti. Nej hvor jeg hyggede mig. De af jer, der har været til travløb en våd regnvejrsdag ved, hvordan det ser ud, når hestene kommer løbende forbi i fuld fart med mudderet sprøjtende ud til alle sider. Sådan så det også ud, når jeg løb gennem vandpytterne. Efter sådan en tur kunne jeg ikke lade værre med at vise Karl-Frederik min begejstring. Jeg måtte selvfølgelig springe op ad ham. Nu skal hans jakke vist vaskes.

Da vi kom hjem satte vi os i haven for at få nedskrevet vore oplevelser, mens de endnu var i frisk erindring. Derefter skal jeg hjælpe med havearbejdet.

Jeg ved ikke rigtig, hvad det er, Karl-Frederik laver. Jeg synes, det ser ud til, at han vil gøre det vanskeligt for mig at komme i køkkenhaven. Det forstår jeg ikke. Så kan jeg jo ikke hjælpe med at grave de nye kartofler op. Efter frokost blev jeg inde i min dejlige kurv i nogle timer. Jeg trængte til at hvile mig. Jeg fik et dejligt stykke af en komave, som jeg havde fået med hjem fra Assens. Den gnavede jeg noget i. Mine tænder driller dog lidt for tiden. Jeg fik derfor ikke spist det hele.

Da jeg kom ud i haven igen, fik jeg lov at lege med et nyt stykke af Rolfs legetøj. En frisbee. Jeg legede med den på samme måde som bolden. Det er vist noget med, at man kan prøve at gribe den. Måske skal vi vente, til jeg bliver lidt ældre.

Jeg tisser ellers aldrig inde mere. Det kom jeg altså til i dag. Vi havde bøvlet med at få det værste skidt af mine poter, inden vi skulle ind. Så skulle jeg alt så bare tisse. Pyt, det blev hurtigt tørret op.

Efter nogen tid. Skulle vi på vores eftermiddagstur. Vi startede, med at køre til fiskesøen. Vi gik en tur rundt om søerne. Der var mange ude at fiske. Der var også flere, der grillede i det gode vejr. Jeg ville helst gå i vandkanten. Jeg var en del ude i vandet.

Da vi kom hen til bilen, og jeg havde fået lidt vand, besluttede vi at tage til stranden. Vi kørte til Daugaard Strand. De har fjernet den dejlige tang med de døde krabber i. Så måtte jeg jo ud i vandet for at finde dem. Jeg fik rigtig skyllet mine tæer. Det var vist også tiltrængt.

Jeg var ikke den eneste hund på stranden. En schæferhund var med sin mor. De gik ud for enden af badebroen. Hunden havde en lang line på. Den blev så sendt i vandet, mens mor gik på badebroen med den anden ende af snoren. Hunden fik hele tiden at vide, at hun var så dygtig. Det optrin måtte jeg studere nærmere. Jeg ventede forgæves på, at de byttede plads. Der var også en anden hund ved stranden, men

den var vist ikke så glad for vandet. Jeg er glad for vandet. Så jeg går gerne der ud. Jeg er en rigtig vandhund.

Hanne kom hjem kort tid efter os. Så skulle hun lige have en varm velkomst.

Da jeg havde spist, trængte jeg til et hvil. Jeg lagde mig i kurven i gangen. Måske bliver jeg artig i aften.

Jeg sov næsten til kl. 21. Så gik jeg ud til Karl-Frederik i haven. Han mente, jeg skulle på trimmebordet og få slettet sporene efter dagens strabadser. Vi tog trimmebordet med ud i haven. Jeg blev rigtig fin. Da tænderne skulle efterses, opdagede vi, at to af mine spidse hjørnetænder var faldet ud.

Jeg var kun næsten artig, da vi kom ind. De to sidste spidse hjørnetænder skulle lige afprøves en måske sidste gang. Jeg havde lidt svært ved at lade Karl-Frederik sidde i sofaen og se fjernsyn. Hvis han rejste sig op, lagde jeg mig ned. Når han så efter et stykke tid satte sig ned igen, kom jeg igen listende. Sådan blev vi ved i en lille halv time. Så var der ikke mere strøm på batteriet. Altså mit.

Lørdag den 18. maj 2013

Godt nok er det lørdag, men fuglene havde sunget længe, og det så ud til, vejret var godt. Så da klokken var 6 vækkede jeg Karl-Frederik. Vi gik så lige en lille tur i haven for at ordne noget. Derefter var der dejlig morgenmad. Så igen en lille tur i haven for at få ordnet noget mere. Derefter gik vi i seng igen. Kl. 8 gik vi så vores morgentur. Vejret var fortsat godt. Vi gik en bytur i Hedensted. Vi gik ned til skolen. Jeg gik stort set pænt hele turen.

Om formiddagen var jeg med i haven. Det var bare næsten for varmt. Flere gange gik jeg ind og lagde mig. Jeg tog også en god lang middagslur inde. Derefter igen i haven. Det var også for varmt til en tidlig eftermiddagstur. Vi ventede, til vi havde spist aftensmad. Så kørte vi til Juelsminde. Der har jeg ikke været før. Det er et dejligt sted. Der er rigtig mange lystbåde. Der var mennesker og hunde overalt. Vi gik til stranden. Der var vand så langt øjet rakte. Jeg måtte selvfølgelig ud at soppe. Vi gik en lang tur i et sommerhusområde og i nogle hyggelige gader. Vi var først hjemme kl. 21. Så var jeg altså også træt. Det vil sige, jeg var ikke mere træt, end at det tog en hel time, før jeg faldt til ro. Jeg mente, det var tid til at lege. Jeg bruger ikke tænderne hele tiden. En del af tiden slikkede jeg hænder og arme. Midt i det hele tabte jeg min 3. hjørnetand. Så er der kun en af de sylespidse tilbage. Så må jeg jo bide med den. Hvis man kan klappe med en hånd, kan man vel også bide med en tand. Nå, der er jo også melodigrandprix. Den danske sang er da meget god, men jeg holder nu med Irland. Jeg gad dog ikke blive oppe for at høre resultatet. Jeg gik ind i min kurv i soveværelset. Hen på natten viste det sig, at det var Danmark, der vandt. Når det nu ikke kunne blive Irland, var det da fint, at det var Danmark, der vandt.

Søndag den 19. maj 2013

Vi var lige i haven lidt før 7. Det var et fantastisk vejr. Vi skyndte os at få klaret min morgenmad, og ellers få ordnet det vi skulle. Vi ville skynde os ud i det gode vejr. Solen danser vist pinsemorgen. Jeg ved ikke, hvordan det ser ud, når en sol danser. Men det den gjorde, gjorde den godt. Vi startede med at gå ad Constantiavej mod den dejlige sti.

Vi blev overhalet af en ung dame i fuld fart. Hold da op hvor hun havde løbeudstyret i orden på flere måder. Hende mente jeg, vi skulle løbe efter. Jeg tror godt, jeg kunne følge med. Jeg ved ikke med Karl-Frederik.

Jeg synes, han nogle gange giver op for tidligt. Snart var hun også ude af syne. Vi fortsatte ad stierne langs bækken. Solen skinnede, gøgen kukkede og de omkringliggende kirker ringede solen op. Det sidste var nu spild af tid. Solen var for længst stået op. Jeg måtte lige ned i bækken for at få slukket min tørst og få kølet poterne.

Ved et hus på den anden side af bækken gik der en mand og hans kone. Måske var de ved at gøre klar til en pinsetur. Manden havde i hvert fald lyse bukser og en nystrøget skjorte på. Vi var lidt uenige om, hvor længe, vi skulle stå og se på dem. Måske kunne de have os med. Jeg tror, en pinsetur lige ville være noget for mig. Jeg måtte dog til sidst overgive mig, og vi gik videre.

Hvis vi skal evaluere min håndtering af snoren, så gik jeg vist pænt på en stor del af turen. Noget af turen trak jeg dog meget i snoren. Det blev jeg ved med, indtil vi begge var forpustede. Så var det godt at komme hjem og få en tår vand.

Over middag gik vi i haven. Den larmende plæneklipper var igen fremme. Så trak jeg mig bare lidt tilbage. Derefter blev der luget mælkebøtter i græsplænen. Når Karl-Frederik kravler på alle fire på plænen, minder han meget om en tæve. Jeg lader i hvert fald som om, han er en tæve. Ligesom tæven, jeg havde besøg af i sidste uge takker han venligt men bestemt nej tak. Man skal dog ikke altid tage et nej for et nej. Det fik vi os en lille men noget højrøstet snak om.

Senere tog vi vores primitive trimmebord ud i haven. Så skulle jeg være fin. Det blev der arbejdet ihærdigt på. Jeg tror også, jeg blev fin. Da jeg kom ned, blev der taget billeder i massevis. Jeg styrtede rundt i haven med den nøgne høne i munden. Den havde jeg ikke set i lang tid. Det er ikke så nemt at blive fotograferet. Jeg skal stå rigtigt i forhold til solen. Jeg må ikke være for tæt på eller for langt væk. Baggrunden skal også helst være i orden. Der skulle derfor tages mange billeder for at få nogle, der kan bruges.

Da det var klaret tog vi til Skærven. Vi gik en dejlig tur. Jeg gik pænt, det meste af turen.

Både før og efter turen gylpede jeg lidt mad op. Måske har jeg spist noget, jeg ikke kunne tåle. Det var dog ikke værre, end at jeg kunne spise min aftensmad.

En del af aftenen var jeg artig. Jeg havde dog også en periode, hvor jeg kastede mig over Karl-Frederik, når han satte sig i sofaen. Når han rejste sig op, lagde jeg mig ned. Han så en del af en film stående. Jeg fik også en tur, hvor jeg klamrede mig til hans ben. Så blev der talt med store bogstaver. Til sidst faldt jeg dog i søvn.

Mandag den 20. maj 2013

Det er 2. pinsedag, så vi skal ikke på arbejde. Jeg skal dog være alene hjemme en del af dagen, da Hanne og Karl-Frederik skal til en fødselsdag i Billund. Det er nu også rart at kunne slappe af efter nogle hektiske dage. Som I senere vil kunne se, blev den sidste del af dagen ganske begivenhedsrig.

Jeg startede dagen lidt før 7. Efter min morgenmad gik jeg og Karl-Frederik en bytur til Hedensted. Det gik meget godt. Når vi går på cykelstien langs hovedvejen, har jeg fået den idé, at jeg vil prøve at fange bilerne. Jeg rykker kraftigt i snoren ud mod bilen. Det må jeg vist ikke. Jeg hørte Hanne formane Karl-Frederik om, at hvis jeg gør sådan noget, skal jeg ikke bare have lidt skæld ud men så meget, at jeg kan forstå det. Det kan vist være farligt.

Nå, men jeg fik dem sendt af sted først på formiddagen. Så var der dømt afslapning. Da de kom hjem hen på eftermiddagen, var jeg ganske frisk. Vi besluttede at køre til et dejligt sted, hvor jeg ikke havde været før. Det var til Hotel Vejlefjord, der ligger i en flot park lige ned til Vejle Fjord. Hotellet er omkranset af skov. Der gik vi en tur gennem skoven og langs stranden ud til et fyr. Jeg var lidt ude i vandet, men ikke så meget. Der var pålandsvind, så der var skyllet en del alger ind i vandkanten. Der kom et par heste gående ude i vandet. Begge med en pige på ryggen. Dem kunne jeg sidde længe og se på. På tilbagevejen gik vi gennem parken. Jeg vil prøve at huske at fortælle mine wheaten venner, at det kunne være et godt sted til en udflugt.

Da vi var tilbage ved bilen læste Karl-Frederik, at der var en hundeskov lige i nærheden. Den ville vi så prøve at finde. Vi fandt den også. Den så dejlig ud. Jeg styrtede rundt i fuld fart uden snor. Så langt så godt. Jeg drages jo af vand. Det bliver ikke ringere, hvis det er beskidt, meget beskidt. Helt perfekt bliver det, når det er kulsort slam. Jeg hoppede rundt i det af begejstring. Begejstringen var helt på min side. I kan tro, Hanne ikke var begejstret. Hun var vred. Jeg må også indrømme, at jeg ikke så godt ud. Hele mit understel var kulsort. Der var ikke spor hvidt at se. Hanne mente i hvert fald ikke, jeg kunne komme til ringtræning i morgen. Vi hastede til udgangen. Jeg måtte jo ind i mit bur i bilen på mit dejlige pelstæppe. Så blev det også sort. Vi fik så den idé, at vi kunne køre til Daugaard Strand, så jeg kunne blive skyllet i fjorden. Jeg plejer jo begejstret at kaste mig ud i vandet. Det ville jeg ikke i dag. Så jeg måtte hjælpes lidt på vej. Det hjalp også at kaste noget tang ud i vandet, som jeg kunne prøve at hente. Der kom da også en del af min naturlige farve til syne. Mit tæppe blev vendt med undersiden op, så jeg kunne sidde på den rene side.

Da vi kom hjem, gik jeg og Karl-Frederik på badeværelset. Jeg blev vasket med bruseren. Jeg er jo ikke meget for det, men døren var lukket, så jeg kunne ikke flygte. Jeg måtte bide i det sure æble og få det overstået. Så måtte jeg tørres og op på bordet for at få en ordentlig tur med kam og strigle. Jeg er bange for, at min næste tur i en hundeskov vil ligge et godt stykke ude i fremtiden. Hvis man skal se det fra den positive side, så er det jo rart, at jeg har noget at skrive om i min dagbog.

Resten af aftenen gik udmærket. Nåh ja. Lad os sige, så vidt jeg husker. Jeg og Karl-Frederik havde længe godt fat i hver sin ende af en tyggestang. Vi delte også en appelsin.

Tirsdag den 21. maj 2013

Så faldt den sidste bastion. Netop som jeg var ved at stå op her til morgen, trillede min sidste spidse hjørnetand ud på gulvet. Det var der vist nogen, der blev glade for.

Jeg og Karl-Frederik arbejder hjemme i dag. Som sædvanlig er jeg artig, når der arbejdes. I frokostpausen var vi ude at lege med bolden. Jeg spæner bare af sted efter den. Jeg løber ofte lige nogle ekstra omgange, inden jeg bytter den med en godbid.

Eftermiddagsturen gik igen i dag til Skærven. Jeg valgte at følge stien om forbi børnehaven. Det er så hyggeligt at se far eller mor komme og hente lille Victoria, eller hvad de nu hedder. Det kan man godt sidde og iagttage en rum tid. I en lille pause fik vi spist vort medbragte æble. Jeg er stadig lidt forsigtig med tænderne, så vi giver os god til med spisningen. Vi mødte flere gange en lille terrier, der var ude at gå tur med sin mor. Han var ret gammel. Han gad vist ikke lege.

Det er jo i aften, jeg skal til ringtræning. Da vi havde fået vores aftensmad, kom jeg lige lidt på trimmebordet. Så af sted til Vejle. Vi ville prøve det første hold, da der sidste tirsdag var 19 hunde på det andet hold. Der var altså også 19 hunde på holdet i dag. På det hold, der startede, da vi stoppede, var der lige så mange hunde.

Min lærerinde havde været i Budapest til udstilling. Hun havde en verdensvinderpokal med hjem. Vi fik lov at se pokalen. Egentlig var det Mille, der vandt pokalen. Hende så vi også. Hvor må det være kedeligt at være verdensvinder. Så har man set ikke noget at stræbe efter. Nå men det var nok ikke lige på dette tidspunkt, jeg skulle fortælle om, at jeg havde stillet op i babyklassen i Stepping.

Vi måtte til undervisningen. Der er jo en del ventetid, når vi er så mange hunde. Det kræver lidt tålmodighed. Tålmodighed er nok ikke det, jeg har mest af. Det ligger nok bedre med energien. Det går egentlig fornuftigt, når jeg og Hanne løber. For det meste kan jeg også godt stå pænt. Det er straks vanskeligere, når dommeren/lærerinden skal røre ved mig. Så kan jeg bare ikke stå stille. En rar dame, der havde haft terrier i 32 år sagde, at jeg vist skulle opdrages med en mere fast hånd. Så mente hun nok, der skulle være håb for mig. Der var faktisk heller ingen problemer med mig resten af aftenen, da vi kom hjem.

Onsdag den 22. maj 2013

I dag havde Hanne fri. Karl-Frederik skulle jeg have sendt tidlig af sted til Aabenraa. Så kunne jeg gå ind og sove videre.

Hanne var ikke hjemme, da Karl-Frederik kom hjem. Han spurgte, om jeg havde været ude at gå eftermiddagstur. Det kunne jeg ikke huske. Så kørte vi for en sikkerheds skyld til Skærven, hvor vi gik en tur. Vi mødte en meget stor grå hund, der var ude at gå tur med sin mor. Hunden var endnu større end mig. Jeg har aldrig set sådan en hund før.

Da vi kom hjem, var Hanne også kommet hjem. Det viste sig, at hun havde været i en genbrugsbutik. Kort tid efter kørte hun i motionscentret. Jeg kom op på trimmebordet og fik den helt store omgang. Hvor blev jeg fin. Bagefter sætter vi os til computeren og får skrevet lidt i min dagbog. Bedst som jeg ligger på stuegulvet og dikterer til Karl-Frederik, opdager jeg en underlig ting på stuegulvet. Jeg skælder den voldsomt ud, men den bliver stolt stående. Karl-Frederik kommer tililende for at se, hvad der er galt. Han forklarer, at det er noget, der hedder en gulvvase. Han har heller ikke set den før. Han skælder dog ikke ud. Der sker underlige ting, når Hanne har været i genbrugsbutikker.

Aftenen gik fint. Jeg fik en dejlig tyggestang. Den arbejdede jeg en del med. Noget af tiden holdt Karl-Frederik i den ene ende. Den var rigtig god. Karl-Frederik var i sofaen det meste af aftenen. Jeg forsøgte da at drille ham lidt. Men så fik jeg at vide, hvem det er, der bestemmer. Og det er åbenbart ikke mig. Jeg synes, aftenen gik fint.

Torsdag den 23. maj 2013

I dag arbejder både Hanne og Karl-Frederik. Jeg var derfor alene hjemme, til de kom hjem igen. Hanne kom først hjem, så vi gik en tur i Hedensted. Ved hovedvejen skulle jeg lige forsøge at hoppe ud mod en bil. Så skal jeg ellers lige love for, at Hanne trak i snoren og skældte ud. Allerede da jeg kiggede på den næste bil, fik jeg besked. Det må jeg nok hellere lade værre med.

Efter aftensmaden kom jeg på trimmebordet. Jeg fik igen den helt store omgang. Vi øver os vist i anledning af, at jeg skal med på klippekursus den 1. juni. Så skulle jeg helst kunne stå pænt på bordet. Indtil videre kan jeg godt ligge pænt på bordet. Jeg skal have hjælp til at stå op. Jeg blev rigtig flot.

Aftenen gik nogenlunde. Jeg var frisk hele aftenen. Jeg faldt ikke i søvn. Men jeg havde jo også sovet hele dagen.

Fredag den 24. maj 2013

Her til morgen slap jeg ikke for at blive vejet. Jeg vejer nu 13,2 kg. Jeg har altså taget næsten 10 kg på, siden jeg flyttede ind den 1. februar 2013. Så meget tror jeg ikke, Hanne og Karl-Frederik har taget på tilsammen.

Jeg og Karl-Frederik arbejder hjemme i dag. Jeg er en rigtig sød hund, når der skal arbejdes. Jeg forstyrrer faktisk slet ikke. Undervejs holder vi nogle små pauser, hvor vi lige går i haven. I frokostpausen legede vi med bolden. Jeg tager nogle ekstra runder, før jeg kommer tilbage med den. Nogle gange lægger jeg mig i skyggen og gnaver i bolden. Kan det være lømmelalderen, der trænger sig på?

Da vi fik fri, tog jeg med i Brugsen. Da der var handlet, gik vi en lille tur rundet om butikstorvet. Vi mødte en anden lille terrier. Det duftede godt, hvor ostebilen plejer at holde.

Vi tog så hjem i haven. Kort tid efter kom Hanne hjem. Det gør mig altid glad. Hanne skulle til Vejle og hente barnebarnet Sophia og Sophias far. Jeg tog med Karl-Frederik til Skærven. Vi gik en dejlig tur i det gode vejr. Nogle mænd have tændt et stort bål. Jeg tror ikke, jeg har set et bål før. Ellers oplevede vi ikke noget særligt. Jeg var meget optaget af de mange dufte. Jeg tror, jeg var en sød hund på turen. Jeg trak ikke voldsomt i snoren.

Kort tid efter vi var kommet hjem, kom Hanne med Sophia og Stefan. Jeg synes, Sophia er rigtig sød. Jeg elsker at slikke på hende. Hun synes vist også jeg er sød. Hun er ikke bange for mig. Jeg ved godt, at jeg ikke skal være for voldsom. Jeg skal passe på, jeg ikke bliver for ivrig. Det er ikke så nemt. Jeg må nogle gange vejledes lidt.

Da vi skulle spise, fandt jeg hurtigt ud af, at det var klogt at være i nærheden af Sophias stol. Det var ikke al Sophias mad, der ramte munden. Noget landede på gulvet. Jeg hjalp også med at slikke hendes fingre.

Også i dag er jeg på trimmebordet. Den får bare ikke for lidt.

Vi sidder og ser lidt fjernsyn. Jeg forsøger flere gange at komme op til Sophia i stolen. Jeg har også set, at der er kiks på bordet. Dem kunne jeg godt tænke mig at smage. Det fik jeg ikke lov til. Nogle gange lagde jeg mig til at sove på gulvet. Så kom Sophia hen til mig. Så var jeg straks lysvågen igen. Hun er lige til at bide i, men det har jeg altså ikke gjort.

På et tidspunkt gik Sophia med sin far på badeværelset. Jeg fulgte nysgerrigt med. Pludselig opdagede jeg, at der var optræk til et bad. Så kan det da ellers nok være, jeg kom væk i en fart og forsøgte at finde det bedste gemmested. Heldigvis viste det sig, at det kun var Sophia, der skulle i bad.

Sophia skal sove hos os i to nætter, mens hendes far og mor er til Jellingfestival. Hun har sin kurv ved siden af min. Det bliver hyggeligt.

Da Sophia er gået i seng, lægger jeg mig også til at sove. Det er trættende at have små børn på besøg. De er lige så besværlige som hundehvalpe.

Lørdag den 25. maj 2013

Hvor var det hyggeligt at blive vækket af lille Sophia, der sad i sin kurv og småsnakkede. Jeg kunne ligge i min kurv og se hende. Jeg skyndte mig at sluge min mad, så jeg kunne se, om Sophia skulle tabe noget af sin mad. Når jeg står på to ben, kan jeg faktisk godt nå, det hun har i hænderne. Jeg er lidt i tvivl, om det er i orden at tage en lille piges mad. Sophia har lært at sige dygtig. Så det må jeg nok hellere prøve at være. Sophia er en lille pige. Jeg vejer faktisk to kilo mere.

Da vi havde spist, kørte jeg og Karl-Frederik til Skærven. Jeg fandt en død måge under en busk. Jeg måtte desværre ikke komme ind til den. Jeg tror, der ville have været godt at stifte bekendtskab med den, inden den går helt i opløsning. På hjemveje forsøgte jeg endnu engang at liste mig der ind, men det gik heller ikke.

Kort tid efter vi var kommet hjem, kørte Hanne og Sophia på besøg hos oldemor. Jeg ville ellers gerne have leget med Sophia. I stedet fik jeg en lille formiddagslur i min kurv.

Jeg synes, det er gået rigtig godt med Sophia og mig. Vi har begge to været dygtige. Jeg har mange gange haft Sophias hånd helt inde i min mund, men jeg har slet ikke bidt i den. Jeg skal måske øve mig i, ikke at springe op i sofaen til hende.

Eftermiddagsturen gik til skoven ved Ølsted. Vi gik forbi søen. Der kæmpede vi en kamp. Jeg ville ned og drikke ved søen. Karl-Frederik sagde imidlertid nej. Han mente ikke, vandet så ud til at kunne drikkes. Lidt længere henne fik jeg dog lov til at komme ned til vandet. Jeg havde nu heller ikke lyst til at drikke det. Vi skulle selv have haft noget vand med. Jeg var nødt til at trække i snoren, så vi hurtigt kunne komme hjem og få noget vand.

Hjemme igen måtte jeg lige snakke med Sophia igen. Jeg skal hele tiden øve mig i, ikke at være for voldsom. Da vi havde spist, sørgede jeg for, at hendes hænder blev helt rene.

Efter Sophia var gået i seng, faldt jeg efter nogen tid i søvn. Jeg skulle dog først lige irttesættes med en dyb mandig ryst. Det hjalp også til sidst.

Søndag den 26. maj 2013

Sophia begyndte tidligt at være urolig i sin kurv. Så kunne jeg jo lige så godt også gøre opmærksom på min eksistens. Jeg var heldig, jeg kom op og, nå ja, I kender jo hele proceduren. Jeg gemte lidt af min mad for at spise det sammen med et stykke ost senere. Vejret var dejligt. Vi gik en tur til stien ved Constantiavej. Jeg var nok lidt ivrig, så snoren var vist ikke slap hele tiden. På hjemvejen øvede jeg mig i ikke at kaste mig ud mod bilerne. Det gik fint, så jeg fik ros.

Da vi kom hjem var Hanne og Sophia endnu ikke stået op. Men da jeg var i haven, kunne jeg pludselig høre Sophia. Jeg skyndte mig hen til soveværelsesvinduet og stillede mig på to ben, men jeg kunne ikke se noget. Så skyndte jeg mig ind. Det varede heller ikke længe inden, hun sad i køkkenet. Jeg måtte så lige give hende et lille nys. Det var sjovt at se hende spise yoghurt med en ske. Godt hun ikke har et skæg som mig. Hvis jeg

er hurtig, kan det godt lade sig gøre at smage. Hun deler gavmildt ud. Noget af yoghurten landede i mit skæg.

Jeg viste Sophia bolden. Den der kan sige lyde. Jeg skal da ellers også lige love for, at Sophia kan sige lyde. Høje lyde.

Da vi var færdig med morgenmaden, gik jeg med Karl-Frederik i haven. Græsplænen skulle igen slås. Mens vi var i gang med det, tog Sophia hjem til sin far. Vi hyggede os så selv i haven resten af dagen. Der var et dejligt vejr. En del af tiden, lagde jeg mig derfor et skyggefuldt sted og slappede af. Det kan man godt trænge til efter sådan et besøg.

Over middag tog jeg med til Brugsen. Vi gik igen en lille runde. Så var det hjem og fortsætte i haven. På et tidspunkt lavede Karl-Frederik en lang snor til mig. Jeg kom så med hen i forhaven, der ikke er heget inde. Jeg fik lov at låne Rolfs jordspyd. Den blev den anden ende af snoren bundet til. Jeg kunne så ligge og hygge mig der, mens Karl-Frederik ordnede den del af haven. Hanne kom med et dejligt kødben med noget godt indeni. Den lå jeg så og hyggede mig med, indtil det blev tiden for eftermiddagsturen.

Vi tog igen til Skærven. Mens vi stod og delte et æble, kom der en lille westi forbi. Den var ude at gå tur med sin familie. Jeg fik lige tid til at hilse på den. Senere havde jeg og Karl-Frederik en lille kamp om den døde fugl. Jeg havde slet ikke glemt, hvor den lå. Det havde Karl-Frederik desværre heller ikke. Det blev altså heller ikke i dag, jeg fik sat tænderne i den.

Jeg øvede mig på turen på, at man ikke behøver at hilse på alle dem, man møder. Det gik faktisk ret godt. Der kom en sød lille mops. Den måtte jeg selvfølgelig lige hilse på. Det var en dejlig tur. Jeg var en artig hund.

Mens der blev lavet mad, lå jeg fladt på gulvet og samlede kræfter. Da vi havde spist, skulle jeg have den helt store tur på trimmebordet. Jeg blev rigtig fin. Jeg tror, det hele går ud på, at jeg skal lære at stå pænt på bordet inden klippekurset næste lørdag. Jeg kan altså bedst lide at ligge ned på bordet.

Da jeg var blevet fin, var det tid til afslapning i stuen. Jeg var en rigtig artig lille hund. Jeg drillede slet ikke. Jeg lå og tyggede på en tyggestang, og hørte ellers på hundene i en film, der var i fjernsynet. Da jeg var ude at tisse, gik de store fede duer igen rundt på min græsplæne. Så måtte jeg jo have dem jaget væk.

Nu må jeg slutte for i dag. Hvor har det været en dejlig weekend.

Mandag den 27. maj 2013

Så er det hverdag igen. Jeg er alene hjemme, til Karl-Frederik kommer hjem ca. kl. 16. Vi skynder os så til Skærven. Det er fantastisk vejr. Vi går en lidt anden rute, end vi plejer. Jeg øver mig i at gå forbi folk uden at hilse på dem. Det virker uhøfligt, men det er vist også noget, man skal kunne. Det gik også godt i flere tilfælde. Da der kom en dreng slæbende med sin lillebror på ryggen, var det altså svært ikke at forsøge at komme til at snakke med dem. Det lykkedes dog ikke. Jeg gik rigtig pænt en stor del af turen. Der var dog også et stykke, hvor jeg trak i snoren, så jeg pustede og stønnede.

Da vi kom hjem, var Hanne også kommet hjem. Hun sad og læste i en lænestol i stuen. Jeg løb alt hvad jeg kunne hen til hende. Jeg kastede mig op til hende. Hun kan i hvert fald ikke klage over manglende begejstring fra min side.

Da vi havde spist, ville jeg og Karl-Frederik lige ordne noget i forhaven. Jeg fik min lange, nye snor på. Jeg havde også i dag mit dejlige ben med lækkerier indeni med. Det lå jeg så og hyggede mig med på græsplænen. Da jeg begyndte at lede efter et godt sted at grave benet ned, fik jeg dog ikke lov at beholde det. Da havearbejdet var overstået, gik vi i den indhegnede have og legede med bolden. Jeg var opsat på narrestreger. Jeg løb nogle runder i rasende fart, inden jeg var til sinds at aflevere bolden igen.

Hen på aftenen fik jeg den idé, at jeg ville have en af Karl-Frederiks beskidte havetræsko med ind i stuen. Det ved jeg godt, at jeg ikke må. Derfor løb jeg også rundt med den i rasende fart.

Tirsdag den 28. maj 2013

I dag var det hjemmearbejdsdag. Det gik som sædvanlig godt. På et tidspunkt syntes jeg dog, han var lidt for kedelig. Jeg gav mig til at slikke hans lommer. Det måtte jeg ikke. Jeg må slet ikke forstyrre, når der arbejdes. Vi tager dog selvfølgelig vore pauser i haven.

Da vi fik fri, var der lige tid til en times havearbejde. Jeg er ved at grave et hul ude midt på græsplænen. Jeg fik dog ikke gravet så meget i dag.

Så tog vi til Skærven. Vi gik det meste af turen stille og roligt og undersøgte det, vi kom forbi. Vi øvede os igen i at lade værre med at hilse på alle, vi mødte. Da vi mødte en sød lille puddelhund, der gerne ville snakke med mig, suspendede vi dog øvelsen for en stund. Hun var næsten 7 år, men troede fortsat, hun var 3 år. Det må være rart at have det sådan. Hun ville gerne lege med mig.

På et stykke af den sidste del af turen, trak jeg så meget i snoren, at jeg pustede og stønnede som et damplokomotiv.

Efter aftensmaden skulle jeg igen på trimmebordet. Jeg synes snart, det har stået på lidt for tit. Jeg er lidt mistænksom, når de begynder at lokke mig med godbidder. Før man ved af det, kan man risikere at stå under bruseren.

Når jeg skulle være fin i aften, var det også fordi, jeg skal til ringtræning i Vejle.

Jeg kom også til ringtræning. Vi var der i god tid, så sad vi i bilen og så holdet, der har time før mig. De var 20 hunde i klassen. Bortset fra en kongepuddel var de alle mindre end mig. Godt jeg ikke skulle være med i så stor en klasse. Pludselig begyndte regnen at vælte ned. Det lignede også. Alle hundene løb ind i deres biler. Vi ventede så et stykke tid. Til sidst gik vi ud. Det regnede ikke så meget mere, men det tordnede lidt. Lærerinden var ikke glad for tordenvejret. Hun mente, det var for farligt. Vi fik derfor tordenfri. I må endelig ikke tro, at jeg var bange for tordenvejret. Nå, men vi kørte altså hjem igen uden at være blevet dygtigere. Jeg fik dog hilst på flere af de andre hunde.

Onsdag den 29. maj 2013

Så var det igen alene hjemme dag. Karl-Frederik kom hjem kl. 16. Så tog vi som så mange gange før til Skærven. Vi øvede os igen i at lade værre med at hilse. Det gik godt i flere tilfælde. Jeg lader som om, jeg er helt uinteressert i de folk, vi kommer forbi. På et tidspunkt så vi en ung blondine med en næsten lige så langhåret hund. Da mente jeg nu lige, vi skulle omlægge ruten lidt, så vi kunne studere fænomenet lidt nærmere. Karl-Frederik protesterede ikke vildt. Lidt senere opdagede jeg et stykke tørt rugbrød i kanten af stien. Så glemte jeg alt om hund og blondine.

Det var ikke hele tiden, at snoren var slap. Men en del af turen gik jeg pænt.

Når jeg har ligget og sovet hele dagen, så er jeg altså meget frisk om aftenen. Der skal ske noget hele tiden. For eksempel kan man jo gå ud i haven og grave huler i græsplænen. Eller jage duerne. Inde kan jeg jo prøve, om jeg kan få den øvrige familie med på en leg. Jeg kan springe op, eller måske nappe lidt i ærmet. Jeg kan godt blive lidt ivrig. Jeg tror, vi i øjeblikket arbejder på at finde ud af, hvem det er, der bestemmer. Jeg har opdaget, at hvis jeg bliver alt for overbevist om, at det er mig, der bestemmer, kan jeg risikere, at der bliver råbt nej, mens mit hoved bliver trykket ned mod gulvet, blidt ganske vist. Så skynder jeg mig at sige ja, når der bliver spurgt, om jeg så kan være en sød hund.

Egentlig gik resten af aftenen ganske udmærket. Jeg fandt et af mine tyggeben frem. Jeg fik Karl-Frederik til at holde i den ene ende, mens jeg ihærdigt gnavede i den anden. Lidt før sengetid gik jeg og Karl-Frederik en aftentur. Vi gik vist omkring 20 minutter. Det var en dejlig tur. Alligevel skulle jeg i haven for at lave stort og småt, da vi kom hjem.

Torsdag den 30. maj 2013

Igen i dag var jeg alene hjemme. Hanne kom først hjem. Hun skulle skynde sig af sted igen. Så jeg var kun lige ude i haven for at ordne noget. Lidt senere kom Karl-Frederik hjem. Så skyndte vi os at tage til Skærven for at gå en dejlig tur. Der var rigtig meget, jeg skulle dufte til. Det gik fint med snoren. Jeg har lagt mærke til noget. Hvis Karl-Frederik holder kraftigt igen i snoren, hvis jeg trækker for meget, så trækker jeg endnu mere. Hvis han derimod hæver farten en lille smule, så snoren igen bliver slap, så lader jeg værre med at trække i snoren, og så kan vi stille og rolig gå videre med slap snor. Måske er vi ved at finde melodien.

Jeg fandt også i dag rester af det dejlige rugbrød, jeg fandt i går. Hunden og blondinen så jeg dog ikke noget til. Så spiste jeg bare rugbrødet.

Det blev en begivenhedsrig aften. Da vi havde spist aftensmad fik jeg lov at være lidt ude i haven i det dejlige vejr. Det endte med, at jeg gravede et stort hul midt på græsplænen. Mine poter blev kulsorte. Det fik jeg ikke ros for. Det fik jeg til gengæld senere.

Det blev mere og mere mystisk efterhånden som aftenen skred frem. Først kom jeg op på trimmebordet og blev friseret og striglet grundigt. Da det var klaret, fornemmede jeg, at der vist skulle ske noget mere. Der blev ordnet noget på badeværelset. Et af mine håndklæder blev lagt frem. Der blev fundet shampoo. Jeg fik mit gamle halsbånd på. Pludselig befandt jeg mig på badeværelset sammen med Hanne og Karl-Frederik. Det værste var, at døren var lukket. Så kunne jeg jo lige så godt tage det som en mand/hanhund. Jeg stillede mig simpelthen hen under bruseren uden videre protester. Jeg siger jer, jeg blev våd. Meget våd. Men hvor var jeg dygtig. Jeg stod fuldstændig stille. Først blev jeg skyllet med bruseren. Så blev jeg maseret med shampoo og senere igen skyllet. Det siger sig selv, at jeg fik velfortjent ros. Masser af ros.

I tror det sikkert ikke. Men jeg har fået en lyseblå badekåbe, som jeg fik på. Nej hvor så jeg sej ud. Jeg lignede lige en bokser, der havde været i ringen. Altså en af dem på to ben. Så skulle jeg igen på trimmebordet og tørres, friseres osv. Det tog meget lang tid. Så var jeg godt nok også træt. Der var slet ikke kræfter til flere unoder den dag. Jeg kender dog lyden af en ostemad. Når der er optræk til en ostemad til aftenkaffen, er jeg der som en mis.

Fredag den 31. maj 2013

Det er hjemmearbejdsdag i dag. Det er nok meningen, at jeg skal gå inde og være fin. Jeg er nyvasket, og vi skal på klippekursus i morgen i Århus. Der bliver nok ikke noget af at grave i græsplænen i dag.

Vi holdt fri allerede ved 13-tiden. Så tog vi på rundtur i Hedensted. Vi gik først til stationen. Vi tog elevatoren op på gangbroen over skinnerne. Planen var, at vi ville tage den anden elevator ned på den anden side af skinnerne. Men den virkede ikke. Så var trapperne eneste udvej. Det var da heller ikke noget problem. Dem klarede jeg nemt. Solen skinnede fra en næsten skyfri himmel. Det var næsten for varmt. Vi havde tænkt os, at jeg skulle have ventet i bilen, mens Karl-Frederik handlede ind i Brugsen. Vi blev enige om, at det vist var for varmt. Og vi havde ikke noget vand med. Så vi kørte hjem i stedet. På hjemvejen var vi lige inde i "Dyr og Fritid" og købte en vanddunk, der kan sættes fast i Karl-Frederiks bælte. Så kan vi være klædt på til en sommertravetur.

Senere på eftermiddagen gik vi en ny tur. Vi tog i Sebberup Skov. Det var stadig varmt, men vi havde nu en fyldt vanddunk med. Vi gik ikke forbi bækken. Der kan jeg godt blive beskidt, når jeg går ud i bækken for at drikke. Det går jo ikke i dag. Så var det godt, vi havde vanddunken med. Den havde jeg megen fornøjelse af. To gange gjorde vi holdt et skyggefuldt sted. Så blev der serveret vand. Jeg drak det hele, så der blev ikke noget til Karl-Frederik. Måske gik hans tanker også mere i retning af en iskold skummende fadøl med duggen perlende på yderliden af glasset. Men det kan man altså ikke få i Sebberup Skov. Man kan vist ikke få fadølsanlæg, der kan spændes fast i bæltet. Det er godt, der kan være skygge i en skov. Når vi kom ud i solen, satte jeg farten op for at nå frem til skyggen igen. Jeg havde så travlt med at finde skygge, at jeg slet ikke fik øje på det rådyr, Karl-Frederik fortalte, gik over stien foran os. Da vi kom til stedet, hvor den havde gået, var der spændende dufte, der måtte granskes nøje. Da vi kom hjem, faldt jeg straks omkuld på gulvet.

Efter aftensmaden var der igen stor omgang på trimmebordet. Jeg skulle friseres og strigles over det hele. Jeg skulle bare være rigtig fin. Man kunne slet ikke se, at jeg er en landsbyhund. Måske er det fordi, jeg skal på klippeakadami i Århus i morgen. Måske kan vi slappe lidt af, når det er overstået. Nåh ja, så er der jo også lige et par udstillinger. Men så må der også være sommerferie.

Lige inden sengetid gik vi os igen en dejlig tur i nabolaget. Naboerne skulle jo helst se, hvor fin jeg er blevet. Det er dejlig med sådan en lille aftentur. Vi mødte en lille hvid puddelhund og en lille sorthåret pige. Hunden skældte ud. Det gjorde pigen heldigvis ikke. Måske bor hunden på vores vej. Så må jeg se, om jeg kan blive gode venner med den. Da vi var hjemme i haven igen, skulle jeg lige demonstrere, at sådan en lille aftentur ikke kan gøre en hund som mig træt. Jeg styrtede rundt i haven i raketfart. Da vi kom ind, sluttede vi dagen med en appelsin.

Lørdag den 1. juni 2013

Jeg og Karl-Frederik stod op omkring kl. 6. Der var jo ingen grund til at ligge og sove, når vi nu skulle nå så meget i dag. Vi gik en dejlig morgentur. Da vi kom hjem, var det tid at få Hanne op. Vi skulle have pakket bilen. Min kurv skulle også med. Endelig kom vi af sted.

Der er langt til Århus, men jeg sad fint i mit bur. Jeg sagde ikke en lyd på turen. Jeg lå bare og ventede spændt. Vi kom alt for tidlig. Vi gik så en lille tur i Årslev. Der var en fin udsigt over en sø. Det var et fint sted, vi skulle være. Det var i en lagerhal. Der var fint plads til os alle. Ind imellem fik vi lov til at gå løs. I starten mente jeg, jeg skulle rundt og hilse på alle folkene og springe op. Det havde jeg ikke succes med. Jeg fik snor på. Det endte altså med, at vi alle kom op på trimmebordene. Vi skulle være fine. Anne og Christian viste, hvordan det skulle gøres. Pyha hvor tog det lang tid. Det kræver lidt mere tålmodighed, end jeg er i besiddelse af. Vi skulle simpelthen klippes over det hele. Og hele tiden stå stille. Hvor var det svært. Efter maaange timer endte det med, at vi havde været hele vejen rundt. Så skulle vi have klippet negle. Jeg var første offer. Jeg blev lagt ned på siden og holdt fast. Jeg havde prøvet det tidligere i dag, så jeg blev ikke voldsomt forskrækket. Efter kort tid faldt jeg til ro. Christian klarede så klipningen. Det gik uden problemer. Så kom næsten det værste. Vi skulle have plukket hår ud af ørerne. Det klarede Christian også. Han mente, man godt kunne rykke de fleste ud på en gang. Pyha. Nå, men jeg tog det som en mand – jeg peb. Jeg kunne så glæde mig over, at jeg havde overstået det, da det blev de andre hundes tur. Karl-Frederik sagde heltemodigt, at han da vist også havde nogle hår i ørerne, men han blev ikke kastet omkuld på trimmebordet.

Til sidst vendte vi næsen hjemad. Da vi kom hjem, var jeg træt. Meget træt. Jeg faldt omkuld. Det varede et stykke tid, inden jeg fik mig taget sammen til at komme i haven for at tisse. Jeg opdagede heller ikke, at det var blevet spisetid. Jeg var gået ud som et lys. Jeg var først klar til at få min mad med en times forsinkelse.

Det havde været en anstrengende dag. Men bestemt også en spændende dag.

Jeg sov på stuegulvet næsten hele tiden til sengetid. Til sidst blev jeg dog så vågen, at jeg fik lyst til en lille travetur. Vi gik så en lille runde i byen. Så var jeg altså også klar til at gå i seng.

Søndag den 2. juni 2013

Vi sov lige til den lyse morgen. Ja, faktisk endnu længere. Vi stod først op kl. 7.30. Efter min morgenmad tog vi en tur på Skærven. Vi mødte kun en enkelt løber. Der var slet ingen hunde ude at gå morgentur. Da vi kom hjem, måtte jeg lige vække Hanne. Når jeg vækker Hanne, gør jeg det faktisk efter samme princip som Christian rykker hår ud af ørerne. Et lynhurtigt overraskelsesangreb. Jeg kaster mig op til hende, giver hende et gevaldigt kys og masserer ørerne mellem tænderne. Jeg gør det så grundigt, at jeg er sikker på, hun er vågen.

Ulempen ved at butikkerne også har åben om søndagen er, at så kan jeg også risikere at skulle være alene hjemme om søndagen. Det skulle jeg af den grund et par timer i dag. Men det gik jo også.

Da de kom hjem, hjalp jeg Karl-Frederik med at slå græsplæne. Jeg løb foran og holdt duer og solsorte væk. Det må være en stor hjælp. Nu er det kun mig, der af og til kan være lidt i vejen. Og det er da til at overse.

På et tidspunkt skulle jeg fotograferes. Jeg skulle stå pænt. Jeg skulle også vende rigtigt i forhold til solen. Baggrunden skulle helst også være pæn. Det var ikke så nemt. Jeg fik også lov til at løbe rundt med den nøgne høne. Så blev der taget nogle billeder, hvor jeg løber i fuld fart.

Traveturen tog vi først efter aftensmaden. Vi tog til golfbanen for at gå på hjertestien. Jeg benyttede lejligheden til at studere golfbanen lidt nærmere. Jeg er jo selv ved at anlægge en golfbane hjemme på græsplænen. Jeg er tæt på de 18 huller. Måske gør det ikke noget, at der kommer et par huller ekstra.

Det var dejligt på hjertestien. Bækken rislede og gøgen kukkede. Vi mødte en lille terrier, der var ude at løbe med sin far. Da den skulle forbi os, blev den båret. Det gjorde jeg ikke. Jeg måtte gå på mine egne ben.

Mandag den 3. juni 2013

Jeg var alene hjemme til Karl-Frederik kom hjem kl. 16. Kort tid efter kom Hanne også hjem. Vi tog så alle tre til Skærven og gik en tur. Det var varmt, så vi havde den nye vandflaske med. Jeg bællede vand i mig.

Også i dag tog vi os en lille travetur inden sengetid. Det er dejligt i det gode vejr.

Tirsdag den 4. juni 2013

Dagen startede på vanlig vis. Det vil sige, jeg var lige ude og ordne noget i have kl. 5. Ved samme lejlighed tog jeg min morgenmad. Vi tog så lige en time mere på øjet.

Det skulle vise sig, at dagen blev lidt af en mærkedag. Herom senere.

Jeg og Karl-Frederik arbejdede hjemme i dag. Det gik fint. Jeg var en sød hund. Da arbejdet var overstået, tog vi en lille tårn i haven. Det var varmt, så jeg opholdt mig mest i skyggen.

Vores eftermiddagstur gik til Skærven. Vi fyldte vandflasken og drog af sted. Det var her, det epokegørende skete. Jeg tisede to gange på turen. Ikke nok med det. Jeg stod på tre ben med det ene ben strittende ud til siden. I den sidste tid har det været besværligt at sidde ned og tisse som pigerne. Jeg skal sådan passe på, at jeg ikke kommer til at ramme mine forben. Det problem har pigerne vist ikke. Så må vi se, hvad jeg ellers kommer til at ramme i fremtiden. Der er mange muligheder.

Så er det i dag, jeg skal i skole. Vi skal til ringtræning. Det er næstsidste gang, inden vi skal til to udstillinger. Vi var 21 hunde på holdet i dag. Det er mange. Så er der lidt lang ventetid, til det bliver vores tur. Heldigvis er lærerinden god til at holde flere i gang på en gang. Min største udfordring er fortsat, når dommeren skal studere mig på nært hold. Der er mange hunde, man kan snakke og lege med på sådan et hold. Men det må man vist helst ikke.

Vi havde været i Bilka på hjemvejen. Der havde vi købt ny forsyning af appelsiner. Det var dejligt lige at kunne få noget frisk appelsin inden sengetid.

Jeg lavede vist ikke unoder, da vi kom hjem. Det går faktisk bedre og bedre.

Onsdag den 5. juni 2013.

Det er min første grundlovsdag i dag. Jeg skal dog ikke ud og høre nogen grundlovstale. Den må jeg selv klare. Jeg må lige overveje, om jeg kan sige nogle bevingede ord senere på dagen.

Vi har alle fri i dag. Vi skal bare være hjemme og ordne noget. Jeg syntes, de trængte til at få sovet, så vi stod først op lidt i 8. Så gik jeg og Karl-Frederik en dejlig tur i det flotte vejr. På hjemvejen mødte vi Jette. Hun havde ikke sin hund Lasse med. Han lå på ryggen hjemme på sofaen. Han var blevet bidt til hundetræning af en gal schæfer. Stingene skal tages ud i morgen. Man lever livet farligt til hundetræning.

Der var det mest pragtfulde grundlovsdagsvejr, jeg nogensinde har oplevet. Døren stod åben hele dagen. Jeg kunne så gå ud eller ind, som jeg havde lyst til. Der var så varmt ude, at jeg en stor del af tiden lå inden for døren. Der var mest køligt. Jeg tog en afslapningsdag på italiensk vis, hvor jeg slappede af midt på dagen sådan ca. fra kl. 10 til 19. Da vi havde spist, kom jeg endnu en gang på trimmebordet. Jeg synes snart, det må være nok. Jeg protesterede flere gange. Især da forbenene skulle ordnes. Til sidst blev vi da færdige med det. Så tog jeg og Karl-Frederik i Sebberup Skov. På grund af varmen ventede vi med traveturen til kl. 19. Det blev en dejlig tur. Jeg startede med at gentage succesen fra i går. Jeg stod på tre ben og tissede. Lidt senere mødte vi en mand og en dame, der var ude at gå aftentur. De spurgte Karl-Frederik, om han havde skiftet hunden ud. Det måtte han jo bekræfte. Karl-Frederik kunne ikke huske, at han havde set dem før, men de kendte åbenbart min forgænger.

Senere fandt jeg et musehul. Jeg udvidede lige indgangen, så jeg kunne få hovedet indenfor for at se, om der var nogen hjemme. Det tror jeg ikke, der var. Jeg gad nok se musens ansigt, når den kommer hjem og ser, at indgangen er blevet 10 gange så stort.

På tilbagevejen mødte vi en amatørornitolog. Han havde sjovt nok været ude at se på fugle. Han tog lommebogen frem og remsede alle de fugle op, han havde set eller hørt. Det var mange. Vi havde kun lagt mærke til gøgen og så en masse ubestemmelig fuglesang.

Da vi kom hjem, satte vi os i haven og fik nedskrevet dagens bedrifter.

Nåh ja, jeg må jo hellere lige få fortalt, hvordan det gik med min grundlovstale. Jeg er jo ikke nogen taler, så jeg holdt min tale lidt diskret under det store kastanjetræ i haven. Der var ikke det store publikum. Men der var da en solsort, en skovdue og naboens kat lidt på afstand. Jeg gengiver talen i dens fulde længde:

Kære venner. Det er i dag en vigtig dag for vort demokrati. Jeg vil benytte dagen til at fortælle om nogle ting, jeg har gået og tænkt over. Om to år er det 100 år siden, kvinderne fik valgret. Burde man ikke markere denne runde dag med at give os hunde valgret. Vi udgør jo faktisk en meget stor del af befolkningen. Jeg synes, det er tydeligt, at der er behov for friske kræfter, der kan se tingene fra en anden vinkel. Jeg behøver bare at nævne hundeloven. Kan det her i 2013 være rigtigt, at der for en gruppe af befolkningen fortsat skal være dødsstraf. Skal jeg fortsat have artsfæller sidende på dødsgangen og vente på at blive henrettet. Vi må kræve at få stemmeret nu. Vi må kræve, at valgetsalderen for os bliver væsentligt lavere end 18 år. Jeg vil mene omkring et halvt år må være passende. Man kan selvfølgelig overveje, om det rigtige vil være som en begyndelse at give stemmeret til hanhunde med stambogen i orden. Tak fordi I lyttede.

Vedrørende katte. Jeg hørte i lørdags, at nogle af mine artsfæller er rene katte dræbere med det motto, at en sød mis er en død mis. Naboen har to misser. Dem må jeg nok hellere holde poterne fra. Det er fine misser, der har kostet 5.000 kr. pr. stk. Jeg må være forsigtig. I hvert fald indtil dødsstraffen er afskaffet. De behøver altså heller ikke gå ind i vores have.

Torsdag den 6. juni 2013

Jeg og Karl-Frederik arbejdede hjemme i dag. Karl-Frederik var dog lige en kort tur i Århus.

Vi tog til Skærven kl. 18. Jeg er blevet en hund efter at tisse på tre ben. Jeg gjorde det hele tre gange lige efter hinanden. Endda på gode steder. Jeg tror, det er noget, der er kommet for at blive.

Fredag den 7. juni 2013

Så har vi igen en mærkedag. Jeg fylder et halvt år i dag. Måske er jeg så ved at nærme mig lømmelalderen. Jeg foretrækker nu at sige, at jeg er ved at blive teenager. Nogen vil sikkert mene, at jeg indledte min lømmelalder her til morgen, hvor jeg igen begyndte at bide i gulvtæppet.

Jeg synes, det var lige groft nok, at jeg skulle vejes på min halvfødselsdag. Jeg forsøgte at undgå det, men jeg blev lokket med et stykke ost. Jeg vejer nu 13,6 kg. Den 24. maj vejede jeg 13,2 kg, så det er jo ikke så meget, jeg har taget på. Jeg tror, jeg vil spørge, om ikke jeg bør få nogle flere godbidder. Jeg kan se, der er en culottesteg i ovnen. Måske er den til mig. Det ville jo være en fin fødselsdagsgave.

Jeg og Karl-Frederik arbejdede igen hjemme i dag. Igen var jeg sød hele tiden.

Da jeg først på eftermiddagen lå og sov på stuegulvet, hørte jeg Hannes bil komme ude på gårdspladsen. Så kom jeg op i en fart. Jeg løb ud i gangen og ventede ved yderdøren. Halen viftede hastigt frem og tilbage. Da hun endelig kom ind, fik hun en varm velkomst som altid. Det er meget fristende at hoppe op og give hende et fugtigt kys lige midt på munden. Hanne er dog ved at lære mig, at man skal holde alle fire ben på gulvet. Det er dog nemmere sagt end gjort.

Sidst på eftermiddagen kom Jesper. Så måtte han også have en varm velkomst. Han har jo ikke sagt noget om, at alle fire ben skal holdes på jorden. Så der fik jeg vist, hvor højt jeg nu kan hoppe.

Det er også varmt i dag. Især for os med ægte pels. Vi udskød derfor traveturen til efter aftensmaden. Kl. 19 tog jeg og Karl-Frederik til Kærskoven ved Ølsted. De første vi mødte i skoven var en polsk far og mor og deres lille søn. De talte et mærkeligt sprog. Det er da dejligt, at sådan en udenlandsk familie også har fået øjnene op for den flotte danske bøgeskov. Det fik mig til at tænke: "Gad vide om man betragter mig som udlænding?". Min familie kommer fra Irland. Min far er tysker. Jeg er faktisk et tyskerbarn. Det er nu vist ikke så slemt længere, som det har været. Jeg synes faktisk, jeg føler mig som dansker. Ja faktisk synes jeg, jeg begynder at føle mig som jyde, selv om jeg er født på Fyn. Jeg synes, jeg begynder at blive fortrolig med det jyske sprog. Som nu for eksempel forleden morgen, hvor vi var ude på vor morgentur. Jeg ser så en gammel bondemand med stråhat komme gående bag os. Jeg stoppede selvfølgelig op for at se, hvad det nu var for en. Karl-Frederik trak i snoren. Han mente godt, vi kunne gå videre. Det mente jeg ikke. Da bondemanden kom helt hen til os sagde han: "A trouer lisågot I ka wient te a æ kommen fobie". Det forstod jeg da udmærket. Måske er det fordi, vi flere gange tidligere har hørt bemærkningen på mere forståeligt sprog fra forbigående. Jeg tror, bondemanden havde haft sin ungdom i den tid, hvor høsten

(hvedehøsten) blev klaret med le, og bondepigerne kom bagefter og bandt negene sammen. Ja, og mine forfædre løb frit rundt på gårdene i Irland og fangede mus og rotter dagen lang og nogle gange natten med. De kom vist ikke på udstilling. Sikke da megen sludder jeg får skrevet i dag. Det er nok fordi, jeg selv fører pennen. Karl-Frederik går og hjælper Hanne med at samle nogle gamle ting sammen, hun skal have med på et kræmmermarked i morgen. Hun er vist nødt til at få solgt lidt ud. Det er jo dyrt at have hund.

Lørdag den 8. juni 2013

Jeg plejer at sove i soveværelset med min kurv i min kravlegård. Døren plejer at blive lukket, når vi skal sove. Det blev den ikke i nat. Det er nok fordi, jeg nu er en stor hund på et halvt år. Jeg hørte i aftes Hanne sagde, at de skulle op kl. 6.30. Da klokken var 6.25 kunne jeg altså ikke vente længere. Jeg listede om til Hanne og overraskede hende med et dejligt fugtigt kys. Jeg tror da næsten, hun blev glad.

Det varede ikke længe, før Hanne og Karl-Frederik tog af sted til kræmmermarked på Hedensted Bytorv. Bilerne var fyldt med gammelt skrammel. Et par timer senere kom Karl-Frederik hjem. Han spurgte, om jeg ville med til marked. Det ville jeg gerne. Vi begav os på gåben til Bytorvet. Nej hvor var der mange boder og mennesker i dag. Der var rigtig mange ting at se på. Der var også mange hunde. Genboen kom med en hund, som de skal passe i den kommende måned. Den fik jeg lige budt velkommen. Hun er vist 10 år gammel, så det kan godt være, at hun synes, jeg er lidt for meget. Det må hun nu vænne sig til i den kommende måned.

Efter vi havde spist aftensmad gik jeg og Karl-Frederik en dejlig tur til Constantiavej og ned til stien. Vi mødte en Cocker Spaniel. Den var ude at gå tur med sin familie. Den ville meget gerne snakke med mig. Jeg ville da også meget gerne snakke med ham. Vi stod på to ben og omfavnede hinanden. Det kunne vi blive ved med længe. Han var vist heller ikke så gammel.

Lidt senere mødte vi den gule labrador, der bor i det røde bindingsværkshus på Horsensvej. Hun syntes, jeg var sød. Hun smed sig på ryggen for mine fødder. Det var endda kun dagen efter, jeg fyldte et halvt år. Hvad skal det ikke blive til, når jeg fylder et helt år.

Da vi var næsten hjemme, mødte vi Selma med den sorte labrador, de passer i øjeblikket. Hun mente vist igen, at jeg var lidt for meget, men hun sagde ikke noget.

Det var da en god travetur. Resten af aftenen? Jamen da var jeg da sød.

Søndag den 9. juni 2013

Min kravlegård var også åben i nat. Jeg ventede alligevel med at stå op, til vækkeuret havde ringet. Det sket altså også allerede kl. 5.30. Hanne skal igen på kræmmermarked. Denne gang i Horsens. De kørte tidligt. Så kunne jeg hvile mig i min kurv. Karl-Frederik kom ret hurtigt hjem. Så gik vi en tur på Skærven. Jeg øvede mig igen i at tisse på tre ben. Da vi var hjemme igen havde Karl-Frederik noget arbejde, han skulle have klaret ved computeren. Efter et par timer skulle han igen til Horsens til Hanne. De kom hjem kl. 17. Jeg tissede ude i haven. Jeg skulle tisse så meget, at strålen først ramte jorden 10 cm foran mine forben. Strålen kom også til at ramme mit ene forben. Jeg må vist øve mig noget mere.

Efter spisetid gik jeg og Karl-Frederik en tur i Sebberup Skov. Her øvede jeg mig rigtig meget i at tisse på tre ben. Jeg tissede nok mellem 10 og 20 gange. Tidligere tissede jeg næsten aldrig på vore ture.

Mandag en 10. juni 2013

Hanne har ferie i denne uge. Hun skal dog lige arbejde lidt i dag. Vi skal rigtig hygge os. Der er ikke rigtig sket noget usædvanligt i dag. Jeg var på travetur på Skærven. Her i aften har jeg tygget længe på en stang. Jeg har været rimelig sød. Men dog også opfordret til lidt leg. Jeg kan godt lide at gnave i en arm, men jeg bider ikke ret hårdt. Jeg ved godt, at jeg helst ikke må gøre det.

Tirsdag den 11. juni 2013

I dag kunne min forgænger Rolf være fyldt 11 år. Det kunne have været hyggeligt, hvis han også havde været her. Måske ville han mene, jeg er lidt for vild. Der er også to andre, der fylder år i dag. Den ene fylder 79 og elsker gravhunde. Den anden er vist meget ældre. Jeg ved ikke, om han har hund. Jeg tror også, han fylder år to gange om året. Så kan man jo hurtigt blive gammel.

Det har været hyggeligt i dag. Hanne har ferie, og Karl-Frederik arbejder hjemme. Jeg er en sød hund det meste af tiden. Det er ikke nødvendigt at skælde mig ud så tit. Jeg begynder også at få en idé om, hvad ordene nej og ned betyder. Især hvis de siges mange gange.

Eftermiddagsturen gik til Skærven. Vi gik rigtig og hyggede os. Jeg var meget optaget af de spændende dufte. Jeg placerede også en række dufte, som de andre hunde kan få glæde af. Det er blevet min helt store hobby. Jeg fik faktisk også at vide, at jeg går pænt.

Så er det jo i aften, jeg er til ringtræning. Det er sidste gang, inden jeg skal på udstilling. Inden vi skulle af sted, kom jeg på trimmebordet. Kammen blev brugt flittigt. Lidt for flittigt syntes jeg. Men vi fik det da overstået.

I skolen skulle vi have en vikar. Der skulle faktisk to til at afløse vores gamle lærerinde. Vores lærerinde var kommet til skade. Hun havde fået noget i øjet. Så vidt jeg forstod, var det en hund. Jeg håber da, den er kommet ud. Hun har jo ikke øjne så store som møllehjul. Ikke engang som tekopper.

Det gik nu udmærket med vikarerne. Der er mange ting, jeg er blevet dygtig til, men vi må håbe, dommeren er i humør til at lege, når jeg skal studeres nærmere.

Jeg var træt, da vi kom hjem. Jeg fik et stykke af en ko med ud på græsplænen. Den lå jeg længe og tyggede på.

Onsdag den 12. juni 2013

Jeg og Hanne hyggede os hele dagen. Eftermiddagstraveturen gik til Blæsbjergvej og omegn.

Torsdag den 13. juni 2013

Igen i dag hyggede jeg mig med Hanne. Vi tog en tur til Skærven. Om aftenen var jeg lidt legesyg. Det var ikke så meget, jeg fik skrevet i dag, men det er jo også kun brudstykker, jeg skriver.

Fredag den 14. juni 2003

Det begyndte egentlig meget godt. Måske aner I et lille men. Det vender jeg tilbage til senere.

Hanne har fortsat ferie. Karl-Frederik arbejdede hjemme. Karl-Frederik skulle tidligt op. Jeg var så lige oppe og få min morgenmad og et par ture i haven for at ordne noget. Så gik jeg ind og sov videre. Jeg og Hanne gik og hyggede os, mens Karl-Frederik arbejdede. Hen på eftermiddagen tog jeg og Karl-Frederik til Skærven. Her mødte vi en lille westi på et år. Den snakkede vi med. Jeg tror, den syntes, jeg var lidt for meget. Forstå det hvem der kan. Ellers gik det løs med benløfteriet. Jeg har det mål, at man skal tisse 20 gange på en tur. Jeg tror, jeg nåede målet i dag.

Efter aftensmaden fornemmede jeg, at noget var i gærde. Døren ud til haven blev lukket, så jeg ikke kunne løbe der ud. Trimdebordet blev kørt i stilling. Til sidst blev jeg løftet op på bordet. Så gik det ellers løs med kammen. Det vil være forkert at sige, at jeg ikke strittede imod. Men jeg slap altså ikke fri. Jeg blev holdt fast. På et tidspunkt blev jeg lagt ned på siden og holdt fast. Jeg indså ret hurtigt, at jeg var nødt til at finde mig i det. Efter lang tid var vi færdige. Troede jeg. Jeg blev godt nok løftet ned fra bordet. Men det var direkte ind på badeværelset. Så vidste jeg jo godt, hvad klokken var slået. Hanne og Karl-Frederik fik bademestertøjet på. Derefter blev jeg overbruset med vand. Jeg er faktisk god til at blive vasket. Jeg står stille under bruseren. Lidt var der da at blive rost for. Jeg fik sæbe i håret og det blev skyllet ud igen. Måske kan I huske min blå badekåbe. Den fik jeg igen på. Det er et syn for guder. Jeg ser vist lidt sej ud. Bademestrene ser nu også lidt opsigtsvækkende ud. Jeg kom så op på trimdebordet igen. Så startede vi forfra med kammen. Hvor blev jeg træt. Jeg blev faktisk så træt, at jeg gylpede min aftensmad op igen, da jeg kom ned. Det må være noget ganske særligt, der skal ske i morgen.

Lørdag den 15. juni 2013

Der plejer at skulle ske noget spændende, dagen efter jeg har været i bad. Det skulle vise sig også at være tilfældet i dag. Det er lørdag i dag. Alligevel stod vi op allerede kl. 6.30. Huset var straks på den anden ende. Der blev smurt sandwich. Min kurv blev båret ud i bilen. Sådan blev det ved et stykke tid. Endelig kørte vi. Jeg skulle altså med. Vi kørte kun kort tid. Da jeg steg ud af bilen, var jeg nærmest omgivet af hunde. Jeg var kommet til hundeudstilling. Jeg skulle præsentere Hanne i ringen. Der kom flere og flere hunde. Flere af dem havde jeg set før. Min mor Luna og moster Stella var der. Lille Seamus var der også. Ham havde jeg mødt på klippekurset. Fra ringtræningen kender jeg også foxterrieren, der blev vinder af showet. Dens mor har flere gange være henne og give Hanne gode råd om, hvordan en hund som mig skal håndteres. Det er vist et spørgsmål om, hvem der skal bestemme. Jeg har så ikke lige helst forstået, hvem der bør bestemme.

Jeg ventede længe, inden jeg skulle have Hanne i ringen. Heldigvis havde jeg min kurv med. Endelig blev det Hannes tur. Jeg løb rundt med hende. Hun løb faktisk rigtig pænt. Dommeren skulle ikke se Hannes tænder. Til gengæld skulle han se mine. Jeg fik igen et lyserødt bånd hvor på der står, at jeg er særdeles lovende. Hvad Hanne er, melder historien ikke noget om. Ud af den flok hvalpe, der stillede op i racen, var jeg den bedste. Der var vist kun mig. Men jeg synes jo, det er flot alligevel. Det betød så også, at vi skulle blive der resten af dagen for at kæmpe om titlen bedste hvalp i showet.

Jeg fik også en lyserød seddel. Det var en slags karakterbog. Jeg må hellere lige skrive, hvad der stod:

”Sound male, correct bite, good head and expression, good ears, good nevk, topline and tailset, good front and rear angulation, good coat, excellent temperment”.

Manden, der skrev det, er italiener.

Noget kunne tyde på, at det nok ikke er sidste gang, jeg er på udstilling.

I konkurrencen om bedste hvalp fik jeg ikke nogen placering. Jeg tror ikke rigtig, dommeren fik set ordenligt på mig. Min ven Seamus fik heller ikke nogen placering. Ham skal jeg nok holde lidt øje med. Han kan vist blive en hård konkurrent. Det bliver spændende, når vi begge stiller op i juniorklassen.

Da vi kom hjem smed jeg mig på stuegulvet. Jeg lå lige så stille som et isbjørneskind foran kaminen. Der kom dog liv i mig, da jeg hørte opvaskemaskinen blive åbnet. Så kunne jeg lige komme i haven og bagefter få spist min aftensmad. Så var der altså også igen dømt afslapning. Der blev talt om børsten, men det lod jeg som om jeg ikke hørte.

Jeg var dog frisk inden sengetid. Så gik jeg og Karl-Frederik en tur. Da var jeg meget frisk. Jeg besluttede, at jeg ville have alt, hvad jeg fandt i vejkanten, i munden. Jeg forsøgte hver gang at sætte i hastigt løb. Jeg var vist lidt anstrengende at følges med.

Søndag den 16. juni 2013

Det var faktisk endnu mere hektisk her til morgen, end det var i går. Jeg sad bare og spekulerede på, hvad der skulle ske. Da min kurv blev båret ud i bilen, var jeg klar over, at jeg også skulle med i dag. Vi kørte meget længere, end vi gjorde i går. Vi kørte hjemmefra i strålende solskin. Vi kom til et sted, der hedder Vejen. Da var der ikke megen blå himmel tilbage. Jeg siger jer, der var hunde overalt. Mange hunde. Der var alle mulige mærkelige slags. Kort tid efter vi var ankommet, mødte vi Anne Skodborg og Helle Nørum. De havde taget to telte med. Så beslaglagde vi straks det ene. Det var godt, vi gjorde det. Før jeg skulle i ringen, begyndte regnen så småt. Senere fortsatte det med regn og blæst. Inden regnen begyndte, nåede vi lige at hente et nyt trimmebord og nogle andre torturredskaber. Jeg slap da heller ikke for at komme på bordet.

Inden jeg skulle i ringen, fik vi besøg af en tysk pinscher. Hun hedder Bella. Hun havde taget sin mor med. Hendes mor og Hanne er gamle veninder. Bella er sød. Vi omfavnede kærligt hinanden. Jeg havde faktisk slet ikke tid til at blive nervøs, inden jeg skulle i ringen. Men ind kom jeg. Jeg går ud fra, I er spændte på at høre, hvordan det gik. Igen i dag klarede Hanne det faktisk rigtig flot.

Af den ene hvalp, der stillede op i racen, var jeg klart den bedste. Jeg fik en rund tingest og et lyserødt og et rødt bånd. I må hellere høre, hvad dommeren skrev:

”Reslig hane med herlig frie rorelser, velproportioneret hoved bra bet, litte store oron, mycket bra hals og skulder, bra brysktkorv dybd og lengd, fine vinkler, bra pels, ror sig litte tet bag i dag, ytmerkt fra sidan”.

Det er et underligt sprog. Det er vist svensk. Det skulle jeg senere komme til at stifte nærmere bekendtskab med.

Seamus var inde lige før mig. Han klarede sig også fint.

Både Seamus og jeg klarede os så godt, at vi skulle i store ring og kæmpe om titlen bedste baby og hvalp. Vi besluttede dog at springe over i dag på grund af det kedelige vejr. Vi har jo tiden for os. Vi pakkede derfor sammen. Da vi derefter slentrede rundt for at se på alle de dejlige hundeartikler, blev jeg kontaktet af tre svenske damer. De var fra den svenske kennel Tejarpsdalen. De havde lagt mærke til mig i ringen. De ville gerne have lov til at snakke lidt med mig. Det siger man jo ikke nej til. De mente vist, jeg er en fin hund. De

ville gerne høre om mine forfædre. De fik derfor lov til at se min slægtsbog. Den studerede de nøje. Efter det jeg hidtil har set i ringen, er det vist ikke så dårligt at blive beundret af en svensker. De har endda opdrættet sådan nogle som mig i mere end 20 år. Så måtte vi altså hen og købe et udstillingstelt. Jeg skal give de svenskere kam til deres hår.

Jeg er meget tilfreds med mine første måneder som udstillingshund. Der er ingen tvivl om, at jeg vender tilbage til ringen efter sommerferien.

Da vi kom hjem var jeg først inde. Da bilen var ved at blive tømt, løb jeg ud på gårdspladsen og op i bilen. Jeg var klar til en tur mere.

Jeg var da heller ikke mere træt, end jeg tog med Karl-Frederik på Skærven. Da vi kom hjem, skulle jeg lige vise mig i haven. Jeg løb rundt i haven, alt hvad jeg kunne. Når jeg suste forbi Karl-Frederik, gav jeg ham et lille skub i forbifarten. Han var nok træt. Han forsøgte ikke at løbe efter mig.

Mandag den 17. juni 2013

Hanne havde ferie, men Karl-Frederik skulle tidligt op og på arbejde i Aabenraa. Jeg var lige oppe og få min mad mv. inden han kørte. Så gik jeg i seng igen.

Jeg hyggede mig så sammen med Hanne. Vi var i haven for at lege med min "mus". Man kan vist sige, at jeg legede med min mus og min muse.

Da Karl-Frederik kom hjem, tog vi på skærven. Jeg blev helt øm i mine lårmuskler. Jeg gik næsten på tre ben på hele turen. Jeg skal nok til at lære at økonomisere lidt mere med resurserne. Da vi havde gået en tredjedel af turen, var tanken tom. Jeg fortsatte dog med at lette ben med jævne mellemrum på resten af turen. Man kan jo aldrig vide, hvornår det igen er muligt at klemme et par dråber ud. Vi mødte faktisk også flere hunde, der kunne have glæde af mine sporudlægninger. Vi mødte et par gange en lille mops. Han sagde underlige lyde. Sådan siger vores kaffemaskine også nogle gange. Måske skal mopsen afkalkes.

I dagens løb har jeg gået og evalueret lidt på weekendens oplevelser, og forsøgt at lægge en plan for, hvordan jeg skal gribe efterårets udstillinger an. Jeg lagde mærke til en svensker. Hun hedder vist Ulrika. Uanset hvilket hund, der havde taget hende med i ringen, så klarede de sig godt. Jeg lå i mit bur og forsøgte at aflure dem kunststykket. Jeg lagde mærke til Ulrikas interessante løbeteknik. Det så nærmest ud til, at tyngdekraften var sat på standby. Eller at der var en masse små fjedre i hendes sko. Der er noget, jeg må arbejde på at lære Hanne. Dernæst var der de små begejstrede hvin. Dem var jeg noget fascineret af. Hanne har godt nok snakket om en lille bold, der kan sige lyde. Jeg synes dog ikke, det kan måle sig med en række begejstrede hvin. Det tror jeg, gør mere indtryk på dommeren. Måske kommer hvinene helt af sig selv, hvis jeg gør mig rigtig umage med at løbe pænt. Det må forsøges.

Tirsdag den 18. juni 2013

Jeg og Karl-Frederik arbejdede hjemme i dag. Så ved jeg godt, at jeg ikke må forstyrre. Jeg drillede slet ikke. Jeg burde faktisk have ros.

Vi valgte at gå vores eftermiddagstur på Skærven. Der er der mest skygge. Det var meget varmt. Vi afkortede også turen lidt. Heldigvis havde vi dejligt vand med. Så kunne jeg få tanket op. Jeg skal jo helst

kunne udlægge spor på hele turen. Vi blev overhalet af tre unge damer iført minimale shorts. Uanset hvor fristende det kan være, så er jeg nu nået så langt, at jeg ikke løber efter dem.

Så var det i aften, vi havde sidste skoledag på ringtræningsakademiet. Vi holder ringtræningen på teknisk skoles parkeringsplads. Meget passende fejrede en stor flok elever skoleårets slutning. Der var derfor høj musik til vores træning. Det gjorde jo ikke vores sidste skoledag mindre festlig. Vi var dog alle langt mere ædru end skoleeleverne.

Jeg troede ikke, der ville komme så mange i aften, da udstillingen jo nu er overstået. Men der kom omkring 16. Vi havde en rigtig god aften. Vores lærerinde, der var syg sidste gang, fordi hun havde fået en hund i øjet, var nu i ringen igen. Hunden var kommet ud. Det klarede de vist på skadestuen. Hunden får vist ikke men af uheldet. Vi havde også en hjælperlærer i dag. Der var derfor rigtig gang i træningen til høj musik. Det tror jeg, vi alle nød.

Da jeg var i ringen med Hanne, holdt jeg nøje øje med, hvor Karl-Frederik befandt sig. En del af tiden sad han på en trappe. Pludselig rejste han sig og gik lidt rundt. Jeg var straks på vagt. Jeg sagde til Hanne: Nu må vi skynde os. Måske kører han hjem nu. Hanne forsøgte at berolige mig. Hun mente ikke, han ville køre nogen steder uden os. Jeg var nu alligevel ikke helt tryk. Han kørte heldigvis ikke uden os. Måske var han klar over, at der ville være kage efter træningen. Der skulle dog først tages et stort gruppebillede af os alle. Så blev der båret kager ud fra adskillige biler. Der var mange, der havde noget at fejre. Jeg fik en godbid. Der var så meget kage, at man skulle tro, vi var i Sønderjylland. Hvordan jeg klarede mig til træningen? Jeg synes, det var min hidtil bedste træning. Det sagde Karl-Frederik også. Hanne syntes vist, det var lidt træls, at jeg hele tiden skulle holde øje med, hvor Karl-Frederik var. Jeg tror, Karl-Frederik hyggede sig lidt med det. Det var absolut en god aften. Nu har jeg sommerferie indtil den 6. august. Så går det løs igen.

Da jeg kom hjem, var jeg træt. Meget træt. Jeg var bestemt ikke til nogen gene.

Onsdag den 19. juni 2013

I dag har Hanne fri. Så hygger vi os. Det var et rigtigt boller og kakao vejr. Det fik vi nu ikke. Det er vist ikke godt for hunde. Det var ikke et vejr for en racehund at gå ud i. Vi gik i stedet en tur med støvsugeren.

Da Karl-Frederik kom hjem, stod jeg på trimmebordet. Jeg blev helt rundt på gulvet (eller bordet). Hvordan skulle jeg nu komme til at byde velkommen hjem. Jeg måtte ned i en fart. Det lyder mærkeligt. Jeg måtte ned for at kunne hoppe op. Ja, ikke på bordet igen, men op ad Karl-Frederik. Han kan ikke være i tvivl om, at han var velkommen. Jeg hilste længe.

Karl-Frederik berettede nyt fra moster Malou. Moster Malou havde oplevet noget spændende her til morgen. Hun havde været med sin mor ude at løbe i skoven. Pludselig skældte moster voldsomt ud. Hun stod ansigt til ansigt med en grævling. Jeg er ikke klar over, om moster havde hentet grævlingen inde i hulen. Mosters mor skulle på arbejde, så de havde ikke tid til at få en grævling gjort klar til fryseren. De gik derfor hjem igen og lod grævling være grævling.

Da vi havde spist, måtte jeg på trimmebordet. Jeg skulle have den helt store omgang. Jeg skulle også lægges ned på siden. Nej, hvor bliver man forpustet af sådan en omgang. Men jeg blev da vist meget fin.

Senere gik jeg og Karl-Frederik en lille tur i omegnen.

Torsdag den 20. juni 2013

Jeg og Karl-Frederik arbejdede hjemme i dag. Jeg var slet ikke uartig.

Vi gik vores eftermiddagstur på Skærven. Vi mødte blandt andet to søde hunde, der var lidt større end mig. Deres mor sagde: De gør ikke noget. De er bare meget legesyge. Denne beskrivelse kunne vist også passe på en anden hund. Den ene hund var ved at komme i løbetid. Og jeg er jo lige kommet i puberteten. Karl-Frederik mente vist, at det kunne blive lidt for festligt, så vi skyndte os at gå videre, mens legen var god.

Efter aftensmaden kørte Karl-Frederik. Da han kom hjem nogle timer senere, fik han den helt store velkomst. Den var så overstrømmende, at jeg efter nogen tid som tak blev foreslået, at jeg lige hvilede mig lidt i min kurv. Det mest interessante var, at Karl-Frederik fortalte, at han havde været hjemme hos moster Malou. Han skulle hilse mange gange. Moster Malou vil gerne gøre visit hjemme hos os. Da hun hørte, at jeg er begyndt at gå på 3 ben i skoven, sagde hun, at nu er det vist på høj tid, hun kommer og fortæller mig lidt om, hvordan galante unge herrer omgås damer.

Fredag den 21. juni 2013

Jeg og Karl-Frederik arbejder hjemme i dag. Det går stille og roligt. Det meste af tiden hviler jeg mig. Ind imellem går jeg hen og bliver nusset. Så får jeg at vide, at jeg er en sød hund. Det er dejligt. Jeg har ligget og tænkt på, hvad moster Malou mon kan lære mig om damer, som jeg ikke selv kan regne ud. For mig at se drejer det sig vel bare om at kunne løbe lidt stærkere end damerne. Det tror jeg sagtens, jeg kan. Hvis jeg da ikke lige har Karl-Frederik på slæb. Nå, men vi må jo vente og se, hvad hun vil lære mig. Jeg tror ikke, hun er sådan en stram gammel tante med knold i nakken. Faktisk har jeg hørt, at hun ikke engang har lok i panden. Jeg er spændt på, om hun er en af de der frigjorte kvinder. Dem fra 68 smed vist også et eller andet, men det var længe før min tid.

Da vi var færdige med at arbejde, kom der en kraftig tordenbyge. Gåturen måtte derfor vente. Der var en underlig buldrende lyd. Jeg holdt et par sekunder inde med at tygge på min stang og lyttede. Det var vist ikke noget farligt.

Da regnen var holdt op, begav vi os ud på vores travetur. Vi blev enige om, at der nok ville være for mange mudrede vandpytter på skovstierne på Skærven. Vi valgte derfor at gå en bytur på fortovene i Hedensted. Der fandt jeg heldigvis også mange vandpytter. Man skal ikke hoppe over gærdet, hvor det er lavest. Så skal man vel heller ikke krydse en vandpyt, hvor den er smallest. Når man krydser den på det bredeste sted, får man jo meget mere fornøjelse af den. Jeg elsker vandpytter.

Pludselig ser jeg den hund, der dagen efter min halvårsfødselsdag smed sig på ryggen for mine fødder, komme gående imod os. Og hvad sker så, bedst som jeg forventningsfuld står og venter? Hun går med sin mor over på det modsatte fortov. Sådan kan verden hurtigt forandre sig. Tør man håbe på, at hun måske har forvekslet mig med en anden? Det kan måske også skyldes, at hun denne gang fulgtes med sin mor og ikke med sin far som sidst.

Lidt længere fremme parkerede der en skinnende BMW. Ud stiger en charmerende hvalp og hendes ditto mor. Jeg trækker energisk i snoren for at komme over på den anden side af vejen. Det får jeg desværre ikke lov til. Jeg synes ellers, der godt kunne have været noget for os begge to at se på.

Lidt senere opdager jeg, at der kommer en pige gåede bag os. Og ikke bare en almindelig pige. Hun havde tørklæde på. Hun går og taler i mobiltelefon. Det er helt uforståeligt, hvad hun siger. Det er hverken jysk eller fynsk. Svensk er det heller ikke. Det har jeg jo lige hørt. Jeg er altså nødt til at sidde og vente, til hun er gået forbi os. Jeg fandt så ud af, hvor hun bor. Så oplevede jeg vist heller ikke mere på den tur. Nåh ja, lige inden vi var hjemme mødte vi Selma, Aase og Erling på fortovet. Min hale snurrede som en propel. Det var lige før min bagkrop lettede fra jorden. Jeg fik ikke lov til at springe op. Jeg havde ellers lige vasket alle mine poter i en dejlig stor, næsten ren vandpyt.

I aften var jeg vist ret uartig. Jeg tillod ikke, at Karl-Frederik sad og så en film. Jeg kastede mig over ham. Jeg tillod ikke engang, at han stod op og så filmen. Vi gik ud i køkkenet og delte et æble. Jeg faldt så lidt til ro. Flere gange jagtede jeg min hale. Der var et eller andet, der drillede på halen. Karl-Frederik gik ud i køkkenet og satte sig der med computeren. Efterhånden fik han dog lov til at være i fred. Det er ellers længe siden, jeg har været uartig. Jeg faldt også til sidst i søvn på stuegulvet, men da var filmen for længst forbi.

Lørdag den 22. juni 2013

Det blev en lidt forvirret morgen. Karl-Frederik så pludselig, at der løb to herreløse heste rundt på vejen. Det mente han lige, han skulle tage sig af. Det endte vist heldigvis godt.

Vi gik vores morgentur på Skærven. Det regnede en lille smule. Vi oplevede stort set det samme, som vi plejer. På hjemmevejen så vi lige farvehandlerens lille westi. Han stod og tisede. Altså ikke farvehandleren men hunden. Da han havde tisset gjorde han noget interessant. Han skabte kraftigt bagud med bagbenene, så jord og græs fløj rundt omkring ham. Det så ret mandigt ud. Det er nok også noget, jeg skal øve mig på. Jeg har hørt, at Rolf også gjorde sådan.

Jeg fik lov til at slappe af nogle timer. Karl-Frederik skulle ordne noget i køkkenhaven. Der er min hjælp ikke så værdsat.

Sidst på eftermiddagen kom Marianne på besøg. Hun fik en overstrømmende velkomst. Men ret hurtigt lagde jeg mig ned og lyttede til, hvad de snakkede om. Marianne skulle også læse mine karakterbøger. Da hun så, at der stod, at jeg har et godt bid, nikkende hun samtykkende med et glimt i øjet. Jeg forsøgte at vise hende, at jeg er blevet mere voksen og omgængelig. Jeg tror nok, det lykkedes langt hen ad vejen.

Vores eftermiddagstur blev til en aftentur. Vi gik en tur til fiskesøen. Det regnede, så jeg mente godt, vi kunne holde en god fart. Snoren kunne derfor ikke slappe af ret længe på turen. Vi mødte flere hunde, der var ude at gå tur i regnen. Jeg var ikke rigtigt ude at bade i søen, men jeg soppede. Så var der jo også vandpytterne, der skulle undersøges. Da vi kom hjem, var vi begge lidt våde. Jeg blev tørret med et håndklæde. Jeg styrtede derefter i fuld fart ind i stuen til Hanne. Hun mente stadig, jeg var våd. Hun spurgte, om jeg havde lyst til at komme ned i gildestuen. Det havde jeg egentlig ikke, men jeg gik dog med. Nede i gildestuen står min kravlegård nu. Den stod tidligere i soveværelset. Nu kan jeg frit gå rundt i soveværelset, når vi skal sove. Så kan jeg selv bestemme, hvornår jeg vil give Hanne et morgenkys. Hvis hun synes, det er for tidligt, siger hun, at jeg skal gå i seng igen. Det skynder jeg mig så at gøre. Jeg tror, det fungerer til alles tilfredshed. Nå men tilbage til kravlegården i gildestuen. Hanne har stilet kravlegården op der og sat en kurv inde i den. Hun har en idé om, at jeg kan ligge der og blive tør. Nogle gange er det da også ok. Men ikke en lørdag aften, hvor vi skal hygge. Jeg var der derfor ikke så længe. Karl-Frederik var jo

også våd. Hvorfor satte hun så ikke også ham i kravlegården. Da jeg kom tilbage til køkkenet, delte vi et æble. Han er blevet bedre til at dele. I starten spiste han det meste selv. Nu får jeg en bedre andel.

Aftenen gik fint. Jeg var slet ikke uartig. Karl-Frederik fik lov at se en hel film i fjernsynet.

Søndag den 23. juni 2013

Da klokken var seks listede jeg om og gav Hanne dagens første morgenkys. Hun takkede pænt og sagde, at jeg skulle skynde mig at gå i seng igen. Det gjorde jeg så. Klokken syv mente Karl-Frederik heller ikke, der var nogen grund til at blive liggende længere. Vi fik ordnet, det vi skulle. Så tog vi til Skærven. Da vi ankom til parkeringspladsen, lå der meget affald fra McDonald's på jorden. Karl-Frederik og en ældre dame, der var ude at gå morgentur blev enige om, at sådan var ungdommen ikke, da de var unge. Der var ca. 7 meter hen til en affaldsspand. Gad vide, om McDonald's var opfundet, da de var unge. Jeg følte mig nu ikke ramt over det der med ungdommen. Det jeg efterlader i skoven, gemmer jeg godt inde mellem træerne, og det forsvinder hurtigt af sig selv. Vi har også poser med, hvis jeg skulle komme til at tabe noget et uheldigt sted.

Jeg tror, dræbersneglene havde deres årskongres på skærven i dag. Der var rigtig mange. De er så kedelige. Dem gider jeg ikke studere nærmere. For min skyld kan heksen godt tage dem med på sin rejse i aften. Så kan jeg bedre lide vinbjergsneglene. Dem var der også mange af. De er så sjove at have i munden.

Så blev det også i dag, jeg skulle vejes. Jeg vejer nu 14,6 kilo.

Hen på eftermiddagen kom Sophia med sin far. Det skaber altid liv i huset. Jeg løber lige i hælene på hende. Hun er vist lige så livlig som mig. Jeg får tit at vide, at jeg ikke må vælte hende. Jeg må heller ikke slikke hende i hovedet. Jeg må heller ikke tage hendes legetøj. Hun tog altså også min rystemus. Jeg tror, jeg ville blive meget træt, hvis hun kom hver dag. Men det er sjovt, når hun er her.

Eftermiddagsturen blev udsat på grund af regn. Vi tog derfor igen en aftentur på Skærven. Der var også hektisk aktivitet. Der skulle være Sct. Hansbål. Der var allerede mange biler og mennesker. Der var også en, der sang. Vi var nu gået, inden bålet blev tændt.

Mandag den 24. juni 2013

I dag skulle både Hanne og Karl-Frederik på arbejde, så jeg kunne rigtig hvile mig.

Hanne kom først hjem. Så var jeg lige i haven. Da Karl-Frederik kom hjem, tog vi for en afvekslings skyd til Sebberup Skov. Så kunne jeg også der få lagt en lang række spor til de andre hunde. Vi mødte nu ikke andre hunde. Vi mødte kun et par damer, der var ude på en eftermiddagstur. Jeg øvede mig i at gå forbi dem uden at sætte fodaftryk på deres lår. Det gik fint. Jeg lod næsten som om, jeg ikke så dem.

Vi gik ikke hele vejen gennem skoven i dag. Der var nogle skyer, der så ret truende ud. Vi kom heldigvis hjem i tørvejr. En del af turen gik jeg faktisk pænt i snoren.

Efter spisetid skulle Hanne i motionscenter. Hun skal i god form, så hun rigtig kan løbe med mig i ringen efter sommerferien. Da hun kom hjem, kunne jeg give hende en overstrømmende velkomst. Aftenen gik fint. Jeg fik en ny tyggestang, som jeg hyggede mig med.

Tirsdag den 25. juni 2013

I dag var både Hanne og Karl-Frederik på arbejde. Måske er jeg blevet lidt forkølet. Jeg går og nyser. Jeg spiste heller ikke så meget af min morgenmad. Måske skal vi have talt med dyrlægen. Da først Hanne og senere Karl-Frederik kom hjem, fik de en velkomst, der næsten ingen ende ville tage. Karl-Frederik tog mig med til Skærven. Vi mødte et par hunde. Først mødte vi en labrador. Der var ikke rigtig nogen af os, der ville gå forrest. Vi kom dog til sidst væk fra hunden. Lidt senere mødte vi en anden sød hund. Jeg trak meget i snoren for at komme hen til hunden. Vi fik os også kæmpet forbi den. Resten af turen gik jeg faktisk fint.

Da vi kom hjem, så vi, at naboens lille hvide mis lå og hvilede sig på vor græsplæne i forhaven. Det er godt nok ikke den græsplæne, jeg plejer at gå på, men jeg synes alligevel, græsplænen mest er min. Jeg stod nogen tid og kiggede på den. Da den rejste sig og løb, blev jeg så forskrækket, at jeg skyndte mig at løbe den anden vej.

Lidt efter jeg havde spist, kom jeg til at gylpe maden op igen. Det var jo ikke meningen. Jeg var ellers frisk nok. Jeg kunne fint drille, mens der blev set fjernsyn.

Onsdag den 26. juni 2013

I dag arbejdede Karl-Frederik hjemme. Jeg går stadig og nyser lidt. Jeg er heller ikke så god til at spise op. Hanne siger, hun vil tale med dyrlægen i morgen, hvor hun har fri.

Eftermiddagsturen gik igen til Skærven. Jeg kan slet ikke tælle alle de gange, jeg lettede ben. Tanken blev vist desværre ret hurtigt tom.

Da vi kom hjem, slog vi græsplænen. Jeg løb hastigt gøende runde om plæneklipperen. Vi skulle jo nødt og risikere, at skovduerne blev kørt over af plæneklipperen. Mens Karl-Frederik ordnede det sidste af græsplænen, legede jeg og Hanne gemmeleg. Jeg var dygtig til at finde "musen". Til sidst fandt jeg ud af, at det kunne være en fordel at smugkigge lidt, når musen blev gemt.

Jeg kom på det nye trimmebord i aften. De sagde, jeg blev fin. Nogle gange var jeg også dygtig.

Torsdag den 27. juni 2013

I dag har Hanne ferie. Karl-Frederik kom også tidlig hjem.

Jeg var med Hanne hos dyrlægen. Jeg har jo gået og nyst. Jeg har også rystet ørerne. Ørerne var fine. Der var ikke noget i vejen med mig. Dyrlægen mente dog, at jeg var en lidt bestemt herre. Det havde vi nu nok en mistanke om i forvejen. Vi kunne så tage hjem, lettet for bekymringen over, hvad vi skulle bruge 500 kr. til.

Jeg tog med Karl-Frederik på Skærven. Vi tog ruten forbi den nye børnehave. Nu jeg ved, der ikke er noget i vejen med mig, er der jo ingen grund til at gå og nyse. Det lod jeg så værre med. Vi gik turen i rask trav. På vejen hjem kørte vi ind forbi Brugsen i Løsning. Vi ville se, om en ny frisk leverpostej ville hjælpe på min appetit. Vi købte den gode Tulip bacon leverpostej. Den vi har derhjemme har godt nok ikke overskredet sidste salgsdag, men jeg tror nu, det vil være godt med en helt frisk. Det viste sig da også, at det gik meget bedre med aftensmaden, end det havde gjort de sidste dage. Jeg kastede mig over maden.

Nu vi taler om mad, så har jeg længe håbet på, at der ville lande et par røde pølser i min skål. Det er hidtil blevet ved håbet. Jeg har selv fire pølser på en snor. Dem måtte jeg jo så i stedet kaste mig over. De var godt nok svære at tygge. Jeg fik kun spist en halv. Det vakte ikke begejstring hos Hanne og Karl-Frederik, da de opdagede, at jeg havde spist halvdelen af min plastikpølse. Nu må vi se, om den kommer ud sammen med de andre pølser.

Da vi skulle se fjernsyn, var der meget krudt i mig. Måske var der nogen, der ville mene, at jeg var lidt uartig. Men man er vel i lømmelalderen. Jeg faldt dog i søvn til sidst. Så længe der ikke snakkes om at sejle mig til Fyn, så går det jo nok.

Fredag den 28. juni 2013

I dag arbejder Karl-Frederik hjemme. Det vil sige, egentlig har han ferie. Men der er lige noget, der skal ordnes ved computeren. Da vi skulle op, forsøgte jeg uden held at gylpe noget op. Det lykkedes ikke. Jeg fik spist lidt af min morgenmad, men ikke det hele. Der var endda lidt af den gode leverpostej i.

Hen på formiddagen forsøgte jeg igen at gylpe midt på køkkengulvet. Og vupti. Der kom pølsen i små stykker. Den var ikke blevet fordøjet. Nu ligger stumperne af pølsen i skraldespanden. Vist sammen med resten af pølserne på snoren. Jeg har i hvert fald ikke set dem siden i aftes.

Da det nu er sommerferie, besluttede vi at tage en formiddagstur i skoven. Vi tog til Sebberup Skov. Bedst som vi gik i egne tanker, stod der en mis lige foran os. Den havde samme facon som missen, der stod hist hvor vejen slår en bugt. Jeg har ikke rigtig lært, hvordan man skal håndtere sådan et kræ. Vi stod længe og kiggede på hinanden. Den løb ikke væk. Jeg fik at vide, at det vist var en sød mis. Det var jeg dog ikke helt sikker på. Til sidst gik den ind til siden, så vi kunne komme forbi. Jeg ville nu ikke gå videre, før jeg havde set, hvor den skulle hen.

Jeg tror, det blev min hidtil længste travetur. Vi gik hele vejen gennem Sebberup Skov, gennem Ny Sebberup til hovedvejen. Vi gik så på cykelstien langs hovedvejen, til vi igen kunne komme ind i skoven. Først kom vi forbi en mark, hvor der gik en ko. Ja der gik faktisk to. Den ene kom hen imod mig. Den var godt nok stor. Mon den kunne komme ud til mig. Godt jeg havde Karl-Frederik med.

Lidt senere skulle vi forbi en bil, der holdt parkeret med motoren gående. Jeg så, den havde tyske nummerplader. Den var jeg ikke tryk ved. Kunne det være min fars familie, der ville kidnappe mig? Jeg tog mig sammen og skyndte mig forbi. Der skete heldigvis ikke noget.

Da vi kom i sikkerhed igen inde i skoven, fik jeg lige en hyggelig snak med en hund. En labrador. Så gik det ellers gennem skoven tilbage til bilen. Jeg nåede lige at få smagt på en dejlig frisk hestepære, uhm!

Da vi kom hjem, var jeg efterhånden blevet sulten. Jeg havde heldigvis nogle rester fra i morges. Karl-Frederik havde nogle rester fra i går. Af dem fik jeg lidt ris i min skål. Det blev til en ny lækker ret. I må gerne få opskriften. Man tager 130 g Kingsmore hvalpefoder. 1 tsk. Leverpostej (Tulip bacon). 2 tsk. Løse ris (Jasmin). Det hele røres grundigt rundt. Så er det klar til servering. Det er en rigtig herreret. Jeg slikkede skålen, så der næsten blev hul i bunden. Så er det jo godt med en middagssøvn.

Efter middagsluren tog jeg med Karl-Frederik i Brugsen. Det er egentlig ikke fordi, det er så spændende at komme med i Brugsen. Jeg må jo ikke komme med ind i butikken. Jeg sidder bare og venter i mit bur ude i

bilen. Men vi plejer at gå en tur rundt på torvet, når der er handlet ind. Det gjorde vi også i dag. Jeg tror gerne, Karl-Frederik vil vise sin særdeles lovende hund frem for offentligheden.

Sidst på eftermiddagen tog vi lige en tur på hjertestien ved golfbanen. Vi gik turen i rask trav. Det er vist også meningen på en hjertestie. Vi skulle krydse en mark, hvor der gik en flok kalve. De kunne gå helt hen til os. Det var der en, der gjorde. Vi var begge nysgerrige. Men også lidt nervøse. Men vi tog det pænt begge to. Der var flere hunde, der havde fået samme idé. Jeg snakkede med en lille spidsnæset en. Den var 10 måneder gammel. Den skældte ud. Sådan er jeg altså ikke. Jeg vil bare lege. Når vi blev lidt våde, var det ikke på grund af sved, men på grund af den danske sommer. Det regnede selvfølgelig. Måske kan man håbe på, at jeg kan være lidt rolig i aften. Jeg smed mig i det mindste på stuegulvet, da vi kom hjem.

Aftenen gik faktisk fint. Jeg fik en ny stang at tygge på. Nogle gange hjalp vi hinanden med den. Det var altså kun mig der tyggede på den. Jeg lå også og hvilede mig noget af tiden. Sidst på aftenen gik jeg hen til soveværelsesdøren og sagde et par lyde. Det forstod han godt. Jeg smuttede ind i min dejlige kurv. Men jeg måtte løbe hele tre gange ind i stuen og tilbage til min kurv, før Karl-Frederik forstod, at det var meningen, at han også skulle lægge sig i sengen. Til sidst fandt han dog ud af det.

Lørdag den 29. juni 2013

Vi stod op lidt over 7. Da jeg havde spist noget af min mad, begav vi os ud på vores morgentur. Da vi kom ud på vejen, mødte vi Lasses første menneskeemor. Lasse var den første hun, jeg hilste på, efter jeg var flyttet til Jylland. Det er underligt med hunde og mødre. Man har flere af slagsen. Man har selvfølgelig sin hundemor. Hende har man i 8 uger. Så skal man ikke regne med hende mere. I mange tilfælde er det på samme måde med den første menneskeemor. Så får man menneskeemor 2. Hende er de fleste heldige at beholde resten af livet. Jeg er så heldig, at jeg fortsat ser min hundemor og menneskeemor 1. Min hundemor gider ikke snakke med mig. Det vil min menneskeemor 1 gerne. Jeg har også lagt mærke til, at der altid sker noget spændende, når jeg ser hende og hundefar 1. Det er jo det samme med fædrene. Man har dog ikke megen fornøjelse af sin hundefar. Nå, tilbage til turen. Det er dejligt med sådan en tur, hvor man bare kan lade tankerne flyve. Se nu bare, hvordan mine tanker fløj af sted, bare fordi vi mødte en menneskeemor 1.

Vi fik selvfølgelig også en hundesnak med damen. Vi snakkede om, hvor stor en opgave det er at holde styr på en hvalp som mig. Hun sagde, at de første to år kunne være slemme. Jeg kunne se, Karl-Frederik blev lidt bleg. Han havde håbet på et år kunne gøre det.

Da vi kom forbi jagtforretningen ankom forretningens ejer og hund. Vi løb på hver sin side af hegnet. Altså hunden og jeg. Ejeren kaldte mange gange på hende, men hun var altså mere interesseret i mig. Jeg synes, det må være lidt flovt, når man er en jagthund og oven i købet arbejder i en jagtforretning. Vi fortsatte turen. Vi gik ad Constantiavej til stien. Fulgte stien til plejehjemmet og så til skolen og ad Horsensvej hjem. Vi mødte flere hunde undervejs. Vi gik turen i hastigt trav. Jeg havde næsten tømt tanken i haven, inden vi gik. Så der var ikke til mange stop undervejs. Jeg tror også, Karl-Frederik har godt af nogle hastige traveture. Da vi kom hjem, var jeg igen i haven. Jeg ville da lige vise, at sådan en travetur ikke kan gøre mig træt. Kan I huske fra nytårsaften, hvad der sker, når man vil affyre en raket, og flasken vælter. Sådan for jeg også rundt i haven. Over og gennem stauderne, (Godt Hanne sov). Ørerne stod vandret bagud.

Aftenen gik fint. Jeg lå pænt og sov det meste af aftenen.

Søndag den 30. juni 2013

Det er søndag. Alligevel står vi tidligt op. Hanne og Karl-Frederik skal til Fyn. Jeg var i starten lidt betænkelig. Ville de over og aflevere mig? Det viste sig dog, at jeg slet ikke skulle med. De skulle til et fødevaremarked i Svendborg. Jeg kom på en hurtig travetur, inden de tog af sted. Jeg ved egentlig ikke, hvorfor jeg ikke skulle med. Der er da mange fødevarer, der også har min interesse. Lidt efter de var kommet hjem, kørte vi alle tre til en skov, jeg aldrig havde været i. Det var ved Vejle Fjord. Det hedder Stenhøj Strand. Det er en dejlig skov. Vi mødte en labrador og dens familie. Vi fik at vide, at den og familien skulle flytte til Assens. Eller rettere lidt udenfor Assens på vej mod Fåborg. Så spidsede jeg ører. Det er jo et område, jeg kender. Næste søndag skal jeg på udflugt med mine wheatenvenner. Jeg tror også, Stenhøj Strand kan være egnet til en udflugt. Jeg læste lige om skoven på nettet. Her er linket:

<http://www.naturstyrelsen.dk/Udgivelser/Vandretursfoldere/atilaa/Stagsrode.htm>

Det begynder igen at blive bedre med at spise op. I dag fik jeg et stykke kogt kartoffel, blomkål og gulerod blandet i min mad. Det smagte godt. Jeg spiste op.

Da vi havde spist, gik jeg med Karl-Frederik i haven. Vi har meget, vi skal have indhentet efter perioden med regn. Da vi kom ind, var jeg stort set artig. Jeg tyggede på en stang og på en pind, jeg havde med ind fra haven. Jeg drillede kun lidt.

Jeg gik tidligt i seng. Inden jeg skulle sove, delte jeg og Karl-Frederik et æble. Karl-Frederik skærer æblet i små både. Så tager han først et bid af en båd. Så får jeg den anden halvdel. Sådan fortsætter vi, til æblet er spist.

Mandag den 1. juli 2013

I dag har Karl-Frederik ferie. Det har han hele ugen. Han skal dog først lave noget ved computeren. Heldigvis virker den ikke som den skal. Så kan vi gå en tur på Skærven, mens der er nogen, der ordner den. Det er dejlig med sådan en morgentur. Vi ser børnene er på vej i børnehaven, og andre hunde er ude at gå morgentur.

Da vi kommer hjem, kan Karl-Frederik godt arbejde ved computeren. Det gør han til hen på eftermiddagen. Vi går så ud og arbejder i haven. Jeg hjælper. Karl-Frederik elsker at rive ukrudt sammen. Jeg spreder det lidt, så han kan få mere fornøjelse af det. Efter nogen tid, tager vi i Sebberup skov. Vi går hele vejen gennem skoven og tilbage igen. Det meste af tiden går jeg faktisk ret pænt. Vi møder en hvid schæfer. Den vil gerne snakke med mig. Det fik den bare ikke lov til.

Efter aftensmaden var det meningen, at jeg skulle på trimmebordet. Det havde jeg regnet ud. Jeg lod mig derfor ikke fange frivilligt ude i haven. Til sidst måtte jeg dog overgive mig. Den lækre godbid blev for fristende. Det viste sig, at jeg også skulle klippes lidt. Min hale blev studset lig. Det samme gjorde mine ører og lidt af kinderne. Det er jo ikke noget, jeg nyder. Men jeg tror da nok, det pyntede.

Man bliver træt, når man har ferie, så jeg gik tidligt i seng.

Tirsdag den 2. juli 2013

Jeg og Karl-Frederik startede dagen med en travetur på skærven. Der mødte vi flere morgenfriske hunde. Først mødte vi en flat coatet retriever. Jeg er også coatet, men jeg er soft. Det er nok derfor, vi slet ikke ligner hinanden. Så mødte vi en cairn terrier. Den var vist for gammel til at lege. Der efter kom der en hyrdehund løbende med sin far. Den så vi også i går. Endelig snakkede jeg med en beagle. Hun ville godt snakke, men jeg skulle holde poterne for mig selv. Jeg synes alt for tit, det er sådan med damer.

Hvordan jeg gik i snoren? Det meste af turen gik det da vist meget godt. Når jeg fik at vide, jeg skulle gå pænt, gjorde jeg det også det meste af tiden. Når vi går ned ad en bakke, kan jeg bare ikke lade værre med at trække i snoren. I skulle høre Karl-Frederiks træsko, når jeg ned ad en bakke trækker alt hvad jeg kan i snoren. Det lyder lidt som en klapperslange. Jeg ved ikke, om I har mødt sådan en, men I kan sikkert forestille jer lyden.

På hjemvejen gjorde vi holdt ved grusgraven. Vi gik en runde for at se, hvor langt de er kommet med opfyldningen. Med tiden skal det være rekreativt område, hvor vi kan gå tur.

Da vi kom hjem, skulle vi i haven. Der var vi hele dagen. Vejret var pragtfuldt. En stor del af tiden, gik jeg i hælene på Karl-Frederik. Det er sjovt, når han ligger på knæene og luger fliser. Så hopper jeg op på nakken af ham. Det er vist kun mig, der synes, det er sjovt. Jeg kan se, han har skyndt sig at luge, mens jeg sov til middag. Men vi har rigtig gået og hygget os.

Vi skulle selvfølgelig også ud at gå en tur. Vi tog til Kærskoven ved Ølsted. Vi plejer at gå runden med uret. I dag gik vi mod uret. Det var næsten som at gå en helt anden tur. Vi udforskede også et nyt område af skoven, som vi aldrig havde været i. Der er fortsat udforskede områder af skoven, som vi skal have set på i fremtiden. Det var rigtig dejlig i skoven i dag. Flere havde kaffekurven med. Det havde vi ikke. Men vi fik øvet i det med snoren. Nogle gange var jeg så dygtig, at jeg fik en godbid.

Man bliver sulten, når man holder ferie i skoven og haven. Jeg nærmest slugte min aftensmad. Man bliver også træt. Jeg lå fladt på stuegulvet det meste af aftenen. Kl. 21.30 var jeg klar til at gå i seng. Jeg var flere gange henne ved Karl-Frederik for at fortælle ham, at det også for ham var tiden at gå i seng efter sådan en dag. Men han mente vist, det var for tidligt.

Onsdag den 3. juli 2013

I dag har Hanne også fri. Jeg og Karl-Frederik stod op lidt før 7. Efter morgenmaden tog vi til Skærven. Jeg skriver ikke så meget om turen. Ikke fordi jeg ikke har tid, men min sekretær skulle skynde sig med sin kone til Ikea. Om jeg skal med? Næ, der er ikke nogen, der har spurgt mig. Når jeg ser på graden af begejstring hos Karl-Frederik, tror jeg heller ikke, jeg behøver at være så ked af det. Tilbage til Skærven. Der er egentlig ikke så meget at skrive. Vi gik en rask tur med de små ophold, der nu engang skal til. Jo, så så vi en stor schæfer. Den gik uden snor. Det synes jeg altså ikke er i orden, når vi andre skal gå og slæbe rundt på en i den anden ende af snoren.

Jeg kan nu se frem til en god formiddagslur.

Da de kom hjem, var bilen fyldt med papkasser. De blev slæbt ind i gildestuen. Snart flød det med tomme papkasser overalt. Samtidig blev der samlet 5 skabe. Det så ret kaotisk ud. Heldigvis kunne jeg gå ud i haven og lægge mig. Jeg er også ved at flytte et 4 meter langt bræt. Jeg syntes, det så så sjusket ud, der hvor det

lå. Sådan et bræt tager man selvfølgelig ikke bare i munden og løber med. Jeg slæber det et lille stykke af gangen. Jeg har allerede flyttet det mange meter. Jeg har ikke rigtig bestemt endnu, hvor det skal hen.

Midt i kaos skulle vi selvfølgelig også ud på en eftermiddagstur. Det var ikke kaotisk. Alt var ved det gamle. Vi tog til Skærven. Alt var dog ikke helt ved det gamle. Vi gik en rute ad nogle stier, som vi aldrig havde været på. Der er altså også endnu noget at udforske. Vi mødte også en lille sort hund. Den lignede en labrador, bare mindre. Den skældte ud. Jeg lod bare som om, jeg ikke så den.

I aften fik jeg en dejlig stang a tygge på. Den hyggede jeg med. Jeg var derfor artig. Jeg fik lov til at gå i seng kl. 21.

Torsdag den 4. juli 2013

I dag skal Hanne på arbejde. Da klokken var 5.45 gik jeg derfor om og vækkede hende. Hun skulle faktisk først have været oppe kl. 6, men så har vi da lidt længere tid at hygge os i, inden hun kører.

Vores morgentur blev en byvandring i Hedensted. Det er i dag 10 år siden, Karl-Frederiks mor døde. Vi gik derfor på kirkegården. Jeg hjalp med at tage visne blomster af graven. Jeg var indstillet på at tage alle blomsterne i munden. Det mente Karl-Frederik nu ikke, jeg behøvede. Han mente nok, han kunne klare det.

Det er også hyggeligt at gå rundt i Hedensted. Der er mange gode dufte. Til gengæld spreder jeg andre gode dufte. Vi har langt fra været overalt i Hedensted. Jeg er vist ved at være så gammel, at vi godt kan forlænge ruterne lidt. Nye oplevelser venter.

Da vi kom hjem skulle Karl-Frederik arbejde videre med Ikea skabene i gildestuen. Jeg er ikke så vild med nye ting, der kommer ind i huset. Hanne vil gerne flytte tingene rundt og stille nye ting ind i stuen. Jeg og Karl-Frederik kan bedst lide, at alt er, som det plejer. Når der kommer noget nyt, kan man godt komme til at gø. Ja, det er altså mest mig, der gør. Det gjorde jeg også en del her til morgen i gildestuen. Men lige lidt hjalp det.

Jeg tog en middagslur, mens Karl-Frederik gjorde færdigt i gildestuen og fik fyldt bilen med pap, der skulle på lossepladsen.

Bagefter slog vi græsplænen. Jeg løb foran og forsøgte, om jeg kunne gø højere end plæneklipperen. Det kunne jeg. Men jeg må indrømme, at plæneklipperen holdt ud længere end mig.

Da plænen var klaret, tog vi til mit favoritsted – Skærven. Vi gik en hastig runde. Eller måske var det en blanding mellem hurtigt og langsomt. Snart sætter jeg af sted, som var det starten på et 100 meter løb til OL, og snart bremser jeg hårdt op, når der er noget spændende, der skal studeres nærmere. Jeg tror, Karl-Frederik får god motion. Når han er træt, øver vi os i at gå pænt. Jeg skal være i god form. På søndag skal jeg til en slags Lillebælt maraton. Jeg håber, jeg kommer i mål som en af de første.

Fredag den 5. juli 2013

Kl. 5.22 listede jeg om til Hanne og gav hende et fugtigt kys. Hun takkede pænt og gav mig lov til at sove lidt længere. Nå, men morgenen forløb som morgener plejer at gøre. Bedst som vi sad og hyggede os, kom

vægten frem. Det tog jeg nu meget pænt. Jeg vejer nu 14, 9 kg. Lidt har jeg da taget på. Jeg tror, det er muskler det meste. Jeg har overarme som en jord- og betonarbejder.

Vi gik en lang morgentur. En af Rolfs yndlingsture rundt i Hedensted. Vi gik ad Constantiavej til stien. Derefter ad stierne ved bækken til Dalbyvej. Jeg var selvfølgelig nede ved/i bækken for at få en tår vand. Sommeren kom lige, mens vi gik turen, så man kunne jo godt blive tørstig. Vi gik så til Bytorvet og ad Horsensvej hjem. Rolf plejede at bruge 2 timer på turen. Jeg klarede den på 1½ time. Men mine ben er jo også meget længere. Der var også tid til, at jeg kunne få studeret, det jeg skulle.

Da vi kom hjem, skinnede solen fra en næsten skyfri himmel. Så måtte vi i haven. Vi startede med gasbrænderen. Den skældte jeg ud. Så fandt vi et bed, hvor der skulle hakkes ukrudt. Jeg hjalp med at flytte en gren. Den løb jeg rundt med på græsplænen. Når man har arbejdet hårdt, kan man godt blive træt. Jeg gik derfor ind for at se, om døren ind til min dejlige kurv i soveværelset var åben. Jeg var heldig. Så gik jeg ind og tog mig en gevaldig morfar. Jeg sov så godt, at jeg slet ikke opdagede at Hanne kom hjem.

Sidst på eftermiddagen var jeg klar til nye strabadser. Så måtte vi til Skærven. Det var jo varmt, så vi havde koldt vand med til turen. Jeg fik ros. Jeg gik rigtig pænt.

Efter aftensmaden skulle jeg igen på trimmebordet. Der blev arbejdet ihærdigt med min pels. Jeg gjorde næsten ikke modstand. Det gik faktisk bedre, end det plejede. Da jeg nu var blevet fin, skulle jeg være fotomodel i haven. Der blev taget en stribe billeder af mig. Man kan godt undre sig over, hvordan det kunne lade sig gøre at få mig til at stå stille, mens der blev taget så mange billeder. Det var igen kvindeligt. Hanne stod inde i stuen og fløjtede med vinduet på klem. Jeg måtte derfor stå stille og lytte efter, hvad det var for en underlig lyd. Hvis I skal have fotograferet hund, så ring 75890548. Så kommer Hanne og fløjter.

Jeg var bare artig hele aftenen. Kan man ikke godt sige, at der var fremskridt over hele linjen i dag?

Lørdag den 6. juli 2013

Der er jo ingen grund til at ligge og sove en dejlig sommermorgen, når solen skinner fra en skyfri himmel fra morgenstunden. Jeg og Karl-Frederik var klar til morgenturen kl. 7. Vi gik først til Blæsbjerg helt til Løsningvej, som vi fulgte helt til Horsensvej. Derefter rundt om skolen til Ringgaden. Derfra til Horsensvej og hjem. Det var igen en ny rute. Den tog en time og et kvarter. Da vi kom hjem, var Hanne allerede stået op. Vi havde så lige en lille drøftelse af, om det er tilladt at springe op. Det kan altså være meget svært at lade være, når man er begejstret for gensynet.

Om formiddagen var jeg lidt i haven, men jeg syntes, det var for varmt. Jeg fandt derfor et skyggefuldt sted inde.

Eftermiddagsturen gik igen til Skærven. På grund af varmen tog vi vandflasken med. Når vi går tur på Skærven, går vi næsten hele tiden i skygge, så varmen var ikke så slem, men det var nu alligevel godt med vandet.

Da vi skulle have aftensmad gjorde Karl-Frederik sig umage. Han blandede en lille kartoffel og en teske leverpostej i maden. Så skulle alt jo være godt. Jeg gik hen og snusede til maden, og gik så igen. Jeg spiste slet ikke noget. Karl-Frederik blev vist bekymret for mit velbefindende. Senere spiste jeg dog noget af maden.

Det viste sig så, at jeg skulle til koncert. Visens skib lagde til i lystbådehavnet i Brejning, hvor de ville synge viser. Det skulle vi overvære. Og jeg skulle med. Det var min første koncert. Det var lidt overvældende. Der var mange mennesker. Og jeg var slet ikke den eneste hund. Jeg tror, jeg noget af tiden havde lidt svært ved at side stille. Især når jeg fik øje på en anden hund. På et tidspunkt tog Karl-Frederik mig med ud på en travetur. Da vi kom tilbage, fik jeg lov til at snakke med en labrador på 4 måneder. Vi var straks på talefod. Hvis de havde sluppet os løs, kunne vi have underholdt os selv i timevis.

Da vi kom hjem, spiste jeg resten af min aftensmad.

Søndag den 7. juli 2013

I dag fylder jeg 7 måneder. Jeg skal også på travetur ved Hindsgavl sammen med de andre wheatens. Jeg er spændt på, om der kommer nogen, jeg kender. Vi får se.

Morgenturen. Solen havde travlt og stod lidt højere på himlen, end den plejer, når vi går. Vi kortede derfor turen lidt af på grund af varmen. Vi startede med at gå ad Blæsbjergvej. Ved trappen gik vi ned til fiskesøen. Så kunne jeg lige soppe lidt og få en forfriskning. I den anden ende af fiskesøområdet er der også en trappe. Den tog vi. Ja vi tog ikke trappen, men vi gik op ad den. Derfra over marken til varmeværket. Så ad Løsningvej, Hedebogade, Nygade og Horsensvej hjem. Jeg tror, Karl-Frederik håbede på, at jeg ville blive nemmere at gå med på turen i eftermiddag. Jeg trak vist meget i snoren. Når vi går i solen, og jeg ser et sted med skygge, er jeg vist slem til at trække i snoren.

Lige inden vi skulle på udflugt skulle jeg gøres fin på trimmebordet. Det var en ret stor omgang, syntes jeg. Jeg er nok blevet lidt bedre på bordet, men der håbes vist fortsat på, at jeg bliver endnu bedre. Da jeg var blevet fin, var det tid at køre til Middelfart. Da vi steg ud af bilen, var det bare ulideligt varmt. Jeg måtte søge skygge under en bil. Der var ellers mange hunde at se på. Der var flere kendte ansigter. Min lille ven Seamus var der. Han var vokset siden sidst. Seamus' bror Felix var der også. Ham har jeg ikke mødt før. Ham skal vi besøge på efterårets travetur nord for Horsens Fjord. Rosie kender jeg jo også fra udstillingerne. Senere kom moster Stella. Maggi havde jeg hørt om. Hun skulle med en ny far hjem i dag. Hun så også noget spændt ud. Men sød. Hun havde taget sit sommertøj på. Vi var 8 hunde og 9 mennesker. Vi gik en lang tur rundt i skoven ved Hindsgavl. Godt der var skygge de fleste steder. Der var meget varmt. Jeg var også nede ved stranden og få kølet legemet. Ved stranden lå der køer og andre badenymfer. Jeg troede ikke det var almindeligt, at køer lå og soled sig ved stranden. Nymferne havde Karl-Frederik fortalt mig om, men køerne?

Vi fandt et skyggefuldt sted, hvor vi nød eftermiddagskaffen. Der skal en del tålmodighed til for at forholde sig i ro, mens kaffen drikkes, når man er omgivet af så mange hunde, man kunne snakke med.

Da vi kom hjem, var jeg træt. Meget træt.

Mandag den 8. juli 2013

I dag skulle jeg være alene hjemme. Det er snart længe siden, jeg har prøvet det. Jeg er nu så betroet et familiemedlem, at jeg kan få lov til at gå over en stor del af huset, når jeg er alene hjemme. I dag kunne jeg gå i soveværelset, køkkenet, gangen og gildestuen. Jeg lavede slet ikke ulykker.

Da Karl-Frederik kom hjem, gik vi en tur på Skærven. Det var dejligt at gå tur i skygge. Vi mødte en lille cavalier, der var ude at gå tur med sin mor. Hun var ved at komme i løbetid. Altså hunden. Moren syntes derfor ikke, vi skulle snakke så længe. Jeg håber, vi mødes om nogle dage.

Tirsdag den 9. juli 2013

Det er en af de dage, hvor jeg og Karl-Frederik arbejder hjemme. Det går stille og roligt. Eftermiddagsturen går til Skærven. Det er også varmt i dag, så vi går i skyggen. Vi havde vand med. Det kan godt være en festforestilling, når jeg skal drikke vandet. I starten går det meget godt. Jeg drikker til jeg ikke er mere tørstig. Så begynder jeg at lege med vandet. Når Karl-Frederik rejser sig med skålen springer jeg op ad ham. Nogle gange når jeg at springe op, inden Karl-Frederik får tømt skålen. Så bliver han våd.

Så var der aftensmaden. Jeg havde god appetit i dag. Der var blandet lidt pasta og en teske leverpostej i min mad. Det sagte godt.

Bagefter slap jeg ikke for en tur på trimmebordet. Jeg blev friseret over det hele. Da jeg var blevet fin, ville Karl-Frederik afprøve et lille kamera, der lige havde fået et nyt batteri. Jeg mente imidlertid, at jeg skulle tage kameraet og tage billeder af Karl-Frederik. Det endte med, at vi slet ikke fik taget nogen billeder.

Onsdag den 10. juli 2013

I dag var en alene hjemme dag. Jeg fik igen lov til at være i en stor del af huset. Heller ikke denne gang lavede jeg ulykker. Hanne og Karl-Frederik kom hjem næsten på samme tid. Det var overvældende at skulle modtage dem begge på en gang. Kort tid efter tog jeg og Karl-Frederik på Skærven. Også i dag mødte vi cavalieren, der er i løbetid. I dag duftede hun rigtig godt. Hun gik lige foran mig. Så er det vel forståeligt, at jeg trak kraftigt i snoren.

Aftenen forløb nogenlunde. Min lømmelalder stikker nu og da næsen frem. Jeg kan til tider være rastløs. Vil ud hele tiden eller drille i sofaen. Måske er det tanken om den dejlige cavalier. Jeg fik også lavet hul på mit sovedyr – Rystemus. Han har dog trods alt holdt i **flere** måneder. Vist for at få mig til at falde lidt til ro inden sengetid, gik vi en lille aftentur. Det er jo altid godt.

Torsdag den 11. juli 2013

Hanne havde fri i dag. Hun mente stort set, jeg havde været en artig lille hund.

Da vi havde spist aftensmad tog vi til Ikea i Århus. Jeg tog med. Det er altid godt med en køretur. Der lød ikke en eneste protest fra min side på den ret lange køretur. Det er vist ikke almindeligt, at hunde tager i Ikea. Jeg så i hvert fald ikke nogen. Så vidt jeg kan se, er de besøgende mest kvinder. Nogle har dog taget deres mand med. Mange af kvinderne ser ud til at være drægtige. Nå, men jeg var altså heller ikke med inde i butikken. Vi to hanner valgte at gå os en dejlig tur i omegnen. Det var vi begge meget godt tilfredse med.

Vi kom hjem hen på aftenen. Også i aften var der tegn på, at jeg er i lømmelalderen. Jeg havde svært ved at falde til ro. Jeg lå dog også nogen tid og gnavede på et tyggeben.

Da vil skulle i seng, havde Hanne flyttet min kurv i soveværelset. Den plejer at stå ved siden af Karl-Frederiks seng. Så kunne jeg kaste mig op i sengen til Karl-Frederik og drillende nape ham i armen. Jeg begyndte også selv at flytte rundt på kurven. Det endte med, at kurven blev flyttet tilbage til sin gamle plads.

Fredag den 12. juli 2013

Det er som sædvanlig hjemmearbejdsdag i dag. Det gik egentlig meget godt. I starten mente lømlen dog ikke det var rimeligt, at Karl-Frederik skulle sidde ved computeren. Han forskansede sig mellem to stole. Så kunne jeg jo lige så godt lægge mig til at sove. Da arbejdet var overstået, gik vi i haven. En stor gammel lærkehæk skulle beskæres. De afklippede grene skulle flyttes. Det ordnede jeg. Måske var det ikke det rigtige sted, jeg lagde dem. Man siger jo, at det er bedre at komme galt af sted, end slet ikke at komme af sted. Så er det vel også bedre at flytte grenene til et forkert sted end slet ikke at flytte dem. Da jeg ikke gad flytte flere grene, tog vi til Skærven. Vi mødte 3 hunde. Jeg er blevet god til at gå forbi dem uden at kaste mig imod dem. Når vi går tur, kan man faktisk ikke mærke, at jeg er i puberteten.

Lidt efter vi var kommet hjem, kom Hanne med Sophia. Hun skal være hos os til i morgen. Hun skal sove i sin kurv i soveværelset ved siden af min kurv. Det er altid spændende at få besøg af Sophia. Hende vil jeg gerne snakke med. Jeg skal passe på, at jeg ikke bliver for voldsom. Man kan ikke helt lege med hende på samme måde som med en hundehvalp. Det må jeg prøve at lære.

Det er godt at være i nærheden, når Sophia spiser. Det er ikke alt, der rammer munden. Noget falder på gulvet. Der kan også være meget godt at slikke af hendes små fingre. Hun kan godt sige Connor. Hun kan også godt skælde i mig ud, hvis jeg hopper op ad hende. Det var sjovt i aften. Når Sophia sad i sofaen forsøgte jeg ihærdigt at komme op til hende. Ofte måtte jeg opgive. Heldigvis varede det normalt ikke længe, inden Sophia var nede på gulvet igen. Så gik den vilde jagt igen. Snart var Sophia i sofaen igen. Sådan gik hele aftenen. Nu skulle man jo tro, at sådan en lille pige skulle tidlig i seng. Det skulle hun også, men det ville damen ikke. Når hun blev lagt i seng, sagde hun lyde højt og længe. Så måtte farmor hente hende igen. Jeg fik jo så heller ikke min skønhedssøvn. Til sidst kom hun dog i seng. Jeg tror ikke, jeg må skrive, hvor sent det blev. Men det endte altså med, at jeg kunne slappe lidt af på stuegulvet.

Lørdag den 13. juli 2013

Vi stod op kl. 7. Sophia havde sagt lyde flere gange i løbet af natten. Jeg lod som om, jeg ikke hørte det.

Vi tog en rask morgentur ad Horsensvej til Bytorvet og ad Ringgaden hjem. Vi mødte ikke en eneste hund, der var ude at gå morgentur. Måske er de taget på ferie.

Når Sophia sidder i sin høje stol, kalder hun mange gange: Hej Connor, hej Connor. Når jeg så kommer hen til hende og hopper op til hende, skælder hun ud. Jeg tror aldrig, jeg lærer at forstå kvinder. Sophia tog hjem sidst på formiddagen. Så var det hårdt tiltrængt med en lur.

Hanne og Karl-Frederik var til en fødselsdag midt på eftermiddagen. Da de kom hjem, havde de Marianne med. Hun fik den sædvanlige velkomst. Heftigt og længe. Hun kunne dog mærke, at mine tænder ikke længere var helt så spidse.

Det endte med, at vi alle tog på en lang rask travetur i Ølsted Skov. Vi mødte hunden Valdemar. Han var en basset. Han havde nogle underlige korte ben. Han var to år, og alligevel er mine ben meget længere. Måske er der noget galt med hans mad.

Da Marianne var kørt hjem, havde jeg svært ved at falde til ro. Jeg gik frem og tilbage. Ville ud mange gange. Drillede i sofaen. Det endte med, at Karl-Frederik måtte ud og gå en lang aftentur med mig inden sengetid. Det må vist være min teenagealder/lømmelalder, der er begyndt. Karl-Frederik har læst om det. Det er vist lige efter bogen. Måske bliver de bedre efter nogle måneder.

Søndag den 14. juli 2013

Vi sov lidt længe i dag. Efter morgenmaden blev det til en tur på Skærven. Dagen gik ellers stille og roligt. Jeg var vist ikke specielt uartig. Hen på eftermiddagen gik jeg og Karl-Frederik en lang tur i Sebberup Skov. Vi gik hele vejen gennem skoven, til Ny Sebberup, langs hovedvejen til vi igen kunne komme ind i skoven. Derefter tilbage til bilen. Det var en lang tur. Vi mødte en sød lille cavalier.

Før aftensmaden skulle jeg på trimmebordet. Jeg blev næsten finere end nødvendigt. Til tider skulle der mange kræfter til at holde mig.

Da Karl-Frederik gik i seng, gik jeg med. Jeg mente lige, jeg ville møblere lidt rundt. Jeg flyttede rundt på mine tæpper og på min kurv. Jeg satte også forbenene og snuden op til Karl-Frederik. Det blev vist lidt for meget for ham. Jeg kom ind i stuen igen og måtte blive der, til Hanne skulle i seng.

Mandag den 15. juli 2013

I dag er jeg alene hjemme. Karl-Frederik kommer først hjem. Efter en lille tur i haven tog vi på vor sædvanlige tur til Skærven. Der skete ikke noget usædvanligt.

Hjemme igen fik jeg min aftensmad. Jeg spiste det hele. Morgenmaden havde jeg ikke spist så meget af.

Vi havde fået en pakke. Det var en metalstang, der blev spændt fast på mit trimmebord. Jeg har set sådan en. Blandt andet da vi var på klippekursus. Jeg kan nu blive bundet til trimmebordet. Det er jeg ikke helt tryk ved. Da Karl-Frederik ordnede den, skyndte jeg mig at løbe ud i haven. Jeg slap heldigvis for at komme på bordet. Jeg fik en ny tyggestang, som jeg hyggede mig med en del af aftenen. Til tider stak min teenagealder dog også næsen frem. Der var perioder, hver det nok var lidt anstrengende at sidde i sofaen.

Tirsdag den 16. juli 2013

Det er egentlig mærkeligt, at jeg ikke er i lømmelalderen hele dagen. Når jeg vågner om morgenen, er jeg en stille sød hund. Jeg kan da godt finde på at gå hen og sige godmorgen til Hanne. Det er vist ikke så slemt. Det kan Karl-Frederik da også godt finde på. Nu i dag, hvor Karl-Frederik arbejdede hjemme, var jeg heller ikke uartig. Jeg gik på listepoter for ikke at forstyrre. Nogle gange var vi lige ude og lette ben i haven. Der var da også en skovdue, der fik sig en forskrækkelse. Da arbejdet ved computeren var overstået tog vi fat i haven. Karl-Frederik arbejdede med hakke og rive. Jeg nussede bar stille rundt. Jeg lavede slet ingen numre. Eftermiddagsturen gik også fint. Hundesnoren var faktisk glad det meste af tiden. Det kan da godt være, at jeg var lidt for ivrig, da jeg senere bød Hanne velkommen hjem. Men jeg gjorde det jo i en god mening.

Det er normalt først efter aftensmaden, og efter oprydningen, at lømmelalderen viser sig. Vi må håbe, den ikke breder sig til resten af dagen.

Efter aftensmaden skal jeg da ellers lige love for, at jeg kom på trimmebordet. Jeg blev spændt fast i galgen. Det måtte jo ske. Der blev friseret og friseret alle mulige steder. Nu er der vist ingen steder, hvor pelsen filtrer. Så er jeg da i det mindste fin, når jeg begynder på mine lømmelnumre.

Fik jeg fortalt, at jeg blev vejet i dag. Jeg vejer nu præcis 15 kilo.

Onsdag den 17. juli 2013

Igen en alene hjemmedag. Da Karl-Frederik kommer hjem, skynder vi os i haven. Men jeg skal ikke have tisset noget. Jeg vil gemme det, jeg har i tanken. Måske får jeg brug for det. Vi skynder os da også til Skærven. Bedst som jeg går i mine egne tanker og letter skiftevis det venstre og det højre ben, dukker der en lille dreng op inde fra skovbunden nogle meter foran os. Da han får øje på mig taber han både næse og mund. Han smider, hvad han har i hænderne og falder så lang han er på stien. Eller lang, når han ligger ned, er han vist ikke længere end mig. Han bliver så forskrækket over at se så stor en hund som mig, at han udstøder en højt og langt skrig. Hans mor kommer ilende til. Jeg tror, han kan skribe højere end Sophia. Der var faktisk kun et skrig. Fra han så mig og så ti minutter frem. Behøver jeg at sige, at jeg bare lod som ingenting og fortsatte mit forehavende. Senere på turen mødte vi dem igen. Vi gik så langt ind til siden, så den lille dreng ikke skulle blive ked af det. Da de gik forbi, sagde moren, at det er en sød hund. Det lød fuldstændig som når vi går forbi en mis. Så får jeg også at vide, at det er en sød mis. Drengen så også noget tvivlende ud.

Lømmelalderen? Ja, jeg var nok også noget besværlig i aften.

Inden sengetid gik vi en aftentur.

Torsdag den 18. juli 2013

I dag var jeg alene hjemme. Hanne kom først hjem, som hun plejer om torsdagen. Vi gik så en tur til fiskesøen, hvor jeg var ude at bade. Derefter gik vi rundt i villakvarteret. Jeg fik ros for at have været en sød hund. Da vi kom til indkørslen, blev jeg sluppet løs. Jeg løb alt hvad jeg kunne op til trappen. Jeg var sikker på, Karl-Frederik var kommet hjem. Det var han også. Ham hilste jeg grundigt på. Han sad og læste i en bog om hunde. Han læste kapitlet om teenagehunde. Han sagde, at man skulle tro, Irene Jarnved havde kendt mig, da hun skrev bogen. Min opførsel passer vist perfekt til beskrivelsen i bogen.

Jeg gik og var en sød hund, mens aftensmaden blev tilberedt. Jeg fik en stor portion aftensmad. Jeg havde ikke spist hele min morgenmad, men jeg spiste det meste af min aftensmad. Det sidste spiste jeg, inden vi skulle i seng.

Det var ikke så lang tid, Karl-Frederik var i sofaen. Den tid han var der, har næppe været nogen fornøjelse. Jeg kastede mig over ham igen og igen. Han råbte meget højt for at få mig til at holde op. Når han er vred, holder han mit hoved ned til gulvet og spørger, om jeg vil være en sød hund. Det gjorde han også i aften. Det endte da også med, at jeg i korte perioder lagde mig på gulvet.

Inden sengetid gik vi en aftenur. Da var jeg igen en sød hund. Da vi kom hjem, var vi lige en tur i haven. Da måtte jeg igen overfalde Karl-Frederik. Jeg kastede mig over ham. Han blev vist igen vred. Selv da han sad ved computeren og ville hjælpe mig med dagbogen, kunne jeg ikke lade ham være i fred. Det er ikke nemt at være teenager eller at bo sammen med en. Da vi skulle i seng, trak jeg rundt med min kurv. Mine tæpper fik også en grundig omgang. Jeg er også rastløs, når jeg skal sove.

Fredag den 19. juli 2013

Jeg og Karl-Frederik arbejdede hjemme. Jeg startede arbejdsdagen med at være uartig. Jeg hoppede op ad Karl-Frederik, mens han arbejdede. Jeg fik skæld ud og blev skubbet væk utallige gange. Til sidst faldt jeg dog til ro. Efter nogle timer skulle Karl-Frederik en lille tur til Århus. Da han kom hjem, havde jeg tisset op ad min kravlegård, der nu står i gildestuen. Jeg bruger den ikke mere, men jeg syntes lige, at jeg ville markere, at det altså er min. Jeg var vist ene om at mene, at tisseriet skal foregå i gildestuen. Jeg er bange for, at døren til gildestuen nu bliver lukket, når jeg er alene hjemme.

Jeg var dog ikke blevet mere upopulær, end at det også i dag kunne blive til en tur til Skærven. Det gik fint. Jeg snakkede med en sød labrador. Vi havde vandflasken med. Jeg drak uden det store vandplaskeri.

Aftensmaden var god. Jeg fik en kogt nyopgravet kartoffel blandet i min mad sammen med en teske leverpostej. Det fik jeg hurtigt spist. Bagefter endte det så med, at jeg kom i galgen. Jeg er jo nødt til at finde mig i det, men det er altså ikke specielt sjovt. Det påstås, at jeg bliver fin. Da det var klaret, skulle græsplænen slås. Det hjalp jeg med. Jeg løb foran plæneklipperen og gøede af fuld hals.

Så var tiden kommet til lidt afslapning i stuen. Jeg fik en stang at tygge på. Den fik jeg hurtigt fortæret. Så mente jeg, der skulle leges. Jeg synes ikke, det er godt for en ældre mand at sidde stille i sofaen. Det kan være farligt. Jeg må se at holde ham i gang. Inden sengetid fik jeg ham da også lokket med ud på en aftenur. Vi fik hilst på Oskar. Han er en sort labrador. Han bor lidt længere henne ad vejen. Han og Rolf var ikke så gode venner. Oskar brummede da også med en meget dyb stemme, da jeg kom ind i hans have. Det lod jeg mig nu ikke påvirke af. Jeg kæmpede for at komme hen til ham. Vi kom dog ikke rigtigt på talefod. Det var ikke min skyld. Jeg sagde ikke noget. Turen gik fint. Jeg lavede ingen numre. Hjemme igen var jeg stadig urolig. Karl-Frederik havde læst, at man skal lade som ingenting, hvis teenagehunden vil ud og ind 16 gange i timen. Så det hjalp ikke, at jeg stod ved døren og sagde lyde. Jeg havde dog også lige været i haven.

Det endte med, at jeg lagde mig ind i min kurv og sov.

Lørdag den 20. juli 2013

Det er lørdag i dag. Alligevel har vi en plan om at stå tidligt op. Altså mig og Karl-Frederik. Vi havde planlagt, at vi ville gå den tur, Rolf kaldte den store skovtur. Vi vågnede tidligt og lå og ventede til klokken var så mange, at det var passende at stå op. Klokken 7 havde jeg fået lidt morgenmad. Der var fyldt vand i vandflasken og godbidder i lommen. Vi startede med at gå et kvarter ud ad vores vej. Så kommer man til Sebberup Skov. På vejen var der nogen, der havde tabt to bagagestroppe. Jeg så straks, at dem kunne vi bruge til bagagen på hundeudstillingerne. Så dem snuppede vi. Vi plejer at køre til parkeringspladsen ved skoven.

Der var det mest fantastiske vejr. Der var ikke en vind, der rørte sig. Normalt er der altid støj, hvor vi bor. Men så tidligt om morgenen er der stille. Når der kommer en bil, kan man næsten høre den flere kilometer væk. På de åbne arealer inde i skoven var der en bondemand, der havde slået hø. Jeg elsker duften. På den første halvdel af turen gennem skoven var hundesnoren ikke helt tilfreds. Den så noget stram ud. Senere blev den glad igen. Vi gik hele vejen gennem skoven til Ny Sebberup. Det var en pragtfuld tur. Vi mødte også en labrador, der var på sin morgentur. Den var ved at lære at sidde pænt, når der går en anden hund forbi. Det var jeg egentlig også. Og så kunne vi jo ikke komme videre. Vi kunne jo ikke sidde der hele dagen, så jeg rejste mig og gik videre.

Da vi var kommet til Ny Sebberup, gik vi til hovedvejen. Derefter ad hovedvejen hjem. Pludselig opdagede jeg, at vi havde fået følgeskab af en ung letpåkædet dame med ildrødt hår. Godt nok løb/gik hun ved den anden side af vejen. Hende gloede jeg uhæmmet på. Karl-Frederik var mere diskret. Han bemærkede dog hendes mange og store tatoveringer. Der var mange. Og der var sikker også nogle, vi ikke kunne se. Karl-Frederik er lidt gammeldags. Han synes, det er synd, at en kvindekrop skal dækkes af tatoveringer. Det tager jeg nu helt afslappet. Jeg regner da med, at han snart kommer med en tatovering på overarmen, hvor mit navn står skrevet med store bogstaver. Hvis der da ellers er plads. Kontorfolks overarme er jo ikke så omfangsrige.

Vi var hjemme igen kl. 8.30. Så var jeg også en smule træt. Jeg havde gemt noget af min morgenmad. Den fik jeg frisket op med en halv kartoffel og et stykke broccoli. Så forsvandt resterne hurtigt.

Det var meget varmt i dag. Jeg lå derfor inde det meste af dagen og slappede af. På grund af varmen blev eftermiddagsturen udsat til efter aftensmaden. Jeg var igen heldig at få en ny kartoffel most i min mad. Efter aftensmaden gik jeg og Karl-Frederik en tur i Ølsted Skov. Selv om klokken viste 19 var det stadig varmt i skoven. Jeg løb derfor ikke så hurtigt. Der var slet ikke andre end os i skoven. Der plejer ellers at være mange.

Karl-Frederik havde i dag købt en ny pose tyggestænger. Jeg fik en i aften. Den kastede jeg mig over. Bagefter faldt jeg i søvn på stuegulvet. Jeg var faktisk rimelig sød. Dog ikke hele tiden. Da Karl-Frederik var ved at drikke af kaffen, kastede jeg mig op og ville vaske hans øre. Det var ikke populært. Da han ville hjælpe mig med at skrive dagbog, kunne jeg heller ikke lade ham være i fred. Men bortset fra det....

Søndag den 21. juli 2013

Også i dag startede vi med den store skovtur. Igen i dag fandt vi to bagagestroppe. Nu har vi vist ikke brug for flere. Vejret var igen godt. Der var lidt mere vind end i går, men det var kun dejligt. Nu havde jeg jo prøvet turen før, så jeg valgte at spare på kræfterne i starten. Jeg lod derfor værre med at trække i snoren gennem skoven. I stedet koncentrerede jeg mig om de mange dejlige dufte. Nogle steder var det så spændende, at jeg måtte grave lidt i jorden med poterne. Måske boede der en lille mus. Det er sikkert en skovmus.

Jeg fik lige hilst på en lille gravhund, der var ude at gå tur med sin far og mor. Den kiggede undrende på mig, som om den aldrig havde set en wheaten før. Vi mødte også to løbere. De havde vist ingen tatoveringer.

Når vi er nået gennem skoven, har vi vort lille ritual. Jeg skal have en godbid, og jeg skal have slukket tørsten. Jeg kan godt blive lidt kåd, når jeg har drukket vand. Når jeg ikke kan drikke det hele, er det sjovt at forsøge, om jeg kan bruge det sidste til at gøre Karl-Frederik lidt våd. Det lykkedes næsten. Jeg fik også et par gange lyst til at springe op ad ham.

Det var ellers godt, at jeg havde sparet på kræfterne. Jeg blev faktisk lidt træt til sidst. Nogle gange måtte vi lige holde et lille hvil et skyggefuldt sted. Blandet et sted, hvor der går to kvier. Dem satte jeg mig og så på. Der måtte trækkes noget i den anden ende af hundesnoren, for at få mig væk derfra.

Da vi kom hjem, havde vi gået omkring 6 km. Vi brugte 5 minutter mere end i går. Jeg lagde mig i haven, da vi kom hjem.

På grund af varmen hvilede jeg mig inde det meste af dagen. Jeg gik også først eftermiddagsturen efter, vi havde spist aftensmad. Vi gik væres sædvanlige tur på Skærven. Den eneste vi mødte, var en ung pige, der var ude at køre på sin BMX-cykel. Hun kørte samme runde, som vi gik, bare hurtigere. Hun overhalede os 5 gange.

Da vi var hjemme igen, skulle vi prøve at stille vores ny erhvervede udstillingstelt op i haven. Vi ville øve os, så vi kunne fremtræde professionelt. Jeg ydede mit bidrag ved at sidde på nakken af Karl-Frederik, når han slog pløkker i.

Da jeg skulle i seng, var jeg også rastløs. Jeg slæbte rundt med min kurv. Mit nyvaskede tæppe bed jeg i. Det blev så lagt til side. Til sidst faldt jeg dog til ro.

Mandag den 22. juli 2013

Jeg var alene hjemme i dag. Hanne kom først hjem. Så kom vi lige i haven. Puh hvor var det varmt i dag. Da Karl-Frederik kort tid efter kom hjem, fyldte vi vandflasken og lommerne og tog til Skærven. Jeg bliver mere og mere begejstret for at gå tur. Jeg kan næsten ikke vente.

Vi oplevede ikke så meget på Skærven. Det mest mærkelige var, at nogen havde smidt en bunke fisk i kanten af stien. Der var nok ca. 25 fisk. De var ikke så store. Nok 10 til 15 cm lange. Jeg syntes, det var underligt, at de skulle ligge der. Fluerne var dog glade for dem. Det må også være rart for fluerne med lidt kostforandring i sådan en hundelufterskov.

Efter aftensmaden skulle jeg på trimmebordet. Der var nogle filtre under maven og i lysken. De skulle ordnes. Det var ikke rart. Jeg tror dog, vi nogenlunde fik det ordnet. Jeg blev rigtig fin. Nogle gange var jeg dygtig. **Faktisk så dygtig, at Karl-Frederik, mente jeg havde fortjent en aftentur, inden vi skulle i seng.**

Tirsdag den 23. juli 2013

I dag skulle jeg igen være alene hjemme. Da Karl-Frederik kom hjem, tog vi en tur på Skærven. Det var også meget varmt i dag. Fiskene, jeg fandt i går lå der stadig. De kommer til at lugte bedre og bedre. Det synes fluerne også.

Inden sengetid gik jeg og Karl-Frederik en aftentur. Den blev noget længere, end vi havde planlagt. Vi gik ad Askansvej over til DLG. Derfra ad Blæsbjergvej til Hovedvejen og derfra hjem. Det er dejligt at gå om aftenen, hvor det ikke er så varmt. Ved hovedvejen fandt jeg en cykelslange. Hvis der var liv i den, da jeg fandt den, så var den stendød, da jeg efterlod den igen. Da vi kom hjem, var det tid at komme i seng.

Onsdag den 24. juli 2013

I dag arbejder Karl-Frederik hjemme. Så plejer vi at sove lidt længere. Det gjorde vi ikke. I stedet stod jeg og Karl-Frederik tidligt op. Vi gik så en tur på næsten en time. Vi gik ad Ringgaden til skolen. Derfra ad Horsensvej hjem. Det var en dejlig tur i den friske morgenluft. Jeg håber, det er planen, vi fremover skal gå morgentur, når Karl-Frederik arbejder hjemme.

Da vi havde fået Hanne sendt på arbejde, skulle jeg lige drille Karl-Frederik lidt. Jeg sprang op ad ham, mens han sad ved computeren. Han skældte ud og skubbede mig væk. Sådan blev vi ved i 5 minutter. Derefter var jeg sød.

Eftermiddagsturen gik som sædvanligt til Skærven. Fiskene lugter nu rigtig godt. Jeg håber, jeg en af de nærmeste dage kan få lejlighed til i et ubevogtet øjeblik kan få lejlighed til at rulle mig i fiskene. Jeg tror, det vil gøre lykke hos damerne. Altså dem på fire ben.

Vi mødte en far med hans to små drenge. De var meget interesseret i mig. Deres far kunne godt se, at jeg var en lidt ivrig hvalp. Han mente, drengene skulle vente et par måneder med at hilse nærmere på mig.

På trods af varmen, kan jeg godt løbe hurtigt genne skoven. Det er sjovt, når jeg i farten for sent opdager, at jeg er smuttet forbi noget spændende. Så må jeg jo lynhurtigt lave en u-vending. I skulle se, hvordan Karl-Frederik så roterer rundt.

Jeg slap heller ikke i dag for at komme på trimmebordet. Jeg må indrømme, at jeg blev fin, men det er ikke rart at få redt filtre ud. Så kan jeg altså godt komme til at gøre lidt modstand.

Vi pillede udstillingsteltet ned igen i dag. Jeg var meget ivrig efter at hjælpe til. Jeg var faktisk så ivrig, at jeg blev lukket ind. Det så nu også ud til, at de fint kunne klare det selv.

Inden sengetid gik vi endnu en gang en aftentur.

Torsdag den 25. juli 2013

Jeg var alene hjemme i dag. Da Hanne kom hjem, gik vi en tur til fiskesøen. Efter aftensmaden tog Karl-Frederik mig op på trimmebordet. Han ville prøve, om han kunne børste mig alene. I starten protesterede jeg noget. Så kom jeg i galgen. Til sidst gik det helt godt. Vi lavede en aftale om, at han måtte ordne mine poter, hvis jeg samtidig måtte vaske hans ører. Vi blev faktisk fine begge to.

Det blev også lige til en aftentur, inden vi skulle i seng. Jeg kæmpede igen med cykelslangen. Den har jeg megen fornøjelse af. Min lømmelalder viste sig i form af at jeg sprang op eller bed i snoren.

Fredag den 26. juli 2013

Jeg og Karl-Frederik arbejder hjemme i dag. Vi startede dagen med samme travetur som i onsdags. Eller næsten den samme. Jeg mistænker Karl-Frederik for bevidst at lægge turen uden om cykelslangen for at undgå kampen med den.

Angående kamp. Som sædvanlig tog jeg lige en lille kamp med Karl-Frederik, efter Hanne var taget på arbejde. Jeg kaster mig op ad ham, mens han sidder og arbejder ved computeren. Karl-Frederik råber så højt han kan og skubber mig væk. Jeg er oppe igen lige så hurtigt som hans højre hånd er tilbage ved tasterne. Sådan bliver vi ved i nogle minutter, mere og mere intens. Til sidst lægger jeg mig. Jeg lader ham så være i fred resten af arbejdsdagen.

Efter lidt havearbejde gik vores eftermiddagstur til Skærven. Vi gik en lidt anden rute end vi plejer. Vi startede med at gå forbi børnehaven. Den havde vist ferielukket. Det plejer ellers at være så hyggeligt med alle børnene. Vi gik op ad en stejl skrænt til en sti. Jeg tror alle de andre hunde er på ferie. Vi så i hvert fald ingen.

Også i dag fik jeg en tur på trimmebordet efter aftensmaden. Det er næsten ved at blive for meget. Aftensmaden. Den var god i dag. Jeg fik en ny kartoffel og fire bønner most i min mad sammen med en teske leverpostej. Behøver jeg sige, at jeg spiste det hele.

Under aftenhyggen fik jeg ikke drillen så meget. Inden sengetid fik vi lige mellem bygerne gået vores sædvanlige aftentur. Jeg bar cykelslangen næsten med hjem. Det var et sandt triumftog at gå med den i munden gennem byen. Karl-Frederik bar den det sidste stykke.

Lørdag den 27. juli 2013

Jeg vågnede midt om natten. Regnen piskede ned. Der kom nogle kraftige lysglimt, der lyste soveværelset helt op. Næsten samtidig lød der et gevaldigt brag. Sådan var det adskillige gange. Det kaldes tordenvejr. Jeg tror, der findes hunde, der bliver bange. Det gjorde jeg ikke. Jeg lå jo godt beskyttet ved siden af Karl-Frederik. Jeg fandt ikke anledning til at sige nogen lyd. Synes I ikke, at der efterhånden tegner sig et billede af en ret modig hund? Glemte er den lille hund, der for få måneder siden rystede af skræk, hvis den bare nærmede sig vejen.

Da vi var klar til at gå vores morgentur, begyndte det at regne. Så måtte den udsættes. Jeg kunne jo så gå om til Hannes side, for at se, om hun var vågen. Det blev hun i hvert fald. Heldigvis var det tørvejr en halv time senere. Jeg spiser ikke morgenmad inden traveturen. Jeg er mere interesseret i turen end i maden. Den mad jeg fik senere, var dog også god. Den mindede om aftensmaden fra i går.

Turen var god. Der var en del vandpytter. Dem har vi ikke set længe, så mine tæer trængte til at blive skyllet. Det blev de så også meget grundigt. Vi gik til Bytorvet. Vi tilrettelagde turen efter, at vi ikke skulle så i vådt græs eller mudder. Der var mange hunde, der var ude på morgentur. Vi myldrede frem efter regnen, næsten som dræbersneglene. Da vi på hjemvejen kom forbi jagtforretningen, kom Puk ud og hilste på os. Desværre gik vi på hver sin side af et hegn. Puk er sød. Karl-Frederik måtte næsten slæbe mig videre. Puk arbejder i sin fars butik. Puk's far ejer butikken, så de arbejder sikkert mere end 37 timer om ugen. Jeg er også bange for, at Puk har et fritidsjob som jagthund. Bare ikke hun brænder sit lys i begge ender.

Efter morgenmaden skulle Karl-Frederik til Hedensted. Da han kom hjem, kunne jeg se, at han havde været på trimmebordet. Gad vide om der også er nogen, der holder ham i skægget, når han skal have ordnet pandehåret?

Da vi havde spist morgenmad viste det sig, at vi skulle op til Jesper i Hobro. Og jeg skulle med. Nu har jeg altså været i Hobro. Vi skulle køre længe. Det er helt ok. Jeg har ikke noget imod at køre bil. Vi holdt et lille hvil på en rasteplass nær Randers. Der var derfra en sti, der førte til Vorup Enge. Jeg stak lige hovedet der ud. Der kunne man godt gå nogle timer. Det vrimlede med hunde. De skulle alle tisse og have noget at drikke. De var nok også på tur. Der var rigtig mange dufte.

Snart derefter var vi i Hobro. Eller det vil sige vi var i Sønder Onsild, 7 km uden for Hobro. Der bor Jesper. Man kan godt blive lidt rundt på gulvet, når man lige skal have undersøgt et helt rækkehus, hvor man ikke har været før. Det varede et stykke tid, inden jeg faldt til ro.

Efter frokosten kørte vi en tur. Vi kørte til det gymnasium i Hobro, hvor Jesper underviser. Der parkerede vi. Der var en sti gennem en skov. Den fulgte vi. Trods nattens regn var det alligevel blevet temmelig varmt i dag. Jeg trak voldsomt i snoren. Snart gispede jeg højlydt. Hver gang vi fandt et skyggefult sted, lagde jeg mig. Det var planen, at vi ville gå til havnen. Af hensyn til den gispende hund besluttede vi at skyde genvej til bilen. Jeg skulle jo nødtigt få hedeslag. Da vi var tilbage ved bilen, drak jeg en masse vand. Det var rart at komme hjem til Jesper igen og slappe af. Sidst på eftermiddagen begav vi os hjemad igen. Da vi var halvvejs begyndte al den vand, jeg havde drukket i skoven at presse på. Jeg fik fortalt, at jeg altså skulle tisse. Vi kørte ind til en rasteplads ved Illerup Ådal. Straks jeg var ude af bilen, åbnede jeg for "hanen". Jeg tissede og tissede. Jeg kunne bare blive ved. Det var faktisk en skam, at det skulle gå til spilde. Der havde været nok til en hel lang skovtur. Det orkede jeg bare ikke. Vi fandt ellers en spændende sti. Den gik rundt i Illerup Ådal. Jeg har hørt om stedet. Man fandt for mange år siden et stort offerfund. Fundene ligger nu på Moesgård Museum. Der har jeg endnu ikke været.

Da vi kort efter var hjemme, var jeg træt. Meget træt. Måske er det i aften, jeg skal være en sød hund. Heldigvis slap jeg i dag for at komme på trimmebordet.

Jeg lå faktisk og sov det meste af aftenen i soveværelset. Det blev kun til ganske kortvarige drillerier. Vores sædvanlige aftentur kunne jeg dog godt overkomme.

Inden vi skulle sove, flyttede jeg min kurv væk fra Karl-Frederiks seng. Jeg ville gerne sove der, men det var for varmt at sove i kurven. Jeg ville sove direkte på det lidt kølige gulv.

Søndag den 28. juli 2013

Da min kurv ikke stod ved siden af Karl-Frederiks seng, kunne jeg bedre komme til at give ham et morgenkys. Det skulle Hanne heller ikke savne, så klokken 7 fik hun lige en morgenvækning.

Det så lidt ud til regn, så vi begav os ikke ud på en lang vandring til skoven. Vi kørte i stedet til Skærven. Der kan vi ret hurtigt komme tilbage til bilen, hvis der skulle komme regn. Det kom der heldigvis ikke. Det er nu dejligt at være i den skov, jeg kender som min....Ja, jeg var lige ved at sige bukselomme, men der er jo ingen lommer i min pels. Men jeg kender altså skoven rigtig godt. Jeg ved præcis, hvor de gode steder er.

Så gik den ikke længere. Jeg måtte på trimmebordet. Og hvilken omgang jeg fik. Ikke nok med, at jeg fik tur med kam og strigle. Saksen blev også taget frem. Jeg fik poterne ordnet. Ører, kinder, hals og hale blev klippet lidt. Jeg kæmpede bravt imod klipningen. Især kinderne. Jeg var vist også lige ved at komme til at bide lidt hårdere, end jeg plejer at gøre. Jeg var ret desperat. Jeg tror også, Hanne blev ret vred. Hun ville ønske, hun havde en labrador. Så skulle hun bare feje hårene op fra gulvet. Det endte dog vist med, at jeg blev ret fin. Men jeg var blevet træt.

Vi tog igen en eftermiddagstur til Skærven. Der mødte vi en sød mops. Hun hed Johanne. Hun var med sin mor og morens barnebarn Valdemar. Valdemar fik lov at klappe mig, mens Karl-Frederik holdt mig.

Jeg fik igen dejlig aftensmad med en ny kartoffel most i maden. Jeg spiste det hele uden pauser. Efter maden var jeg altså fortsat træt.

Mandag den 29. juli 2013

Så er der arbejdsdag igen. Og jeg må være alene hjemme. Hanne og Karl-Frederik kommer næsten hjem på samme tid. Jeg giver dem en storende velkomst. Vi gå lidt ud i haven, men det er næsten for varmt. Jeg skynder mig hen i skyggen. Kort tid efter tager jeg og Karl-Frederik til Skærven. Godt vi på disse varme dage har Skærven, hvor vi næsten kan gå hele turen i skygge. Højdepunktet var da to piger cyklede forbi os. De råbte til Karl-Frederik, at det var en sød hund, han gik med. Hvordan kunne de vide det? De kender mig jo ikke.

Hanne og Karl-Frederik skulle efter aftensmaden en tur hjem til Hannes mor. Jeg fik ikke lov at komme med. Nu havde jeg ellers lige hørt, at jeg er en sød hund. Da de kom hjem, var der lige tid til vor sædvanlige aftentur. Vi slappede også lidt af i stuen. Jeg var faktisk en sød hund. Inden vi skulle sove, flyttede jeg lidt rundt på min kurv. Det er for varmt at sove i kurven. Så må jeg jo flytte den, så der er plads til at sove på gulvet ved siden af Karl-Frederik, hvor min kurv plejer at stå.

Tirsdag den 30. juli 2013

I dag er det hjemmearbejdsdag. Igen i dag gik vi en morgentur rundt i Hedensted. Nu tror jeg godt, man kan sige, det er blevet en tradition, at vi skal gå en morgentur de dage, vi arbejder hjemme. Vi går normalt næsten en time. Så kan jeg jo få læst morgenaviserne.

Jeg fik næsten ikke drillet Karl-Frederik, mens han arbejdede. Jeg lå og slappede af det meste af tiden.

Efter lidt havearbejde tog vi til Skærven. Inden vi tog af sted skulle jeg lige på vægten. Jeg vejer nu 15, 2 kg.

Der skete ellers ikke noget usædvanligt på Skærven. Da vi kom hjem igen ville vi overraske Hanne med at gøre mig fin på trimmebordet, inden hun kom hjem. Det gik stille og roligt. Jeg var ikke i galgen. Desværre var jeg ikke helt færdig, da hun kom hjem. Jeg er det jo ikke praktisk, at stå oppe på et trimmebord, når jeg skal give Hanne en god velkomst. Jeg snurrede lidt rundt om mig selv. Heldigvis blev jeg løftet ned. Da velkomsten var overstået, måtte jeg så op igen.

Onsdag den 31. juli 2013

Jeg er alene hjemme til Karl-Frederik kommer hjem. Vi tager så til Skærven. Jeg øver mig i, at man ikke behøver at hilse på alle, man kommer forbi. Da der gik en pige med en hund bag mig, og de så mødte en far og mor med deres lille pige, der fik lov at snakke med hunden, var det altså meget svært at lade som ingenting. Det gjorde jeg da heller ikke helt.

Efter spisetid skulle jeg have den daglige trimmetur på bordet. Jeg blev fin. Noget af tiden øver Karl-Frederik sig i at frisere mig uden hjælp fra Hanne. Det er ikke så nemt med forbenene. Efter nogen tid går det dog. Især hvis jeg må stå med forbenene oppe på Karl-Frederiks skuldre og vaske hans ører. Hvis I synes, de ser meget hvide ud, er det altså mig, der har slikket farven af dem.

Igen i aften gik vi en aftentur. Om jeg var en sød hund? Der har da nok været nogle udfordringer med drillerier. Jeg er jo i lømmelalderen.

Torsdag den 1. august 2013

Jeg var alene hjemme. Hanne kom i dag først hjem. Så gik vi en tur. Vi øvede os i at sidde pænt, inden vi gik over en vej. Efter aftensmaden var jeg igen på trimmebordet. Jeg kom frivilligt. Jeg hjalp også selv lidt til med at blive løftet op. Måske kan vi øve os så meget, at vi får det lært. Jeg synes da, det ender med, at jeg bliver fin hver gang.

Aftenhyggen var det vist så som så med. Jeg tror, jeg var ret anstrengende. Karl-Frederik skulle ikke sidde ret længe i sofaen, før jeg var over ham. Jeg elsker at sætte forbenene op i sofaen og nape ham i armen. Jeg kan også godt lidt at bide i hans ur.

Jeg havde dog ikke gjort mig mere upopulær, end at der også kunne blive til en aftentur, inden vi skulle i seng. Jeg trak nok lidt i snoren, men ellers var jeg vist sød på turen. Da vi skulle sove, kom mit skindtæppe frem. Det havde ellers været gemt væk i en periode, fordi jeg arbejdede på at få det i stykker. Det havde jeg ikke glemt. Da jeg havde ligget og gnavet i skindet et stykke tid, forsvandt skindet igen.

Fredag den 2. august 2013

Det er hjemmearbejdsdag i dag. Det betyder, at vi starter dagen med en travetur. Det blev den sædvanlige til skolen ad Ringgaden og via Horsensvej hjem. På Horsensvej kom der en lille tæppetisser løbende og gøende ud til os. Dens mor skældte ud, så den måtte ind igen. Jeg lod mig ikke påvirke af det.

Så var der jo en arbejdsdag, hvor min opgave består i at forstyrre så lidt som muligt. Det gjorde jeg vist godt i dag. Altså jeg var god til ikke at forstyrre.

Det blev meget varmt. Over 30 grader. Det er meget for en lille hund med en stor pels. Vi fik dog slået græsplænen. Eftermiddagsgåturen måtte vi dog udsætte. Det var simpelthen for varmt. Efter aftensmaden tog vi trimmebordet med ud i haven. Efter nogen tid lod jeg mig indfange. Så hyggede jeg og Karl-Frederik os en rum tid. Da klokke var omkring 20 begav vi os ud på en travetur. Det var fortsat varmt, så vi lagde vejen forbi fiskesøen. Jeg var vild efter at komme i vandet. Jeg fik da også lov. Så var det godt nok ikke længere så nemt at se, at jeg havde stået så længe på trimmebordet. Pyt, jeg skal jo sikkert også der op i morgen.

Da vi kom hjem, var det aftenhyggetid. Jeg fik en ny tyggestang. Så var der fred en stangs tid. Det vil sige noget af tiden skulle Karl-Frederik selvfølgelig holde i den ene ende af stangen. Der blev også tid til at drille. Både i sofaen, og senere da Karl-Frederik sad ved computeren og hjalp mig med at skrive dagbog. Så har jeg altså svært ved at holde forbenene på gulvet. Jeg får så skæld ud, men det er vist ikke så slemt ment.

Lørdag den 3. august 2013

I dag er det Hannes fødselsdag. Jeg listede mig derfor tidligt hen til Hannes seng for at give hende en fugtig lykønskning lige midt på munden. Det håber jeg da, hun blev glad for. Jeg mente ikke, hun skulle ligge og sove på sin fødselsdag. Man må da få noget ud af dagen. Jeg og Karl-Frederik havde i hvert fald planer. Vi tog til Skærven. Kan I forestille jer, hvordan det er en sommermorgen kl. 7 på Skærven. Det var en sand fornøjelse at gå og læse og sætte visitkort. Visitkort er en god opfindelse.

Jeg har de sidste par dage været så heldig at få Zoolac. Det smager godt. Jeg fik det vist fordi, mine pølser var lidt bløde for at sige det mildt. Her til morgen tror jeg de stort set var tilfredsstillende.

Formiddagen skulle jeg tilbringe alene. Hanne og Karl-Frederik skulle til Middelfart for at høre jazz.

Jeg fortsatte med at slappe af, da de kom hjem. Jeg lå en stor del af eftermiddagen i soveværelset i min kurv. Det var varmt, så det opfordrede ikke til de store udendørs aktiviteter. Jeg hvilede mig stort set til vi skulle på Skærven. Turen der gik stille og rolig. I det hele taget var jeg det meste af dagen en stille og fredelig hund. Det meste af dagen. Som sædvanligt blev jeg ganske ustyrlig, da der skulle hygges i stuen. Hvis Karl-Frederik sætter sig i sofaen, kaster jeg mig over ham. Forsøger at gnave i hans arme og ur. Jeg får skæld ud og bliver skubbet væk igen og igen. Det hjælper lidt, hvis Karl-Frederik står op og ser fjernsyn. Der kan også være fredelige perioder, hvor Karl-Frederik kan holde i den ene ende af en tyggestang, mens jeg gnaver i den anden. Jeg kan også gå hvileløs omkring. Vi må håbe, den lømmelalder snart er overstået.

Det blev også til en aftentur i aften. Når vi er på aftentur, går det også godt. Jeg trækker måske nogle gange lidt i snoren, men ellers er der ingen problemer. Når vi er hjemme igen, starter balladen forfra. Man håber vist, at jeg på et tidspunkt vil lægge mig ned på gulvet og slappe af. Men det gør jeg ikke. Jeg slapper først af en halv snes minutter efter, vi alle er gået i seng.

Søndag den 4. august 2013

Jeg var den mest morgenfriske. Kl. 6.30 startede jeg morgenvækningen. Jeg havde på fornemmesen, at vejret var fint. Hvorfor så ligge og sove. Jeg vækkede begejstret både Hanne og Karl-Frederik. De så dog ikke ud til at være helt så begejstrede. De foreslog, at jeg skulle sove lidt længere. Det mente jeg nu ikke. Det tog dog næsten ti minutter, inden jeg fik Karl-Frederik ud af sengen. Jeg tror, han har tænkt, jeg skal give ham travetur. Da vi kom ned til vejen, drejede vi til venstre. Så var jeg klar over, at det var den store skovtur vi skulle på. Den på godt 6 km. Det er da bare i orden. Kl. 7 var vi godt på vej. Det tog kun godt 10 minutter at komme til skoven.

Det var en herlig morgen i skoven. Det varede da heller ikke længe, inden Karl-Frederik måtte give mig ret. Det var ikke en morgen, der skulle soves væk. Tænk at der er nogen, der går glip af sådan en morgen. Det gjorde vi ikke. Vi travede derudad. Et lille stykke fik jeg faktisk Karl-Frederik op i løb. Det var sjovt. Vi mødte ikke en eneste i skoven. Det vil sige, kragen var stået op.

Da vi var igennem skoven, gik vi gennem Ny Sebberup til Hovedvejen. Det var fortsat ret stille. Også på hovedvejen. Vi gik forbi marken, hvor der går en ko. Den stod jeg noget og kiggede på. Jeg tror, det er en ret forfængelig ko. Den har gule piercinger i ørerne. Det skulle ikke undre mig, om der også var en tatovering et eller andet sted. Det må jeg se efter næste gang.

Vi var hjemme igen efter ca. en time og femten minutters travetur. Det er ny rekord. Så var det godt med en tår vand i haven. Det varede heller ikke ret længe, inden jeg fik min morgenmad. Jeg spiste det hele.

Der var stadig masser af energi i mig, da vi kom hjem. Jeg kunne stadig springe op.

Jeg kunne ret hurtigt fornemme, at der skulle ske noget særligt. Vi skulle have gæster. Det er jo altid spændende. Den første, der kom, var Jesper. Han fik en varm velkomst. Nogen tid efter kom Inga, Hannes mor. Hende havde jeg ikke hilst på før. De har vist været bange for, at jeg skulle være for voldsom. Det gik nu meget godt. Der var lige et par stykker, der hjalp mig med at lade værre med at springe op. Det lykkedes næsten. Efter kort tid lagde jeg mig i min kurv. Derefter kom Sophia og Stephan. Hanne havde hentet dem i

Vejle. Sophia er blevet god til at sige Connor. Det kunne være rart, hvis jeg og Sophia kunne lege alene. Jeg er altid mandsopdækket, når Sophia er i nærheden. Robin kom også og til sidst Marianne. I kan sikkert godt forstå, at jeg blev træt, efter jeg havde hilst på så mange. Jeg var faktisk så rolig det meste af tiden, at jeg fortjente stor ros. Jeg tror, det gik over al forventning. Da gæsterne var gået igen, tog jeg med Karl-Frederik til Skærven. Da jeg havde fået min aftensmad, var der tid til et hvil. Jeg smed mig på stuegulvet. Så sov jeg næsten resten af aftenen. Jeg tror, der var nogen, der syntes, at jeg var dejlig træt.

Mandag den 5. august 2013

Så er det arbejdsdag igen, og jeg skal være alene hjemme. Det er den sædvanlige rytme. Karl-Frederik kommer først hjem, og vi tager til Skærven. Det er varmt i dag, men på Skærven er der dejligt. Der er også altid mange dufte. Der bliver jeg aldrig træt af at komme. Jeg er ikke længere så slem til at kaste mig hen imod de folk, vi kommer forbi. I dag for eksempel kom der flere folk løbende. Det reagerede jeg slet ikke på. Jeg fortsatte mine undersøgelser af duftene. Da jeg var lille, skulle jeg absolut snakke med alle.

Her i aften ledte Hanne efter sine hjemmesko. De var væk. Da hun fandt dem, viste det sig, at der var en, der havde bidt en rem over. Jeg siger ikke noget. Når Hanne kiggede på mig, kiggede jeg den anden vej.

Jeg var ikke så vild i aften. Jeg fik et nyt tyggeben. Det fordrev jeg nogen tid med.

Også i aften blev der tid til en travetur inden sengetid. Vi fik en sludder med et par naboer. På fortovet fandt jeg en sko. Jeg var ved at tage den med hjem til Hanne, men det mente Karl-Frederik ikke, jeg skulle.

Genboen havde i formiddag haft besøg af en irsk ulvehund. Måske skal de passe den i 3 uger. Det lyder jo spændende. Den er vist ret stor i deres små stuer. De er også begge et stykke over 80. Det må jeg nok hellere hjælpe til med. Det siges, at den er sød.

Da vi kom hjem, skulle jeg lige drille lidt. Jeg kastede mig over Karl-Frederik, da han skulle tage min snor af. Så fik jeg skæld ud. Han blev dog hurtig god igen. Han ville da godt dele sit æble med mig.

Tirsdag den 6. august 2013

I dag vågnede vi ved bulder og brag en halv time før vækkeuret ringede. Regnen piskede ned. Vi skulle ellers have været ude på en morgentravetur. Det er jo hjemmearbejdsdag. Det måtte vi så udsætte. Så tog jeg lige en halv time mere på øjet. Da Hanne var taget på arbejde, var regnen holdt op. Vi begav os så ud på vor morgentur. Der var vandpytter. Det er dem, man ikke skal krydse på det smalleste sted. Det er også sjovt at hoppe i vandpytterne.

Det var en god tur. Jeg lavede ikke numre. Da vi kom hjem skulle der arbejdes. Så laver jeg selvfølgelig heller ikke numre. Nåh ja, der var selvfølgelig det, at Karl-Frederik på et tidspunkt fandt sin ene træsko inde i stuen. Det var også det eneste – så vidt jeg husker.

Vi gik igen vor eftermiddagstur på Skærven. Der skal være fest på Skærven. Der er stillet et stort telt op og lavet en bane til ringridning. Det var vi lige nede og studere. Der bliver nok noget at se på de kommende dage.

Så er det jo i dag, jeg igen skal i skole. Til ringtræning. Men inden da skulle jeg på trimmebordet. Jeg skulle være rigtig fin. Vi ankom til træningen i Vejle inden det første hold var helt færdige. De var omkring 25 hunde på holdet. På mit hold var vi heldigvis kun 14. Til fleres store overraskelse havde jeg ikke glemt, det jeg havde lært før sommerferien. Karl-Frederik var faktisk hel stolt af mig. Han mente, jeg gjorde det godt. Jeg løb fint, og jeg var også god til at stå pænt – længe. Det gik også bedre, når dommeren/lærerinden skulle se nærmere på det. Det var en god start på skoleåret.

Vi må nok også hellere skrive lidt mere om Karl-Frederiks træsko. Inden vi skulle i skole, blev jeg grebet på fersk gerning. Jeg havde taget Karl-Frederiks ene træsko med i haven. Jeg havde bidt et stykke af den. Men den var altså også allerede flere uger gammel.

Onsdag den 7. august 2013

Så blev jeg 8 måneder gammel. Det er da utroligt som tiden går. Så håber jeg lige, at lømmelalderen snart kan blive overstået.

I dag har Hanne fri. Så skal jeg jo passe hende. Det er vist gået meget godt. Vi gik en tur til fiskesøen og rundt i Hedensted. Jeg var ude at bade. Jeg havde snor på, så jeg kunne ikke komme så langt ud. Ellers var jeg svømmet ud på midten. Det er dejligt at blive kølet af. Ellers så skynder jeg mig jo at løbe fra skygge til skygge, når vi går tur. Solen er ikke min livret. En af mine klassekammerater elsker solen. Han kan ligge på ryggen i timevis og nyde solen. Til gengæld ryster han af kulde, hvis solen går bag en sky.

Det gik også fint, da Karl-Frederik kom hjem. Jeg må øve mig i at være en artig hund. Fra på fredag skal vi alle tre holde ferie i 14 dage. Måske behøver man ikke at øve sig hele aftenen. Det blev ikke ret meget tid, Karl-Frederik fik i sofaen foran fjernsynet i aften. Jeg fik ellers en ny tyggestang, som jeg kunne hygge mig med på gulvet. Der gik ikke længe, inden mine forben var i Karl-Frederiks skød og mine kæber omkring hans håndled eller ører. Vi kæmpede en brav kamp. Den eneste måde, han kan se lidt fjernsyn er ved at stå op. Til sidst sagde han, at vi lige så godt kunne gå en tur. Da vi kom hjem, satte han sig ved computeren. Han ville vist læste noget om lømmelalder. Jeg ved ikke, om han kan finde noget, jeg ikke kunne fortælle ham.

Torsdag den 8. august 2013

I dag skulle jeg være alene hjemme. Da Hanne kom hjem, gik vi en tur rundt i Hedensted. Der var dejlige vandpytter, som jeg hoppede i. Hanne er ikke helt så begejstret for vandpytter, som jeg er. Det skal jeg nok få hende lært. Da vi kom hjem, var Karl-Frederik også kommet hjem. Så måtte jeg hilse på ham med våde poter. Det hindrede nu ikke, at han fik den store tur.

Efter aftensmaden fik jeg en lille tur på trimmebordet. Karl-Frederik øvede sig i at frisere mig uden Hannes hjælp. Det gik rimeligt. Han har dog problemer med at få mig til at stå op.

Resten af aftenen vil jeg egentlig helst ikke skrive noget om. Jeg var vist ikke så sød. Hvis I synes, Hanne og Karl-Frederik har fået flere grå hår, kan det altså godt være min skyld. Jeg kunne slet ikke falde til ro. Det vil sige, jeg kunne godt i perioder stå og tygge i en stang, hvis Hanne eller Karl-Frederik holdt den, men det meste af tiden kastede jeg mig op i sofaen til dem. Jeg elsker at gnave i deres ure. Til mit forsvar skal siges, at jeg altid beholdt det ene bagben på gulvet. Jeg kom ikke helt op i sofaen. Karl-Frederik måtte igen i flere tilfælde stå op og se fjernsyn. Det endte også med, at jeg i en periode blev lukket ud i baggangen. Efter

nogen tid gik Jeg og Karl-Frederik så vores aftentur. Da var jeg sød nok. På turen standsede jeg op og lyttede. Der var en lyd, der ikke plejede at være der. Karl-Frederik forklarede, at det var Cirkus Benneweis, der var i byen. Da vi skulle i seng, var der heller ingen problemer. Jeg prøvede ikke en gang at ødelægge min kurv.

Fredag den 9. august 2013

Karl-Frederik har ferie i dag. Det har han de næste to uger. Hanne arbejder i dag, men har så også ferie. Hvor skal vi hygge os. Jeg lod dem sove til vækkeuret ringede. Men så sørgede jeg også for, at de kom op. Klokkeren var jo trods alt seks. Efter morgenmaden gik jeg og Karl-Frederik en lang tur. Vi gik til et nyere villakvarter i Hedensted til Dalbyvej. Derfra til Bytorvet og ad Horsensvej hjem. Det var en tur, Rolf brugte to timer på. Jeg kunne gøre den på fem kvarter. Men så måtte jeg også trække lidt i snoren for at få Karl-Frederik med. Heldigvis var det endnu ikke så varmt.

Da vi kom hjem, skulle vi på havearbejde. Gårdpladsen skulle ordnes. Den er ikke indhegnet. Jeg måtte derfor ikke gå løs. Vi har et langt tov, som jeg blev fastgjort til den ene ende af. Den anden ende blev bundet fast til den udendørs vandhane. Så blev jeg forsynet med et stykke komave. Så gik det ellers løs på gårdspladsen. Karl-Frederik lugede og jeg gnavede. Da komaven var væk, kastede jeg mig over tovet. Jeg ville se, hvor hurtigt, jeg kunne gnave det over. Inden vi nåede så langt, gik vi dog om i den anden have, der er indhegnet. Så var der lejlighed til at drille Karl-Frederik. Jeg elsker at hoppe op og nappe ham i tøjlet. Det er især sjovt, når han skælder ud og skubber mig væk. Så går øvelsen ud på at se, hvor hurtigt jeg kan være tilbage igen. I dag vendte han bare ryggen til mig. Så blev jeg hurtigt træt af det. Så gik Karl-Frederik igen om til gårdspladsen. Jeg tog mig et lille hvil.

Da Karl-Frederik kom ind for at spise frokost skete der noget mærkeligt. Der kom en mand, der sprøjtede vand på alle vinduerne. Det var meget mystisk. Jeg gik flere gange hen til Karl-Frederik for at gøre ham opmærksom på problemet. Han tog det helt roligt. Heldigvis var manden hurtigt væk igen. Jeg skældte ham ikke ud.

Vi gik en dejlig eftermiddagstur på Skærven. Der var endnu ikke gang i festlighederne. Men de dejlige dufte var der da.

Efter aftensmaden skulle jeg igen friseres. Denne gang deltog Hanne også. Jeg fik den helt store omgang. Resten af aftenen gik lidt bedre end i går. Jeg var lidt mere rolig. Vi gik også en dejlig aftentur.

Da Karl-Frederik spurgte, om vi skulle gå i seng, gik jeg pænt ind i min kurv uden spor ballade.

Lørdag den 10. august 2013

Kl. seks var de endnu ikke stået op. Så måtte jeg jo i gang med morgenvækningen. Jeg startede med at vække Hanne. Hun mente godt, vi kunne sove lidt længere. Det er jo både ferie og weekend. Så gik jeg om til Karl-Frederik, for at se om han stadig sov. Det gjorde han ikke. Jeg blev lige nusset lidt. Han mente faktisk også, vi godt kunne sove lidt længere. Til sidst lagde jeg mig da så igen, selv om det ikke var med min gode vilje. Så sov vi helt til kl. 6.30. Så stod vi op. Karl-Frederik og mig altså. Skyerne så lidt truende ud, så vi skulle lige se på computeren, hvornår regnen ville ramme Hedensted området. Det så ud til, at vi skulle skynde os.

Vi besluttede at gå op til Sebberup Skov. Kl. 7 var vi allerede et godt stykke inde i skoven. Vi løb om kap med regnen. Det er godt at have en at løbe om kap med. Karl-Frederik det er så som så. Han kan godt være lidt tung at slæbe rundt på. Vi skyndte os dog ikke mere, end at jeg fik ordnet det jeg skulle. Jeg nåede da også at få læst de vigtigste nyheder. I hundeverdenen var der heldigvis ikke sket udskiftning af ministre. Så det var lidt agurketid. Vi kortede turen lidt af på grund af udsigten til regn. Vi tog den tidligere skovvej ud til hovedvejen. Egentlig behøvede vi ikke være så bange for regnen. Karl-Frederik havde regnjakke på, og en wheaten kan godt tåle regn, har jeg læst et sted.

Da vi var kommet ud på hovedvejen mødte vi labradoren fra Ringgaden. Den var som sædvanlig ude at løbe med sin mor. Dens mor løber som en gazelle. Måske er det hunden, der begrænser farten. Hos os er det lige omvendt. Der vil sammenligningen med en gazelle vist ikke være passende.

Vi nåede lige at komme hjem inden regnen begyndte. Vi havde klaret turen på under en time.

Jeg fik så min morgenmad. Først ville jeg altså ikke have noget af den. Karl-Frederik havde glemt osten. Morgenmad uden ost. Det går altså bare ikke. Da der kom lidt ost i maden, gik det meget bedre. Jeg kunne dog ikke spise det hele. Resten spiste jeg en halv time senere.

Det var blevet ret vådt ude, så jeg tog mig en lang lur indendørs, mens Hanne var i Vejle og Karl-Frederik gik ude og ordnede det sådan, at jeg også kunne være i gårdhaven uden at kunne komme i køkkenhaven. Jeg må nemlig ikke grave kartoflerne op. Det fik han gjort færdig, men det tog altså lang tid.

Hen på eftermiddagen tog vi til Skærven. Der var så mange biler på parkeringspladsen, at vi måtte parkere ved børnehaven. Vi gik så lige en tur ned på festpladsen. Der skete nu ikke ret meget. I skoven var der flere familier med børn og hunde, der løb orienteringsløb. Det kan jeg nok ikke være med til. Jeg ved jo, hvor alle posterne er.

Jeg fik lidt Zoolac i dag. Mine pølser kan ikke rigtig trille. Appetitten fejler ellers ikke noget. Jeg spiste straks hele min aftensmad. Jeg gik derefter frivilligt ned til trimmebordet og hjalp selv med til at komme der op. Jeg skulle kun have en lille tur. Hvis jeg skulle bestemme, skulle jeg stå med begge forben på Karl-Frederiks skuldre, mens jeg grundigt vasker hans ører. Så kan Karl-Frederik imens frisere mig. Så må han godt frisere mine forben, uden at jeg protesterer.

Aftenhyggen? Det startede egentlig meget godt. Jeg lå på gulvet en times tid og småsov. Karl-Frederik gjorde vist det samme i sofaen. Hanne hyggede sig med en film. Kl. 20 vågnede både jeg og Karl-Frederik. Så har vi balladen. Jeg forsøger at kaste mig op til ham og gnave i hans ur og arm. Jeg får skæld ud og bliver skubbet væk. Karl-Frederik opgiver at se film. Vi går så en lille tur ud i haven. Jeg kommer med i gårdhaven, som jeg ellers ikke har været i længe. Vi går ind i drivhuset. Da jeg vil skynde mig ud, glemmer jeg, at man ikke kan gå ud alle de steder, hvor man kan se ud. Jeg hamrer hovedet mod ruden. Det var flovt.

Da vi kom ind igen, gav vi os til at skrive dagbog. Jeg faldt så efterhånden lidt til ro. Karl-Frederik dristede sig så ind i stuen igen. Jeg tror, jeg sprang op 25 gange, og Karl-Frederik skubbede mig væk med foden 25 gange og råbte nej. (Jeg håber da ikke, der er nogen, der læser det her).

Da vi lidt senere gik i seng, var der ingen problemer.

Søndag den 11. august 2013

Som sædvanligt gik jeg lige en vækkerunde kl. seks. Det så ikke ud til, de mente, det var tid at stå op. Så lagde jeg mig da bare igen. Vi sov så helt til kl. syv. Så skyndte vi os med at gøre os klar til morgenturen.

Vi kontrollerede lige vejrudsigten for Hedensted og omegn. Der var ikke udsigt til regn de kommende timer. Vi kunne så tage den store skovtur, uden at skulle løbe om kap med regnen. Det er turen, hvor vi går til Sebberup Skov, går igennem skoven til Ny Sebberup og ad hovedvejen hjem. Det er vist ca. 6 km.

Godt nok skulle vi ikke løbe om kap med regnen, men jeg mente dog godt man alligevel kunne holde en god fart. Hvis snoren var lavet af elastik, var den blevet meget lang. Vi fik dog tid til at konstatere, at Zoolac'en vist havde gjort sin virkning. Det var jo dejligt. Da vi nåede til skoven og skulle over vejen, huskede jeg selvfølgelig at se til begge sider, inden jeg gik over vejen. Jeg fik også tid til at studere de mange spor. Jeg kan godt følge et godt spor, mens jeg løber meget stærkt. Min næse var i det våde græs det meste af tiden.

Vi var næsten hjemme, inden vi så den første hund. Det er da utroligt, at de ligger og sover søndagen væk.

Da vi kom hjem var Hanne på vej ud ad døren. Hun skulle i motionscentret. Hun kunne jo i stedet være gået med os. Jeg fik da lige sagt godmorgen til hende, inden hun var væk. Så var der tid til at få morgenmaden.

Jeg var lidt med i haven. Karl-Frederik skulle ordne noget uden for min indhegning. Så det blev lidt for kedeligt. Jeg gik derfor ind i min kurv. Jeg nåede dog lige at nappe Karl-Frederik lidt i skindet på ryggen. For sjovt forstås. Jeg hyggede mig så længe i min kurv.

Jeg har i dag været til ringridning for første gang i mit lange liv. Det foregik på festpladsen på Skærven. Der var mange heste. Oven på næsten alle hestene sad der en pige klædt ud som prinsesse. Egentlig ved jeg jo ikke, om nogen af dem var prinsesser. Nogle af hestene var også pyntede med bånd i halen og blonder om halsen. Vi gik en runde mellem heste, piger, hunde og andet godt. Der var meget at se på. Der var mange dejlige hestepærer. Dem måtte jeg ikke komme for tæt på. Jeg kunne se, at mindst et par af hestene godt kunne have haft glæde af en spand Zoolac. Men jeg kan ikke undvære min.

Vi gik derefter vor sædvanlige tur. Der skete ikke noget epokegørende.

Efter aftensmaden gav Hanne og Karl-Frederik mig en grundig omgang på trimmebordet. Det bedste er, når jeg kan sidde ned og blive friseret på ryggen. Vi øvede os dog i at stå op og blive friseret. Hvis jeg står ved egen hjælp på alle fire ben, kan jeg være heldig at få noget, der smager godt.

Vi legede med min bold inde i stuen. Jeg for rundt efter den. Jeg fik også en ny tyggestang. Den var jeg også beskæftiget med et stykke tid.

Vi gik også vores aftentur. Det havde regnet lidt tidligere, så der var en del vandpytter. Dem måtte jeg naturligvis alle stifte nærmere bekendtskab med. På et tidspunkt kunne jeg høre, der gik nogen og snakkede på den anden side af vejen. Jeg kunne ikke se dem, fordi vi gik bag et autoværn. Heldigvis fandt jeg på at rejse mig og gå på to ben. Så kunne jeg overskue det hele.

Vi nåede så lige at dele et æble, inden vi skulle sove.

Mandag den 12. august 2013

Det er jo ferie, så der var tid til en god travetur. Vi gik gennem villakvarteret til Dalbyvej. Derfra til Bytorvet og ad Horsensvej hjem. Det er i dag, skolebørnene starter igen efter ferien. Der var skolebørn over alt. Nogle havde far eller mor med. Nogle kom susende på cykel i fuld fart på fortovet. Vi måtte se os godt for. Ved skolen kom bilerne i lange rækker med børn, der skulle afleveres. De ville alle holde så tæt på hovedindgangen som muligt, så "Lillepus" ikke skulle gå for langt. Næ, sagde Karl-Frederik, da jeg var barn, var det noget ganske andet. Da måtte han gå to km til skole i regn og slud. Det er altså også mange år siden. Der var vist også noget med, at hans far kørte ham i skole det første år. Jeg bliver da også selv kørt i skole. Hele postyret blev nøje overvåget af politiet.

Vi mødte et par hunde på turen. Det var ikke ret store, så jeg fik ikke log til at kaste mig over dem.

Kort tid efter vi var kommet hjem kørte Hanne og Karl-Frederik igen. Da de kom hjem, havde Hanne vist købt en ny bil. Det skulle jeg åbenbart ikke være med til. En stor del af eftermiddagen fik jeg mig en god lur.

Vi tog på eftermiddagstur til Kærskoven i Ølsted. Vi trængte til lidt forandring. Bedst som vi travede af sted, begyndte det at buldre i det fjerne. Det begyndte også at regne lidt. Så måtte vi sætte farten op. Vi ville jo helst ikke blive våde. Jeg har også hørt, at det ikke er så godt at gå i en skov i tordenvejr. Vi nåede dog frem til bilen med livet i behold og næsten tørre.

Jeg fik kun en lille tur på trimmebordet. Derefter så vi lidt fjernsyn. Jeg legede vildt rundt i stuen med min bold. Den sædvanlige aftentur blev det også til. Da vi kom hjem igen, mente jeg ikke, Karl-Frederik skulle sætte sig og se fjernsyn. Jeg var vist ret slem ved ham. Til sidst blev det for meget for ham. Han gik i seng før tiden. Jeg måtte blive i stuen, til Hanne gik i seng. Jeg stillede mig dog op foran døren til soveværelset og sagde ynkelige lyde. Det hjalp dog ikke noget. Da Hanne gik i seng, gik jeg også fredeligt til ro.

Tirsdag den 13. august 2013

Vi sov helt til klokken syv. Da vejrudsigten var kontrolleret valgte vi at gå en længere tur i Hedensted. Det blev næsten samme tur som i går, men vi gik den modsatte vej rundt. Ved hovedvejen mødte vi en gammel border terrier og dens far. De gik begge med bitte små skridt. Hunden var altså også 15 år gammel. Det var hans far også – mindst. Jeg var klar over, at jeg skulle være forsigtig for ikke at vælte dem begge omkuld.

Der var næsten ikke en sky på himlen, så vi forsøgte at finde skyggefulde steder at gå. Bortset fra, at jeg noget af vejen trak i snoren, var jeg vist en ret artig hund. Den første halvdel af turen gik jeg faktisk ret pænt. Lige inden vi nåede Remmerslundvej mødte vi en hvalp, der var ude at gå tur. Den var ikke så gammel som mig. Jeg snakkede lidt med ham. Jeg har nok været lidt ivrig. Karl-Frederik undskyldte min opførsel med, at jeg ikke er så gammel og derfor ret vild. Det er ham her sgu også sagde den andens far. De to fædre så vist lidt opgivende på hinanden.

Det viste sig så, at jeg i dag skulle passe på huset, mens Hanne og Karl-Frederik skulle til Århus. Blandt andet til Ikea. Det kender jeg jo godt. Der har jeg været. Da de kom hjem, gik jeg og Karl-Frederik en tur på Skærven. Det blev en god tur. Vi mødte 5 hunde, der var de at gå tur. Vi snakkede med en jagthund. Den var da meget sød, men den passede meget på sin mor. Den knurrede, hvis man kom for tæt på dens mor. Det var nok mig, der måske var lidt for tæt på. Karl-Frederik holdt sig på behørig afstand.

Efter aftensmaden skulle jeg igen gøres fin. Det viste sig, at jeg skulle i skole. Vi kørte der ud i regnvej. Heldigvis holdt regnen op, da vi kom til Vejle. Vi var kun 9 på holdet i aften. Hvis jeg skal have præmie for god opførsel, er det nok bedst, at lærerinden glemmer i aften. Jeg var vist lidt klassens urolige dreng. Hanne havde nok at se til med at holde styr på mig. Det gik vist bedre sidste gang.

Da vi kom hjem, var jeg endnu ikke træt. Jeg fik drillt noget, men da også delte et æble med Karl-Frederik. Et af de gode fra Brugsen. Karl-Frederik prøvede ikke på at se fjernsyn. Så fik vi da ikke den kamp. Jeg gik pænt med ind at sove.

Onsdag den 14. august 2013

Hvor kan man hurtigt vænne sig til at have ferie. Jeg snorksov, til jeg blev vækket kl. 7.15. Der var tid til en travetur. Jeg så vist ret forvirret ud med soveører. Men op kom jeg da, og vi kom på en travetur rundt i Hedensted.

Efter hjemkomsten skulle Hanne nogle ærinder, og Karl-Frederik skulle ordne noget ved computeren. Jeg kunne derfor tage mig en lur.

Vi gik en eftermiddagstur på Skærven. Da vi lige var stået ud af bilen, mødte vi en lille puddelhund, der var ude at gå tur med sin mor. Hunden ville gerne snakke med mig. Hendes mor kendte godt min race. Hun var i det mindste klar over, at det var noget, der begyndte med v. For mange år siden, var hendes nu afdøde mand kommet hos Annette (Kennel Hopla). Hun kunne ikke lige huske navnet, men da hun talte om rødt hår, var jeg ikke i tvivl om, hvem hun mente. Annette har jeg mødt på udstillinger. Manden var tatovør. Jeg går ud fra, det havde noget at gøre med tatovering af registreringsnummer på hundene. Jeg er så moderne, at jeg har en chip i nakken med mit nummer.

Jeg har i de sidste dage døjet med tynd mave. Der var noget, der kom til at hænge fast i pelsen. Det var ikke så rart. Jeg må have noget zoolac, når jeg kommer hjem. Jeg blev ordnet lidt, da vi kom hjem.

Efter aftensmaden kunne jeg godt se, hvad der var optræk til. Jeg skulle i bad. Først skulle jeg friseres meget grundigt. Derefter blev der gjort klar på badeværelset. Jeg er faktisk god til det. Jeg stod ganske pænt, mens jeg blev vasket over det hele. Jeg fik en grundig omgang bagi. Hvor ser jeg lille ud, når jeg er våd. Der var heldigvis ikke nogen, der så det. Jeg fik så min blå badekåbe på. Derefter var det igen op på trimmebordet til endnu en omgang. Så blev jeg altså også flot. Jeg har en mistanke om, at der skal ske noget i morgen. Jeg tror godt, jeg har gættet, hvad det er. Det kan I sikkert læse om i morgen.

Man skulle tro, at jeg så var blevet træt. Det var jeg ikke. Jeg kunne sagtens drille inde i stuen. Jeg ville også gerne med på en aftentur. Der var ingen problemer, da vi skulle sove. Da var jeg artig.

Torsdag den 15. august 2013

Vi stod allerede op kl. 6.30. Det bestyrker mig i troen på, at vi skal noget i dag, og jeg tror, jeg skal med. Vores tur var også kortere, end den havde været de foregående dage. Vi gik bare ad Ringgaden til skolen og ad Horsensvej hjem.

Da vi kom hjem, blev det hurtigt ret hektisk. Vi skulle have spist morgenmad, og jeg skulle lige have ordnet pelsen lidt. Jeg var helt oppe på mærkerne. Jeg var klar over, at jeg skulle ud at køre. Kl. 9 var jeg klar til at

komme ud i bilen. Så var det jo spændende, hvor vi skulle hen. Vi kørte længe, men jeg sagde ikke en lyd. Min formodning om, hvor vi skulle hen, viste sig at holde stik. Da bilen holdt stille var vi i Assens ved mit barndomshjem. Straks kom mine tidligere menneskeforældre ud og tog imod os. Jeg blev vist ellevild. Det er vist et godt sted. Der kom en hel række hunde travende forbi. Vi skulle imidlertid, som jeg havde gættet i kælderens. Der stod et trimmebord midt på gulvet. Jeg håbede til det sidste, at det var Karl-Frederik, der skulle op på bordet. Det var det ikke. Snart stod jeg på bordet med løkken om halsen. Det hjalp ikke at stritte imod. Jeg blev holdt i et jerngreb. Noget af tiden var det også ganske hyggeligt. Der blev gået grundigt til værks. Selv det mindste hjørne blev efterset. Mit skæg under hagen er åbenbart beregnet til at holde i. Noget af tiden blev det ligefrem forlangt, at jeg skulle stå på alle fire ben på en gang. Jeg bryder i mig ikke om, at der bliver pillet ved mine fødder. Men det slap jeg heller ikke for. Da jeg langt om længe kom ned på gulvet igen, tror jeg så også, at jeg var blevet ret fin. Faktisk så fin at jeg måtte ud i haven for at blive fotograferet.

Jeg sov hele vejen hjem og de første par timer efter hjemkomsten. Jeg var dog frisk igen, da der stod eftermiddagstur på Skærven på programmet.

Håbet om at jeg ville være træt hele aftenen holdt ikke stik. Storm P skriver, at når et legeme nedsænkes i vand, ringer telefonen. Jeg har opdaget en anden naturlov: Når Karl-Frederik sætter sig i sofaen, vågner jeg. Og så har vi balladen. Bedst som jeg var i gang med denne ballade, kom der uventede gæster. Det distraherede mig lidt i starten. Et stykke tid var jeg næsten artig. En af gæsterne legede dog så meget med mig, at jeg ret hurtigt kom op i omdrejninger igen. Så endte jeg ude i gangen. Det hjalp ikke at sige ynkelige lyde. Da de var gået, kom jeg dog ud på min aftentur.

Da vi kom hjem skulle vi til at skrive om dagens mange oplevelser. Jeg var næsten artig. Det var lige ved, at søvnen overmandede mig. Jeg vågnede dog op, da der skulle spises æble. Desværre var det et af det grønne. Jeg kan altså bedst lide de røde.

Jeg fik vist demonstreret, at jeg godt forstår menneskesprog, når jeg har lyst til at forstå det. Karl-Frederik sagde: Connor, skal vi gå ind i seng? Straks rejste jeg mig og gik hen til soveværelsesdøren. Så gik vi i seng. Små kedelige ord på tre bogstaver, der ofte begynder med n gør jeg mig ikke store anstrengelser for at forstå betydningen af. Det kan for eksempel være nej eller ned.

PS. Det går bedre med fordøjelsen.

Fredag den 16. august 2013

Jeg og Karl-Frederik vågnede omkring kl. 6. Vi lå så et stykke tid og spekulerede på, om vi skulle tage en time mere, eller om vi skulle stå op. Sådan kunne vi jo ikke ligge og spekulere hele dagen, så jeg tog en rask beslutning. Jeg gav lige Karl-Frederik den mest nødvendige morgenvaskning. Så var han også klar til at stå op.

Det var et vejr lige efter mit hoved. Det havde regnet i nattens løb. Det var ikke for koldt og ikke for varmt. Det var overskyet men alligevel dejligt. Vi tog en anden af Rolfs lidt længere ture. Nu er der ingen af Rolfs ture, der er for lange til mig. Vi gik at Horsensvej til jernbanen, som vi gik under. Ad Bredgade til Jørgensens Alle. Derefter ad stien til Stjernevejsskolen. Der var der minsandten også en børnehave. Jeg synes, der er

børnehaver overalt. Måske skulle man lave nogle hvalpehaver i stedet. Det interessante ved denne børnehave er, at den hedder Luna som min mor. Den er nok opkaldt efter min mor.

Vi kom forbi idrætshallen. Der har jeg jo været før. Det var der jeg i min grønne ungdom (før sommerferien) havde mine første triumfer i udstillingsringen. Jeg trak meget i snoren, for jeg havde jo håbet, at der var lige så mange hunde som sidst. Der blev jeg skuffet. Der var ikke en eneste. Så gik vi hjem ad Gesagervej. Der er altså mange biler på den vej kl. 7.45.

Jeg slappede af det meste af dagen. Det gik stille og roligt. Hen på eftermiddagen var Hanne ved frisør. Karl-Frederik mente først, vi kunne komme ud at gå tur, når hun kom tilbage. Det tog evigheder. Jeg er godt klar over, at det kan tage lang tid hos frisøren. Men derfor kan man da alligevel godt blive utålmodig. Det gjorde jeg vist opmærksom på en del gange. Endelig kom hun hjem. Så kunne vi tage af sted til Skærven. Vi gik en rask tur. Jeg læste lige overskrifterne og fik ellers ordnet det, jeg skulle. Jeg ville jo skynde mig hjem. Jeg havde en mistanke om, at Jesper ville komme. Når han nu var kørt helt fra Hobro, ville jeg altså gerne give ham en ordentlig velkomst. Jeg kom næsten hjem, inden han ankom. Da jeg kom ind, stod han bag døren. Jeg løb derfor den forkerte vej. Men så opdagede jeg ham. Han fik selvfølgelig sin velkomst. Jeg faldt ret hurtigt til ro. Jeg er jo en artig hund indtil omkring kl. 19.30. Sådan var det også i dag.

Da vi havde spist, spurgte Karl-Frederik, om jeg havde lyst til at blive børstet. Det var da helt i orden. Jeg gik frivilligt hen til trimmebordet og stillede mig an, så jeg kunne blive løftet op. Så hyggede vi os lidt med at ordne pelsen. Når jeg står på trimmebordet, er det nemmere at nå Karl-Frederiks ører. De fik så også en tur. Egentlig er det rart at blive friseret især på ryggen. Der er så andre steder, det ikke er så rart. De må vi øve os på.

Hanne og Karl-Frederik havde været i Bilka i dag. De havde købt ny forsyning af tyggestænger. Efter friseringen fik jeg den første. Med den skyndte jeg mig op i stuen. Jeg lå så og gnavede på den et stykke tid. Karl-Frederik hjalp også med at holde i den ene ende. Som sædvanligt blev jeg så på et tidspunkt til et monster. Jeg kunne ikke lade Karl-Frederik være i fred. Fra omkring kl. 20 var det vanskeligt for Karl-Frederik at slappe af i sofaen i mere end 5-10 minutter. Han måtte masser af gange skubbe mig væk og skælde ud, når jeg overfaldt ham. Kaffe og kage måtte han sluge i stor hast, så jeg ikke væltede kaffen. Noget af tiden måtte han stå op for at modstå angrebene. Alligevel foreslog han, at vi skulle gå en aftentur. Det gjorde vi så. Da vi kom hjem, opgav han at sætte sig i stuen. Han satte sig med en computer i køkkenet. Efter små drillerier lod jeg ham være i fred. Jeg faldt til ro på gulvet. Vi er alle spændt på, hvordan det bliver, når jeg er færdig med lømmelalderen. Jeg har hørt om nogen, der ønsker sig evig ungdom. Jeg kender nogen, der ikke ønsker evig lømmelalder.

Klokken 23 gik jeg i al fredsommelighed ind i min kasse og sov til den lyse morgen.

Lørdag den 17. august 2013

Den lyse morgen, det er alt så i dag. Vi drog af sted på vores vandring kl. 7. Det havde regnet, men vejrudsigten mente, at der var god udsigt til, at vi kunne komme tørskoede hjem. Vi begav os så ud på en længere tur. Vi gik ad Horsensvej til Bytorvet, ad Dalbyvej til Constantiavej og derfra hjem. Hunden og gazellen var ude at løbe deres morgentur. Hunden havde ikke snor på, så den halsede af sted et stykke bagefter. Gad vide, hvad den skriver om os i sin dagbog. Senere mødte vi en lille hvid hund. Vi skulle ikke samme vej, så vi fik ikke rigtig hilst på hinanden, men vi gjorde begge længe ihærdige anstrengelser på at få

hilst på hinanden. På Constantiavej så vi en stor hund, der gik morgentur længere fremme. Da den så os, ville den ikke videre, før den havde hilst på os. Dens mor sagde, at de lige så godt kunne vente, til vi var forbi. Mon hun tror, det kun er hendes hund, der ikke vil videre, når der går en anden hund bag ved. Jeg har da hørt om flere. Vi fik hilst. Hvis jeg ikke havde vist mig som et mandfolk og var gået videre, havde vi sikkert stået der endnu.

Vi gik mere end en time, men der var flere kræfter i mig, da vi kom hjem. Jeg måtte lige ud i haven og have en tår vand af min udendørs skål. Da jeg så, Karl-Frederik stod med et håndklæde, var jeg klar over, at poterne skulle tørres. Det var en anledning til at drille lidt. Jeg tog nogle ture rundt i haven over staudebede og græsplæne. Jeg løb alt, hvad jeg kunne. Jeg tror faktisk, det gik så hurtigt, at man kun kunne se min skygge. Når jeg kom hen til døren, lagde jeg mig og gøede. Sådan fortsatte det et stykke tid. Jeg er en udholdende hund. Jeg overgiver mig ikke lige med det samme. Desværre er Karl-Frederik også udholdende. Han gik ind i køkkenet og lukkede døren. Så kunne jeg stå ude og drille. Til sidst måtte jeg overgive mig og få poterne tørret. Jeg rakte dem helt frivilligt frem. Jeg bed heller ikke, mens de blev tørret.

Jeg slappede godt af om formiddagen. Jeg lavede ingen numre. Som dagen skred frem, fornemmede jeg, at der skulle ske noget i løbet af dagen. Spørgsmålet var så bare, om jeg skulle med, eller om jeg skulle passe huset. Det blev et både og.

Over middag kom jeg på trimmebordet. Jeg er blevet rigtig god til frivilligt at komme hen til bordet. Jeg var nu sikker på, at jeg skulle med. Sådan plejer det altid af være, når jeg kommer på trimmebordet på den tid af dagen. Så gælder det bare om at sikre, at de ikke glemmer at få mig med. Da Karl-Frederik var på badeværelset var jeg urolig. For en sikkerheds skyld sagde jeg lyde. Det var helt udelukket at lægge sig til at sove. Endelig var vi klar, og jeg kom ud i bilen.

Da jeg steg ud, var vi i nærheden af et slot (højskole). Det hedder Engelsholm. Jeg var meget ivrig efter at udforske området. Snoren var ikke slap ret mange sekunder. Det viste sig, at vi skulle vente på en flok af Hanne og Karl-Frederiks venner. Vi skulle have kaffe og kage i det grønne. Troede jeg. Det viste sig, at det kun var de andre, der skulle have kage. Men jeg fik en gave. En gris der også kan sige som en gris. Det kunne jeg godt få den til. Da der ikke var mere kage, gik vi en tur rundt omkring slottet. Vi gik også til et glasgalleri. Der var nu ikke med inde. Da vi var færdig med turen, viste det sig, at festen var slut for mit vedkommende. Jeg blev kørt hjem, og jeg fik min aftensmad. Karl-Frederik kørte igen, og så kunne jeg ellers passe huset resten af aftenen. De kom sent hjem. Der var kun lige tid til en lille tissetur i haven. Så skulle vi i seng. Jeg gik pænt i min kasse. Jeg var ganske artig.

Søndag den 18. august 2013

Jeg lod dem sove til 7.30. Men da Karl-Frederiks fod ikke var under dynen, blev det for fristende. Den måtte lige have en tur. Så var det vist også tid at stå op. Vejret så ikke så godt ud, så vi ville ikke begive os ud på en længere tur. Vi tog i stedet en standardtur på Skærven. Det viste sig, at det går godt med fordøjelsen.

Ved middagstid fandt Karl-Frederik på, at vi skulle køre en tur. Det var jeg helt med på. Vi kørte til noget, der hedder Snaptun. Meningen var vist, at vi skulle sejle til Hjarnø. Der var fremvisning af øen og gratis sejltur. Folk stod i lange rækker og ventede på færgen, og man skulle langt væk for at finde en parkeringsplads. Det havde vi ikke tålmodighed til at vente på. Slet ikke mig. Vi kørte i stedet til Juelsminde. Der var der havnefest og derfor fyldt med mennesker. Ude i havnen sad der 4 mennesker på pæle. De

havde siddet der i snart 96 timer. Det er ikke noget for mig. Vi kæmpede og gennem menneskemasserne. Da vi var kommet uden for festområdet, øvede vi os i at gå pænt. Det går bedst, når jeg følges med Hanne. Vi går jo også i skole sammen.

Da vi kom hjem, blev jeg vejet. Jeg vejer nu 15,3 kg. Det vil sige, jeg har taget 12 kg på, siden jeg ankom til mit nye hjem.

Efter aftensmaden øvede vi os meget i at stå på trimmebordet. Jeg blev rigtig fin. Jeg synes, jeg bliver bedre og bedre på bordet. Når jeg bliver spurgt, om jeg skal børstes, går jeg helt frivilligt hen til bordet. Jeg hjælper til med at komme op. I starten vil jeg helst sidde. Stille og roligt bliver jeg nusset på ryggen og siderne. Når kammen kommer for langt ned især på forbenene, er jeg ikke så meget for det. Hvis jeg kan få lov til at vaske Karl-Frederiks ører, er det ok, at poterne bliver friseret forsigtigt. Jeg bliver friseret forsigtigt et godt stykke tid. Efterhånden synes jeg, det er i orden, at jeg også bliver friseret de ubehagelige steder. Jeg kan godt stå op lidt. Jeg mener faktisk, kammen kom over det hele på min underside, mens jeg stod op. Jeg er blevet bedre til at stå op frivilligt. Benene blev ordnet hele vejen rundt. Det gik også fint med at få friseret skæg og pandelok. Jeg tror faktisk efterhånden man kan sige, at vi alle hygger os på og omkring trimmebordet. Da jeg var færdig, var det ved at være min lømmeltid. Jeg fik en ny tyggestang, så jeg kunne fordrive lidt tid med den. Men der blev også tid til at drille. Karl-Frederik hjalp mig med at holde tyggestangen. Kl. 8.30 gik vi en aftentur på ca. 30 minutter. Da vi kom hjem, kunne jeg ikke lade Karl-Frederik være i fred. Jeg hoppede op ad ham. Han skældte ud og skubbede mig væk. Han holdt også mit hoved ned mod gulvet og spurgte, om jeg ville være en sød hund. Det var ikke blevet bedre, da han slap mig. Han gik så ud i køkkenet og lukkede døren. Det hjalp ikke, at jeg stod på den anden side og gøede og sagde andre lyde. Jeg skulle blive inde ved Hanne. Efter nogen tid blev døren dog åbnet. Jeg skulle have skældt ud flere gange, inden jeg faldt til ro på køkkengulvet. Jeg fik tilbudt et æble. Det er fra Bilka. Dem vil jeg ikke have. Jeg kan bedre lide dem fra Brugsen. Så blev døren åbnet ind til soveværelset. Så gik jeg stille og roligt i seng. Det var så den dag.

Mandag den 19. august 2013

Vi stod op kl. 7. Det var tørvejr, så vi begav os ud på en lidt længere tur. Først til Bytorvet ad Horsensvej. Derefter ad Dalbyvej. I kan tro, jeg fik en slem forskrækkelse på Dalbyvej. Vi gik i dag på den modsatte side af vejen, som vi plejer. Vi havde en lille pose med noget i. Posen skulle i en skraldespand, som vi havde spottet på modsatte side. Nå, men vi gik altså der intetanende. Pludselig opdager jeg en meget lille sø i en have næsten helt ude ved fortovet. Op af vandet kommer der en vandstråle. Jeg siger jer, jeg blev forskrækket. Det var godt, Karl-Frederik havde godt fat i snoren. Ellers var jeg løbet ud på vejen. Jeg så, at Karl-Frederik ikke var voldsomt bange for vandstrålen, så jeg tog mig sammen, og vi kom forbi. Pyh ha, da troede jeg, mit liv havde ende. Vi fortsatte så ad Dalbyvej, og snart var hændelsen glemt. Vi gik ind på stierne i det nye villakvarter. Et sted så vi en hund. Den havde en indhegnet have ligesom mig. Haven var ud til den sti, som rigtig mange hunde går tur på. Han skældte os ud, som om han ejede alle stierne. Så kom hans mor løbende ud. Hun skældte også ud. Dog ikke på os men på den anden hund. Det var en festlig koncert. I haven var der en række buske tæt på hegnet. Foran dem stod hunden. Jeg tror, han hedder Skipper. Hans mor var vist bange for, at hendes hvide bukser skulle blive mindre hvide, hvis hun ville klemme sig forbi buskene for at hente Skipper. Så var der jo ikke at gøre end at fortsætte med at skælde ud. Måske skulle hun ønske sig et par waders i julegave. Der går sikkert mindst 25 hunde forbi den sti hver dag.

Dagen går stille og roligt. Jeg går mest inde. Jeg er ganske artig. Eftermiddagsturen går til Sebberup Skov. Der er rigtig mange dufte i dag. De skal studeres nøje. Jeg trækker derfor ikke så meget i snoren. Vi går helt til Ny Sebberupvej. Undervejs har vi en lille tvist om, hvem der egentlig skal bestemme, hvornår jeg skal have en godbid. Jeg må vel være nærmest til at vide, hvornår jeg trænger til en. Det var Karl-Frederik ikke enig i.

På et tidspunkt forsøgte Karl-Frederik at gøre mig opmærksom på, at der stod et rådyr på stien lidt foran os. Desværre forstod jeg ikke, hvad det var, han mente, før det var for sent. Da vi kom lidt længere frem, kunne jeg lugte, at der havde været nogen.

Da vi næsten var tilbage ved bilen, mødte vi en sød hund. Det var en sort belgisk hyrdehund. Hendes far smed en bold ind i noget meget højt græs. Græsset var noget højere end hunden. Alligevel kunne hun hurtigt finde bolden.

Aftenen gik egentlig udmærket i starten. Kl. 20.30 gik jeg og Karl-Frederik en aftentur. Derefter var vi lige en tur i haven. Da vi kom ind, ville Karl-Frederik se noget i fjernsynet. Det mente jeg ikke, han skulle. Jeg kastede mig igen og igen over ham. Uanset hvor mange gange han skældte ud og skubbede mig væk. Imidlertid faldt jeg til ro allerede efter 20 minutter. Så kunne Karl-Frederik sætte sig i sofaen og se fjernsyn, mens jeg hvilede mig på gulvet. Kort tid efter gik jeg ind i soveværelset og faldt i søvn.

Tirsdag den 20. august 2013

Jeg og Karl-Frederik stod op kl. 6. Karl-Frederik skulle til et møde i Horsens, så vi måtte tidligt op for at nå en god lang morgentur. Vi gik ad Horsensvej og Kirkegade til Smedegade. Vi gik til stationen. Vi tog så elevatoren op på gangbroen over jernbanen og elevatoren ned igen på den anden side. Jeg var nu ikke helt vild med at komme ind i elevatoren. Men med lidt overtalelse gik det. Vi gik ad Nørrebrogade, Bredgade og Horsensvej hjem. Jeg er blevet bedre til at gå pænt. Jeg tager mig tid til at læse alle nyhederne.

Dagen gik ellers stille og roligt. Jeg hvilede mig for at samle kræfter til aftenens skole. Jeg var dog helt med på den, da der var optræk til en travetur hen på eftermiddagen. Vi to til Skærven. Der mødte vi mange hunde i dag. Vi mødte dog ikke en hvid schæfer. Den var hoppet ud af sit bur og løbet væk. Nogen gik og ledte efter den. Vi holdt udkik efter den, men fandt den ikke. Vi mødte også den belgiske hyrdehund, som vi tidligere mødte så ofte. Den havde vi ikke set i flere måneder.

Da vi kom hjem, skulle jeg inden aftensmaden have den helt store tur på trimmebordet. Jeg lå og hvilede mig på stuegulvet, da Karl-Frederik kom og spurgte mig, og jeg skulle børstes. Jeg rejste mig helt frivilligt og fulgte med ned til trimmebordet. Jeg stillede mig som sædvanligt i position til at blive løftet op. Det har ændret sig meget. Tidligere gemte jeg mig, hvis der var optræk til øvelser på trimmebordet. I begyndelsen øvede Karl-Frederik sig i at frisere mig uden Hannes hjælp. Vi øver os i, at jeg skal stå på alle fire ben helt frivilligt, når jeg bliver friseret. Det kræver nogen øvelse. Senere kom Hanne også og var med. Jeg blev ordnet over det hele, så der næppe var to hår, der lå på tværs. Jeg synes, det gik godt. Jeg var fin som skulle jeg på udstilling. Men jeg skulle altså bare i skole. Kort tid efter aftensmaden kørte vi. Da vi kom til skolen var det første hold endnu ikke færdig. Vi sad lidt i bilen og så, hvad de lærte. De var 25 i klassen. Der var også flere hunde, der sad og så på. Det så rigtigt spændende ud. Jeg sad dog pænt i bilen og ventede.

Da det blev frikvarter gik jeg ud. Jeg gik lige en runde. Jeg bliver helt opstemt af alle de hunde. Jeg vil gerne snakke med dem alle sammen, men det er svært at få lov til. På et tidspunkt råber lærerinden: Okey dokey (jeg ved ikke, hvordan det staves), så stiller vi op. Dermed er timen begyndt. Vi var kun 9 i klassen. Det er dejligt. Så er der ikke så megen ventetid.

Jeg kan lige så godt sige det med det samme. Jeg var rigtig god i aften. Det var klart mine bedste præstationer i skolen. Jeg stod perfekt, jeg løb, så der næppe var en anden hund, der kunne gøre det mere elegant. Det gik også næsten perfekt, da lærerinden skulle se nærmere på mig. Hvis jeg kan gentage det på udstillingerne, vil det ikke være rart at være svensker, der er kørt den lange vej til udstilling i Danmark. Jeg fik rosede tilråb fra sidelinjen. Det var bare min aften i aften. Alligevel havde naturligvis hele tiden styr på, hvor Karl-Frederik befandt sig. Da vi var færdige var jeg så tørstig, at jeg tømte en hel flaske vand.

Jeg sagde ikke en lyd på hjemturen. Da vi kom hjem, tilbød Karl-Frederik at hjælpe mig med at få dagens oplevelser skrevet ned i dagbogen. Det var jo pænt gjort. Det hindrede mig dig ikke i at kaste mig over ham, mens han skrev. Det var vist noget forstyrrende. Hvis der er slåfejl, ved I altså hvorfor. Jeg blev ret hurtigt træt og gik stille og roligt ind i seng.

Onsdag den 21. august 2013

Man sover altså godt efter sådan en aften i skolen. Jeg sov til Karl-Frederik vækkede mig kl. 7. Så var der tid for en travetur. Vi tog også byturen i dag. Da vi kom forbi jagtforretningen, er Puk lige ankommet sin far. Jeg iagttog med interesse optrinnet. Puk ville åbenbart med bussen. Hun gik hen til læskuret ved busholdepladsen. Hende far kaldte mange gange på hende. Jeg husker som var det i går lærerinden på mit hvalpekursus. Hun spurgte altid: Hvor mange gange skal man kalde på sin hund? Det rigtige svar var en gang. Hunden skal komme første gang, man kalder på den. Det gør jeg også altid, hvis jeg har lyst.

Da vi kom ned til skolen, kom skolebussen med børnene. Lige da den kørte forbi os, slap den en højlydt vind. Det troede jeg egentlig ikke, busser gjorde. Jeg blev da forskrækket.

Lidt senere på Dalbyvej så vi Buster, der var ude at gå tur. Buster har tidligere boet ved siden af os, men hans far er desværre død. Da vi kom ind på stierne, kom vi igen forbi den lille gale sorte hund, der løb inde i sin have og skældte ud. Jeg lod som om, jeg ikke hørte ham.

Jeg gik pænt det meste af turen. Jeg trak ikke ret meget i snoren.

Der skete ikke noget særligt i løbet af dagen. Vi var alle hjemme det meste af dagen. Hen på eftermiddagen begyndte jeg at holde meget øje med Karl-Frederik. Måske kunne der være udsigt til en travetur. Endelig forstod han dog signalerne. Vi tog til Ølsted Skov. Vi gik den modsatte vej rundt i forhold til, hvad vi plejer. Vi fik også lige udforsket lidt af skoven, vi ikke havde været i tidligere. Vi øvede os i at gå pænt i snoren. Jeg synes, jeg er blevet temmelig god. Bevares, jeg kan da trække i snoren, men det er mest, hvis jeg har fået øje på noget spændende.

Aftensmaden. Det er vist længe siden, jeg har fortalt om maden. Jeg får stadig en teske leverpostej blandet i min mad. Vi har lige købt ny leverpostej i Brugsen i dag. Tulip Bacon. Jeg elsker, når leverpostej er ny. Så sluger jeg maden. Min leverpostej er selvfølgelig aldrig for gammel, men der er altså ikke så meget ved en leverpostej, vi har spist af i en hel uge.

Det blev en underlig aften. Karl-Frederik gik hele aftenen og forberedte noget mad, der vist nok skulle bruges i morgen. Han var slet ikke inde i stuen, så jeg kunne drille ham. I køkkenet turde jeg ikke drille ham. Jeg kunne se, at han havde travlt. Vi fik dog tid til vores aftentur. Der kunne jeg så drille ham lidt. Jeg bed mig fast i snoren og ruskede i den et stykke tid. Det havde vi så en lille kamp om. Men jeg måtte altså gå i seng uden nogen kamp i stuen.

Torsdag den 22. august 2013

I dag skulle vi tidligt op. Jeg og Karl-Frederik kørte til Skærven. Der gik vi en tidlig morgentur. Der var kun en enkelt hund, der var stået så tidligt op.

Der er stadig et eller andet på færde derhjemme. Jeg er endnu ikke klar over, om det er noget, der berører mig, eller om jeg bare skal passe huset. Jeg var meget opmærksom. Hvis der er den mindste chance for, at jeg skal med, skal jeg sikre mig, at de ikke glemmer mig.

Øv. Det viste sig, at jeg skulle passe huset. Jeg kom dog på en lille ekstra tisetur, inden de kørte.

De kom hjem kl. 17.30. Jeg blev elleveld. Jeg og Karl-Frederik aftalte, at vi ville til Skærven. Da vi kom ud, var Hanne ved at tømme bagagerummet på sin nye bil. Vupti, på et splitsekund sad jeg oppe i bagagerummet. Det var vist ikke meningen. Men bilen er godkendt. Jeg kan nemt komme op i bagagerummet.

Jeg kom ned igen, og vi tog den anden bil til Skærven.

I aften håbede Karl-Frederik at få lejlighed til at se et par udsendelser i fjernsynet. Lige inden den første udsendelse begyndte, fik jeg en ny tyggestang. De første fem minutter kunne jeg hygge mig med den. Så tog jeg den med hen til Karl-Frederik, så han kunne holde i den ene ende. Det arbejdede vi så på de næste 10 minutter. Derefter var jeg slem resten af tiden, Karl-Frederik ville se fjernsyn. Jeg kastede mig voldsomt op til ham. Det var lige meget, hvor højt han råbte og hvor mange gange, han skubbede mig væk. Jeg blev ved. Han måtte stå op en del af tiden. Så går det bedre. Jeg gik så flere gange ud i køkkenet. Så snart Karl-Frederik satte sig i sofaen, kom jeg løbende. Jeg kunne høre, når han satte sig. Så måtte han jo rejse sig igen. Endelig var udsendelsen færdig. Så gik vi vores aftentur. Da var jeg igen en sød hund.

Da vi kom hjem, opgav Karl-Frederik at sætte sig i stuen. Jeg synes ikke, han bare skal sidde og se fjernsyn eller læse i en bog. Jeg valgte så at gå i seng.

Fredag den 23. august 2013

Vi stod op kl. 7 for at gå en bytur til Hedensted. Med lidt varianter var det stort set samme tur som flere af de foregående dage. Der var en pragtfuldt vejr.

Hjemme igen fik jeg min morgenmad. Den er også blandet med en teske leverpostej. Jeg slikker først leverpostej af. De hundepiller, jeg har rensset for leverpostej, lægger jeg ud på gulvet. En efter en. Dem spiser jeg så, når jeg er sikker på, at der ikke er mere leverpostej i skålen.

Når jeg har spist, kan det godt være svært at lade værre med at hoppe op ad Hanne og Karl-Frederik, mens de sider og spiser morgenmad. Det må jeg ikke. Men hvem siger, man kun skal gøre det, man må?

Jeg får lige en lille lur efter morgenmaden. Men jeg skal med Karl-Frederik i haven for at slå græs. Senere får vi travlt med forberedelserne til udstillingen i morgen.

Det har været rigtigt fint vejr i dag. Karl-Frederik har gået og ordnet noget i haven det meste af dagen. Døren har hele tiden stået åben, så jeg kunne gå ud til ham. Men jeg har alligevel ligget inde det meste af dagen. Jeg bryder mig altså ikke om at være i solen. Jeg er spændt på, hvordan det vil gå i morgen på udstillingen i solen. Jeg håber, der kommer en lille sky, når jeg skal i ringen.

Vi går en eftermiddagstur på Skærven.

Efter aftensmaden er huset på den anden ende. Først skal jeg på trimmebordet og får den helt store omgang. Da jeg er blevet fin, kommer jeg ud i haven. Der skal så tages billeder af mig. Det er nok ikke så nemt, men der bliver da taget en hel del.

Jeg troede så lige, jeg skulle ind og hygge mig. Det skulle jeg ikke. Jeg skulle i bad. Jeg kender jo proceduren, så jeg ved, det ikke hjælper at protestere. Jeg tror faktisk, jeg er ret dygtig. I skulle se oprinnet. Hanne og Karl-Frederik iført kun den mest nødvendige beklædning, mens jeg bliver vasket. Da jeg har fået skyllet sæben ud af pelsen, får jeg min lyseblå badekåbe på. Det blev der også taget et billede af. Så måtte jeg igen på trimmebordet og friseres, til jeg var blevet tør.

Karl-Frederik begyndte at pakke bilen. Han gik med trimmebordet, udstillingsteltet og andre af mine ting. Jeg var sikker på, at det var nu, vi skulle af sted. Jeg for rundt om mig selv. På et tidspunkt kørte Karl-Frederik med bilen. Jeg blev panikslagen. Heldigvis kørte han kun bilen i garagen. Da han kom ind igen, besluttede vi at gå en aftentur.

Efter turen var jeg træt. Jeg gik i seng. Så kunne Karl-Frederik få fred til at renskrive mine dagbogsnotater.

Bedst som jeg ligger og blunder, lyder der bulder og brag i det fjerne. Så måtte jeg ud af fjerene igen. Det viste sig heldigvis bare at være fyrværkeri som afslutning på open by night i Hedensted. Forinden havde jeg dog skældt noget ud på løjerne. Da det tilsyneladende ikke så ud til at være farligt, gik jeg i seng igen.

Lørdag den 24. august 2013

Så oprandt dagen. Det var svært at sove til den lyse morgen. Det skulle vi næsten heller ikke. Kl. 6 stod jeg og Karl-Frederik op for at gå en lille morgentur. Det blev kun til en lille tur, vi skulle jo hjem og ordne de sidste forberedelser til turen. Jeg var helt rundt på gulvet. Jeg var så bange for, at de skulle glemme at få mig med. Jeg så min kasse kom ud i bilen. Bilen var kørt ud. Jeg kan ikke forstå, at det skal tage så lang tid, at få gjort sig klar. Endelig kom vi af sted. Så kunne jeg slappe af. Vi kørte længe, men det protesterede jeg ikke imod. Jeg lå bare og ventede spændt. Jeg sagde ikke en lyd. Endelig var vi fremme. Da jeg steg ud af bilen, var jeg omgivet af hunde af alle mulige racer. Vi fandt frem til stedet, hvor vi skulle være. Helle og Teagan var allerede kommet og havde fået stillet deres telt op. Vi fandt et godt sted til vores telt. Inden vi fik teltet slået op, kom der flere kendte. Mine første menneskeforældre sammen med mor Luna og moster Stella. Det er rart at se kendte mennesker. Lidt efter kom moster Vera også. Det er først for nylig, jeg har hørt, at jeg har en moster Vera. Hendes kasse blev stillet ved siden af min. Jeg siger jer, hun duftede dejligt. Det skulle ikke genere mig, om hun kom over i min kasse. Det kom hun dog ikke. Hun skal til Tyskland og besøge min far. Jeg fik da lige sendt en hilsen med.

Vi havde en rigtig hyggelig dag med rigtig godt vejr. Vi skulle vente længe, inden vi skulle i ringen. Så var der jo god tid til at få ordnet pelsen. Det gik fint. Det var rart at stå oppe på bordet og se på de andre hunde. Jeg glemte næsten at protestere, da mine poter skulle ordnes.

Endelig kom jeg i ringen. Som den første wheaten. Det kørte bare for mig. Tro det eller lade værre. Jeg er særdeles lovende. På det lyserøde papir stod der fine ting om mig. Jeg synes lige, I skal høre, hvad man siger om mig: Nice young puppy male, correct balanceed, nice head, ex topline very well develop body for age, correct angulatet, happy teperament. Hvad siger I så? Jeg tror nok, min snude blev løftet en anelse. Fik jeg sagt, at jeg blev bedste hvalp i rækken af wheatenhvalpe? Rækken var dog ikke så lang. Der var kun mig. Men det var jo åbenbart også nok.

Jeg forstod, at moster Stella også klarede sig fint. Jeg ved ikke rigtigt, hvad der var med moster Vera. Måske skal hun med mig i skole. Men måske skal hun først lige have ordnet noget.

Så er der det med Karl-Frederik og Stella. Jeg ved ikke rigtigt, hvad det er, de har kørende. Mens jeg sad i min kasse så jeg Stella heftigt slikkede ham i hele hovedet. Det gjorde hun også til udstillingen i Hedensted. Jeg har også set på billederne fra Hindsgavl. Alle de andre hunde kigger alle mulige steder hen, men Stella holder øje med, hvad Karl-Frederik laver. Hun skal altså være klar over, at han er min.

Da jeg var bedste hvalp i racen, skulle jeg også optræde i den store ring. Vi skulle vente et godt stykke tid. Jeg var vist ved at være træt. Jeg fik ikke nogen placering. Men det var sjovt alligevel. Da det var overstået, skulle vi have pakket sammen. Karl-Frederik løb frem og tilbage til bilen.

Da vi kom hjem, var jeg træt. Jeg lagde mig i skyggen på græsplænen så lang jeg var. Jeg fik mig slæbt ind for at få min aftensmad. Hen på aftenen blev jeg overtalt til at tage med på Skærven. Vi gik vores sædvanlige tur. Så var jeg helt frisk.

Da vi kom hjem, skulle Karl-Frederik lige ordne nogle billeder på computeren. Da havde jeg stadig kræfter til at drille ham. Jeg fik skæld ud og blev skubbet væk mange gange. Til sidst lagde jeg mig tilrette på stuegulvet. Der blev jeg også efter, Karl-Frederik satte sig i sofaen. Endelig en aften, hvor Karl-Frederik kan sidde i sofaen og se fjernsyn uden at blive forstyrret af mig. Og hvad sker der så? Han falder i søvn. Han havde ellers ikke været i ringen.

Søndag den 25. august 2013

Da vi stod op, valgte vi at gå den store skovtur, hvor vi går til Sebberup Skov, gennem skoven til Ny Sebberup og ad hovedvejen hjem. Der var rigtig meget at dufte til i dag. Turen tog derfor lidt længere tid end den plejer. Jeg fik flere gange ros for at gå pænt. Det var en dejlig tur i det gode vejr. Der var en frisk vind, så det blev ikke for varmt.

Da vi kom hjem, og jeg havde fået morgenmad lagde jeg mig fladt på gulvet. Jeg lå brak hele formiddagen. Det er hårdt at være på udstilling. Jeg sov også det meste af eftermiddagen. Ved tre-tiden var jeg lige inde i stuen. Da Karl-Frederik sad på en skammel, udnyttede jeg lige chancen til at få hans ører efterset. Jeg var ikke helt sikker på, at Stella havde været inde i alle hjørner. For en sikkerheds skyld gav jeg begge ører en grundig omgang.

Lidt senere var jeg kvik nok til en rask travetur. Vi tog til Skærven. Der var liv og glade dage i dag. Der var aktivitetsdag med aktiviteter og konkurrencer for hele familien. Der stod ikke noget om aktiviteter for hunde. Så gjorde det ikke så meget, at det næsten var slut, da vi kom. Vi gik bare vores sædvanlige tur, uden at lade os påvirke af al uroen.

Hanne og Karl-Frederik skulle noget i aften, og jeg skulle passe huset. Øv. Vi nåede dog lige en aftentur, da de kom hjem. Så var det bare hjem i seng.

Mandag den 26. august 2013

Så er ferien forbi. Vækkeuret ringede kl. 5.20. Det var næsten mørkt. Det er altså tidligt. Jeg måtte ud at tisse i haven og derefter ind og spise min morgenmad. Kort tid derefter drog Karl-Frederik af sted på arbejde. Lidt senere gik Hanne en tur med mig på Askansvej. Så tog hun også på arbejde. Jeg passede så huset indtil Karl-Frederik kom hjem omkring kl. 16. Så blev jeg ellevild. Han fik en heftig velkomst. Vi kørte så endnu en gang til Skærven, hvor vi hyggede os på vor sædvanlige tur.

Da vi kom hjem var Hanne endnu ikke kommet hjem. Jeg ventede og ventede. Endelig kom hun. Så fik hun også en begejstret velkomst. Måske mente hun, det næsten var for meget.

Efter aftensmaden var jeg en tur på trimmebordet. Det indlader jeg mig frivilligt på, selv om det ikke altid er så rart. Nogle gange er det også hyggeligt.

Bagefter skulle Karl-Frederik lave noget arbejde ved computeren. Da kunne jeg ikke lade ham være i fred. Han sad ved spisebordet. Han måtte lave en barrikade af spisebordsstol, så jeg ikke kunne hoppe op ad ham. Det lykkedes mig dog masse mig igennem flere gange. Så fik jeg skæld ud. Men det er jo som vand på en gås. Da han var færdig, forsøgte han at være lidt i stuen. Jeg fik en ny tyggestang. Den hyggede jeg mig med i nogle minutter. Så skulle Karl-Frederik holde i den ene ende. Da jeg var færdig med stangen, kunne jeg jo lige drille Karl-Frederik. Jeg kastede mig igen og igen over ham. Han tog mig til sidst med ud på vor aftentur. Da var jeg en sød hund. Lige til vi var hjemme igen. Så var jeg igen uartig. Karl-Frederik satte sig ved computeren i køkkenet. Men jeg kunne heller ikke lade ham være i fred der. Han lukkede så døren, så jeg ikke kunne komme ud i køkkenet. Så stod jeg og sagde ynkelige lyde på den anden side af døren. Jeg får nok ikke nogen præmie for god opførsel i dag.

Tirsdag den 27. august 2013

Også i dag skulle jeg være alene hjemme. Da Karl-Frederik kom hjem, kørte vi naturligvis en tur til Skærven.

Jeg skulle i skole i aften. Inden vi skulle af sted, fik jeg lige en tur på trimmebordet. Så drog vi af sted. Jeg var spændt på, om moster Vera ville være i skolen i aften. Det var hun ikke. Måske er hun taget til Tyskland. Vi mødte tidligt i skolen. Vi så så lidt af 1. holds øvelser. De var ikke nær så mange som på sidste kursus. De var kun 10. Der var heller ikke flere på mit hold. De fleste hunde var nogle små hvide. Der var kun en enkelt, der var større end mig.

Jeg var vist ikke særlig artig i skolen i dag. Jeg løb da sådan set godt nok. Det gik da også rimeligt, da lærerinden første gang skulle studere mig nærmere. Men jeg syntes, det var kedeligt. Der var megen ventetid, hvor jeg havde svært ved at stå stille. Jeg tror, Hanne fik lidt ondt i hånden af at holde mig. Det var nok derfor, jeg ikke fik så megen ros i dag.

Onsdag den 28. august 2013

Vi stod op kl. 5 i dag. Hanne skulle på udflugt med sit arbejde. Jeg og Karl-Frederik gik så lige en morgentur, inden han skulle på arbejde. Han kom lidt tidligere hjem. Så gik vi som sædvanligt en tur på Skærven. Der er egentlig ikke noget særligt at berette om turen. Vi gik og hyggede os, og jeg fik læst dagens nyheder, og fik selv skrevet en hel række til de andre hunde.

Da vi kom hjem, varede det ikke længe, inden Hanne også kom hjem. Det blev jeg glad for. Så hun fik en strålende velkomst. I det hele taget er jeg jo en glad hvalp. Det står der også på det lyserøde papir. Jeg har jo egentlig heller ikke grund til at være andet. Der er måske lige det, at nogle måske kan synes, at jeg er lidt voldsom, når jeg udtrykker min glæde. Men det bliver nok bedre, når jeg bliver gammel.

Om jeg var sød i aften? Næh, det tror jeg egentlig ikke. Karl-Frederik opgav helt at komme ind i stuen. Jeg kunne heller ikke lade ham være i køkkenet. Han måtte sende mig ind i stuen og så lukke døren til køkkenet, så han kunne være i fred. Det hindrede dog ikke, at vi gik en god aftentur. Jeg var også blevet sød, da vi skulle i seng.

Torsdag den 29. august 2013

I dag havde Hanne fri, så det var ikke helt så stresset en morgen. Hanne skulle en tur til Århus. Inden hun skulle af sted, gik vi en morgentur på Askansvej. Da Hanne kom hjem igen, gik vi en tur rundt i Hedensted. Da vi kom hjem igen, var Karl-Frederik kommet hjem. Så var det igen svært at holde forpoterne på jorden.

Efter aftensmaden øvede jeg og Karl-Frederik os igen på trimmebordet. Det var mig, der stod på bordet. Det gik rimeligt. Det var da ikke umiddelbart alle steder, jeg mente, jeg skulle friseres i dag. Men lidt efter lidt fik vi vist ordnet det hele.

Så skulle der ses fjernsyn. Vi skulle se både Bonderøven og Søren Ryge. Det blev en bemærkelsesværdig aften. Karl-Frederik sad ned i sofaen under begge udsendelser. Da han satte sig i sofaen, fik jeg en ny tyggestang. Den hyggede jeg mig med et stykke tid. Noget af tiden holdt Karl-Frederik også i den ene ende. Så sker det mærkelige. Som jeg plejer, kastede jeg mig over Karl-Frederik. Han pegede så mod den anden stue og sagde ud med en næsten mandig røst. Jeg turde så ikke gøre andet end at hoppe ned og gå nogle skridt hen mod den anden stue. Nogle gange gik jeg helt der ind. Der kunne jeg så sidde i helt op til ti sekunder, inden jeg var tilbage igen. Men jeg var meget sødere, end jeg har været i den sidste tid. Det har måske spillet ind, at jeg har på fornemmelsen, at der i weekenden er optræk til en tur. Hvis jeg opfører mig pænt, kommer jeg sikkert med. Der kommer vist også andre hunde.

Det blev også til vor sædvanlige aftentur. Hjemme igen var jeg også næsten sød. Det varede ikke længe, inden jeg gik ind i seng og lagde mig til at sove. Det har været nemt at have hund i dag.

Fredag den 30. august 2013

I dag havde både Hanne og Karl-Frederik taget fri. Der var derfor efter flere arbejdsdage mulighed for en god lang morgentur. Vi gik en runde i Hedensted. Da vi kom til stierne i villakvarteret, kom vi igen forbi den lille gale sorte hund. Den gøede på livet løs. Så kom hans mor ud fra huset. Hun skældte ham ud på livet løs. Hun kunne ikke komme forbi mellem hegnet og buskene i haven. Så hun måtte løbe udenfor haven, så hun

rigtig kunne komme til at skælde ham ud. Vi kunne se, det var en rutine, de havde indøvet nøje. Hvis hunden er ude hele dagen, må det være en øvelse, de laver mindst 40 gange om dagen.

Da vi kom hjem og havde fået morgenmad, kom huset snart på den anden ende. Vi skulle på weekendtur, og jeg skulle med. Jeg så godt, mine ting blev pakket. Min mad, mine madskåle og meget mere. Bilen blev næsten helt fyldt op. Men der var dog plads til mig. Hver gang der blev båret noget ud i bilen, var jeg bange for, at jeg ikke skulle komme med. Omsider kom vi dog alle 3 af sted. Halvvejs var vi lige ude. Jeg fik vand og fik tisset. De andre fik bare lidt at spise. Jeg kunne se, vi kørte samme vej, som vi gjorde sidste weekend. Måske var det planen, at vi igen skulle til udstilling i Varde. Det ville da være sjovt. Det viste sig imidlertid, at vi skulle til noget, der hedder Henne Strand. Vi skulle bo i en hytte på campingpladsen. Det var udmærket. Jeg gik en hurtig runde og så det an. Da vi havde fået bagagen ind i hytten, gik vi udenfor. Snart kom der to hunde, som vi skulle være sammen med hele weekenden. Det var Harpo og Lucca. Lucca er stor og Harpo er lille. Jeg og Harpo blev bundet til hver sin snor. Lucca går løs. Lucca er en meget fredelig hund. Efter eftermiddagskaffen gik jeg og Karl-Frederik en tur til stranden. Først skulle vi gennem den lille by. Der var mennesker overalt. De talte alle samme sprog som min far. Han er også tysker. Jeg er kun halvtysker. Der er rigtig mange hunde her. Der er derfor trængsel ved de gode steder. Jeg blev vildt optaget af havet, da jeg så det. Det var meget fascinerende. Jeg kunne slet ikke lade være med at se på det. Der måtte jeg ned. Mine ben pløjede sig gennem sandet som en havefræser. Jeg løb straks ud i bølgerne. Desværre kunne jeg ikke komme så langt ud. Karl-Frederik mente ikke, det var besværet værd at tage skoene af, og snoren var ikke så lang. Jeg kæmpede for at komme så langt ud som muligt. Vi gik en lang tur langs stranden. Da vi kom tilbage til campingpladsen var aftensmaden ved at blive forberedt. Ikke min forstås, men det varede dog ikke længe, inden jeg fik min mad. I kan tro, jeg spiste hurtigt. Der stod to hunde og så på, at jeg spiste. Så gælder det om at være hurtig.

Noget af tiden stod jeg ude i min snor. Men så begyndte det at regne. Så fik jeg min kasse over i forteltet, hvor de andre sad og spiste. Der tog jeg lige en slapper et stykke tid. Men det kan også godt blive kedeligt i længden. Heldigvis kom jeg igen lidt ud. Det blev også til et par små aftenture sammen med de andre hunde. Herovre i Vestjylland trækker jeg voldsomt i snoren. Jeg faldt til sidst i søvn i min kasse hos genboen. Jeg måtte vækkes, da vi skulle hjem i vor egen hytte for at sove. Det gik fint med at sove i hytten.

Lørdag den 31. august 2013

Jeg lod dem sove til klokken næsten var syv. Men når man nu er på tur, synes jeg ikke, man skal sove hele tiden væk. Jeg fik overtalt Karl-Frederik til en travetur. Vejret var ikke så godt. Der blæste en hård vind ind fra vest. Og det regnede. Men det er jo ikke noget, der afskrækker os. Vi begav igen til havet. Lucca fortalte i aftes, at han på sin morgentur havde kastet sig ud i bølgerne til en dame uden en trevl på kroppen. Altså damens krop. Det er min snor nok ikke lang nok til, men så må Karl-Frederik jo følge med. Der var rigtig mange hunde ude at gå morgentur. Der var alle mulige størrelser. Da vi kom til stranden, var der en voldsom blæst. Og en voldsom larm fra bølgerne. Der var masser af hvidt skum på bølgerne. I må gætte en gang, hvilken hund der af alle kræfter sled i snoren for at komme ned til vanden. I må gætte lige mange gange, hvilken hund der straks kastede sig i bølgerne. Bølgerne var dog lidt voldsomme. Jeg skyndte mig derfor op igen. Jeg kunne også hurtigt se, at der ikke var nogen badende damer, som jeg skulle forsøge at redde. Så kunne vi jo lige så godt begive os hjem ad. Vi mødte Lucca på hjemvejen. Han var på vej ned til stranden. Jeg måtte bedrøve ham med, at der ikke var noget at hoppe i vandet efter.

Da vi kom hjem, fik jeg hurtigt Hanne ud af fjerene. Jeg tror ikke, hun mente, jeg var så rar at få op i sengen. Kort tid efter gik hun med en taske og et håndklæde. Det plejer hun ikke at gøre. Det bekymrede mig. Jeg stillede mig ved døren og sagde lyde, til hun var tilbage igen. Da hun kom, havde hun heldigvis også været ude at købe ost. Så kunne jeg få spist resten af min morgenmad.

Efter morgenmaden skulle vi ud at køre. Vi kørte til en ny sø, der hedder Filsø. Der gik vi en lang tur alle tre hunde og otte mennesker. Jeg var vist ikke altid så rar at gå med. Jeg var svær at få til gå pænt. Jeg trak meget i snoren. Jeg tror, det her blev besluttet, at jeg skal have en sele.

Da vi var tilbage ved bilerne, fik vi øje på nogen, der sad og spiste. Pludselig så vi, at de havde en hvid hund med. Den havde en buet hale, der glad pegede fremad. Den hund måtte vi hen og hilse på. Er det ikke utrolig. Da vi kom hen til dem, viste det sig at være Karla. Hende kender jeg godt. Hun bor i Haldrup. Vi var på klippekursus sammen den 1. juni. Vi stod ved siden af hinanden og fik snakket meget. Det var hyggeligt at møde Karla. Vi opfordrede Karla til at komme til den næste gåtur.

Vi kørte så videre til Henne Mølleå. Der gik vi igen en god tur. Uden dog at møde nogen kendte hunde. Vi var så i Henne Stationsby for at få lidt at spise. Vi sad ude, så vi tre hunde kunne godt være med. Det kræver dog sin hund at sidde stille under et bord i en time uden at måtte lege med de andre hunde. Men det gik da vist helt pænt.

Tilbage i hytten tog vi lige en slapper. Jeg i min snor foran hytten, hvor jeg kunne følge med i, hvad de andre hunde lavede. Da Hanne senere på eftermiddagen gik en tur i byen, mødte hun en wheaten hvalp på fem måneder. Den var tysk. Måske er vi i familie.

Om aftenen skulle der spises i et fortelt. Jeg sad længe ude og så på, hvad der var at se. Jeg sad faktisk pænt. Måske skyldtes det, at alle tre hunde var godt trætte. Da det begyndte at regne, kom jeg ind i teltet i min kasse. Der lagde jeg mig straks til at sove. Jeg blev vækket, da vi skulle hjem i vor egen hytte. Her lagde jeg mig også straks til at sove.

Søndag den 1. september 2013

Vi kunne i løbet af natten høre, hvordan det blæste. Der kom også regn.

Jeg og Karl-Frederik stod op og begav os ud på en længere travetur. Vi gik langt ud gennem et sommerhusområde. Vi gik, hvor der var mindst mulig risiko for at møde en hugorm. Der skal helst ikke være flere min søskendeflok, der skal møde sådan en. Trods blæsten var det en god tur. Vi var ikke våde, da vi kom hjem. Vi gik ikke til havet. Jeg synes, det er for voldsom i den stærke blæst. Da vi kom tilbage til hytten, var Hanne allerede begyndt at pakke. Vi skulle hjem. De andre var begyndt at gøre klar til, at teltene kunne pilles ned. Det nåede de dog ikke, inden regnen kom væltende. Vi boede jo i hytte, så vi skulle heldigvis ikke have noget telt pakket ned.

Efter en lang køretur var vi endelig hjemme, hvor alt var ved det gamle. Det havde været en anstrengende tur, så jeg lagde mig straks på gulvet og faldt i søvn. Jeg var dog frisk nok til at komme en tur til Skærven. Der var meget, der skulle genopfriskes efter en weekends fravær. Jeg mødte en labrador, der trods sin høje alder gerne ville lege med mig. Vi fik en lille snak.

Jeg sov videre, da vi kom hjem. Efter spisetid blev jeg dog mere og mere kvik. Jeg havde energi nok til at begynde at drille Karl-Frederik ved computeren.

Jeg slap ikke for at blive vejjet i dag. Jeg vejer 15,2 kg. Jeg har altså ikke taget på på turen. Jeg tror, jeg har vejjet omkring 15,2 kg. i flere uger.

Da det blev fjernsynstid, fik jeg en ny stang at tygge på. Den hyggede jeg med et stykke tid. Men det meste af tiden holdt Karl-Frederik i den ene ende. Da stangen næsten var væk, gik vi vor aftentur. Jeg trak lidt i snoren, men ellers gik det godt. Jeg satte mig fint og ventede, da vi skulle over Hecovej. Jeg gik også pænt, da vi skulle over. Jeg er nemlig ved at lære at begå mig i trafikken. Det var allerede næsten mørkt, da vi kom hjem. Da vi kom hjem var jeg faktisk endnu ikke rigtig træt. Jeg var ikke rigtig indstillet på at lægge mig stille ned på gulvet. Jeg gik lidt rastløs rundt. Jeg kunne også godt nappe Karl-Frederik lidt i armen, mens han sad og renskrev mine dagbogsnotater.

Mandag den 2. september 2013

I dag stod jeg og Karl-Frederik tidligt op. Vi gik en god morgentur. Det viste sig, at Hanne skulle tidligere på arbejde end Karl-Frederik. Da Karl-Frederik skulle af sted kom der tre kollegaer og hentede ham. De var lige inde og hilse på mig. Karl-Frederik holdt mig. Ellers kunne jeg godt have overbevist dem om, at de var meget velkomne.

Da Hanne kom hjem, gik vi en tur på Skærven. I regnvejr. Karl-Frederik plejer altså at sørge for, at der er tørvejr. Det må Hanne se at få lært.

Tirsdag den 3. september 2013

Nu er Karl-Frederik ikke hjemme på 2. døgn. Han var heller ikke hjemme i nat. Jeg er meget bekymret for ham. Han må savne mig afsindigt meget. Heldigvis skal jeg i skole i aften. Så har jeg noget andet at tænke på.

Eftermiddagsturen gik jeg og Hanne i Sebberup Skov. Vi kørte til Ny Sebberup. Så gik vi gennem skoven til hovedvejen, og derfra tilbage til parkeringspladsen. Da vi kom hjem skulle vi skynde os at blive klar til at komme i skolen. Det siges, at jeg ikke havde en af mine bedste dage i skolen, men at det måske gik lidt bedre end ugen før. Så må der jo være fremskridt. Det var underligt, at Karl-Frederik ikke sad og så på os, mens jeg var i skole. Hans plads var tom. Der var også det med moster Vera. Vi så ikke skyggen af hende. Mon hun er klar over, at skoleåret snart er slut.

Onsdag den 4. september 2013

Hanne og jeg gik en morgentur. Bagefter måtte jeg igen passe på huset alene.

Da jeg havde hvilet mig længe, hørte jeg pludselig, at nøglen blev sat i døren. Ind kom Karl-Frederik. I kan tro, vi gav hinanden nogle store krammere. Det ville næsten ingen ende tage. Til sidst måtte vi dog løsrive os, så vi kunne skynde os at komme på Skærven. Vi mødte et par af de gamle kendinge. Blandt andet en lille mops, der hvæsedede som et damplokomotiv. Det gør jeg også lidt, når jeg trækker meget i snoren. Vi mødte også en hund med en spids næse, der løb ved siden af sin fars cykel. Ja det var ikke næsen, der løb men

hunden. Den løb stærkt. Alligevel gøede den helt vildt begge gange, den løb forbi os. Det synes jeg altid hunde med spidse næser gør.

Da vi havde spist, skulle jeg lige på trimmebordet. Jeg forstår det egentlig ikke, men jeg går frivilligt med til at komme på bordet. Der er ikke altid så rart. Især ikke, når forbenene skal ordnes. Så kan jeg godt fortryde, at jeg indlod mig på projektet. Bevares, der er også behagelige oplevelser på bordet. Det er ikke værst at sidde stille og blive friseret på ryggen. Sådan kan man sidde længe. Men man skal passe på. Jeg har lagt mærke til, at kammen ofte lige så stille bevæger sig nærmere og nærmere mine forben. Det ender med, at forbenene også er blevet fine. I dag synes jeg, jeg fik den helt store skønhedskur. Jeg tror, jeg kunne gå direkte ind på udstillingsbanen.

Jeg tror faktisk, jeg var ret sød i aften. Jeg drillede næsten ikke Karl-Frederik. Måske var det min skyld, at han tog hjemmefra. Det er nok bedst, at jeg prøver på at være artig. Jeg fik en ny stang at tygge på. Jeg gik hen til Karl-Frederik med den og fik ham til at holde i den ene ende. Den havde vi megen fornøjelse af. Så var der tid til vor sædvanlige aftentur. Det er da utroligt, så tidligt det bliver mørkt. Kort tid efter vi kom hjem, gik jeg i seng.

Torsdag den 5. september 2013

Vi stod op kl. 6. Karl-Frederik skulle arbejde hjemme i dag. Han havde heldigvis arbejdet meget i de dage, han havde været væk, så der kunne godt blive tid til en lang travetur. Vi gik rundt i Hedensted i næsten 1½ time. På Horsensvej mødte vi farvehandlerens lille westi. Det er jo en lille hund, så jeg forsøgte ikke at være for voldsom. Det synes jeg egentlig gik meget godt. Det var westien, der knurrede. Men vi fik da snakket lidt. Da vi kom hjem, fik jeg min morgenmad. Jeg spiste det hele. Det går bedst, når jeg kan se, at jeg ikke skal passe huset alene. Jeg lagde mig stille på gulvet og slappede af. Der blev jeg kun afbrudt af en lille tur i haven. Jeg var 100 % artig hele tiden, mens Karl-Frederik arbejdede. Da han var færdig, gik vi på havearbejde. Det vil sige, jeg valgte at blive inde og forlænge min middagslur. Jeg bryder mig ikke om at slå græsplæne. Da plænen var slået, tog vi til Sebberup Skov. Vi gik hele vejen gennem skoven og tilbage igen. Ved parkeringspladsen så vi en mand, der sad og fumlede med et eller andet. Kort tid efter summede der en lille flyvemaskine højt over hovedet på os. Den summede som en hel flok humlebier. Den kunne flyve højt og langt. Måske var den ikke større end mig.

På tilbagevejen så vi noget interessant. Ud fra skoven kom der to hunde. En sort og en lys labrador. Der kom så en sød lille dreng. Hans hud var sort som den ene hund. Hans mor var lys som den anden hund. De havde da gjort noget ud af farvesammensætningen. Den lille dreng sagde til sin mor: "Han har hår ned over øjnene". Det var vist mig, han mente. Jeg fik også hilst på hundene. Deres mor kunne ikke holde dem, da vi gik forbi. Det gjorde ikke noget. De var flinke.

Da vi kom hjem, fortsatte jeg den flinke linje. Jeg slappede bare af. Da Hanne kom hjem, skulle jeg selvfølgelig give hende en rigtig velkomst, man snart var jeg rolig igen. Vi fik spist aftensmad. Jeg spiste min dejlige mad i en fart. Jeg er gået over til Stryhns baconleverpostej. Den er også god. Jeg får lige en teske fuld blandet i min mad.

Det meste af aftenen går egentlig stille og roligt. Jeg har en stump af en stang, som jeg tygger på. Jeg får også Karl-Frederik til at holde ved den. Vi kommer også på vor aftentur. Det går meget godt. Nåh ja, jeg fik jo lige det der flip, hvor jeg kaster mig over Karl-Frederik og flår i snoren. Han fattede ikke, at jeg ville have

en godbid. Da vi kom hjem, var jeg urolig. Jeg fik lov at komme ind i soveværelset. Her begyndte jeg at trække rundt med min kasse og at bide i den. Jeg bed også i mit skindtæppe. Så blev jeg lokket ud af soveværelset igen. Karl-Frederik sad og renskrev mine dagbogsoptegnelser ved køkkenbordet. Så kunne jeg jo lige drille ham. Jeg hoppede op ad ham. Han skældte ud og skubbede mig ned. Jeg var oppe igen, inden hans arm var tilbage ved computeren. Så blev jeg sendt ind i stuen til Hanne, og døren blev lukket. Så kunne jeg stå på den anden side af døren og bjæffe og sige andre lyde.

Fredag den 6. september 2013

Også i dag er hjemmearbejdsdag. Vi stod derfor igen op kl. 6 og begav os ud på en længere travetur. Det blev den samme som i går. Da vi kom til stierne i villakvarteret studsede jeg over et skilt. Der stod: "Hunde skal føres i snor. Husk at samle hundens efterladenskaber op." Efterladenskaber – det er godt nok et fint ord. Vi i min race er jo intelligente hunde, men der kan da nok være hunde, ordet er for svært for. Jeg kan da også se, at der er mennesker, ordet er for svært for. Gad vide, om man så kan kalde mig for efterladenskabsmager. Så kan jeg da godt regne ud, hvad der skal stå på min gravsten om formentlig en snes år: "Her hviler forhenværende efterladenskabsmager Joyful wheatens Clancy også kaldet Connor." Jeg vil tro, de forbipasserende til sin tid tager hatten af i ærbødighed, når de går forbi.

Da vi kom hjem skulle Karl-Frederik jo arbejde. Det lod jeg ham gøre i fred og ro. Jeg lagde mig og samlede kræfter til aftenens strabadser. Det må godt nok være nemt at have hund, når jeg bare sådan ligger og slapper af. Jeg håber, de påskønner det.

Da Karl-Frederik var færdig med arbejdet, ville han have mig med i haven. Jeg fik en ko med derud. Eller mere præcis et stykke af en komave. Jeg fandt et skyggefuldt sted, hvor den kunne fortæres. Karl-Frederik havde åbenbart tænkt sig, at han skulle ligge på knæ og luge fliserne. Da han havde fået to mælkebøtter rykket op, sad jeg på nakken af ham. Så fandt han på noget andet at lave. Da han var færdig med det, tog vi på Skærven. Det er varmt i dag, så Skærvens dejlige skygge er det eneste, der kan bruges i dag. Det var der også flere andre hunde, der mente. Vi overhalede to småhunde, der var ude at gå tur med deres far. Den ene kom farende i fuld fart imod mig, mens den gøede af fuld hals. Hvad gør man så? Man går videre som om man ikke har lagt mærke til den. Der er altså nogle hunde, der er uinteressante. Jeg fik faktisk flere gange en godbid, fordi jeg gik pænt.

Da vi kom hjem, var Jesper kommet. Så skulle jeg jo lige byde ham velkommen. Efter velkomsten var jeg faktisk god til at lade ham være i fred. Et stykke tid senere hørte jeg Hannes bil. Så styrtede jeg hen til yderdøren og ventede på, at hun kom ind. Så skulle hun jo også lige have en varm velkomst. Jeg tror godt, Hanne kan lide at blive budt velkommen, men hun vil vist helst have, at jeg beholder alle fire poter på jorden. Det er ikke nemt, men jeg øver mig.

Aftenen gik bedre end normalt. Efter aftensmaden hurtigt var fortæret kom jeg med ned på trimmebordet. Med lidt tålmodighed blev pelsen vist ordnet over det hele. Da vi var færdige, var det tiden for vores aftentur. Vi går lidt tidligere nu. Det bliver jo tidligt mørkt. Jeg var helt igennem en artig hund. Efter hjemkomsten fik jeg en af de dejlige tyggestænger, Karl-Frederik tidligere i dag havde været henne i Dyr og Fritid og købe. De er gode. Den kastede jeg mig over. En del af tiden skulle Karl-Frederik dog holde i den ene ende. Der var faktisk også korte perioder, hvor jeg næsten slappede af på gulvet. Jeg drillede næsten ikke. Da jeg hen på aftenen blev træt, fik jeg lov at gå ind i min seng.

Lørdag den 7. september 2013

Da vi gik i seng i aftes, hørte jeg at Hanne og Karl-Frederik var enige om, at de ikke ville stille vækkeuret. Så måtte jeg jo træde til. Kl. 6.30 var jeg frisk. Det er jo en ganske særlig dag, som man ikke skal sove væk. Jeg fylder 9 måneder. Jeg er så ikke hvalp længere. Jeg er trådt ind i de voksnes rækker. Jeg er sikkert også kommet over den kriminelle lavalder. Det er jo en jurist, jeg går tur med. Næste gang jeg skal på udstilling, stiller jeg op i juniorklassen. Der må man vist ikke så gerne fjolle rundt. Læg for resten mærke til, at jeg trådte ind i de voksnes rækker på datoen 7-9-13. Det kan da kun gå godt. Jeg glæder mig allerede til næste udstilling.

Nå, men jeg og Karl-Frederik havde besluttet, at morgenturen i dag skulle være den store skovtur til Sebberup Skov. Vi gik hele vejen hjemmefra. Det var en herlig morgen. Det er dejligt sådan en tidlig morgen i den stille skov. Man kan lade tankerne løbe frit. Jeg gik for eksempel og grublede over det skilt om efterladenskaber, jeg havde set i går. Der er et problem. Hvis vi samler efterladenskaberne op, er de jo ikke efterladt. Så kan man vel ikke kalde dem efterladenskaber. Hvis vi ikke samler dem op, gør vi jo ikke, som der står på skiltet. Den eneste løsning, jeg kan komme på, er, at vi i første omgang lader pølsen ligge. Så bliver det til en efterladenskab. Næste dag kommer vi så og samler den op. Det er vist det man inden for videnskaben kalder et paradoks. Det er vi ikke kommet til endnu i skolen. Jeg synes ikke rigtig vi kommer videre. Der er som om, vi kører i ring. Måske er det derfor, faget hedder ringtræning.

Det var nu ikke tanker det hele. Jeg fik da også tid til at studere morgenaviserne. Da vi gik ind i skoven mødte vi et rådyr, der var ude at gå morgentur. Den var nok på vej hjem for at hvile sig.

Da vi var ved at være gennem skoven, mødte vi en sort labrador, der var ude at løbe morgentur med sin mor. De havde travlt. Hunden ville dog gerne lige have snakket med os. Det fik den ikke lov til. Jeg så, der på morens bluse stod "Alt for damerne". For mig at se, så det nu snarere ud til, at der var alt for mændene. Men det skal jeg nu ikke gøre mig klog på. På Ny Sebberupvej kom vi forbi en lille mark med fire får. De var alle familiens sorte får. Dem ville jeg gerne have været inde ved. Jeg tror også gerne, de ville have snakket med mig.

Senere kom vi forbi marken med de to kvier. De er meget nysgerrige. Det er jeg jo også, så der måtte jeg dvæle en stund. Jeg så, den ene lavede efterladenskaber. Det gjorde den, mens den spiste. Det har jeg dog aldrig gjort. Der var ikke noget skilt, så der var ingen problemer med efterladenskaberne.

På cykelstien lå der en and. Den var vist kørt over. Jeg ville have haft den med hjem til Hanne. Det ville Karl-Frederik ikke. Jeg er bange for, han endnu har meget at lære. Lidt længere fremme lå der også en død krage. Den kunne vi da i det mindste tage med. Hvis vi nu alligevel skulle stege haneekyllinger. Pløre til dyppelse skulle jeg også nok være hund for at finde. Måske kniber det mere med træskoene til at stege den i. Jeg kom jo til at bide sålen af Karl-Frederiks træsko. Min fynske bagage fornægter sig vist ikke. Det endte dog med, at vi lod kragen ligge. Jeg kom derfor helt tomhændet hjem til Hanne. Hun måtte så nøjes med at blive vækket med et dejligt fugtigt kys. Det håber jeg også, hun blev glad for. Hun fik faktisk to. Karl-Frederik var der jo også.

Jeg var med Karl-Frederik lidt i haven. Jeg gjorde en ihærdig indsat for at standse trillebøren – men forgæves. Jeg er ikke rigtig til havearbejde, så jeg gik ret hurtigt ind til Hanne. Der hvilede jeg mig det meste af tiden, indtil vi skulle på eftermiddagstur. Jeg og Karl-Frederik gik en god tur i Kærskoven ved Ølsted. Der holdt mange bilder på parkeringspladsen. Vi møde også flere familier, der var ude at lufte børn og hunde i det gode vejr. Jeg fik meget ros. Jeg gik pænt næsten hele turen.

Efter aftensmaden og en lille tur på trimmebordet gik vi vor sædvanlige aftenur. Aftenen gik bedre end normalt. Jeg drillede kun kortvarigt et par gange. Så fik jeg at vide, at jeg skulle gå ind i den anden stue. Der kunne jeg så sidde og skamme mig i et par sekunder. Enden på aftenen blev, at jeg faldt i søvn på gulvet og Karl-Frederik i sofaen. Så var der da ikke nogen af os, der forstyrrede Hanne.

Søndag den 8. september 2013

Jeg og Karl-Frederik stod op kl. 6.30. Så skulle man tro, at vi skulle ud på en lang travetur. Men den blev overraskende kort. Karl-Frederik siger, de har en plan her i formiddag, som jeg kan glæde mig til. Det må jeg jo så gøre.

Det varede heller ikke længe efter morgenmaden, før vi tog af sted. Vi kørte til Horsens. Da vi steg ud af bilen, holdt vi ved Bygholm Dyrehospital. Det kunne jo godt gøre mig lidt nervøs. Men der var allerede kommet en del glade hunde. Vi skulle på travetur med en hel flok andre hunde og mennesker. Jeg tror, vi var omkring 35 hunde og mindst lige så mange mennesker. Hanne havde læst i avisen i går, at dyrlægerne havde arrangeret sådan en travetur. Det måtte vi selvfølgelig deltage i. Da alle var kommet, gik vi i samlet flok til Bygholm Sø. Her drak vi først kaffe og spiste boller med mere. Der var godbidder til os hunde. Da det var klaret, blev vi delt op i to hold. De seje og de andre. Vi var ikke i tvivl om, hvilket hold vi skulle vælge. Dette valg betød, at vores travetur blev på ca. 10 km. De andre slap noget nemmere om ved det. Vi gik hele vejen rundt om søen. Turen startede kl. 10, og vi var først tilbage ved dyrehospitalet omkring kl. 13.00. Så lang en tur har jeg aldrig været på. Der var også rigtig mange hunde at hilse på. Vi fik et gavekort til en dyreforretning, der hedder Maxizoo på en spand godbidder. Den måtte vi straks indløse. Det er en dejlig forretning. Hunde må gerne komme med ind. Der var godbidder og tyggestænger i øjenhøjde. Der var adskillige hunde. Også andre der havde været med på traveturen. Der kom også en lille hvalp på 8 uger, der lige var rejst hjemme fra sin mor. Den var med sin nye familie på vej hjem. Så lille tror jeg aldrig, jeg har været. Jeg snakkede med den. Jeg var meget forsigtig. Der var også en hundemassør, der gav en hund wellnes. Det prøvede jeg nu ikke. Jeg og Karl-Frederik blev enige om, at det nok mest er en kvindeting. Jeg prøvede i stedet en sele. Jeg fandt en fin en, der passede mig. Nu var der bare det, at man i morgen kan man få 25 % rabat på seler. Det ville de ikke give os i dag. Det slap de så for. Vi kan nemlig få den samme sele på nettet til halv pris. Men nu har vi jo prøvet, hvilket nummer, der passer mig. Vi hilste også på

damen, der laver min mad hos Kingsmore. Hun gav mig en smagsprøve. Den skyndte jeg mig nu at spytte ud igen. Hun havde glemt leverpostej. Hun mente, leverpostej var en uskik. Så synes jeg, det er bedre at have en uskik, end slet ikke at have nogen skik.

Behøver jeg at sige, at jeg var træt, da vi kom hjem. Så træt at jeg slet ikke opdagede, at vi sprang eftermiddagsturen over.

Det blev dog til en lille tur på trimmebordet og til vor sædvanlige aftentur. Jeg fik da også drillet lidt i løbet af aftenen, men jeg sov også noget af tiden. Jeg gik også tidligt i seng.

Mandag den 9. september 2013

Jeg og Karl-Frederik gik en god morgentur ned omkring skolen. Da vi kom hjem, styrtede jeg ind i stuen for at se, om Hanne sad ved computeren. Det gjorde hun ikke. Hun var åbenbart kørt på arbejde.

Kl. 8.30 kom der en dame og hentede Karl-Frederik. Den selvsamme dame var også med, da han blev hentet sidste mandag. Da husker I måske, at han var væk i flere dage. Det var jeg ikke helt tryk ved. Jeg gjorde det helt klart, at jeg da absolut var indstillet på at tage med. Men jeg. Jeg blev spist af med en godbid, og fik at vide, at jeg skulle passe på huset. Øv.

Heldigvis skulle vi ud at gå en tur, da Hanne kom hjem. Det regnede. Meget. Jeg blev våd. Så våd at jeg måtte have min badekåbe på, da vi kom hjem.

Tirsdag den 10. september 2013

Heller ikke i dag var Karl-Frederik hjemme. Gad vide hvor han er. Hanne skulle passe sit arbejde. Så jeg skulle passe på huset. På et tidspunkt kom der nogle mænd, som jeg kunne høre nede i gildestuen. Jeg lå musestille, indtil de gik igen. Det var en god taktik. Da Hanne kom hjem, gik vi en tur på Skærven. Vi havde travlt. Vi skulle jo i skole. Det er snart ved at være slut med faget ringtræning. Vi var kun 6 på holdet i dag. Det gik vist helt godt. Det blev helt mørkt, inden vi fik fri. Så var der det med mit tøjdyr, lille tykke hund. Ham der kunne sige som en hund, og som jeg altid legede med, når vi kører bil. Ham har jeg ikke mere. På vej hjem fra skole kom jeg til at rive ham i tusind stykker. Nu har jeg kun hans højre øre.

Onsdag den 11. september 2013

I dag havde Hanne fri. Vi valgte derfor at sove længe. Da vi stod op, gik vi en tur. Hen på eftermiddagen kom Karl-Frederik lige pludselig ind af døren. Så skulle der krammes. Og krammes. Derefter af sted til Skærven. Så var alt ved det gamle.

Efter aftensmaden fik jeg en stor omgang på trimmebordet. Jeg tror, jeg blev ordnet over det hele. Inde i stuen, er jeg endnu ikke kommet over lømmelalderen. Jeg kaster mig flere gange over Karl-Frederik. Så får jeg skæld ud. Det hjælper selvfølgelig ikke. Man er vel teenager.

Kl. 20 drog vi ud på vor aftentur. Det gik fint. Hjemme igen var jeg ikke helt artig. Når jeg overfalder Karl-Frederik, bliver der råbt ud. Så er det meningen, at jeg skal gå ind i den anden stue. Det gør jeg så. Nogle gange. Der sidder jeg så og skammer mig. Helt op til 2 til 3 sekunder. Så kommer jeg ind i stuen igen. Jeg forsøger så nogenlunde lige så længe at være en sød hund. Til sidst faldt jeg dog i søvn.

Torsdag den 12. september 2013

I dag arbejder Karl-Frederik hjemme. Måske har han dårlig samvittighed, fordi han har været væk nogle dage. Han spurgte i hvert fald, om vi skulle gå en god tur. Det siger man jo ikke nej til. Vi gik så den store tur rundt i Hedensted. Vi gik næsten 1½ time. Så skulle der altså også arbejdes. Så måtte jeg ligge og hvile mig. Jeg var sød hele tiden, mens han arbejdede. Endelig var han færdig. Så tog vi til Sebberup Skov. Ved parkeringspladsen mødte vi Magnus. Han er en lille sort hund. Han var også med sin far ude at gå tur. Måske skulle man sige, at hans far havde kørt ham til skoven, så han kunne gå en tur. Det foregik på den måde, at faren parkerede på parkeringspladsen. Han lukkede så døren op for Magnus. Så kunne Magnus ellers selv gå en tur i skoven. Det er da ikke hyggeligt. Næh, man skal følges ad hele vejen gennem skoven. Det gjorde vi. Vi gik til Ny Sebberup og ad hovedvejen til vi kunne komme ind i skoven igen. Så gik vi igen gennem skoven tilbage til bilen på parkeringspladsen.

Kort tid efter vi var kommet hjem, hørte jeg en bil på gårdspladsen. Det måtte være Hanne. Vi stod ved døren og dirrede af spænding med blikket stift rettet mod døren. Endelig kom hun ind. Så er det altså svært at huske, at man ikke må hoppe op. Jeg er jo nødt til at hoppe op, hvis jeg skal give hende et kys lige midt på munden. Det er altså nemmere for Karl-Frederik. Hun kræver ikke, at han skal ned på alle fire, når hun kommer hjem.

Det var ellers ikke planen, at jeg skulle friseres i dag. Men jeg syntes alligevel, der manglede noget, hvis jeg ikke kom op på bordet. Jeg stillede mig derfor nede ved bordet. Så fik jeg en lille tur. Selv om jeg frivilligt går hen til bordet, er det jo ikke meningen, at man bare skal kunne frisere mig over det hele. Jeg vil også gerne selv have et ord at skulle have sagt. For eksempel synes jeg ikke, det er nødvendigt, at mine forben får en tur. Men det fik de altså alligevel, trods mine protester.

I aften efter aftenturen gik øvelsen ud på, at jeg fik at vide, at jeg skulle gå ind i den anden stue, hvis jeg overfaldt Karl-Frederik. Jeg synes faktisk, det virkede lidt. Jeg lå da lidt på gulvet og underholdt mig selv.

Fredag den 13. september 2013

Vi gik stort set den samme morgentur som i går. Så den gider jeg simpelthen ikke at skrive om. Vi mødte de samme mennesker, der var på vej til arbejde eller i skole. Vi mødte dem de samme steder. Vi mødte også de samme hunde på samme sted. Jeg fik igen hilst på den søde collie. Og på den lille tykke gravhund. Det må være koldt for maven, hvis der ligger mere end 2 cm sne. I Morgen må vi finde på noget andet.

Da vi var kommet hjem og havde fået spist morgenmad, skulle Karl-Frederik til at arbejde. Så kunne jeg bare slappe af. Det gjorde jeg så. Jeg drillede ikke en eneste gang. Jeg gik og ventede på, at posten skulle komme med en ny sele til mig. Karl-Frederik var flere gange ude ved postkassen for at se efter. Hver gang ventede jeg spændt. Men nej. Det blev heller ikke i dag. Så bliver det jo nok en anden dag.

Eftermiddagsturen gik igen til Skærven. Jeg fik en kort snak med hunden Leika. Hun gik med små bitte skridt ligesom sin mor. Leika havde dog ingen stok. Hun havde heller ingen snor. Hun var sikkert alligevel ikke til stor fare for ret mange dyr i skoven. Måske skulle hun lægge sin kost lidt om.

Vi lagde ruten lidt om. Det blev en lidt længere tur. Det gik fint. Da vi kom hjem, skulle Hanne og Karl-Frederik i Brugsen. Jeg tog med. Jeg sidder selvfølgelig bare ude i bilen og venter, men der er altid noget at

se på. Vi fik spist, og vi gik aftentur. Helt som sædvanligt. Men resten af aftenen. Hold da op. Kan I huske afsnittet fra Matador, hvor sagfører Skjold Hansen bliver from som et lam. Karl-Frederik sagde, at min opførsel i aften mindede ham om dette afsnit. Jeg var vist ret ukendelig. Jeg lå på maven foran fjernsynet og så vild med dans fra ende til anden. Jeg overfaldt ikke Karl-Frederik en eneste gang. Jeg fik at vide igen og igen, at jeg var en rigtig dygtig hund. Jeg blev helt flov over al den ros. Til sidst gik jeg ind i seng. Gad vide om det skal være stilen fremover.

Lørdag den 14. september 2013

Efter at have kontrolleret vejrudsigten valgte vi at gå den store skovtur til Sebberup Skov. Jeg tror, vi gik lidt over 1½. Derfor behøver man jo ikke at være træet. Jeg kunne godt rykke i snoren til vi var hjemme igen. Vi øvede os faktisk meget i at gå pænt i snoren. Jeg er faktisk god til at gå pænt, når jeg får besked på det. Jeg skal dog helst jævnligt mindes om, at jeg skal gå pænt. Ellers glemmer jeg det hurtigt. Nu var det jo ikke øvelse det hele. Jeg fik også lejlighed til studere alle de gode dufte. Vi så også et rådyr, der gik og græssede. Jeg var rigtig god til at økonomisere med de dyrebare dråber i tanken. Selv på den sidste del af turen var jeg i stand til at vride nogle dråber ud.

Jeg tror, jeg springer en stor del af dagen og går direkte til at fortælle, at klokken nu er 22.30, og jeg har været en artig hund hele dagen. Også i dag har jeg formået at styre mig foran fjernsynet. Flere gange gik jeg hen til Karl-Frederik og lagde hovedet på hans lår. Så stod jeg der og kiggede på ham med mine hundeøjne. Jeg sprang slet ikke op og bed ham i armen. Jeg stod bare der og lappede rosen i mig. Kan det være min lømmelalder, der er ved at være slut, eller holder den bare en pause?

På et tidspunkt var der en hund, der gøede. Jeg svarede den igen og var straks parat til at forsvare huset. Jeg fik at vide, at den bare var inde i fjernsynet. Men derfor skal den da ikke bare komme og tro, den er noget. Her er det mig, der bestemmer.

Søndag den 15. september 2013

Det er kedeligt gråt vejr i dag. Jeg lå derfor bare og sov, da Karl-Frederik vækkede mig kl. 7. Vi skulle ud at gå en tur. Jeg kunne høre, det blæste. Regnede gjorde det sikkert også. Jeg lod mig dog overtale. Det regnede kun lidt. Vi gik ad Horsensvej. Men da vi kom til Bytorvet, gik vi en anden vej, end vi plejer. Vi gik til Jørgensens Alle og derfra ad stien til idrætshallen. Der hvor jeg plejer at gå til udstilling. Der var dog kun en enkelt hund at hilse på. Men den var også sød. På Gesagervej fik jeg lige et flip. Jeg havde fundet en dejlig reklame, som jeg flåede til atomer. Derefter kastede jeg i et stykke tid rundt i snoren. Til sidst blev jeg dog talt til ro.

Kort tid efter morgenmaden kører Hanne. Hun skal hente Sophia. Det glæder jeg mig til. Jeg slapper af, indtil hun er tilbage. Jeg kan næsten ikke vente. Man behøver slet ikke at springe op for at give hende et kys lige midt på munden. Men det må jeg ikke. Det synes jeg er noget pjat. På et eller andet tidspunkt skal hun jo alligevel lære at kysse. Men altså jeg kæmpede en kamp for at få hilst ordentligt på hende. Jeg fulgte hende tæt. Jeg ville ikke lade den mindste chance for at give hende et kys gå fra mig. Sophia spiser for det meste med fingrene. Jeg hjælper hende med at holde fingrene rene. Hende sut falder også hele tiden på gulvet. Så må jeg jo løbe efter den. Det var dog som regel ikke mig, der først fik fat på den. Der var vist nogen, der syntes, det var en lidt anstrengende cocktail med Sophia og mig. Der skulle mindst to mand til at holde os adskilte. Jeg og Karl-Frederik skulle selvfølgelig lige på vor eftermiddagstur til Skærven. Så gik den

tid. Jeg ved ikke, om en lille 2 årig piges alder også kaldes lømmelalder. På en måde synes jeg godt, vi kan minde lidt om hinanden. Hanne kan godt sige 10 gange til Sophia, at hun ikke må slå mig. Det er hun totalt upåvirket af. Hanne kan 10 gange sige til mig, at jeg ikke må kysse Sophia midt på mundet. Det er jeg totalt upåvirket af. Men bortset fra det, gik det godt. Da Sophia var taget hjem, kunne man slet ikke se på gulvet, hvor hun havde siddet og spist. Det sørgede jeg for.

Angående lømmelalder så er min altså stærkt på retur. Det er nu 3. aften, hvor jeg har været artig og slet ikke overfaldet Karl-Frederik. Også i aften kunne han side og falde i søvn i sofaen, mens jeg sov på gulvet. Nu må vi se, hvordan det går i morgen, når jeg skal til at være alene hjemme igen. Kl. 9 gik jeg ind i seng.

Mandag den 16. september 2013

Nej hvor det regnede i morges. Men jeg og Hanne gik altså ud alligevel. Det tog vi ingen skade af. Ellers skulle jeg jo bare være alene hjemme og slappe af. Det viste sig, at der var kommet en ny sele med posten til mig. Den var naturligvis blå. Jeg kan jo stadig huske, da jeg hel "Lille Blå". Den måtte jeg prøve. Jeg tog med Karl-Frederik til Skærven. Det gik fint. Jeg trak faktisk ikke så hårdt. Selv hvis jeg trak, kom jeg ikke til at hive efter vejret, som om jeg havde astma. På den sidste del af turen fik jeg lyst til at bide i min snor, der var sat fast i den nye sele. Jeg fik skæld ud, men det lod jeg mig ikke anfægte af. Jeg blev ved med at flå i snoren. Da vi kom hjem, og jeg steg ud af bilen, var det lykkedes mig at få det ene ben på den forkerte side af en rem. Måske er det bedst, at jeg ikke har selen på, når vi kører bil.

Efter aftensmad og en tur på trimmebordet, skulle vi ud på vor aftentur. Jeg fik igen selen på. På fortovet fik jeg igen lyst til at bide i snoren. Jeg flåede i den. Jeg ville slet ikke give slip. Da vi gik på Hecovej stod jeg pludselig med en lille stump snor i munden. Der var ingen mand i den anden ende. Jeg havde bidt snoren over. Den var altså også flere måneder gammel. Og havde vist kun kostet nogle få hundrede kroner. Heldigvis løb Karl-Frederik ikke væk. Jeg fik hurtig fat i ham. Der blev bundet en knude på snoren, og vi kunne fortsætte turen.

Så lavede jeg ikke flere ulykker den aften. Det er nu fjerde aften, hvor jeg ikke har overfaldet Karl-Frederik. Han har simpelthen siddet i sofaen og set fjernsyn. Det er lidt mærkeligt.

Tirsdag den 17. september 2013

Jeg passede på huset i dag. Da Karl-Frederik kom hjem, havde han købt en metalkæde, der skulle sættes på min snor. Den jeg bed i stykker i aftes. Han fik den ordnet. Så fik jeg min sele på, og vi drog til Skærven. Det regnede lidt, men ikke noget, der betød noget for sådan nogle som os. Der kom en jagthund gående. Den var ude at gå tur med sin mor. Den var meget mere vild end mig, når den så en hund. Vi tog os dog sammen og gik forbi den. Den gjorde ikke noget.

Det var så i aften, jeg skulle i skole. Det var næstsidste gang. Vejret var ikke godt, men vi tog dog af sted. Vi var kun 7 i klassen i aften. Det blev mørkt næsten lige efter, vi var startet. Jeg var vist en værre lømmel. Jeg er bange for, at Hanne var træt af mig. Jeg havde slet ikke tålmodighed til at stå stille og vente, til det blev min tur. Hanne påstod, jeg var ved at brække hendes lillefinger. Ind i mellem stod jeg fint og løb fint, men jeg lavede altså mange narrestreger.

Da vi kom hjem, havde jeg svært ved at lade Karl-Frederik i fred, da han satte sig ved computeren.

Onsdag den 18. september 2013

Da Karl-Frederik kom hjem, skulle vi skynde os at køre til Skærven. Jeg skulle igen have min nye sele på. Det gik rigtig fint. Jeg trak slet ikke så eget i snoren længere.

Da vi havde fået spist aftensmad, kom jeg en lille tur på trimmebordet. Jeg ville gerne derop, men jeg ville helst ikke friseres. Egentlig ved jeg ikke, hvorfor jeg så ville der op. Men kæmpede altså ret meget imod kammen. Det endte dog med, at jeg blev fin. Så var jeg klar til aftenuren. Den gik også fint.

Jeg var egentlig også ret artig inde i stuen. Jeg fik et nyt tyggebæn, som Karl-Frederik hjalp mig med at få rykket fra hinanden. Da jeg gik i seng, var jeg måske ikke helt artig. Jeg rykkede og flåede noget i min kasse, men den holdt vist til det.

Torsdag den 19. september 2013

I dag skulle Karl-Frederik arbejde hjemme. Vi besluttede derfor at starte dagen med en god travetur. Vi gik godt 1½ time rundt i Hedensted. Jeg iført min nye sele. Det meste af tiden gik det også udmærket. Men et par gange havde vi en lille kamp om selen. Jeg kunne med munden få fat i den rem, der går rundt om brystet over forbenene. Jeg bed i den. Så blev Karl-Frederik vred. Han var vist bange for, at jeg ville bede den i stykker. Det var da også min plan. Han forsøgte at få mig til at lade værre med at bide i remmen. Så blev jeg vred. Det vil sige, vi var begge to vrede. Et par gange tog vi selen af og brugte halsbåndet i stedet. Men selen kom hele tiden på igen. Når jeg har selen på, trækker jeg ikke så meget i snoren, som når jeg har halsbåndet på. Det må vi nok øve os lidt mere i.

Da vi kom hjem, og Karl-Frederik skulle arbejde, var jeg som sædvanlig en sød hund. Jeg fik også spist al min morgenmad.

Karl-Frederik var til et møde, så jeg måtte lige være alene hjemme lidt. Kort tid efter han kom hjem, fik jeg igen selen på. Så tog vi til Sebberup Skov. Jeg tror minsandten, det var Buster, der gik lidt foran os sammen med sin far. Så må han være kommet over sin depression. I lang tid har han spist lykkepiller, og ikke haft lyst til at komme i skoven. Nu ser det da ud til at gå meget godt.

Med hensyn til selen så gik det da egentlig meget godt. Der var kun ganske kortvarigt optræk til lidt ballade. De blev afværget med en godbid. Jeg kunne godt trække i snoren, og mene, at det skulle gå lidt raskt. Men jeg trak ikke så hårdt. Jeg kom jo heller ikke til at gispe som et damplokomotiv.

Efter aftensmaden kom jeg på trimmebordet og fik en ordentlig omgang af både Hanne og Karl-Frederik. Det er mærkeligt. Jeg løber selv hen til bordet og hjælper til med at komme op. Men når jeg først er der oppe, er jeg ikke længere så villig. Den første lange tid er jeg faktisk ret modvillig. Jeg gør, hvad jeg kan, for at undgå kammen. Det går lidt bedre med striglen. Det er helt galt, når forbenene skal ordnes. Efter lang tid orker jeg ikke at gøre så megen modstand længere. Men så er de fleste filtre også efterhånden redt ud. Fin blev jeg da.

Da vi var færdige, skulle vi ud på vores aftenur, så jeg kunne blive vist frem for dem, der gider se mig. Der var vist ingen. Vi kæmpede kun lidt om selen. Resten af aftenen var jeg træt. Jeg fik stort set ikke drillet. Hvis I læser tilbage i dagbogen, vil I se, at jeg nu i et stykke tid faktisk har været ret artig om aftenen. Måske er jeg ved at blive voksen. Man har da lov at håbe.

Fredag den 20. september 2013

Karl-Frederik skulle igen arbejde hjemme. Vi startede dagen med en lang travetur på 1½ time. Det er rart at starte en arbejdsdag på den måde. Karl-Frederik skal så godt nok arbejde lidt længere om eftermiddagen. Men da slapper jeg jo alligevel bare af indtil eftermiddagsturen. Vi var heldige at komme ud lige på det tidspunkt, hvor de andre hunde også var ude at gå morgentur. Jeg havde min sele på. I dag var der ingen kamp med den.

Kl. 9 var der strømafbrydelse. Så kunne der ikke længere arbejdes. Så kom jeg med i Brugsen i stedet.

Da Karl-Frederik fik fri, var der lige tid til at få ordnet noget i haven. Nu kan jeg bedre lide at være i haven, end dengang der var så varmt. Nu er det da til at holde ud.

Eftermiddagsturen gik til Skærven. Der var heller ikke her problemer med selen. Jeg går fortsat pænere, når jeg har den på. På turen mødte vi 3 heste. Der sad en pige oven på hver hest. Der gik også nogle stykker ved siden af. Hverken jeg eller hestene blev bange. Lidt længere fremme fandt jeg hestepærer. Uhm. Jeg elsker friske hestepærer. Da vi kom hjem, skulle jeg lige smage lidt på selen.

Efter aftensmaden fik jeg kun en lille tur på trimmebordet. Det var bare en hyggetur. Vi brugte heldigvis kun striglen. Til gengæld vaskede jeg Karl-Frederiks ører.

Ved starten af vor sædvanlige aftentur havde vi en kamp om den nye sele. Jeg mente, jeg skulle smage på remmen. Det var jeg ene om at mene. Tidligere på ugen bed jeg jo min snor over, så jeg har sat mig i lidt respekt. Det endte med, at vi gik turen uden sele. Det gik så meget godt.

Da vi kom hjem, skulle vi se vild med dans. Jeg var ikke helt så betaget af det, som jeg var sidste fredag. Jeg var da en ret sød hund, men jeg var altså også henne ved Karl-Frederik en del gange. Men han fik lov at blive siddende i sofaen. Jeg forstyrrer ham på en blidere måde, end jeg gjorde tidligere. Jeg var også artig, da vi skulle i seng.

Lørdag den 21. september 2013

Allerede før 7 mente Karl-Frederik, at vi skulle op. Jeg sov ellers lige så godt. Vi fik os gjort klar. Jeg fik min sele på, og så drog vi af sted på den store skovtur. Vi gik fint op til skoven og et stykke ind i skoven. Så blev jeg altså træt af at have selen på. Jeg kastede mig over remmen. Så tog Karl-Frederik selen i lommen. Karl-Frederik havde ellers løsnet remmen under maven i håb om, at det kunne blødgøre mig. Men det kunne det bare ikke. Senere fik jeg selen på igen, og så havde jeg den på resten af turen. Turen varede 1½ time.

Efter morgenkaffen kom jeg med i Brugsen og senere til Dyr og Fritid. Det sidste sted er altid godt. Vi skulle egentlig bare have nogle tyggestænger. Dem jeg får, for at slappe lidt af om aftenen. Det endte dog med, at vi også havde købt en flexline og nogle ekstra gode godbidder. Nu har jeg altså også brugt alle mine lomme penge for denne måned. Godt og vel. Man kommer altid til at bruge for mange penge i den butik. Jeg regner med, at jeg får prøvet flexlinen i eftermiddag. Indtil da tager jeg mig lige en lille morfar.

Jeg er dårligt nok vågen, før vi skal ud på eftermiddagsturen. Vi tager til Sebberup Skov. Vi skal prøve min nye flexline. Det var et underligt apparat. Nogle gange er linen kort, og andre gange er den lang. Det er faktisk rart. Jeg synes ikke, jeg behøver at slæbe så meget rundt på Karl-Frederik. Jeg skal bare lige lære,

hvor lang linen er. Man kan ikke bare løbe i fuld fart. Lige pludselig er linen ikke længere. Det øvede vi os på. Vi kørte til skoven og gik derefter hele vejen gennem skoven og tilbage igen. Jeg fik at vide, at jeg ikke måtte bide i snoren. Det gjorde jeg derfor næsten heller ikke. Vi mødte en anden hund, der var ude at gå tur. Den var ikke nem. Dens far måtte holde godt fast, og den skældte ud.

Men det var altså en god tur med den nye line.

Da vi kom hjem, kunne jeg mærke, der skulle ske noget. Det viste sig, at vi var inviteret til aftensmad hos Marianne i Pjedsted. Og jeg skulle med. Jeg skulle dog have min aftensmad, inden vi kørte. Det blev en god aften. Jeg har aldrig besøgt Marianne før. Men hun har jo besøgt mig mange gange. Jeg hilste begejstret på hende. Mange gange. Jeg fik også hurtigt et overblik over huset. Der var rart at være. Jeg følte mig hurtigt hjemme. Vi havde selvfølgelig også min seng med, hvis jeg skulle blive træt. Det var spændende at se, hvad Marianne lavede i køkkenet. Og så havde hun godbidder i skuffen. De var gode. Til sidst blev jeg god til at slappe af på gulvet. På et tidspunkt blev jeg vækket, for at vi kunne gå en lille aftentur. Det var spændende. Jeg fulgte et spor efter en anden hund. Så jeg trak meget i linen. Vi kunne derfor hurtigt gå den tur.

Ved sengetid kørte vi hjem igen. Det havde været en dejlig aften. Da vi kom hjem, skulle vi i seng. Det var jeg også klar til.

Søndag den 22. september 2013

Vi sov en lille smule længere. Da vi stod op, kørte vi til Skærven. Vi tog både min sele og flexlinen med. Vi skulle øve os i at bruge begge dele. Det gik rigtig godt. Jeg bed hverken i det ene eller det andet, eller lavede andre numre. Jeg følte mig mere fri. Det sidste stykke tilbage til bilen løb jeg 5 meter foran Karl-Frederik. Nogle gange kiggede jeg mig tilbage for at se, om han var med. På hjemvejen skulle vi lige i Brugsen efter rundstykker.

Eftermiddagsturen gik til Ølsted Skov. Jeg havde min nye sele og flexline på. Det gik også fint i starten. Men da vi var kommet forbi søen, blev jeg vred på vesten – meget vred. Karl-Frederik skulle ikke nyde noget af at have fingrene i nærheden af mine tænder. Selen blev afmonteret, og linen gjort fast i halsbåndet. Så gik det igen. Senere fik jeg selen på igen, og så gik det resten af turen.

Mandag den 23. september 2013

Hanne har fri i dag, så vi går og hygger os. Vi får også en lille middagslur. Da Karl-Frederik kommer hjem, kører vi til Skærven. Da er der ingen problemer med selen. Det går fint. I løbet af aftenen driller jeg lidt, men ikke så meget som i gamle dage.

Tirsdag den 24. september 2013

Hanne var forkølet, så hun var hjemme ved mig. Vi hyggede os. Da Karl-Frederik kom hjem, tog vi til Skærven. Her fik jeg snakket med min veninde, den belgiske hyrdehund. Hende har jeg ikke snakket med, siden jeg var en lille hvalp.

Jeg skulle ellers have været i skole i aften. Men jeg pjækkede. I må ikke sige det til nogen. Vi sagde bare, at Hanne var syg.

Onsdag den 25. september 2013

Også i dag var Hanne hjemme ved mig. Og jeg var med Karl-Frederik på Skærven, da han kom hjem. Ellers er der vist ikke så meget at sige.

Torsdag den 26. september 2013

Endnu engang var Hanne hjemme ved mig. Karl-Frederik kom sent hjem, så Hanne og jeg gik eftermiddagsturen rundt i Hedensted. I aften sprang vi over trimmebordet. Altså ikke sådan bogstaveligt, men jeg kom ikke derop.

Jeg bliver nok nødt til at fortælle lidt om scenerne, da jeg skulle i seng. Ellers er der nok andre, der fortæller om det. Jeg var vist helt umulige. Jeg slæbte rundt i soveværelset med min kasse. Jeg forsøgte at bide min madras i min kasse i stykker. Jeg forsøgte at finde lækkerier i vasketøjskurven. Hannes hjemmesko fik også en tur. I en periode måtte min kasse lukkes ude i køkkenet uden mig. Til sidst faldt jeg dog til ro, og kassen kom ind igen. Pyha. Der stak min lømmelalder da vist næsen frem for fuld styrke. Men man kan jo ligeså godt komme i gang og få det overstået.

Fredag den 27. september 2013

I dag er Hanne på arbejde, og Karl-Frederik arbejder hjemme. Vi starter dagen med en 1½ times travetur i Hedensted. Derefter skal jeg bare slappe af, mens Karl-Frederik arbejder. Det går fint, jeg laver ingen numre. Da han er færdig, går vi hen til bilværkstedet for at hente bilen, der har været til syn. Den er ikke helt klar, så vi går en lille tur. Da den er klar, kører vi i Brugsen. Inden aftensmaden går vi en tur på Skærven. Da vi har spist, skal jeg gøres fin. Det er mærkeligt. Når jeg bliver spurgt, om jeg skal børstes, løber jeg ned til trimmebordet. Jeg kan næsten ikke vente med at komme der op. Når jeg så først er kommet op, hopper og danser jeg for at undgå kammen. Det starter ofte med, at jeg lige må vaske Karl-Frederiks ører. Så opdager jeg ikke, at striglen allerede er gået i gang. Det første stykke tid går med at få mig til at falde til ro. Vi starter med striglen. Den er ikke så slem. Jeg bliver striglet igen og igen på ryggen. Det er egentlig dejligt. Til sidst sidder jeg da også roligt. Langsomt kommer striglen længere og længere ned ad siden og om på brystet. Så kommer kammen frem. Den starter ganske forsigtigt på ryggen. Til sidst affinder jeg mig også nogenlunde med det. Efter en halv time eller mere har kammen været over det hele.

Da jeg var fin nok, skulle vi ud på vor aftentur. Det er nu helt mørkt, når vi går aftentur.

Det gik vist nogenlunde, da jeg skulle i seng.

Lørdag den 28. september 2013

Det blev en dejlig dag. Vi stod ikke så tidligt op. Men kl. 7.30 begav vi os ud på den store skovtur til Sebberup Skov og ad hovedvejen hjem. Vi oplevede ikke noget usædvanligt. På en mark så vi en gravko, der var ved at grave. Den var jeg meget betaget af at stå og se på. Jeg var næsten ikke til at drive derfra. Hjem kom vi dog.

Jeg kunne tidligt fornemme, at der skulle ske noget. Hanne stod foran klædeskabet og fandt det ene fantastisk klædningsstykke frem efter det andet. På et tidspunkt kom min skoletaske frem. Så begyndte det for alvor at blive spændende. Det viste sig, at Hanne skulle til damefrokost i Haldrup. Jeg og Karl-Frederik kørte hende derop. Så skulle vi skynde os i skole. Jeg er nu startet på unghundetræning i Horsens. Det var spændende. Vi er kun fem hunde i klassen. Der var en broholmer. Den bliver vist større end mig. Så var der en labrador. Det er der jo altid. Der var en lille hund. Den bor på Færøerne, men er i Horsens, så dens mor kan blive sygeplejerske. Som rosinen i pølseenden er der Rita. Rita er en mellemschnauser. Jeg siger jer, hun er sød. Hun syntes det var hyggeligt, at jeg stod og snusede hende i numsen. Hun ville også godt lege med mig. Det kunne vi desværre kun gøre, når der var frikvarter. Lærerinden – Det var Cecilie. Hun var hjælpelærer, da jeg var på hvalpekursus. Hun er sød. Jeg blev begejstret, da jeg så hende. Hun var også med på traveturen rundt om Bygholm sø.

Så skulle vi til at vise, om vi kunne huske, hvad vi tidligere havde lært. Først skulle vi gå pænt i snor. Det er altså ikke nemt, når der fire andre søde hunde, man skal holde øje med, samt en masse dejlige spor.

Så skulle vi prøve sit øvelsen. Den havde jeg da glemt alt om. Men stå øvelsen – da kunne de andre bare se på mig, hvordan det skulle gøres. Når bisserne skulle vises, var jeg også med helt fremme. Indkald havde jeg bestemt heller ikke glemt. Jeg var ivrig efter, det blev min tur. Da Karl-Frederik gik væk, og lærerinden holdt mig, var jeg meget ivrig efter at komme hen til Karl-Frederik. Da jeg blev sluppet fri, styrtede jeg hen til ham med raket fart og fik min belønning. Det var en dejlig dag i skolen. Vejret var også pragtfuldt.

Vi var kun hjemme i kort tid. Så skulle vi i skoven. Kærskoven i Ølsted. Jeg havde sele og flexline med. Det var fortsat pragtfuldt vejr. Parkeringspladsen i skoven var fyldt med biler. Der var også en del hunde. Jeg snakkede med Valdemar. Valdemar er en basset. Ham har jeg tidligere mødt i skoven for nogle måneder siden. Det kunne Valdemars mor huske. Han er bare dejlig, sagde hun. Det var mig, hun mente. Hvordan kan hun vide det, når hun ikke kender mig?

Det er dejligt med flexlinen. Nu kan jeg gå længere ind i skoven, når jeg skal lave efterladenskaber. Jeg lavede slet ikke ulykker med selen. Jeg er vist ved at vænne mig til den. Der er kommet en lille metalkæde mellem flexlinen og selen, så jeg ikke bider i flexlinen. Det blev også en dejlig tur. Det var lørdag. Alligevel var skovarbejderne ved at fælde træer med deres store maskiner.

Efter skoven var det tid at hente Hanne igen i Haldrup. Jeg var med. Jeg kunne ligge og slappe af i mit bur. På hjemvejen talte Hanne og Karl-Frederik om, at jeg sikkert ville være træt i aften. Jeg kunne godt fornemme et lille håb i stemmen. Det var nok heller ikke helt forkert, at jeg var en smule træt. Jeg lavede da heller ikke megen ballade. Trætheden varede dog ikke hele aftenen. Omkring kl. 9 var jeg ved at være frisk. Så måtte vi ud på en mørk aftentur. Der var også liv i mig, da vi kom hjem. Jeg var en tur omkring soveværelset. Her slæbte jeg vildt rundt med min kasse og ruskede mit skindtæppe. Så blev jeg hurtigt forvist fra soveværelset igen. Karl-Frederik satte sig og renskrev mine dagbogsoptegninger. Der var jo meget at skrive i dag. Jeg faldt så langsomt til ro.

Jeg har på fornemmelsen, at der også skal ske noget i morgen. Det må I vente med at læse om til i morgen.

Søndag den 29. september 2013

Vi startede først vores morgentur kl. 7.30. Det var faktisk bare en aftentur, vi gik. Det vil sige samme lille tur, som vi går om aftenen. Det må betyde, at vi skal spare på kræfterne for at være frisk til noget andet. I har sikkert gået spændt og ventet på at høre, hvad det så var, jeg har oplevet. Nu skal I bare høre. Kort tid efter morgenmaden drog vi af sted til Vejle. Vi parkerede ved Vejle Dyrehospital. Det ville jo nok kunne gøre en og anden hund nervøs. Det var jeg ikke. Der stod flere hunde og mennesker uden for klinikken. Det viste sig, at en veterinærsygeplejeelev havde fået den idé, at man kunne trave en tur sammen. Det kostede 50 kr. at være med. Pengene gik så til Kræftens bekæmpelse. Pigens mor var død af sygdommen tidligere på året kun 47 år gammel. Det kostede egentlig ikke noget for hunde, men Rolf var jo også død af kræft, så jeg insisterede på, at jeg også ville give et bidrag. Det fik jeg så lov til. Da alle hunde var samlet gik vi i samlet flok til Nørreskoven. Jeg var iført min nye sele. De fleste hunde havde sele på, så det var slet ikke flovt. Det var lige så jeg dirrede af spænding. Man kan vist godt sige, jeg lagde mig i selen. Jeg kæmpede for at komme helt frem i front. Det gik op og ned. Der var stejle trapper. Det var mere anstrengende, end den skov vi plejer at gå i. Vi kom gennem en gorillapark. Der kunne man klatre mellem trætoppene. Det var vist kun for mennesker. Vi gik 5 kilometer, inden vi igen var tilbage ved dyrehospitalet. Så var det godt at få tømt vandskålen. Vi hunde måtte godt komme med ind på dyrehospitalet. I starten fik jeg dog lov til at sidde i bilen. Senere hentede Karl-Frederik mig. Sjældent har man vist set en hund kæmpe så ihærdigt for hurtigst muligt at komme ind til dyrlægen. Jeg blev beordret til at stige op på vægten. Den var ikke så skræmmende, som den vi har hjemme. Der var godt tilbud i butikken i dagens anledning. En del af prisen gik også til Kræftens Bekæmpelse. Jeg er bange for, at min lomme pengekonto igen blev tømt. Heldigvis var der da også nogle vareprøver, der var gratis. Det havde været en dejlig dag. Jeg var da heller ikke sikker på, det var en god idé at hoppe ind i bilen, da vi forlod klinikken. Men hjem skulle vi.

Det var nu også rart at være hjemme. Det var dejligt vejr, og vi gik i haven. Græsplænen skulle slås. Det hjalp jeg med. Det er meget bedre at være i haven nu, hvor det ikke er så varmt.

Der blev også lige tid til en tur på Skærven. Der var mange hunde og mennesker ude at gå søndagstur i det gode vejr. Pigen på BMX cykel var der også. Hun suste forbi os mange gange. Når hun suser forbi, gælder det om at holde på hat og briller (og hundesnor). Hjemme igen slappede jeg af, indtil aftensmaden var på gulvet/bordet. Efterfølgende var der vor sædvanlige aftentur. Trimmebordet kom jeg ikke på i aften. Det venter vi vist med til i morgen. Resten af aftenen skiftevis sov og drillede jeg.

Mandag den 30. september 2013

Så skulle jeg igen være alene hjemme. Hele sidste uge var jeg ikke alene hjemme. Nu må jeg så se at få slappet lidt af. Jeg måtte tidligt ud at gå med Hanne. Der skulle ny asfalt på vores vej. Den ville derfor blive spærret kl. 7 ti 17. Hanne måtte derfor køre på arbejde inden kl. 7. Så stod den på afslapning lige til Karl-Frederik kom hjem. Han kørte med moster Malous menneskemor, så jeg fik en frisk hilsen. Vi tog på Skærven og gik vor sædvanlige tur. Om aftenen var jeg og Karl-Frederik alene hjemme. Karl-Frederik mente ikke, vi kunne gå vor sædvanlige tur, da der sikkert kunne være tjære og asfalterester på vej og fortov. Det er ikke godt for en fin udstillingshund at få på fusserne. Vi tog derfor til Hedensteds centrum og gik en aftentur der. Vi slappede så af, indtil Hanne kom hjem. Det gik vist nogenlunde. Jeg faldt vist også rimelig hurtigt til ro, da vi skulle sove.

Tirsdag den 1. oktober 2013

Igen skulle jeg være alene hjemme. Igen gik eftermiddagsturen til Skærven. Det går nu rigtig fint med selen og flexlinen. Vi mødte et par søde hunde, som jeg snakkede med. Vi var dygtige. Vi beholdt alle 12 poter på jorden.

Efter aftensmaden tog jeg med i Brugsen. Jeg sad og ventede ude i bilen. Jeg tror ikke, de købte noget til mig. Men der er altså også et meget stort underskud på min konto. Jeg er bange for, at jeg bliver nødt til at tilbyde nogle damer min hjælp for at få rettet op på min økonomi. Egentlig bryder jeg mig slet ikke om, at de skal betale for det. Underskud eller ej, der var i søndags købt en ufo til mig. Der kom godbidder i den. Det var så min opgave at få dem ud igen. I starten var jeg noget forsigtig med den tingest. Jeg stillede mig op og gøede af fuld hals. Man kan jo ikke være for forsigtig. Det var ikke nemt at få godbidderne ud. Jeg fik også drillet lidt. Når jeg står med begge forben i sofaen og Karl-Frederiks arm i min mund, råber han ud alt hvad han kan og peger ind i den anden stue. Så ender det som regel med, at jeg hopper ned og er artig i nogle øjeblikke. Det kan endda ske, at jeg går ind i den anden stue og vender, inden jeg går tilbage igen.

Da Karl-Frederik kom hjem i dag, fortalte han, at han havde talt med damen, som moster Malou er på ferie hos. Hun havde sagt, at moster Malou er en meget stille og rolig hund, der er meget nem at passe. Gad vide, hvorfor han lige mente, jeg skulle høre det.

Onsdag den 2. oktober 2013

Da Karl-Frederik kom hjem, gik vi en tur hele vejen gennem Sebberup Skov og tilbage igen. Vi mødte både mennesker og hunde. Jeg gik pænt.

Efter aftensmaden fik jeg den helt store tur på trimmebordet. Jeg var vist ikke helt nem. Jeg er bange for, at moster Stella skal synes, jeg er en tøs dreng.

Jeg var nok også lidt drillesyg resten af aftenen. Inden vi skulle i seng, spiste jeg og Karl-Frederik gulerødder. De var gode. Det er længe siden, jeg har spist gulerødder, men de her dejlige gulerødder kunne jeg ikke modstå. Jeg kan anbefale håndsorterede gulerødder fra Gl. Estrup gartneri. Dem tror jeg aldrig, jeg bliver træt af.

Torsdag den 3. oktober 2013

Eftermiddagsturen gik jeg med Hanne, da Karl-Frederik kom sent hjem fra arbejde. Vi gik rundt i villakvarteret. Vi var inde hos Holger og Selma.

Om aftenen var jeg noget af tiden nogenlunde rolig. Vi gik vor sædvanlige aftentur. Der blev også tid til lidt gulerødder. Jeg kunne slet ikke stoppe. Jeg gøede gennemtrængende højt, hvis det gik for længe, inden der kom flere gulerødder på gulvet.

Jeg har fået den vane, at jeg inden vi skal sove vil ligge og gnave i madrassen i min kasse. Det må jeg ikke. Det kan nok være, jeg blev forskrækket i aften. Bedst som jeg lå og gnavede, kom Hanne. Hun skældte ud. Og så hev hun madrassen væk under mig, og lagde den væk. Så kan det nok være, jeg blev rolig. Heldigvis har jeg også et par skind, jeg kan ligge på. Madrassen fik jeg igen senere i nat.

Fredag den 4. oktober 2013

I dag arbejdede Karl-Frederik hjemme, og Hanne havde fri. Karl-Frederik vækkede mig kl. 6. Jeg var nu lidt i tvivl, om ikke jeg skulle lade ham gå selv og så blive inde og sove lidt længere sammen med Hanne. Jeg valgte dog til sidst at gå med. Vi tog den sædvanlige 1½ times runde i Hedensted. Vi oplevede vist ikke noget bemærkelsesværdigt. Jo for resten – jeg gik pænt i snoren det meste af tiden. Karl-Frederik kan ikke få ondt i armen af den tur.

Kort tid efter vi kom hjem, fik vi besøg af en af Karl-Frederiks kollegaer og hendes mand. De skulle hente et gammelt skab, som de havde købt. Det er herligt at få besøg så tidligt på dagen. De kunne ikke være i tvivl om min begejstring. Desværre fik jeg ikke lov til at gennemføre mit hilseritual fuldt ud. Moster Stella er mit store forbillede, hvad hilseritualer angår. Jeg husker som var det i går hendes fantastiske begejstring, når der kom gæster. Nå, men de gik så igen. Og Hanne skulle også i byen. Så kunne jeg og Karl-Frederik få henholdsvis arbejdet og sovet. Da det var overstået, tog vi til Skærven.

På Skærven var det regnvejr. Men det blev en god tur alligevel. Vi mødte den søde belgiske hyrdehund og hendes mor. Hundens mor har vi ikke set siden i foråret. Hun er så god at få en hundesnak med. Det fik vi så. Hyrdehunden er en dame. Om jeg så bliver et helt år gammel, så tror jeg aldrig, jeg lærer at forstå damer. Da jeg i foråret var en lille hvalp, så syntes hun, jeg var åh så nuttet. Men nu hvor hun måske oven i købet kunne tænkes at kunne få lidt fornøjelse af mig. Tror I så, hun ville snakke med mig? Ikke tale om. Bare jeg nærmede mig, blev hun snerpet og skældte ud. Jeg ved ikke, om jeg hørte rigtigt, men jeg syntes, jeg hørte, Karl-Frederik sige, at jeg skulle hjem i bad. Jeg må vist tage mig i agt.

Jeg havde dårligt nok slugt de sidste stumper i min madskål, før der var optræk til noget. Jeg vil ikke sige, jeg tog det som en mand. Langt hen ad vejen tog jeg det faktisk pænt.

Det startede med, at jeg kom op på trimmebordet. Jeg kom helt frivilligt hen til bordet. Så skulle jeg have den store omgang. Der kunne man måske godt sige, at jeg tog det som en mand. Jeg dansede rundt for at undgå kammen. Jeg opførte mig nok som om, jeg troede, mit liv havde ende. Så gik Hanne op og gjorde badeværelset klar. Hun iførte sig også sit elegante badeudstyr. Det er da det eneste lyspunkt ved badedagen. Karl-Frederik blev også gjort badeklar. Så var det bare at tage en dyb indånding og lade vandet risle ned over mig. Jeg er faktisk god til at være i bad. Jeg står stille under bruseren. Det varer jo heller ikke så længe, inden det er overstået. Så får jeg min lyseblå badekåbe på. Så skal jeg op på bordet igen, og vi kan starte forfra med kam og strigle. Så starter kampen igen. Jeg kom vist til at nape lidt for hårdt i Hannes finger. Men det endte altså med, at jeg blev ret fin. Så kunne jeg ligge og blive tør foran Vild med dans. Jeg faldt i søvn, da Allan Simonsen skulle danse. Efter hvad jeg har hørt, var han bedre til fodbold.

Jeg sov ikke hele aftens. Vi fik gået vor aftentur. En stang fik jeg også fortæret. Nå ja, jeg var vist heller ikke artig hele tiden. Men da vi gik i seng, sov jeg straks som en sten. Hele natten.

Lørdag den 5. oktober 2013

Åh ja, klokken var 7.30. Og alligevel lå jeg bare og sov, da Karl-Frederik stod op. Men jeg lå så godt og slappede af. Karl-Frederik kaldte og kaldte, men jeg blev bare liggende. Til sidst gik han ud og tog jakken på. Så var jeg alligevel bange for, at han i stedet ville gå en tur med naboens lille grå mis. Så jeg luntede bag efter ham.

Vi gik til Hedensted. Ved hovedvejen mødte vi en lille hvid hund. Ikke en som Rolf men samme størrelse. Den gøede. Det gjorde jeg selvfølgelig ikke. Dens mor spurgte, om jeg måtte snakke. Selvfølgelig måtte jeg da det. Der synes jeg egentlig, jeg skulle have haft en godbid. Jeg stod stille og snakkede med den lille hund med alle fireben på jorden. Jeg var en rigtig sød hund. Den lille hund havde en hjemmestrikket trøje på. Det må jeg huske at fortælle Hanne. Hun kan godt strikke. Måske går hun og spekulerer på, hvad hun skal strikke. Jeg kan ikke strikke. Jeg ved ikke, hvordan jeg skal få det lært. Jeg har flere gange forgæves tilbudt min hjælp. Så er det jo ikke nemt at lære. Jeg må ikke tage garnet ind i munden. Jeg må heller ikke hjælpe med at rulle garnnøglen ud.

Tilbage til turen. Vi gik ned forbi Hanne og Karl-Frederiks frisør. Det er ikke min frisør, men måske kunne det blive det. Der lå en stor hund midt på gulvet i salonen. Måske lå den og ventede på at blive klippet. Min frisør bor i Assens. Det sker tit, kort tid efter jeg har været i bad. Nu får vi se.

Lidt længere henne gik vi forbi vinhandlen. Der er et stort skilt og 2-3 små skilte, der advarer hunde mod at nærme sig. Det er jo ikke en butik, man har lyst til at handle i. Ellers gik det stille og roligt resten af turen.

Jeg var så alene hjemme en del af dagen, da Hanne og Karl-Frederik var til Sophias 2 års fødselsdag. Karl-Frederik kom dog lige hjem og gik en tur på Skærven sammen med mig. Så tog han af sted igen, efter jeg havde spist aftensmad. De kom ført hjem kort tid før sengetid. Vi kunne dog nå en aftentur og vi sad også lidt inde i stuen. Karl-Frederik fik vist ikke så meget ud af det. Han måtte hele tiden kæmpe med mig. Lige inde vi skulle i seng, faldt jeg dog i søvn på gulvet. Jeg gik så lige ind i sen og faldt i søvn uden yderligere ballade.

Søndag den 6. oktober 2013

Klokken var syv, da jeg blev vækket. Alligevel kunne jeg godt have tænkt mig at sove lidt længere. Det gik dog ikke. Vi skulle vist et eller andet. Vi gik kun den lille tur, vi plejer at gå om aftenen. Det tyder altså på, at vi skal noget spændende. Jeg fornemmede også en vis travlhed, da vi kom hjem. Jeg skulle også lige op på trimmebordet. Der var kun tid til en lille tur. Så skulle vi af sted. Jeg sprang glad op i bilen. Vi kørte meget længe. Jeg gættede hurtigt, hvor vi skulle hen. Kort tid efter, vi var kørt over Lillebæltsbroen, begyndte jeg at sige lyde. Endelig var vi fremme. Vi gik straks i kælderens. Det blev et stormende gensyn. Jeg hoppede og dansede. Endelig kom jeg på trimmeborde. Pyha. Der var jeg længe. Meget længe. Der var meget, der skulle ordnes ved min pels. Først skulle jeg friseres over det hele. Det bryder jeg mig altså ikke om. Men jeg blev holdt fast. I et jerngreb. Så kom saksen frem. Der blev klippet, og der blev klippet. Den ene store uldtot efter den anden faldt. Langsomt blev jeg lysere og lysere, mens der blev sat ih og næh... Jeg blev helt forpustet. Jeg kæmpede en kamp for at komme fri, men forgæves. Til sidst, efter 3½ time var jeg færdig. Men så var jeg også blevet flot. Inden vi skulle hjem, var jeg lige rundt i haven og sætte nogle små hilsener til mor og moster Stella. De sad oppe i vinduet og så beundrende på mig, tror jeg nok. Da vi kørte, lagde jeg mig straks til at sove i bilen. Da blev der ikke til nogen lyde.

Da vi kom hjem, skulle jeg lige i haven for at blive fotograferet. Jeg var ikke spor træt. Jeg styrtede rundt i haven som en løbsk nytårsraket. Jeg tror dog, der kom lidt billeder i kassen.

Jeg fik ikke sovet ret meget, inden vi skulle i skoven for at gå vor eftermiddagstur. Vi tog til Seberup Skov. Vi mødte Karl. Han var ved at plukke havtorn. Lidt senere mødte vi Jette og Lasse. Lasse er en sød hund. Han var den allerførste hund, der besøgte mig, efter jeg var flyttet til Jylland. Han bor sammen med Jette og Karl. Jeg havde ikke selen på på turen. Den laver uorden i min pels. Da vi kom hjem, kunne jeg slappe lidt af inden aftensmaden. Derefter kunne jeg igen slappe af. Jeg var nok lidt roligere, end jeg plejer at være, men jeg gik ikke af vejen for lidt drilleri. Jeg var også frisk på en aftentur.

Mandag den 7. oktober 2013

I dag fylder jeg 10 måneder. Alligevel skal jeg være alene hjemme. Hanne kommer først hjem. Så gik vi en tur. Vi havde travlt. Jeg fik skæld ud. Jeg havde taget noget sølvpapir i munden. Hanne forlangte at få det. Det mente jeg ikke var rimeligt. Det var trods alt mig, der fandt det. Jeg holdt det fast i et jerngreb mellem tænderne. Der var ikke noget at gøre for Hanne. Hanne og Karl-Frederik skulle til forældremøde på min skole. Hvad mon min lærerinde vil sige. Jeg skulle blive hjemme og passe huset. Da de kom hjem, så de glade ud. De havde lært i skolen, at når hunden er 10 måneder, er den rolig i de næste 7 måneder. Det var jeg faktisk ikke klar over. Det var da godt, de fortalte mig det. Måske begynder det først dagen efter, man er fyldt 10 måneder. Det blev da nok til lidt drilleri resten af aftenen. Jeg var da nok heller ikke helt nem. Jeg kunne simpelthen ikke lade værre med at gnave i min madras. Den måtte konfiskeres. Jeg fik den først igen hen på natten.

Tirsdag den 8. oktober 2013

Så er det hjemmearbejdsdag igen. Vi starter dagen kl. 6 med at begive os ud på vor sædvanlige travetur rundt i Hedensted. På den tur møder jeg altid en sød collie. Vi snakker lidt. Det er næsten altid det samme sted på ruten, vi møder den. Vi er hjemme igen 1½ time senere. Så er det bare arbejde. Mit arbejde består i, at jeg skal forholde mig roligt. Det gør jeg så til hen på eftermiddagen. Derefter går vi ud i bilen. Vi starter med at tage til Dyr og Fritid. Vi skal have nye tyggestænger. Vi skal også prøve at finde en ny slags foder. Vi

vil prøve noget, der hedder Hills. Derefter er det Brugsen. Og så endelig Skærven. Det bliver vor sædvanlige tur. I de her dage går jeg uden sele. Den filtrer min pels. Det dur ikke. Jeg skal jo snart på udstilling. Det går også fint uden.

Efter aftensmaden skal jeg på trimmebordet. Jeg får en stor omgang. Aftensmaden består af noget af den gamle mad. Da jeg er på trimmebordet, bliver jeg fodret med den nye mad. Det smager godt. Det er slet ikke nødvendigt at smøre det ind i leverposten. Det der er tilbage bliver strøet ud over gulvet. Jeg suger det op som en støvsuger. Jeg tror, jeg går over til Hills.

Så var der den sædvanlige aftentur. Hjemme igen er jeg faktisk i en periode mere rolig, end jeg plejer at være. Senere får jeg lyst til en gulerod. Jeg mente ikke, Karl-Frederik var hurtig nok til at finde gulerødderne frem. Så kunne jeg gø højt. Meget højt. Hvis vinden var i nordvest, er jeg sikker på, det ville kunne høres helt til Assens. Uhm, de dejlige gulerødder fra Gl. Estrup. Jeg kunne spise hele pakken. Det fik jeg dog ikke lov til.

Onsdag den 9. oktober 2013

I dag har Hanne fri. Vi gik en morgentur. Der blev et værre postyr. Bilen punkterede, da hun skulle køre den på værksted. Derefter skulle hun til tandlæge, så jeg måtte være alene hjemme et stykke tid. Da Karl-Frederik kom hjem gik vi vor sædvanlige tur på Skærven. Da vi kom hjem, skulle Hanne i skole for at lære at lave mad. Vi to mænd hyggede os derfor hjemme. Jeg fik en tur på trimmebordet. Undervejs blev jeg fodret med det nye Hills foder. Jeg elsker det fortsat. Det, jeg ikke får fortæret under friseringen, bliver spredt ud over gulvet. Vi gik også en aftentur. Hjemme igen sad jeg noget og kiggede på yderdøren, mens jeg ventede på, at Hanne skulle komme hjem. Til sidst satte vi os ind i stuen. Det endte så med, at vi begge faldt i søvn. Jeg vågnede dog hurtigt op, da Hanne kom hjem. Jeg kom i seng uden at lave ballade.

Torsdag den 10. oktober 2013

I dag var jeg alene hjemme. Hanne kom først hjem. Vi gik en tur til fiskesøen og derefter til villakvarteret. Efter aftensmaden kom jeg atter på trimmebordet. Jeg synes, jeg står der det meste af tiden. Men fin det bliver jeg da. Jeg har på fornemmelsen, at der snart skal ske noget spændende.

Jeg var ikke sød hele tiden i aften. Karl-Frederik måtte råbe meget højt. Ikke altid med den helt store effekt. Jeg gøede også meget højt. For eksempel hvis en dør ikke ville åbne sig for mig, eller hvis jeg ikke hurtigt nok fik et nyt stykke gulerod.

Fredag den 11. oktober 2013

I dag var Hanne hjemme ved mig. Jeg fornemmede, vi skulle forberede os til noget spændene. Hanne havde små sedler med ting, vi skulle huske. Da vi havde spist, kom jeg på trimmebordet. Jeg fik en ordentlig omgang. Ikke nok med det. Jeg kom også i bad. I kender jo efterhånden hele proceduren. Hanne og Karl-Frederik klædt på/af til bademesterjobbet. Jeg som centrum under bruseren. Hvor kan man dog komme til at se ynkelig ud. Heldigvis fik jeg hurtig min lyseblå morgenkåbe på. Så var det igen op på bordet. Jeg stod der en evighed.

Lørdag den 12. oktober 2013

Nu må jeg tage mig sammen og få skrevet om weekendens oplevelser. Jeg har bare oplevet så meget, at det næsten ikke er til at overskue. Jeg har været på udstilling. Vækkeuret ringede allerede kl. 5.15. Så var vi først ude at gå en lille tur. Meget passende gik vi vor sædvanlige aftentur. Da vi kom hjem igen, var der hektisk aktivitet med at få bilen pakket. Der skulle rigtig meget med. Jeg sørgede hele tiden for at gøre opmærksom på min eksistens, så jeg ikke blev glemt. Mit i al hurlumhejet opdagede Hanne, at jeg havde bidt lynlåsen i stykker i den stofkasse, jeg sover i, og som jeg skulle være i på udstillingen. Det gav lidt krisestemning. Da der ikke kunne være mere i bilen, kom jeg ind i mit bur. Så drog vi af sted. Det var meget mørkt, da vi drog af sted. Vi kørte længe. Jeg lagde mig dog straks til at sove og vågnede først, da vi var kommet til udstillingsstedet. Det viste sig, at det var i Aars. Da bildøren blev åbnet, kunne jeg se, der allerede var kommet flere andre hunde. Efter en lille tissetår gik vi ind i hallen. Der var endnu god plads, så vi fandt et godt sted at være. Det gik ikke så galt med min kasse. Vi tog bare min transportkasse fra bilen med. Den kunne jeg fint sidde i. Den første, vi hilste på i hallen, hed Annette. Det viste sig, at vi skulle kæmpe netop mod hende i ringen – ja altså ikke hende, men hendes hund. Det var lidt uretfærdigt, for hendes hund var 10 måneder ældre end mig. Gradvist blev hallen fyldt, og der blev en larm uden lige. Alligevel kunne vi godt øve os i ringen. Mor og moster Stella kom også. Jeg og min konkurrent skulle i ringen som de allerførste. Øv, jeg vandt ikke. Men tænk på alderen. Jeg startede min tilværelse som "Lille Blå". Jeg fik da også et blått bånd. Egentlig ville jeg hellere have haft et rødt bånd. Det plejer jeg at få. Det røde er vist også finere. Alligevel synes jeg, Karl-Frederik kan være meget tilfreds med både sin handler og med mig. Jeg synes, vi klarede det fint begge to. Vi kan jo så ikke gøre for, at en dommer en gang i mellem kan have en dårlig dag. Måske har dommeren haft en anstrengende rejse helt fra Finland. I må hellere høre, hvad dommeren skrev om mig:

"God størrelse, endnu midt i udvikling, behøver mere kraft og kønspræg, endnu noget let hoved, kunne have ørene bedre placeret, tilstrækkelig vinklet, bøjer halen for meget. Rør sig ok i front, lovende pels og godt temperament."

Dommeren forstod heller ikke at værdsætte moster Stellas kvaliteter. Godt jeg ved bedre.

Jeg tror, min gamle far Ole er den, der bedst forstår at vurdere mine kvaliteter. Så det er ham, jeg lytter mest til.

Efter udstillingen gik vi en tur i Aars. Derefter kørte vi til Sdr. Onsild. Vi skulle være hos Jesper. Jesper havde gjort et værelse klar til os. Det så interessant ud. Der var to madrasser på gulvet og plads til min kasse. Jeg løb begejstret rundt i huset et godt stykke tid. Jesper havde købt en ring af tov, som jeg måtte lege med. Den hører i mere om senere. Det viste sig dog hurtigt, at vi alle var ret trætte efter udstillingen, så vi måtte

hvile os lidt, inden jeg begav mig ud på eftermiddagsturen sammen med Jesper og Karl-Frederik. Vi fik så travet rundt, så jeg nu tror, jeg har set hele Sdr. Onsild.

Vi havde glemt at få leverpostej med til aftensmaden. Eller glemt? Jeg ved ikke rigtigt, om det var en forglemmelse. Nogle gange synes Hanne ikke, det er så pænt med leverpostej i mit skæg. I kan så sikkert forstå, at der ikke var så meget ved min mad. Jeg forlangte dog at få lidt ost blandet i maden. Så fik jeg da spist lidt. Efter aftensmaden kæmpede jeg med min tovring. Jeg fik den næsten flået i stykker. Der hang lange trevler. Mere om det senere.

Det var rigtig hyggeligt, da vi skulle sove i værelset. Vi lå alle sammen på gulvet. Jeg kunne slet ikke lade værre med at gå rundt på madrasserne. Det varede dog ikke frygteligt længe, inden jeg faldt til ro på min egen madras. Jeg forsøgte heller ikke at bide den i stykker. Da Karl-Frederik havde været oppe i løbet af natten, gav jeg ham en varm velkomst, da han vendte tilbage. Et morgenbad ville derefter være helt overflødigt. Derefter sov vi videre. Vi kunne sove lidt længere end lørdag morgen.

Søndag den 13. oktober 2013

Vi stod op kl. 6.30. Jeg gik en lille morgentur, derefter gik det hurtigt med at blive klar til at komme til næste udstilling. Vi skulle være lige over for det gymnasium, hvor Jesper arbejder. Så jeg kender stedet, jeg har nemlig været der en gang tidligere. Vi var nogen af de første, der ankom, så vi kunne igen frit vælge, hvor vi ville sidde. Vi fandt en god plads. Snart var jeg omgivet af alle mine venner og mange andre. Igen kom mor og moster Stella. I dag skulle jeg ikke så tidligt i ringen, så jeg kunne rigtig sidde og se på de andre hunde og lure dem kunsten af. Jeg fik også en grundig omgang med kammen. Jeg måtte kæmpe mod den samme hund som i går, og med det samme resultat. Her kan I læse, hvad dommeren skrev om mig:

”10 month old juniormale, good type, good size and proportions, korrekt bite, good eyes and ears, good head, good topline, could be more angulatet but needs time to mature, coatquality should be more silky, could have more drive on the movenment, very good temperaent, happy boy.”

Det er jo svært at se, at det er den samme hund, som der blev skrevet om i går. Nej, lad os så få Ole som dommer næste gang.

Jeg mødte hunde fra både Danmark, Norge og Sverige. Der var rigtig meget at se på. Jeg sad hele tiden rigtig tålmodigt i min kasse og sugede indtryk til mig. Det havde været en rigtig god weekend.

Efter en lang køretur var vi hjemme igen. Nej hvor var jeg træt. Jeg smed mig på gulvet og lå og evaluerede weekendens oplevelser. Jeg fik lige studeret, hvad der skal være opfyldt, for at få blåt bånd (very good). Så synes jeg da egentlig godt, man som en hund på 10 måneder kan være ret stolt. Hvis man skal have rødt bånd, skal man have udpræget kønspræg. Det synes jeg egentlig også jeg har, men dommeren har jo ikke set, hvor god jeg er til at lette ben. Det må jeg jo så vise næste gang.

Aller gladest er jeg for, at dommeren med rette kunne skrive, at jeg er en "happy boy". Hvis ikke dette var tilfældet, så kunne det andet jo være ligegyldigt.

Efter et godt hvil tog jeg mig sammen til en tur i skoven. Vi tog til Skærven iført sele og fleksline. Jeg ville i skovbunden deponere en efterladenskab. Det er et nyt udtryk, jeg lærte på udstillingen. Så skete der noget underligt. Da jeg lavede en pølse, hang den fast i en snor, der sad fast i møllen. Det var en underlig fornemmelse. Jeg kunne ikke rigtig få fat på snoren. Apropos kønspræg. Da Karl-Frederik forsigtigt hjalp mig med at fjerne snoren fra møllen, hylede jeg som en mand. Det må jeg huske at fortælle dommeren. Snoren? Ja den lignede mistænkeligt det tov, jeg gravede i i går. Den var faktisk ret lang.

Endelig var der tid til aftensmad. Det var næsten det bedste. Efter en weekend uden leverpostej var det pragtfuld at få sin mad godt smurt ind i dejlig leverpostej fra Tulip. Jeg spiste hurtigt det hele. Efter en løbetur i haven var jeg igen træt. Sikken en weekend.

Mandag den 14. oktober 2013

Så er det hverdag igen. Jeg skal være alene hjemme. Måske trængte jeg også til at få hvilet mig.

Hanne kom først hjem. Så kom jeg i haven. Lidt senere kom Karl-Frederik hjem. Så tog vi på vores tur til Skærven. Efter aftensmaden slap jeg for at komme på trimmebordet. Vi skulle slappe af i stuen. Bortset selvfølgelig fra aftenturen. Jeg var vist ikke sød inde i stuen. Jeg kastede mig over Karl-Frederik igen og igen. Han måtte til sidst stå op og se fjernsyn. Lidt efter gik han ud i køkkenet. Der var han, til vi skulle i seng.

Tirsdag den 15. oktober 2013

Dagen i dag lignede til forveksling i går. Jeg kom dog på trimmebordet og fik en ordentlig omgang. I starten hoppede og dansede jeg. Til sidst var jeg dog mere rolig. Det endte med, at jeg blev ordnet over det hele. Det gik lidt bedre inde i stuen. Jeg fik en tyggestang at underholde mig og Karl-Frederik med. Det gik vist lidt bedre i aften. Jeg fik to gulerødder. Stod det til mig, skulle jeg have haft mange flere. Måske var det godt, jeg ikke fik det. Jeg gylpede min mad op i nat. Hanne besluttede, at det var gulerøddernes skyld.

Onsdag den 16. oktober 2013

Da Karl-Frederik kom hjem, blev det igen til en tur på Skærven. Vi oplevede ikke noget ud over det sædvanlige.

Aftenen gik nogenlunde. Når jeg ikke fik min vilje, kunne jeg gøre meget højt. For eksempel da jeg kun fik en gulerod.

Torsdag den 17. oktober 2013

Hanne kom først hjem. Vi gik en dejlig tur til fiskesøen og rundt i villakvarteret. Da vi kom hjem, var Karl-Frederik også kommet hjem. Da Hanne og Karl-Frederik var ved at spise, ville jeg i haven. Det er en vane jeg har fået. Når jeg kommer styrtende ind igen, har jeg normalt fået sorte poter. Efter aftensmaden skulle jeg på trimmebordet. Jeg er helt vild med at komme op på bordet, men jeg forstår ikke, hvorfor jeg absolut skal mishandles med den kam og strigle. Jeg kæmper en brav kamp for at undgå det. Men det ender altid med, at jeg får pelsen ordnet over det hele. Jeg får begejstret at vide, at jeg er blevet fin. Det eneste gode ved

kam og strigle er, at jeg bliver fodret med de lækreste godbidder. Ja så er der jo også lige det, at jeg bedre kan nå at slikke Karl-Frederik i hovedet, når jeg står på bordet. Efter bordet er det den sædvanlige aftentur.

Så kommer det kritiske tidspunkt. Aftenhyggen inde i stuen. Jeg bliver beroliget med et tyggeben. Mine tænder er blevet meget gode. Når Karl-Frederik holder fast i den ene ende af benet, tager det faktisk ikke så længe, at få gnavet benet, så det er så kort, at Karl-Frederik ikke kan holde ved det længere. Så har jeg jo ikke andet end Karl-Frederiks arm at gnave i. Det kan i jo nok forstå. Det er ikke altid så populært. Der bliver råbt højt. Jeg får at vide, at jeg skal gå ud. Så går jeg ind i den anden stue og vender runde og går tilbage igen. Så starter det hele forfra igen. Når der er noget spændende i fjernsynet, kan Karl-Frederik finde på at rejse sig op. Så gider jeg ikke kaste mig over ham. Så lægger jeg mig på gulvet. Når jeg har ligget stille på gulvet et stykke tid og ladet som om jeg sover, drister Karl-Frederik sig til at sætte sig igen i sofaen. Så rejser jeg mig og, nå ja, I kan sikkert gætte, hvad der så sker. Det endte så med, at Karl-Frederik satte sig ud i køkkenet for at ordne billeder fra hundestillingen. Da jeg gøede meget højt, lykkedes det mig at få ham til at finde en gulerod til mig. Den spiste jeg med største lyst. Jeg ville gerne have haft en mere. Jeg tror, de er lidt usikre på, hvor mange jeg kan tåle. Det er jeg ikke. Jeg kan tåle mange.

Da vi gik i seng, ville jeg jo også gerne mange gange have forpoterne op på sengekanten og sige godnat. Nogen ville måske synes, man godt kunne sige godnat på en lidt mere stilfærdig måde. For mig fungerer det bare bedst på min måde. Der er jo også det med tæerne. Jeg er nødt til at stikke hovedet ind under dynerne for at se, om der er tæer, der trænger til at blive set efter. Der er som regel omkring 20, der trænger til en omgang. Ville de så bare være rolige, mens de bliver ordnet. Men de er faktisk lige så modvillige, som jeg er på trimmebordet. I kan sikkert godt forstå, at der godt kan gå et stykke tid, inden jeg med god samvittighed kan lægge mig til at sove.

Fredag den 18. oktober 2013

Så er der hjemmearbejdsdag. Jeg og Karl-Frederik står tidligt op og går en dejlig lang morgentur. Det er meget mørkt på en stor del af turen. Heldigvis er det tørvejr. Vi går den sædvanlige tur rundt i Hedensted. Jeg har min sele på med reflekser. Det går fint – på den første del af turen. Så får jeg igen et flip, hvor jeg vil bide i selen. Det må jeg ikke. Selen bliver afmonteret, og jeg går med snoren i halsbåndet resten af turen. Der plejer at komme skolebørn på cykel susende i høj fart rundt på stierne. Man skal sådan passe på, hvor man går. Det undrede mig, at vi slet ikke så nogen i dag. Så kom jeg i tanke om, at det er efterårsferie. Det er kun os, der ikke har efterårsferie. Da vi kom hjem, fik jeg min morgenmad. Jeg lagde mig så artigt på gulvet. Jeg drillede slet ikke, mens Karl-Frederik arbejdede. Da han fik fri, tog vi i Sebberup Skov. Jeg havde besluttet, at jeg ville se, om jeg kunne løbe Karl-Frederik træt. Jeg satte kurs mod Ny Sebberup og lagde mig i selen med en høj fart. Karl-Frederik fulgte med. Langt ude i skoven er der et lille "bjerg". Den slæbte jeg ham op på toppen af og ned igen. Vi løb videre mod Ny Sebberup. Efter knap en halv time var vi ved Ny Sebberupvej. Jeg fik min godbid. Så satte vi kursen den anden vej tilbage mod bilen. Da vi kom til bjerget, syntes jeg lige, vi skulle bestige toppen en gang mere. I fuld fart.

Vi var ikke de eneste i skoven. Der var mange, der brugte efterårsferien til en tur i skoven. Der var også et par små terrier. De bjæffede på livet løs. Jeg sagde selvfølgelig ikke en lyd.

Aftensmad og aftenturen forløb som sædvanlig, så det gider jeg ikke skrive om. Jeg slap for kammen.

Så var der vild med dans. Da det startede, fik jeg en tyggestang. Den kastede jeg mig over med voldsom iver. Jeg fik Karl-Frederik til at holde i den ene ende. Snart var der kun en lille stump tilbage, som han ikke kunne holde fast i. Så kunne jeg jo lige så godt gå i gang med at vaske hans ører. De fik en grundig omgang. Jeg er dog ikke helt sikker på, at det blev værdsat. Jeg gnavede også lidt i hans ur. Og i armen. Der blev råbt højt. Meget højt. Jeg skulle gå ud, hvis jeg ikke ville opføre mig ordentligt. Jeg trænger nok til at få hårene ud af ørerne. Noget af tiden måtte Karl-Frederik stå op og se Vild med dans. Jeg gider ikke rigtig se det. Jeg synes, det er uretfærdigt, at Allan Simonsen skal blive ved med at danse. De, der bliver sendt hjem, er da meget bedre. Endelig blev det sengetid. Jeg lå og tænkte på, at jeg måske skal til at være lidt mere sød om aftenen. Ellers er jeg bange for, at Hanne godt kunne finde på at spørge, om jeg kan komme tilbage til Assens. Det vil nok ikke være så godt. Jeg tror, mor Luna er skrap.

Lørdag den 19. oktober 2013

Vi startede dagen med en tur til Skærven. Vi er jo ved at være i god form, så igen skød vi en god fart. Da vi kom hjem, kunne jeg se, der skulle foregå et eller andet. Længe var jeg i tvivl, om jeg skulle med. Det skulle jeg desværre ikke. Jeg skulle blive hjemme og passe huset. Øv.

Heldigvis kom de hjem igen inden eftermiddagsturen. Jeg og Karl-Frederik tog til hjertestien ved golfbanen. Det er længe siden, vi har været der. Det var lidt vådt, så der var ikke så mange golfspillere. Stien var også våd. Og glat. Karl-Frederik gled to gange. Heldigvis fik jeg ham ikke ned over med. Helt fri for ulykker var jeg dog ikke. Vi kom forbi en græsmark, hvor der gik kvier. Der var ståltråd rundt om marken. Det studerede jeg grundigt. Det skulle jeg ikke have gjort. Jeg fik en gevaldig en over næsen. Det kaldes vist stød. Jeg hylede. Karl-Frederik prøvede at trøste mig med en godbid. Men det kunne jeg ikke koncentrere mig om. Heldigvis kom vi ved fælles hjælp forbi græsmarken uden flere ulykker. Vi mødte for resten også de tre skotter, der har boet på vor vej. Måske bor de nu ved golfbanen.

Vi fik besøg af Jesper. Jeg kunne næsten ikke styre min begejstring. Jeg hoppede op og ned ad ham. Vist meget mere, end han brød sig om. Det varede længe, inden jeg kunne lade ham være i fred. Igen i aften måtte Karl-Frederik stå op og se fjernsyn noget af tiden.

Søndag den 20. oktober 2013

På et tidspunkt i nat hørte jeg en lyd. Jeg gøede lige så sagte. Man er vel en vagthund. Jeg gøede dog ikke så højt, at jeg risikerede at vække nogen.

Vi skulle tidligt op, da jeg skulle i skole. Jeg skulle til unghundetræning i Horsens. Vi gik en kort tur, inden vi skulle hjem og pakke skoletasken. Vi skulle være i Horsens kl. 8.45. Karl-Frederik tog de lækreste godbidder med. Kylling og ost. Vi var kun tre i klassen i dag. Der var en tibetansk terrier og en chihuahua. Jeg tror, de begge syntes, jeg er en kæmpe hund. Det er jeg jo også. De måtte i hvert fald begge se op til mig. Det var et syn for guder at se den lille chihuahua ved indkald, når den løb alt hvad den kunne hen til sin mor. Det lignede et blad, der lystigt blæste langs jorden. Indkald. Nå ja, jeg kan jo nok lige så godt selv sige det. Jeg fik lige lyst til lidt sjov. De små hunde skulle lige se, hvad jeg tør. Jeg løb nogle runder rundt om Karl-Frederik, inden han fangede mig. Det var sjovt. Næste gang vi skulle prøve det, mindede han mig lige om de gode kyllingestykker. Så kan det nok være, jeg løb den lige vej hen til ham. Da vi skulle gå slalom gennem nogle kegler, havde Karl-Frederik nogle af de gode godbidder i hånden. Så var der bestemt ikke noget problem at fange min opmærksomhed. Måske var vi lidt i den anden grøft. Men ellers synes jeg, der er flere

ting, jeg er god til. Min lærerinde giver mig megen ros for min måde at stå på. Hun siger, jeg er formidabel til at stå. Jeg er også god til at vise mine tænder frem. Sit og dæk kan jeg også, når jeg har lyst. Vi skulle også gå en runde på pladsen med slap snor. Pyh ha. Det er ikke en af mine spidskompetencer. Jeg kan bedst lide de stramme liner. Vi havde været så effektive i klassen, at vi fik lidt før fri. Det var meget godt, for vi havde jo meget, vi skulle nå, viste det sig.

Da vi kom hjem, varede det ikke længe, inden jeg skulle på trimmebordet og have en ordentlig omgang. Der blev rigtig kæmpet med mig. Ved hjælp af en håndfuld godbidder blev jeg gjort fin over det hele.

Jeg fik kun en lille lur, inden vi skulle til at pakke bilen igen. Det tegnede godt. Kameraet kom med. Det tyder på, at vi skulle noget spændende. Det skal jeg også lige love for, at vi skulle. Vi kørte til noget, der hedder Sondrup. Der bor Felix. Ham har jeg tidligere mødt ved Hindsgavl. Han er bror til Seamus. Da jeg steg ud af bilen, var der et mylder af mennesker og hunde. De lignede alle mig. Jeg kendte flere af dem. Mor Luna, moster Stella, søster Lullu, Teagan og lille Seamus. Samt mange, mange flere. Vi var 17 hunde og måske dobbelt så mange mennesker. Vi startede med at gå hjem til Felix. Der drak vi kaffe. Og fik hilst lidt på hinanden. Så begav vi os ud på en lang travetur i skoven. Vi gik, og vi gik. Om snoren var slap? Ikke det der lignede. Jeg trak alt hvad jeg kunne for at komme i front. Heldigvis havde jeg min vest på. Vi gik op og ned af bjerge. Vi var på høje bakketoppe, hvor jeg tror, man kunne se helt til Fyn. Altså i klart vejr. Vi gik i flere timer. Det var en rigtig dejlig tur. Hvor var det dejligt at møde så mange flotte hunde. Og herligt at møde så mange skønne mennesker med en fælles stor interesse – os.

Da vi kom hjem, var jeg godt nok også træt. Jeg havde næsten ikke energi til at drille. Lidt blev det dog til. Vi var da også lige ude og gå en aftenur. Da vi senere kom i seng, sov jeg straks som en sten.

Mandag den 21. oktober 2013

I dag skulle jeg være alene hjemme, så jeg kunne rigtig hvile mig. Hanne gik morgentur med mig. Det pjaskregnede. Jeg måtte have min badekåbe på, da vi kom hjem. Så kunne jeg ellers bare sove i mange timer.

Da Karl-Frederik kom hjem, kom han med den gode nyhed, at han de næste par måneder skal arbejde meget hjemme. Så skal vi rigtig hygge os. Så skal vi sikkert også mange gange ud at gå en god lang morgentur. Foreløbig gik vi en god eftermiddagstur på Skærven og vor sædvanlige aftenur.

Aftenen gik nok lidt bedre, end den plejede. Jeg fik en god stang at tygge på. Den fordrev jeg en del tid med. Måske er jeg ikke helt så rastløs i øjeblikket, som jeg har været. De har vist en plan om, at jeg skal ignoreres, når jeg mange gange vil ud og ind. De har en idé om, at det bedst gør mig rolig. Jeg kan heldigvis gå så gennemtrængende højt, at de har svært ved at overheøre mig. I hvert fald ikke, hvis de samtidig også vil høre noget i fjernsynet. I den sidste tid har jeg været flinkere til at være rolig, når vi skal sove. Jeg får ikke i mit skind og mit bur. Jeg plejer jo ihærdigt at forsøge at bide min madras i stykker. Måske er jeg ved at blive mere voksen. Nogen har da lov til at håbe.

Tirsdag den 22. oktober 2013

Vi startede med vor dejlige 1½ times morgengåtur. Det var stort set mørkt på hele turen. På nogle af stierne var der ikke lys. Heldigvis er jeg en god stifinder. Der var mange dejlige vandpytter, som jeg kunne skylde

poterne i. Men heldigvis regnede de ikke. Jeg havde ikke min sele på i dag. Lige da vi var kommet ud, begyndte jeg at bide i selen. Så blev den efterladt hjemme.

Det var dejligt med sådan en frisk travetur. Så var vi friske til at komme hjem og klare dagens gøremål. Karl-Frederik skulle arbejde ved computeren. Jeg skulle efter morgenmaden have mig en lur.

Jeg var en artig hund hele dagen, mens Karl-Frederik arbejdede. Vi var i middagspausen en lille tur i haven.

Da arbejdet var færdigt, kørte vi til Skærven. Det blev en god tur. Kort tid efter vi var steget ud af bilen, mødte vi en dejlig schæferpige på 1½ år. Hun hed Diva. Hun var ude at gå tur med sin mor. Diva var rigtig legesyg. Hun hoppede lige så fjollet rundt som mig. Vi fulgtes ad hele vejen rundt. Vore snore blev filtret ind i hinanden igen og igen. Vi havde næste ikke tid til at læse dagens aviser. Jeg håber, vi møder Diva igen en anden dag.

Efter aftensmaden skulle jeg på trimmebordet. Igen gik jeg helt frivilligt hen til bordet. Det blev det samme cirkus som sædvanligt. Jeg hoppede og dansede i min galge. Det værste var forpoterne. Jeg tror, Hanne synes, jeg er håbløs. Hun tvivler vist på, at jeg bliver en god hund. Efter en halv time var jeg dog nogenlunde velfriseret.

Da jeg kom tilbage til køkkenet, var vægten stillet frem. Der var ingen vej uden om. Nu vejer jeg 15,9 kg. Tænk søster Lulu vejer over 17 kg.

Jeg kom også på den sædvanlige aftentur. Jeg fik ikke nogen tyggestang i aften. Den var vist sparet væk. Det må de også selv om. Så må Karl-Frederik bare stå op og se hammerslag. Det tager han jo heller ingen skade af. Jeg fik dog et par rå gulerødder.

Onsdag den 23. oktober 2013

I dag var både Hanne og Karl-Frederik hjemme. Vi startede med at gå vor sædvanlige morgentur. Da vi gik på de mørklagte stier, så vi pludselig et rødt lys, der faredede rundt mellem buskene inde i en have. Lyset gøede også. Det var underligt.

Ellers er der ikke så meget at skrive om. Det var en sædvanlig hjemmearbejdsdag. Eftermiddagstur på Skærven og drillerier om aftenen.

Torsdag den 24. oktober 2013

Det var en alene hjemmedag. Hanne kom først hjem. Vi gik så en tur. Om aftenen drillede jeg meget. Karl-Frederik måtte stå op en del af tiden se "Bonderøven" i fjernsynet. Jeg kunne ikke lade ham være, hvis han sad ned. Jeg gøede også meget højt, hvis jeg ikke hurtigt fik min vilje. Til sidst blev jeg dog træt.

Fredag den 25. oktober 2013

Det var hjemmearbejdsdag og derfor også vor sædvanlige lange morgentur. Eftermiddagstur på. Masser af drillerier og højlydt gøen en del af aftenen.

Lørdag den 26. oktober 2013

I dag skulle jeg i skole allerede kl. 8.45. Det blev derfor kun til en lille morgentur.

Vi var 5 i klassen i dag. I regnvejr. Der var Shirley, Kimmi, Bobby, Rita og mig. Heldigvis har vi ikke en kontaktbog. Ellers havde lærer inden nok skrevet lidt i den. Måske havde hun skrevet noget i stil med dette:

Connor har været meget ukoncentreret i skolen i dag. Sit- og dækøvelser gjorde han kun, når han havde lyst. Ved indkald løb han nogle store runder rundt om Karl-Frederik, inden han løb hen og fik sin godbid. Han var dog god til at stå og til at vise tænderne frem. Måske er han kommet for sent i seng i aftes.

Nå, pyt. Tænk på alderen. Jeg har jo den alder, hvor det kan være vanskeligt at koncentrere sig. Det var i hvert fald sjovt.

Der hjemme gik det meste af dagen med rengøring. Støvsugeren larmede. Jeg kunne dog godt overdøve den. I kan tro, jeg gav den besked. Den fortsatte dog ufortrødent. Så måtte jeg gå ud i gangen at lægge mig. Men det var som om, støvsugeren forfulgte mig gennem hele huset.

Endelig blev der tid til eftermiddagsturen. Vi tog endnu en gang til Skærven.

Om aftenen var jeg vist sødere, end jeg plejer at være. Jeg fik kun skæld ud nogle få gange. I flere perioder lå jeg stille på gulvet og slappede af. Jeg stod dog også ved døren og gøede højlydt. Da vi skulle i seng, gik jeg bare ind i min kasse og lagde mig til at sove. På aftenturen oplevede jeg noget spændende. Ved Statoil tanken var der nogle unge mennesker, der kørte med en fjernstyret bil. Bilen var på størrelse med mig. Den kunne køre meget stærkt. Den kørte også ude på hovedvejen. Jeg var meget betaget af den. Jeg stod betaget og så på. Præcis som en dreng på 6 år. Jeg var ikke til at drive der fra.

Søndag den 27. oktober 2013

Natten var en time længere end normalt. Så jeg kunne rigtigt slappe af. Det var ved at være lyst, da vi drog ud på vores travetur. Et sted gik vi en lidt anden rute, end vi plejede. Jeg gik lidt tøvende og kiggede flere gange op på Karl-Frederik for at se, om det nu også kunne passe, at vi skulle den vej. Det kunne det. Vi gik vores 1½ times tur. I dag gik vi den på fem kvarter. Vi skulle skynde os. Vi skulle have gæster til morgenkaffe. Det var Karin og Jørgen. Dem har jeg mødt tidligere. Gensynsglæden var stor. Desværre måtte jeg ikke hoppe op. Men det var nu hyggeligt alligevel. Efter nogen tid slappede jeg af.

Jeg fik også morgenmad. Er det ikke tarveligt. Hanne har bestemt, at jeg ikke længere må få leverpostej i min mad. Hun mener, mit skæg bliver fedtet. Heldigvis må jeg stadig få lidt ost i maden. Så jeg fik det da spist til sidst.

Da gæsterne var gået, tog vi en slapper. Karl-Frederik forsøgte nogle gange, om det kunne lade sig gøre at sidde i fred i en lænestol og læse i en bog. Til sidst lykkedes det i et godt stykke tid. Jeg lagde mig på gulvet og hvilede mig. Jeg kunne se, det var en hundebog, han læste i. Det var vist noget om teenagehunde.

Det var ikke godt vejr. Regnen silede ned det meste af eftermiddagen. Det blev dog lidt bedre sidst på eftermiddagen. Så skyndte vi os til Skærven. Det regnede kun lidt. Vi mødte en sød cockerspaniel. Han var sød. Han var 3 år, men han ville stadig meget gerne lege. Vi stod på to ben og omfavnede hinanden. Vi kunne næsten ikke løsrive og.

Inden aftensmaden startede vi på trimmebordet. Vi blev ikke færdige, inden vi skulle spise. Igen var der ingen leverpostej i min aftensmad. Jeg spiste derfor kun lidt af det. Som sædvanligt når Hanne og Karl-Frederik spiser, vil jeg i haven. Det kommer jeg også. Ellers gør jeg bare så højt, at de ikke kan holde ud at høre på det.

Så kom jeg på trimmebordet og blev gjort færdig. Så var jeg klar til aftenturen.

Så kommer det mest mærkelige. Jeg var en sød hund hele aftenen. Jeg fik en stang at tygge på. Da den var færdig, lagde jeg mig på gulvet og slappede af. Jeg ved slet ikke, hvad der gik af mig. Måske troede jeg, klokken var en time mere, end den var. Jeg har jo ikke prøvet før, at sommertiden slutter. Jeg fik slet ikke skæld ud. Det var da egentlig meget rart.

Mandag den 28. oktober 2013

Så skulle jeg igen være alene hjemme. Hanne gik en lille morgentisetur med mig. Så drog de begge på arbejde. Jeg måtte passe på huset. Endda i årets første efterårsstorm. Heldigvis var Karl-Frederik kørt lidt tidligere fra arbejde. Strømmen var forsvundet. Jeg ved ikke, hvad strøm er, men når det ikke er der, virker computerne ikke. Så kunne han jo lige så godt køre hjem til mig. Han fortalte, at det blæste meget i Aabenraa. Det blæste ikke nær så meget hjemme hos os, da han kom hjem. Vi turde derfor godt tage til Skærven. I starten gik det meget godt. Jeg lod mig ikke gå på af stormen. Men pludselig begyndte det at blæse meget mere, mens vi var i den fjerneste ende af skoven. Træerne stod næsten vandret. Store grene faldt ned. Jeg blev forskrækket. Jeg kiggede op på Karl-Frederik for at se, om han havde styr på situationen. Det var jeg ikke helt sikker på, han havde. Så måtte jeg jo tage affære. Heldigvis kendte jeg vejen til bilen. Jeg lagde mig i selen og trak alt hvad jeg kunne. Vi måtte hoppe over en træstamme, der var væltet tværs over stien. Senere så vi en træstamme så tyk som Karl-Frederiks lår knække højt oppe i et træ. Det var godt nok uhyggeligt. Stien var fyldt med grene, der faldt ned. Endelig kom vi i sikkerhed i bilen. Vi skulle vist ikke have været i skoven i dag. Så var det godt at komme hjem i den lune stue. Hos genboen var der væltet et kæmpe stort træ. I fjernsynet blev det dramatisk berettet om en valgplakat, der var blæst ned fra en lygtepæl. Den hvirvlede rundt i nærheden af en busholdeplads. De ventende buspassagerer havde efter det oplyste været i livsfare. Jeg tør slet ikke tænke på, hvilken fare vi havde været i.

Da vi skulle på aftentur, havde stormen lagt sig. Så vi kunne tage vor sædvanlige tur.

Jeg slap for trimmebordet, men de andre slap ikke for mine drillerier.

Tirsdag den 29. oktober 2013

Så er det hjemmearbejdsdag. Det vil det være de fleste dage resten af året, så vidt jeg har forstået. Dejligt. Vi drog derfor ud på vor lange morgenvandring. Der lå blade og grene overalt. Nogle steder så vi væltede træer. Et træ lå væltet ud over stien. Her rykkede jeg slemt i snoren. Jeg ville ikke risikere, at der skulle vælte træer ud over os.

Hjemme igen gjaldt det hjemmearbejdet. Mit arbejde bestod i at hvile mig. Det skyndte jeg mig at gøre efter morgenmaden og helt til sidst på eftermiddagen.

Efter arbejdet tog vi i Seberup Skov. Der var der ikke vælte træer. Nok fordi træerne ikke er så høje endnu. Vi gik med høj fart gennem skoven og tilbage igen. Der var også andre hunde. Jeg snakkede med en

hanhund på 2 år. Han knurrede, og til sidst gøede han. Jeg sagde ikke noget. Jeg var ikke bange for ham. Han skal ikke tro, det er ham, der bestemmer, bare fordi han er 2 år. Det bliver jeg jo også på et tidspunkt.

Har jeg fortalt, at jeg ikke længere får leverpostej i min mad? Det gør jeg altså desværre ikke. Hvis jeg får lidt ost i, går det dog alligevel.

I dag slap jeg ikke for trimmebordet. Jeg fik den store omgang. Jeg tror, det er en værre komedie, når jeg skal gøres fin. Jeg hopper og danser. Hanne synes vist, jeg er håbløs.

Resten af aftenen er det måske bedst slet ikke at skrive noget om. Men gør jeg det ikke, er der sikkert andre, der gør det. Karl-Frederik måtte altså opgive at se fjernsyn midt i en film. Det gik bedre, da han satte sig ud i køkkenet. Så varede det ikke længe, inden jeg gik i seng.

Onsdag den 30. oktober 2013

Vi stod op kl. 6 og tog ud på vor morgenvandring. Regnen silede ned. Men vi er jo ikke tøsedrenge. Vi tog alligevel den store tur. Bortset fra regnen oplevede vi ikke noget særligt.

Kort tid efter vi var kommet hjem, gik der en mystisk mand rundt om huset. Han gjorde noget ved vinduerne. Og sprøjtede vand på dem. Jeg løb forvirret fra rum til rum. Jeg sagde ikke noget. Karl-Frederik så ud til at tage det helt roligt. Men kan jeg nu også regne med det efter oplevelsen i skoven i mandags? Jeg var i hvert fald ikke tryk ved det. Jeg kunne slet ikke koncentrere mig om at spise min morgenmad. Heldigvis kørte han hurtigt igen. Efter nogen tid dristede jeg mig så til at spise min mad.

Så gik det løs med arbejdet. Karl-Frederik sad stille og arbejdede ved computeren, og jeg lå stille og arbejdede på mit skindtæppe. Hvor er det mærkeligt, at jeg kan være sådan en sød hun hele dagen, når jeg om aftenen kan være en rigtig tyran. Gad vide, om det vil blive ved med at være sådan?

Da arbejdet var slut, tog vi til Skærven for at besigtige stormens ødelæggelser. Jeg var ikke helt tryk. Der var væltet flere træer, efter vi var sluppet væk fra skoven i mandags. Der havde allerede været nogle mænd med en motorsav for at rydde stierne. Vi behøvede derfor ikke hoppe over væltede stammer.

I aften var det Hanne, der skulle i skole. Hun skulle lære at lave mad. Det trænger hun godt nok også til. Hun ved ikke en gang, at der skal leverpostej i rigtig hundemad. Men nu er der sikkert håb forude. Jeg og Karl-Frederik måtte blive hjemme og hjælpe hinanden med at passe på huset.

Vi var selvfølgelig på vores aftentur. Så skal vi forbi en dejlig pind, jeg har liggende på gårdspladsen. Jeg har meget svært ved at gå forbi den. Jeg elsker at lægge mig midt på gårdspladsen og gnave i pinden. Så kan Karl-Frederik stå og vente. Meget længe. Efter stormen har det været dejlig nemt at finde pinde. De ligger overalt.

Det var så kun kort tid, jeg kunne lave spillopper inde i stuen, inden vi skulle i seng.

Torsdag den 31. oktober 2013

Igen en hjemmearbejdsdag. Vi startede derfor igen dagen med vor lange morgentur. På Horsensvej kom der en hund løbende ud til os. Den ville gerne have været med på turen. Det kunne da have været

hyggeligt, men Karl-Frederik sagde venligt men bestemt, at den skulle gå hjem. Det gjorde den så også til sidst.

Da vi kom hjem, lagde jeg mig for at samle kræfter. Jeg skal i skole sidst på eftermiddagen. Inden da kom vi lige en tur på Skærven. Der var liv og glade dage. En hel skoleklasse var ved at undersøge et vandhul. Jeg mødte også en lille bomuldshund på 12 uger. Den ville gerne snakke med mig. Jeg ville også gerne snakke med den.

Så var der skolen. Det var blevet mørkt, da vi startede. Der var sat nogle store lamper op. Vi var kun tre hunde. Rita, Shirley og så altså ikke mindst mig. Shirley er meget lille. Når hun vil have et bedre overblik, stiller hun sig op på sin mors sko. Jeg snakkede med hende. Lige så forsigtigt. Jeg ville jo nødig skræmme hende. Jeg var slet ikke voldsom, som jeg plejer at være. Rita hun er lige så stor som mig. Og lige så fjollet. Vi kunne have det sjovt, hvis vi fik lov at lege.

Det var jo ikke bare sjov. Vi fik også lært noget. Jeg klarede mig bedre end sidste gang. Flere gange sagde lærerinden: "Super med Connor". Så blev jeg jo lige 10 cm højere. Ellers vokser jeg ikke så meget. Jeg blev vejret i dag. Jeg vejer fortsat 15,5 kg. Der omkring har vægten ligget i meget lang tid.

Fredag den 1. november 2013

I dag har Hanne fri, og Karl-Frederik arbejder hjemme. Så er det jo svært at få sovet. Jeg og Karl-Frederik starter med den store morgentur. Eftermiddagsturen gik til Skærven. Men der er mest at fortælle om tiden efter aftensmaden. Først kom jeg på trimmebordet. Jeg fik en ordentlig omgang. Jeg forsøgte ihærdigt at afværge de værste angreb. Men jeg blev vist ordet over det meste af kroppen. Jeg havde nok en anelse om, at det ikke var nok med det. Min lyseblå badekåbe var lagt frem. Hanne og Karl-Frederik var kun iført badetøj. Der var ingen vej uden om, jeg måtte ud under bruseren. Jeg synes egentlig ikke, det er i orden, men jeg kan jo lige så godt lade værre med at protestere. Efter nogen tid bliver der slukket for vandet. Jeg får min badekåbe på. Så er det igen op på trimmebordet. Derefter starter vi forfra med kam og strigle. Jeg hopper og danser. Efter lang tid er jeg igen fin. Så skal jeg op i stuen for at blive tør. Efter nogen tid er jeg tør nok til at komme på aftentur. Der er slet ikke tid til afslapning i stuen. Jeg fornemmer, at der skal ske et eller andet i nær fremtid. Trimmebordet bliver pakket sammen og stillet i gangen sammen med en masse andet udstyr, som jeg godt kender. Man bliver helt opstemt. Jeg kommer dog tidligt i seng. Vi skal vist tidligt op i morgen.

Lørdag den 2. november 2013

Vækkeuret ringer kl. 5.30. Så går den vilde jagt. Jeg starter med at komme ud på en lille morgentur. Faktisk er det vores aftentur, vi går om morgenen. Karl-Frederik forsøger at overtale mig til at lave pølser. Det kan jeg dog ikke koncentrere sig om. Det må vente. Da vi kommer hjem igen får jeg serveret morgenmad. Det kan jeg heller ikke koncentrere mig om. Jeg er utålmodig efter at komme af sted. Det kommer vi da også omsider. Det er fortsat mørkt. Jeg kommer ind i mit bur i bilen og så af sted. Vi kører længe. Vi standser på en kæmpe parkeringsplads. Det vrimler med hunde og mennesker. Efter en lille travetur kommer vi ind i en kæmpehal, hvor vi slår os ned. Der kommer flere hunde, jeg kender. Det bedste er, at mor og moster Stella også kommer. Det gik så, som jeg havde frygtet. Jeg skulle igen op på trimmebordet. Jeg fik klippet ørene og meget mere. Der skulle fire mand til at holde mig. Jeg kæmpede bravt. Da det var klaret, skulle jeg ind i ringen og vise, hvad jeg havde lært til ringtræningen. Jeg synes, jeg gjorde, hvad jeg havde lært. Jeg er dog

ikke helt sikker på, at dommeren helt forstod mine kvaliteter. Jeg fik et blått bånd. Det betyder very good. Selv om det er godt, havde det altså været bedre, hvis båndet havde været rødt. Dommeren var fra Estland. Måske ved de ikke så meget om fine hunde der. I må hellere lige høre, hvad dommeren skrev om mig:

”Good Quality, good size and proportion, strong nice head, good neck, good topline, straight in front and back, moves behind to close, good coat and temp. Needs more time.”

Jeg skulle konkurrere med en anden juniorhan. Han vandt. Men tænk på alderen. Han er næsten et halvt år ældre end mig.

Efter en lang spændende dag kørte vi hjem igen. Jeg var træt. Meget træt. Dog ikke mere træt, end jeg kom på en eftermiddagstravetur. Ruten var lagt, så jeg ikke skulle blive beskidt. Så var jeg klar over, at der skulle ske mere spændende i morgen. Huset var da også fortsat på den anden ende resten af dagen. Jeg blev først frisk omkring kl. 20. Så var jeg nok også lidt for frisk. Vi gik tidligt i seng, så det snart kunne blive morgen.

Søndag den 3. november 2013

Jeg siger det med det samme. Jeg er excelent. Rødt bånd og hele svineriet. Mere om det senere. Dagen startede som i går. Det viste sig, at vi skulle samme sted hen som i går. Det hele gentog sig. Det var de samme kendte hunde, der kom. Pinslerne på trimmebordet var dog ikke helt så store i dag som i går. Jeg ventede længe, men til sidst skulle jeg i ringen. Jeg gjorde også mit bedste i dag. I dag var dommeren god. Han var fra Norge. Han forstod sig på hunde. Det er så her, det røde bånd kommer ind i billedet. Her er hvad dommeren skrev:

”En ung han som behøver noget mere erfaring. Fin størrelse velforet hoved. Bra udtryk. Gode ører. Bra hals. God krop. Kunne være mere stabil i bevægelserne. Ønsker lidt strammere poter. Må lære sig at vise tænder.”

Jeg ved ikke, om jeg er helt enig i det hele, men bare jeg får et rødt bånd, er det da ok. Vent og se, når jeg får mere erfaring.

Gode ører? Nogle vil sikkert sige, at det godt kan være, at jeg er god til at høre, men måske mindre god til at høre efter.

Vi fik pakket sammen. Da vi drog af sted hen til bilen pjaskede regnen ned, så min pels igen kom i uorden. Jeg slap dog for at komme på trimmebordet, da vi kom hjem. Da vi havde pakket ud, trodsede vi regnen og tog til Skærven. Det var dejligt, efter at have været fin hund hele weekenden, at kunne pjaske rundt i vandpytterne, og bare blive beskidt. Men det var nu også dejligt at møde så mange hunde i Herning. Og deres dejlige mennesker. Det var især dejligt at gense de hunde, jeg har lært at kende. Det var dog lidt underligt at se moster Stella kaste sig over Karl-Frederik og slikke ham over hele hovedet. Det troede jeg ellers, jeg havde eneret på.

Mandag den 4. november 2013

Så er det hverdag igen. Både Hanne og Karl-Frederik skulle på arbejde. Da Karl-Frederik kom hjem, var det allerede ved at være for mørkt til at køre til Skærven. Vi tog så en bytur i stedet. Det var også i orden. Jeg havde jo hvilet hele dagen, så jeg kunne rigtig trække i snoren. Jeg var også frisk til aftenhyggen.

Tirsdag den 5. november 2013

I dag er Karl-Frederik hjemme ved mig. Det betyder lang morgentur. Vejret er dejligt. Der er ikke en sky på himlen. Solen er der heller ikke. Den sover længe for tiden. Det var en god tur.

Hjemme skulle vi arbejde længe. Men til sidst kunne vi tage til Skærven og gå vores sædvanlige rute. Her mødte vi cocker spanielen Magnus. Ham har jeg mødt tidligere. Vi kunne næsten ikke løsrive os fra hinanden. Vi stod på to ben – altså fire i alt – og omfavnede hinanden.

Efter aftensmaden kom jeg på trimmebordet. Godt det ikke blev filmet. Jeg dansede vist meget rundt. Men egentlig var det ikke så slemt. Det var mest striglen, der blev brugt. Det er først rigtig slemt, når kammen kommer frem.

Efter aftenturen fik jeg en ny slags tyggestang. Den købte vi på vejen hjem fra skoven. Vi har heldigvis en butik på vores vej, der sælger sådanne lækkerier. Det var en dejlig stang. Den var stor. Det var lige før, jeg blev træt i kæberne. Det var måske derfor, der kun enkelte gange blev skældt ud i aften. Da Karl-Frederik satte sig i køkkenet for at renskrive mine dagbogsoptegnelser, sad jeg og så fjernsyn sammen med Hanne. Der var ikke tegnefilm. Jeg hørte på udstillingen, at min mor (altså hundemor) elsker at se tegnefilm. Umiddelbart synes jeg, hun er lidt for gammel til at se tegnefilm.

Onsdag den 6. november 2013

I dag arbejdede Karl-Frederik hjemme, og Hanne havde fri. Vi gik vores morgentur. Vi kortede den dog lidt af, da det regnede. Så var der hjemmearbejde. Hanne skulle til frisør, og Karl-Frederik skulle til et møde, så jeg var også alene lidt af tiden. Om eftermiddagen fik vi besøg af Karin. Det gik da vist meget godt. Jeg måtte dog lidt ind i soveværelset for mig selv et stykke tid. Da Karl-Frederik kom hjem, tog vi til Skærven. Vi havde en god tur. Jeg er blevet god til at gå med sele og til at få den på. Jeg venter tålmodigt, mens den bliver gjort fast. Det er dejligt med flekslinen. Det er næsten som at gå uden snor. Der er rigtig meget, jeg skal have undersøgt.

Det meste af aftenen var jeg og Karl-Frederik alene hjemme, mens Hanne var ude at lære at lave mad. Jeg kunne ikke koncentrere mig om at drille Karl-Frederik. Ved den mindste lyd rejste jeg mig og stirrede på døren ud i gangen. Det varede længe, syntes jeg, inden Hanne kom hjem.

Torsdag den 7. november 2013

I dag bliver jeg 11 måneder. Jeg tror, der er et par stykker, der håber inderligt på, at min lømmelalder så lakker mod enden. Trods min mærkedag skulle jeg være alene hjemme. Hanne kom først hjem. Så gik vi en tur. Lige efter vi var kommet hjem igen, kom Karl-Frederik også hjem. Så fik han også en stormende velkomst. Jeg farer rundt om ham som en løbsk nytårsraket. Det er vist meningen, at jeg skal lære at lade værre med at springe op. Det er ikke nemt.

Efter aftensmaden er der tid til aftenhygge. Vi starter med at se nyhederne. Det varede ikke længe, inden jeg kastede mig over Karl-Frederik. Der blev råbt meget højt, og jeg blev skubbet væk. Jeg var lynhurtigt tilbage igen. Sidste del af nyhederne måtte Karl-Frederik stå op for at undgå at blive overfaldet. Jeg syntes så han var lidt for længe om at foreslå, at vi skulle ud at gå en tur. Jeg gøede derfor meget højt. Det kunne de ikke holde ud at høre på, så det varede ikke længe, inden vi kom ud på vores aftentur. Da vi kom hjem,

opgav Karl-Frederik at sidde i stuen. Han satte sig ved computeren i køkkenet. Efter nogen tid faldt jeg til ro. Jeg må vist til at tage mig lidt sammen. Jeg synes, de begynder at se meget trætte ud.

Fredag den 8. november 2013

Så er det igen hjemmearbejdsdag og dermed en god lang morgentur. I dag regnede det ikke, så vi tog den store tur. Der er ikke noget særligt at berette om turen. Da vi kom hjem, kastede vi os over arbejdet. Jeg slappede af, lige til jeg hørte en bil på gårdspladsen. Så dirrede jeg af spænding. Kunne det være Hanne, der kom hjem. Det var det. Jeg hoppede og dansede af begejstring.

Det varede ikke længe, inden jeg fik den idé, at jeg og Karl-Frederik kunne gå en tur. Jeg løb i fast rutefart mellem Karl-Frederik og døren, og forsøgte med nogle høje bjæf at gøre ham forståeligt, hvad det var, jeg mente. Det var han lidt længe om at fatte. Den kaffe kunne han da bare drikke senere. Til sidst rejste han sig dog og fandt sele og fleksline frem. Så var jeg rigtig i hopla. Nå ja, det kan man på en måde vist også sige, min konkurrent på udstillingen er. Vi tog til Skærven. Der var meget at se på i dag. Først mødte vi en lille pige. Hun sad i en barnevogn. Hun var meget begejstret for mig. Hun græd, hvis barnevognen blev kørt væk fra mig. Jeg overvejede et kort øjeblik at hoppe op i barnevognen til hende. Jeg fandt det dog bedst at lade værre.

Lidt senere mødte vi to heste. Jeg kæmpede for at komme helt hen og snakke med dem. Det måtte jeg dog ikke. Begge heste havde en pige på ryggen. Når jeg bliver stor, vil jeg også have en pige på ryggen. En sød pige.

Kort efter mødte vi Leika. Leika havde ikke snor på. Til gengæld gik hendes mor med stok. Man må ikke gå uden snor på Skærven. Men der står ingen steder, at man skal gå med stok. Så kan det nok gå lige op. Leika er lidt bred om hofterne. Egentlig er det vist rigtigere at sige, at hun er lidt bred over det hele. Jeg kunne også godt have udeladt ordet lidt. Men jeg forsøger jo på at være lidt diplomatisk, når jeg skal beskrive damerne. Karl-Frederik har fortalt, at andet godt kan give problemer.

Så mødte vi en ældre dame. Hun gik ikke bare med stok. Hun gik med to. Hun havde fundet to kæppe i skovbunden, som hun brugte til stokke. De var nok faldet ned i stormen. Hun ville gerne snakke med mig. Hun påstod, hun var vant til hunde meget større end mig. Dem kan der vist ikke være ret mange af.

Bortset fra det så oplevede vi vist ikke så meget. Nåh ja, hestene kom løbende igen. Nu var der pludselig tre.

Da vi kom hjem, styrtede jeg ind i stuen for at fortælle Hanne om vore oplevelser.

Vi fik besøg af Jesper. Det er sjovt. Jeg kan ikke lade værre med at hoppe op ad ham hele tiden og lidt til. Det vil slet ingen ende tage. Jeg ved ikke, om han også synes, det er sjovt. Det håber jeg.

Efter aftensmaden skulle jeg på trimmebordet. Jeg indlod mig frivillig på det. Men da jeg først var kommet der op, startede kampen. Jeg kæmpede bravt mod kammen. Jeg tror da heller ikke, det lykkedes at få ordnet pelsen over det hele. Der blev kæmpet længe.

Derefter gjaldt det aftenturen. Det gik fint.

Da vi kom hjem, skulle vi se vild med dans. Det blev et mareridt. Jeg var rigtig uartig. Karl-Frederik måtte stå op det meste af tiden. Alligevel kastede jeg mig over ham uafbrudt. Jeg fik skæld ud og blev skubbet væk igen og igen. Lige lidt hjalp det. Til sidst gik jeg og Karl-Frederik ud i køkkenet. Der gøede jeg så højt jeg kunne, så det sikkert kunne høres over hele byen. Jeg tror ikke, Hanne og Karl-Frederik syntes, det var sjovt.

Lørdag den 9. november 2013

Det er lørdag, og alligevel skal vi tidligt op. Vækkeuret ringer kl. 5.30. Hanne skal til bogmesse i København. Jeg tog med til Horsens for at aflevere hende ved bussen. Regnen plaskede ned. Heldigvis skulle vi ikke gå. Jeg sad både lunt og godt inde i mit bur i bilen. Da jeg og Karl-Frederik var kommet hjem igen, var regnen næsten holdt op. Så kunne vi gå ud på vores lange morgentur. Det gik udmærket. Det vil sige, jeg trak vist ret meget i snoren. Egentlig synes jeg ikke, man kan sige, det er min skyld. Hvis bare Karl-Frederik gik lige så hurtigt som mig, så var der jo ikke noget problem. Hans ben er jo meget længere end mine, så det skulle jo nok kunne lade sig gøre. Det må jeg se at få ham trænet op til. På turen mødte vi en lille bomuldshund. Hun hed Ida. Hun var 1½ år og sød. Jeg snakkede lidt med hende.

Karl-Frederik skulle arbejde ved computeren, da vi kom hjem. Så kunne jeg jo få mig et hvil. Jesper er stadig hos os. Han satte sig i stuen for at rette nogle opgaver. Han sad på den plads, hvor jeg plejer at drille Karl-Frederik. Så var jeg jo nødt til, også at drille Jesper. Der skal jo ikke gøres forskel. Det endte dog med, at jeg blev sat ud i køkkenet. Hvis døren blev åbnet, styrtede jeg ind i stuen og overfaldt Jesper.

Jeg var så heldig at komme med Karl-Frederik i Brugsen. Derefter tog vi til Skærven. Det blæste og småregnede. I det hele taget et temmelig surt vejr. Jeg forsøgte derfor at få Karl-Frederik til at løbe hurtigt, så vi kunne få det overstået. Dog uden den helt store succes.

Hen på aftenen skulle vi hente Hanne i Horsens. Jeg tog med. Hun fik en stormende velkomst ved bussen af mig og Karl-Frederik. Jeg tror, de andre buspassagerer var lidt misundelige.

Da vi kom hjem, kunne jeg godt se på Karl-Frederik, at han mente, vi havde været på vores aftentur. Det mente jeg ikke. Det havde jeg lidt besvær med at overbevise ham om. Til sidst lykkedes det dog. Vi gik vores sædvanlige aftentur. Sådan skal det være.

Da vi kom ind i stuen lykkedes det Karl-Frederik at se lidt af en fjernsynsudsendelse. Delvis stående. Da jeg også gøede højlydt, valgte han at gå ud i køkkenet for at læse nyhederne på computeren. Til sidst faldt jeg til ro.

Jeg og Karl-Frederik gik først i seng. Bedst som jeg stod med forbenene oppe på fodenden af Karl-Frederiks seng for at efterse hans tæer for snavs, hørte jeg en lille lyd henne bagtil. Jeg blev selvfølgelig forskrækket. Jeg måtte selvfølgelig stikke næsen derom. Duften var ikke specielt god. Det kan jo ske for selv den bedste.¹

Søndag den 10. november 2013

I dag ville vi sove læge. Klokken var da også mere end 7, da jeg og Karl-Frederik stod op. Det var ved at blive lyst. Jeg blev lidt utålmodig. Jeg måtte derfor liste over til Hanne og fortælle, at Karl-Frederik bare lå og sov. Det hjalp så heldigvis. Vi gik rundt i Hedensted. En lidt anden tur end vi plejer om morgenen. Jeg var vist slem til at trække i snoren. Vi mødte to dejlige hunde. En gul og en sort. Dem var Rolf meget begejstret for.

De var ude at løbe med deres far. Da vi havde snakket længe nok, og jeg havde undersøgt dem i begge ender, løb de videre. Så kan det da ellers nok være, jeg trak i snoren.

Jeg var ikke blevet træt efter turen. Da vi havde spist morgenmad, var vi lige en tur i haven. Jeg løb nogle runder med raket fart. Hanne optog det på video. Jeg hjalp til i haven et stykke tid, inden jeg kom ind for at hvile mig.

Eftermiddagsturen gik igen til Skærven. Jeg fik snakket lidt med en lille hund, der hedder Oskar. Hans mor var bange for, han var for vild. Så kender hun ikke mig.

Da vi kom hjem, havde vi fået en gæst. Straks vi kom ind i gangen, kunne jeg mærke det. Jeg blev helt rundt på gulvet. Jeg kunne næsten ikke vente, til poterne var blevet tørret. Det viste sig, at min formodning var rigtig. Det var Marianne. Det skulle i hvert fald ikke være stormende velkomst, der manglede. Den fik hun i rigelige mængder. Hun satte sig også ned på gulvet til mig. Så var hun jo selv ude om det. Hun fik dog også set, at jeg i nogle øjeblikke godt kan ligge stille på gulvet. Men det er nok de andre øjeblikke, hun husker. Hun fik også hørt, hvordan det lyder, når jeg prøver at fortælle Karl-Frederik, at nu er det tid til vor aftentur. Lyden går gennem marv og ben. Hun plagede ikke voldsomt for at få lov til at passe mig. Staks Marianne var kørt gik vi ud på vor aftentur. Vi oplevede ikke noget særligt, en vi mødte dog naboens lille cavalier king charles spaniel. Den gøede. Jeg kæmpede for at følge efter den. Karl-Frederik måtte holde i snoren med begge hænder.

Da vi kom hjem, gik det egentlig meget godt. Det går altså bedst, når Karl-Frederik ikke kommer ind i stuen.

Mandag den 11. november 2013

I dag skal Karl-Frederik arbejde hjemme. Det vil sige, han skulle lige noget først. Han kørte tidligt, så morgenturen var sammen med Hanne. Han kom allerede hjem igen kl. 9. Jeg forsøgte forgæves at overbevise ham om, at så kunne vi da godt nå at gå vor sædvanlige morgentur. Det forstod han vist ikke rigtigt. Så måtte jeg jo lægge mig og slappe af. Jeg kom dog lige en lille tur ud i haven.

Hen på eftermiddagen blev jeg vist lidt utålmodig. Jeg syntes, at nu kunne det være nok med det arbejde. Vi skulle meget hellere gå en tur. Jeg stillede mig hen til døren og bjæffede. Jeg gik også hvileløs rundt fra rum til rum. Lige lidt hjalp det. Til sidst lagde jeg mig ned på gulvet med et dybt suk.

Endelig blev det da tiden, hvor vi skulle til Skærven. Vi mødte min ven Magnus. I dag var han ikke med sin far men med to mindre piger. De havde svært ved at holde ham. Vi fik os lige en krammer. Altså Magnus og mig. Så fortsatte Magnus turen. Han gik foran mig. Så kan I nok forstå, at jeg var nødt til at trække voldsomt i snoren. Vi øvede os derfor i at gå lidt pænere i snoren. Når jeg trak for meget i snoren, stoppede Karl-Frederik. Jeg satte mig så ned. Derefter kunne vi fortsætte turen igen. I starten roligt. Men hurtigt glemte jeg, at jeg skulle gå pænt. Så måtte vi gentage øvelsen. Mange gange.

Tirsdag den 12. november 2013

Det er hjemmearbejdsdag i dag, men Karl-Frederik skulle noget fra morgenstunden. Morgenturen var derfor med Hanne. Efter få timer kom Karl-Frederik hjem. Hen på eftermiddagen syntes jeg det var ved at være godt med det arbejde. Jeg tænkte så over, hvordan jeg skulle gribe sagen an. Jeg valgte en ny metode. Jeg gik hen til Karl-Frederik og lagde hovedet på hans lår, mens jeg kiggede op på ham. Det virkede. Lige

pludseligt var han også træt af arbejdet. Han fik pakket sammen og vi tog af sted. Først i Brugsen og siden på Skærven. På Skærven mødte vi igen den lille pige i barnevogn. Hun stråler over hele femøren, når hun ser en vovhund. Og det gør man jo ret ofte på Skærven.

Efter aftensmaden var jeg en tur på trimmebordet. Når det var striglen, der blev brugt, gik det egentlig nogenlunde. Især hvis jeg kunne få lov til samtidig at vaske Karl-Frederiks ører. Men Hanne havde fundet nogle filtre et par ufremkommelige steder. Dem gik det ikke godt med. De fleste er der vist stadig. Men vi kæmpede en voldsom kamp. Hanne har vist opgivet alt håb om, at det nogensinde bliver muligt at ordne min pels på tilfredsstillende måde.

Derefter som sædvanligt aftenturen. Jeg kom til at tage en stump tyggestang med. Jeg gad dog ikke slæbe den med hele vejen rundt. Så gravede jeg den ned i naboens indkørsel. Så kan jeg altid grave den op senere.

Da vi kom hjem, skulle vi se hammerslag. Ved de to første huse gik det rimeligt. Karl-Frederik underholdt mig med en ny tyggestang. Ved det tredje hus startede problemerne. Vi kæmpede en brav kamp. Der blev råbt og skubbet. Så gik Karl-Frederik ud i køkkenet og var der resten af aftenen. Jeg valgte så at gå tidligt i seng.

Onsdag den 13. november 2013

I dag skulle Karl-Frederik arbejde hjemme hele dagen. Vi kunne derfor komme på vores lange morgentur. Det regnede kun lidt. Til gengæld trak jeg meget i snoren. Jeg ville prøve, om jeg kunne trække i snoren på hele turen. Sådan gik det dog ikke. På et tidspunkt var det Karl-Frederik, der trak i snoren. Vi skulle forbi en anden hund, der var ude at gå morgentur. Jeg ville blive hos hunden. Så trak Karl-Frederik i snoren. Han slæbte mig af sted. Jeg gik sidelæns. Til sidst kunne vi ikke se hunden længere. Så overgav jeg mig. Så var det igen mig, der trak i snoren.

Så nåede vi hjem igen. Morgenmaden skulle på gulvet. Jeg er lidt kræsen i øjeblikket. Vi måtte synde lidt. Der skulle leverpostej i maden, for at den kunne glide ned. Jeg fik spist op til sidst.

Da arbejdet var gjort, skulle vi gå en tur. Jeg var helt klar. Så havde jeg nær fået et chok. Karl-Frederik gik uden mig. Jeg stod ved vinduet i entreen og så han gik. Det var skræmmende. Det viste sig heldigvis, at han bare skulle hen til mekanikeren og hente Hannes bil. Snart var han tilbage igen, og så kunne vi gå en tur sammen. Vi gik til fiskesøen. Vi øvede os en del i at gå pænt i snor. Det kan godt være, at øvelse gør mester, men jeg tror, vi skal øve os meget mere.

Da vi kom hjem, kunne jeg fornemme, at der skulle ske noget spændende. Vandflaske og drikkeskål blev fundet frem. Det samme gjorde lækre godbidder. Kort tid efter Hanne var kommet hjem, skulle jeg og Karl-Frederik køre. Vi skulle til Horsens. Jeg skulle på ekskursion med skolen. Der var byvandring. Vi startede bag rådhuset. Vi gik over rådhuspladsen til gågaden. Vi skulle jævnlige lave øvelser. Vi oplevede meget spændende. Der var også store udfordringer. Flere gange skulle vi gå adskillige meter med slap line. Det var ikke nemt. Alt i alt synes jeg dog, det gik meget godt på turen. Flere ting klarede jeg da meget godt. Det var en god tur. Synd at vi kun var fire hunde med på turen. Det var endda to hold, der var blevet slået sammen.

Da vi kom hjem, var jeg træt. Klokken var næsten 19.30, da vi kom hjem. Jeg tog lige en lille morfar inde i min seng. Jeg fik ikke drillet så meget i aften. Lidt blev det dog til, inden jeg rigtig gik i seng.

Torsdag den 14. november 2013

Jeg var kun alene hjemme indtil kl. 11. Derefter arbejdede Karl-Frederik hjemme. Jeg slappede bare af. Da klokken var omkring 15, lagde jeg hovedet på Karl-Frederiks lår og kiggede op på ham. Det var vist hans plan at arbejde noget længere, men lynhurtigt ombestemte han sig. Vi skyndte os til Skærven. Det bliver man aldrig træt af. Jeg mødte igen min ven Magnus. Vi stod igen på to ben og omfavnede hinanden. Vi havde også en lille snak om, hvem af os, der skal være herre over Skærven. Jeg mener ikke, der kan være tvivl. Det mente Magnus åbenbart heller ikke, men alligevel var vi ikke enige. Magnus knurrede. Det er typisk for dem, der er løbet tør for argumenter.

Efter aftensmaden var det igen op på trimmebordet. Jeg er bare for dum. Jeg løber begejstret ned til trimmebordet, når jeg bliver spurgt, om jeg skal børstes. Jeg kan næsten ikke vente med at komme der op. Men når kammen og striglen kommer frem, fortryder jeg det bittert. Sikken en kamp vi havde i dag. Karl-Frederik holdt mig i et jerngreb. Det er dog heldigvis begrænset, hvor længe han kan klare det. Jeg synes selv, jeg blev fin, men det var vist ikke hele pelsen, vi kom igennem. Det fortsætter nok en anden dag. Jeg er bange for, at det allerede kan blive i morgen.

Efter aftenturen var der hygge i stuen. Jeg var egentlig ikke så slem, som jeg ofte er. Karl-Frederik sad i stuen i næsten en time. Jeg kastede mig kun over ham nogle få gange. Så satte han sig ud i køkkenet. Kort tid efter gik jeg i seng.

Torsdag den 15. november 2013

I dag er det igen rigtig hjemmearbejdsdag. Vi står derfor tidligt op for at gå vores lange morgentur. Der kan ikke klages over vejret. Vi går rask af sted. Måske er Karl-Frederik ved at lære, at hvis vi bare går hurtigt nok, trækker jeg ikke i snoren. Vi mødte et par af de hunde, vi plejer at møde på turen. Først en arrig lille hund. Den larmer på livet løs, hvis den ser en anden hund indenfor en radius på flere hundrede meter. Den kan gå meget længe. Dens mor kan skælde ud lige så længe. Senere mødte vi den lille gravhund. Den siger ikke noget. Til gengæld kvidrer de tre piger, den følges med. Det gik vist nogenlunde med snoren.

Jeg slappede så af mens Karl-Frederik arbejdede ved computeren. Da det var gjort, tog vi til Sebberup Skov. Det er længe siden, vi har været der. Jeg træner stadig Karl-Frederik til at gå stærkt. Det går egentlig meget godt. Ude i den anden ende af skoven mødte vi to sorte labradorhunde og deres far. Vi fik en god hundesnak. Deres far har vist meget forstand på hunde. De to hunde var lidt urolige, så han sagde sit. De blev nu bare stående, men jeg satte mig da for en sikkerheds skyld.

Det blev en god tur i rask trav. Vi skulle også lige i Brugsen.

Kort tid efter, vi kom hjem, kom Hanne også hjem. Hun fik som sædvanligt en stormende velkomst. Hun er så beskeden, så hun forsøger at dæmpe mig. Jeg synes nu, hun skal mærke, at hun er velkommen.

Efter aftenturen skulle vi ind i stuen. Jeg fik en tyggestang, som jeg og Karl-Frederik hyggede os med. Sådan en stang holder bare ikke så længe, som den har gjort. Så må jeg jo finde på andre lege. Det er ikke altid, de er lige velsete. Jeg kan for eksempel godt lide at bide i et ur. En arm er heller ikke værst. Så får jeg skæld ud

og får at vide, at jeg skal gå ud. Så går jeg ind og vender i den anden stue. Karl-Frederik vælger at være lidt i køkkenet. Det er faktisk min fortjeneste, at det går så godt med at få renskrevet mine dagbogsoptegninger. Når jeg driller inde i stuen, går Karl-Frederik ud i køkkenet og renskriver. I aften kom han dog ind i stuen igen. Hanne satte sig ikke på sin sædvanlige plads. Han satte sig i sofahjørnet ved siden af Hanne. Hun satte sine ben op i hans skød. Det var lidt træls. Så kunne jeg ikke få fat i Karl-Frederiks arme. Det er jo ham, jeg vil drille. Hanne sad så som en elg, der passer på sin kalv. Så kunne jeg jo lige så godt give op og lægge mig til at sove på gulvet.

Lørdag den 16. november 2013

Nej hvor sov vi længe. Det var som om, Karl-Frederik slet ikke ville op i dag. Jeg gik flere gange om til Hanne for at spørge, om det da virkelig kunne være rigtigt. Men hun sov bare videre. Hun kunne dag godt have sagt noget til ham. Til sidst overgav han sig dog. Vi tog til skærven. Klokken var næsten 8 inden vi var på Skærven. Det blev nu en god tur alligevel.

Det meste af dagen hjalp jeg Karl-Frederik i haven. Han rev en masse blade og kviste sammen. Jeg hjalp med at fordele kvistene igen, så han kunne rive dem sammen en gang mere. Jeg fik også studeret græssets rodnet. Jeg fik gravet et hul, så jeg kunne studere græssets rodnet nedefra. Det så ok ud. Da vi var ved at være trætte, tog vi endnu en gang til Skærven. Derfra var der ikke noget usædvanlig at berette.

Man kan godt blive træt, når man har været på havearbejde. Godt nok kom jeg og Karl-Frederik ud på vor sædvanlige aftentur. Men da vi kom hjem og havde fortæret en tyggestang - Det var mig, der gjorde det - var vi meget trætte. Vi faldt i søvn begge to. Der blev derfor ikke rigtig nogen kamp i aften. Så fik vi en forsmag på, hvordan det vil være, når jeg har overstået lømmelalderen. Det var en overraskende fredelig aften.

Søndag den 17. november 2013

Også i dag sov vi længe. Men nu havde jeg vænnet mig til det. Så jeg lå bar og slappede af. Klokken var næsten 7.30, inden vi stod op. Så tog vi til Skærven og gik vor sædvanlige tur. Da vi kom hjem, var Hanne kørt i Bilka. Lang tid senere kom hun hjem. Hun havde mange poser og kasser med hjem. Der var vist ikke noget til mig.

Så gik jeg og Karl-Frederik igen i haven. Jeg hjalp blandt andet med at sikre, at naboens skrækkelige misser ikke kom ind i haven og forstyrrede Karl-Frederiks arbejde. Jeg må se, om jeg kan leve op til mottoet, at en sød mis er en død mis. Jeg kommer bare til at ryste lidt på poten, når jeg tænker på, at naboens misser har kostet 5.000 kr. pr. stk.

Da vi var færdige i haven, kom jeg på trimmebordet. Jeg fik en ordentlig omgang. Det gik faktisk ikke værst. Jeg strittede da noget imod, men det endte faktisk med, at jeg blev ordnet næsten over det hele. Da det så var klaret, gik jeg og Karl-Frederik en tur i Seberup Skov. Det er mærkeligt. Når der kommer en hund gående imod os, lægger jeg mig ned og venter på, at hunden er nået helt hen til mig. Så forsøger jeg at springe hen til den. Da der i dag kom en kæmpe stor hest med en pige på ryggen, løb jeg den frejdigt i møde.

Det var dejligt i skoven. Solen skinnede. Jeg løb fra side til side og sugede indtryk til mig. Jeg havde fleksline og sele på. Når jeg trak for meget i linen, stoppede Karl-Frederik. Så satte jeg mig og ventede på, at han indhentede mig. Så ilede jeg videre. Så standsede Karl-Frederik og så videre.

Efter aftenuren hyggede vi os i stuen. Pludselig var der en hund i fjernsynet. Jeg satte næsen helt hen til skærmen. Pludselig var den væk. Så gik jeg ud i køkkenet for at se, om den var gået der ud. Det var den ikke. Lidt efter var den i fjernsynet igen. Det var da en mærkelig hund. Ellers var det vist en rimelig fredelig aften.

Mandag den 18. november 2013

Det var alene hjemme dag. Karl-Frederik skulle tidligt til Aabenraa, så jeg og Hanne gik morgentur. Da hun var kørt, kunne jeg bare slappe af. Til min store overraskelse kom Karl-Frederik allerede hjem kl. 12. Men han skulle altså arbejde ved computeren. Så kunne jeg jo alligevel tage en lur igen.

Sidst på eftermiddagen skulle vi ud at gå en tur. Det lyder mærkeligt, men vi gik altså vores store morgentur. Det var mørkt, inden vi kom hjem. Da var Hanne lige kommet hjem.

Efter aftensmaden havde jeg lige Karl-Frederik med nede ved trimmebordet. Jeg fik en stor omgang. Jeg hoppede og dansede. Vi startede med striglen. Gradvist blev jeg mere rolig. Til sidst nød jeg faktisk striglen. Jeg fik en tur over det hele. Jeg stod også op lidt. Kammen blev lige så forsigtigt taget frem. Så begyndte dansen igen. Jeg blev friseret lidt. Når jeg blev for urolig, blev kammen byttet ud med striglen. Så faldt jeg mere til ro. Forsigtigt blev kammen taget frem igen. Et stykke tid skiftede vi mellem kam og strigle. På et tidspunkt blev jeg mere dus med kammen. Jeg kan dog fortsat bedst lide striglen.

Da vi havde været på vores aftentur, hyggede vi os i stuen. Jeg drillede lidt. Der var dog også perioder, hvor jeg tyggede på min tyggestang eller slappede af. Vi har set aftener, hvor jeg har været mere uartig. Jeg gik også stille og roligt i seng.

Tirsdag den 19. november 2013

Så var det hjemmearbejdsdag igen. Det vil sige vores lange morgentur. Vi mødte igen den lille arrige hund. Jeg har kun set den i mørke, men måske er det en cairn terrier. Så snart den så mig, skældte den ud på livet løs. Det gjorde den længe. Jeg sagde ikke en lyd. Jeg kiggede bare undrende på den. Senere mødte vi min ven collien. Det er mere en hund efter mit hoved. Vi hilser stille og roligt på hinanden, inden vi går videre.

Da vi komme hjem, skulle der arbejdes. Det skulle der helt til kl. 15.30. Da klokken var 15, blev jeg dog noget utålmodig. Jeg lagde hovedet på Karl-Frederiks arm og kiggede på computerskærmen. Er han dog ikke snart færdig. Jeg måtte dog lægge mig lidt igen. Endelig pakkede han dog sammen, mens jeg skyndte på ham. Vi skulle først i Brugsen. Derefter skulle vi hen og stemme til kommunalvalget. Jeg havde dog ikke fået noget valgkort, så det var kun Karl-Frederik, der stemte. Jeg håber, han stemte på en, der vil gøre noget for hundene. Det er jeg også sikker på, Karl-Frederik lægger vægt på. Han har da også hvisket til mig, hvem han stemte på, men jeg siger det ikke til nogen.

Endelig kom vi til Skærven, hvor vi tog en rask tur.

Efter aftensmaden blev der hektisk aktivitet. Jeg skulle først på trimmebordet. Jeg fik en stor omgang. Først sammen med Karl-Frederik. Senere kom Hanne også. Jeg protesterede selvfølgelig på vanlig vis. Jeg tror ikke, Hanne synes, jeg er dygtig. Jeg havde nok på fornemmelsen, at det ikke var gjort med trimmebordet. Pludselig blev der da også livlig aktivitet omkring badeværelset. Min lyseblå badekåbe kom frem. Jeg lod som om, jeg ikke så det. Jeg sad i gildestuen og kiggede den anden vej. Jeg blev dog hentet. Lidt efter befandt jeg mig under bruseren. Jeg blev pladdervåd. Det hjalp ikke at stritte imod. Endelig blev der lukket for vandet, og jeg fik badekåben på. Så var det op på trimmebordet igen. Igen måtte vi kæmpe os igennem en stor omgang. Til sidst kom jeg ned. Det var en lettelse. Jeg lagde mig i stuen for at blive tør. Da jeg var blevet det, begav vi os ud på aftenturen.

Onsdag den 20. november 2013

Både Hanne og Karl-Frederik havde fri i dag. Alligevel stod vi op kl. 6. Jeg og Karl-Frederik startede med at gå en lang tur. Da vi var kommet hjem og havde fået spist morgenmad, kom jeg på trimmebordet. Det plejer jeg ellers ikke om morgenen. Det gik faktisk bedre, end det plejer. Noget af tiden stod jeg op helt frivilligt. Jeg kunne fornemme, at der skulle ske noget. Da Karl-Frederik gik ud for at køre bilen ud af garagen, gøede jeg helt vildt. Jeg var bange for, at han skulle køre uden mig. Senere i formiddag tænkte jeg, at det måske ikke havde gjort så meget, om han havde kørt uden mig. Men jeg kom altså med. Vi kørte en times tid. Da døren blev åbnet, holdt vi foran mit barndomshjem på Fyn. Det kunne bare ikke gå hurtigt nok med at komme ned i kælderen. Jeg vidste præcis, hvor jeg skulle hen. Min gamle mor var klar til at tage imod mig. Der var sat ost på bordet. Det var dog ikke kun til mig. Ovenpå kunne jeg høre mor og moster Stella. Efter kort tid måtte jeg igen på trimmebordet. Nogle øjeblikke var jeg dygtig. Jeg tror faktisk, det var flere øjeblikke, end det plejer at være. Jeg fik dog også læst og påskrevet flere gange. Der blev arbejdet med mig i flere timer. Nogle gange skulle jeg holdes i et jerngreb. Jeg blev også helt udmattet til sidst. Det var rart at komme ned fra bordet. Da vi kom ud i haven, kunne vi se mor og moster Stella, der sad og så på os oppe i vinduet.

Da vi kørte derfra, skulle vi til Ikea i Odense. Det gad jeg godt nok ikke være med til. Så jeg lagde mig til at sove ude i bilen.

Da vi kom hjem drog vi på en god gåtur. Efter lidt aftensmad faldt jeg omkuld på gulvet. Jeg tror, jeg kunne sove til den lyse morgen. Det fik jeg dog ikke lov til. Der var jo også aftenturen, der skulle klares.

Torsdag den 21. november 2013

Der er ikke så meget at berette. Vi var alle hjemme. Der var lang morgentur. Karl-Frederik skulle arbejde. Da han var færdig, tog vi på Skærven. Om aftenen fornemmer jeg, at jeg var lidt mere medgørlig.

Fredag den 22. november 2013

Det var stort set som i går. Men aftenen var mere hektisk end sædvanligt. Noget kunne tyde på spændende ting i morgen. Jeg var så spændt, at jeg nok ikke var hel nem om aften, hvor der var vild med dans.

Lørdag den 23. november 2013

Vækkeuret ringede kl. 6. Straks var jeg lysvågen. Jeg var klar over, det ville blive en særlig dag. Jeg og Karl-Frederik skyndte os at gå en tilpas lang tur, så jeg kunne få ordnet, det jeg skulle. Hanne var også stået op, da vi kom hjem. Jeg blev budt på morgenmad. Men det kunne jeg slet ikke koncentrere mig om. Det blev kun lige til et enkelt lille stykke ost. Snart drog vi af sted i den pakkede bil. Jeg sad i mit bur og ventede spændt. Da vi endelig var fremme, og jeg steg ud af bilen, var der som forventet en vrimmel af hunde. Det var lige så jeg dirrede af spænding. Jeg siger jer, da vi kom ind i hallen var der trængsel. Der var hunde og mennesker overalt i den lille hal. Vi måtte op bag tilskuerpladserne for at finde en plads, hvor vi kunne klemme mit bur ind. Mit trimmebord kunne kun stå med den lange side ind mod væggen. Det kunne nu også være en fordel. Så kunne jeg bedre forsvare mig mod kammen. Hanne og Karl-Frederik sad med armene klemt helt ind til siden. Der var ikke rigtig plads til andet. Der var trængsel, og der var larm. I starten sad jeg og var noget mellemfornøjet i mit bur. Da jeg på et tidspunkt sad på mit bord og så på menageriet, fik vi besøg af en dame ved navn Sussie. Ikke smilende Sussie, men bare Sussie. Hun var sådan set flink nok, men jeg tror også, hun kan være lidt skarp. Hun fortalte noget om, at når jeg skal friseres, skal jeg holdes i skægget, og der skal siges nej. Og man skal mene det. Jeg kommer til at tænke på min gamle mor.

Nå, men vi ventede og ventede. Lige pludseligt gik det meget hurtigt. Vi troede, der var et stykke tid, til jeg skulle ind og optræde. Mens jeg stod på bordet, så vi pludselig Seamus i ringen. Så var jeg jo den næste. Så var det i fuld fart på med linen og mase sig frem til ringen. Jeg havde slet ikke prøvet at gå på gulvet. Det var bare glat. Jeg kunne næsten ikke stå fast. Så starten var vist ikke noget kønt syn. Det blev dog bedre. Jeg stod også fint. Dommeren mente, jeg er "very good". Engelsk er et mærkeligt sprog. Man skulle tro, very good er noget af det bedste, man kan opnå. Sådan er det ikke helt. Jeg havde håbet på, at det kunne blive endnu bedre. I må hellere se, hvad dommeren skrev:

"Livlig ung hanhund med fint hoved og pigment. Udmærket hals og overlinie. Endnu meget tynd og uudviklet i kroppen ligesom i pelsen. Trevligt temperament, men trives ikke rigtigt med gulvet og behøver meget tid for at udvikles endnu".

Senere snakkede vi med en flink mand, der hedder Christian. Han inviterede mig over på sit trimmebord. Eller snare hundens. Han sprøjtede noget under mine poter. Så øvede vi os igen på gulvet. Nu gik det bedre. Der var også en sød pige, der hedder Ida, der løb med mig. Christian er meget flink. Han siger, jeg ikke har nogen fejl, jeg ikke vokser fra. Tænk at vide, at man med tiden bliver fejlfri!

Trods trængslen blev det alligevel en god dag. For eksempel mødte jeg en sød airedale terrier. Jeg fik lov at studere hende grundigt overalt. Hun stod bare helt stille. Jeg og Karl-Frederik hyggede os også med at betragte en ung pige, der diskret skruede sig ned i en minimal rød kjole.

I morgen skal vi være i to haller. Så bliver der sikkert bedre plads. Det glæder jeg mig til.

Da vi kom hjem, kunne vi lige nå en travetur på Skærven. Det var dog næsten helt mørkt, da vi var tilbage ved bilen. Så var jeg altså også træt.

Efter aftenuren skulle vi hygge i stuen. Jeg sad og gnavede i et tyggeben. Karl-Frederik holdt den i den anden ende. På et tidspunkt fik jeg sådan en lyst til at angribe Karl-Frederiks arm. Det var åbenbart ikke velset. Karl-Frederik gav slip på det tunge ben som faldt lige ned på mine tæer. Jeg skreg af smerte og løb ind i den anden stue. Jeg var i chok. Havde Karl-Frederik slået mig med vilje? Det plejer han da ikke at gøre. Jeg skulle ikke nyde noget af at komme ind i stuen. På et tidspunkt satte Karl-Frederik sig på gulvet ved

siden af mig og nussede mig. Jeg vaskede så hans ører. Men jeg ville stadig ikke ind i stuen. Jeg kunne næsten heller ikke lokkes til spise et stykke ost. Jeg havde en rest aftensmad. Det kom der lidt ost på. Jeg rørte det ikke. Lidt senere fik jeg lov at komme i seng. Så listede jeg mig ud i køkkenet og tog et enkelt stykke af min aftensmad og tog det med ind i min kasse. Det gentog sig et par gange. Så blev skålen flyttet ind i soveværelset. Så spiste jeg det hele og gik i seng. Jeg var ikke mere sur, end at jeg fik vasket Karl-Frederiks tæer, da han var gået i seng. Når Karl-Frederik har hænderne over dynen, som man jo bør have, plejer jeg at kaste mig over dem. Det skulle jeg dog ikke nyde noget af i dag. Det var derfor med en vis usikkerhed, vi lagde os til at sove. Ville jeg også være sur/ked af det morgen?

Søndag den 24. november 2013

Igen i dag ringede vækkeruret kl. 6. Heldigvis kunne jeg mærke, jeg igen var den gamle Connor. Jeg var frisk til en rask morgentur. Hanne skulle også lige have et par kys med på vejen. Vi gik en lille time, og jeg fik ordnet, det jeg skulle. Så skulle bilen igen pakkes. Jeg kæmpede hele tiden for at gøre opmærksom på mig selv, så de ikke glemte mig. Det gjorde de heldigvis heller ikke. Snart sad jeg i bilen, og vi var på vej til Billund en gang mere. Denne gang skulle vi være i en anden hal. Der var meget bedre plads. Mit bur blev stillet, så jeg kunne følge med i, hvad der foregik i ringen. Alle dem, jeg kender, placerede sig rundt omkring mig. Det var hyggeligt. Noget af tiden. I kender måske en, der hedder Christian. Han er skrap. Han holdt mig fast i skæg og et unævneligt sted. Jeg bjæffede, kæmpede og bed fra mig. Der var ikke noget at gøre. Jeg skulle friseres. Næ, nej. Der var ikke noget med at bruge den dejlige karte. Man skulle bruge kammen. Uanset om jeg ville eller ej. Jeg knurrede også. Jeg kæmpede, så vi vist vakte opsigt i hallen. Jeg tror dog, jeg blev helt fin. Jeg kunne se på Hanne, at hun var ked af, at jeg opførte mig sådan. Hun var vist bange for, hvordan jeg ville opføre mig inde ved dommeren. Da tiden var inde, sprøjtede Christian noget væmmelig koldt under mine poter. Så så jeg Seamus i ringen. Særdeles lovende så jeg. Så var det min tur. Foran dommerbordet, havde de lagt en mystisk måtte. Den var jeg ikke glad for. Jeg løb derfor bedst, når jeg løb væk fra måtten. Til gengæld var jeg dygtig til at stå. Jeg var også flink, da dommeren skulle se nærmere på mig. Da jeg var færdig, kunne jeg se, at der var optræk til jubel. I dag er jeg ikke bare very good. Jeg er Excellent. Det vil sige rødt bånd. Der var også et stykke pap, hvor der står dommer certifikatkort til junior klubchampion. Selv for en intelligent hund som mig er det næsten ikke til at sige. Så troede jeg, dagens arbejde var slut. Men nej. Jeg måtte på trimmebordet. Den "rare" Christian kom igen med kammen og de kolde hænder. Jeg skulle igen pyntes, så jeg kunne komme i ringen for at kæmpe om titlen som bedste hanhund i racen. Jeg skulle i ringen med selveste Teagan. Så synker man jo lige en klump. Det blev altså Teagan, der vandt, men han kan godt være nervøs for fremtiden. Han blev dog bedst i racen i dag. Jeg er næstbedste han. Jeg fik så igen et stykke pap. Denne gang stod der: Dommer certifikatkort til dansk championat. Det er vist noget vældig fint noget. Det vakte i hvert fald jubel. Så kunne jeg komme ind i mit bur og slappe af. Færdig var jeg dog ikke. Jeg skulle også i den store ring og kæmpe om titlen som udstillings bedste junior. Det gik rigtig fint i ringen, og jeg fik megen ros. Christian sagde, jeg gik rigtig fint. Jeg blev dog ikke blandt de fire bedste. Det må komme senere. Nu bag efter kan jeg godt se, det var rigtig godt, at Anne og Christian var så flinke til at hjælpe med, at jeg kom til at tage mig godt ud. Jeg fornemmer, at de gerne vil hjælpe med til, at det skal gå mig godt. Det varmer også, at de siger så mange pæne ting om mig. Christian sagde, at jeg vil gå et interessant nyt år i møde. Han mente, det måtte være rart at vide, at det bare ville blive bedre og bedre. Anne anbefalede, at jeg blev brunnæstestet. Karl-Frederik spurgte, om det ikke kun var interessant, hvis jeg skulle bruges til avl. Jo, men det mente Anne åbenbart også, der kunne

være udsigt til. Jeg bliver helt svedt. De er nu alligevel søde Anne, Christian og Ida. Vi så jo også Ida optræde som juniorhandler i den store ring. Det gjorde hun fint.

Ups. Jeg var lige ved at glemme, at I jo også skal høre, hvad dommeren skrev. Han var jo englænder, så det er ikke sikkert, at I forstår så meget. Her er hvad han skrev:

”Nice size, balanced outline, head correctly proportioned strong jaw, nice shoulders, straight forequarters, good ribs, level topline, ok hindquarters with low set hocks moves steadily once moving.”

For mig er det sort snak, men det er da vist ok.

Så skulle vi altså også hjem. Det var helt mørkt, da vi skulle ud til bilen. Da vi kom hjem, lå jeg fladt på gulvet. Jeg kunne lige klare aftensmaden og en tur i haven. En aftentur blev der også til. Men drillerier orkede jeg ikke.

Mandag den 25. november 2013

Det var dagen derpå. Vi stod op kl. 6 og gik en morgentur på næsten 1½ time. Både Hanne og Karl-Frederik var hjemme ved mig. Hanne har ferie hele ugen, og Karl-Frederik arbejder hjemme det meste af tiden. Jeg fik tid til at lægge mig og evaluere weekendens oplevelser. Vi må nok øve os endnu mere i at blive børstet. Efter eftermiddagsturen til Skærven kom jeg da også på trimmebordet. Jeg blev friseret med kammen mens jeg næsten frivillig stod op. Hvis vi øver os meget, tror jeg nok, jeg får det lært.

Jeg og Karl-Frederik legede med en tyggestang. Vi kom til at skubbe lidt til et par glaslysestager på sofabordet. Det larmede lidt. Så kom jeg i tanke om episoden i fredags. Så skulle jeg ikke risikere mere. Jeg skyndte mig ind i den anden stue og blev der resten af aften. Jeg var ikke til at lokke tilbage. Da døren til soveværelset blev åbnet, skyndte jeg mig ind i seng.

Tirsdag den 26. november 2013

I dag ringede Karl-Frederiks vækkeur kl. 5. Kort tid efter kørte han. Jeg og Hanne vendte os om på den anden side. Og sov til kl. 8.

Om eftermiddagen kom jeg igen på trimmebordet og derefter på Skærven.

Efter aftensmaden fik jeg min kasse ind i stuen. Da aftenhyggen begyndte i sofaen, var jeg ikke helt tryk ved at sidde helt henne ved sofaen. Det er jo ellers der, vi plejer at have vores daglige kampe. Jeg foretrækker enten at ligge på tæppet i den anden stue eller i min kasse. Jeg får slet ikke drillet. Om det er godt eller skidt, er der vist delte meninger om. Jeg har på fornemmelsen, at det måske er velset, at jeg i de sidste dage har været mere rolig om aftenen. Måske er det fordi, jeg i denne uge har haft selskab næsten døgnet rundt.

Onsdag den 27. november 2013

Som sædvanligt op kl. 6 og ud på morgenturen. Det var mørkt hele vejen. Også på stierne i det grønne område i villakvarteret. Flere steder kan vi se et lille rødt lys, der bevæger sig i mørke. Når vi kommer nærmere, kan vi se, at der er en hund under lyset. Måske skulle jeg også have sådan en lampe. Det kan jeg jo ønske mig til min fødselsdag.

Det har været en rigtig hyggedag i dag. Jeg har sovet lidt rundt omkring i huset. Selvfølgelig har jeg også været en tur på Skærven, og med Karl-Frederik i Brugsen.

Torsdag den 28. november 2013

I dag var jeg og Hanne hjemme. Karl-Frederik var i Aabenraa. Så sov vi længe, inden vi gik en tur. Vi var også haven. Der var en due, der havde mistet en del af sine fjer. Den kunne vist ikke flyve. Jeg og Hanne kæmpede om, hvem der kunne fange den først. Det var desværre Hanne, der løb af med sejren. Hun satte den bare uden for haven. Jeg havde haft andre planer. Vi gik også en eftermiddagstur.

Fredag den 29. november 2013

I dag var både Hanne og Karl-Frederik hjemme. Vi hyggede os, og jeg var en sød hund hele dagen.

Lørdag den 30. november 2013

Vi sov helt til kl. 7 i dag. Så gik vi en morgentur. Jeg skulle i skole, så vi måtte skynde os. Sidste weekend fik jeg fri fra skole, da jeg skulle på udstilling. Så jeg har nok noget, jeg skal indhente. Jeg tror, vi var 7 i dag. To klasser var blevet slået sammen. Heldigvis var Rita og Shirley der også. Vi lærte stort set det, vi plejede.

Søndag den 1. december 2013

I dag sov vi endnu længere. Helt til kl. 8. Alligevel fik vi tid til at gå vores store morgentur. Så fik jeg også set, hvordan der ser ud, når det er lyst.

Ellers var det en af de dage, hvor støvsugeren spiller en fremtrædende rolle. Den vil jeg helst have lidt på afstand. Så jeg fandt et roligt sted at lægge mig. En tur på Skærven blev det til. Der var støvsugeren heldigvis ikke med.

Da vi kom hjem, begyndte det at dufte godt. Jeg fandt snart ud af, at Karl-Frederik var ved at lave en leverpostej. Den stod længe i ovnen. Da den kom ud, duftede det helt fantastisk. Inden vi skulle i seng, fik jeg lov at smage en lille smule. Og jeg som troede, at Tulips baconpostej var noget af det ypperste. Karl-Frederiks leverpostej smagte himmelsk. Jeg er spændt på, om jeg i morgen tidlig kan være heldig at få lidt af den leverpostej blandet i min mad.

Måske har I lagt mærke til, at jeg ikke skriver så meget for tiden. Det skyldes, at jeg ikke laver spillopper længere. Jeg er blevet en sød hund. Det har jeg nu været i over en uge. Nærmere bestemt siden kl. 20.30 fredag i sidste uge. Altså da jeg fik en tyggestang ned over tæerne. Siden har jeg været en sød hund. Det kan jo godt blive kedeligt at skrive om i længden.

Mandag den 2. december 2013

Så er det hverdag igen. Både Hanne og Karl-Frederik skal på arbejde, så jeg skal være alene hjemme. Dagen startede allerede kl. 5.30. Det gik som jeg håbede. Der kom en teske fuld af den dejlige leverpostej i min morgenmad. Sådan skulle man altid begynde dagen. Maden var væk på få sekunder. Man bliver helt salig.

Nå, men det er så selvfølgelig også godt, at jeg kan tage mig en god lang lur, hvor jeg kan fordøje maden. Da Karl-Frederik kom hjem, gik vi en tur rundt i Hedensted. Det var helt mørkt. Vi skulle se os godt for. Det

vrimlede med kondiløbere. De skulle nok være i træning til nytårsforsætterne. Det meste af byens ungdom var vist ude at lære at køre på knallert. De kørte forbi os i lange rækker igen og igen. Der var selvfølgelig igen dejlig aftensmad og efterfølgende hygge i stuen, hvor jeg igen var en sød hund.

Jeg glemte at fortælle, at da Karl-Frederik kom hjem fortalte han den gode nyhed, at han i de næste fire måneder skulle arbejde hjemme de fleste af ugen dage. Hvor skal vil hygge os.

Tirsdag den 3. december 2013

Så er det igen hjemmearbejdsdag. God morgentur og derefter hygge derhjemme indtil eftermiddagsturen til Skærven. Dejlig dag.

Onsdag den 4. december 2013

Det var en endnu bedre dag. Karl-Frederik arbejde hjemme, og Hanne havde fri. Vi hyggede os alle tre. Og jeg var en artig hund! Jeg kom om aftenen på trimmebordet. Jeg havde nogle væmmelige filtre nakken. Dem blev der arbejdet længe med. Men væk kom de.

Torsdag den 5. december 2013

God morgentur. Jeg var lige alene hjemme et par timer. Ellers var Karl-Frederik hjemme ved mig. Efterhånden som dagen skred frem blev der mere og mere larm udenfor. Det begyndte og storme mere og mere. Jeg husker endnu den uhyggelige oplevelse på Skærven under den sidste storm. Det ville vi ikke risikere en gang mere. Hanne kom tidligt hjem fra arbejde på grund af stormen. Da der hen på eftermiddagen var lidt stilstand i stormen, kørte vi til Fiskesøen. Der er der ingen høje træer. Og der var ikke forhøjet vandstand. Det var dog alligevel lidt uhyggeligt i stormen. Jeg trak alt hvad jeg kunne i snoren for at få det overstået hurtigst muligt og komme ind i bilen igen. Jeg skyndte mig at lette ben. Det blev en kort tur. Det var rart at komme hjem i varmen. Det blev heller ikke til noget med vores aftentur. Jeg måtte nøjes med at komme lidt ud i haven for at tisse. Der kom noget hvidt ned fra himlen. Det var sjovt. Jeg ville hele tiden ud for at se på det.

Fredag den 6. december 2013

Vi startede på vores morgentur rundt i Hedensted. Det blæste fortsat meget. Vi kunne ikke se nogen skader hjemme hos os. Det var lidt uhyggeligt med blæsten, så jeg trak meget i snoren. Det lettede også at komme ud. Jeg havde jo ikke rigtig fået ordnet det jeg plejer at gøre på turene siden i går formiddag. Et sted var et træ væltet ud på vejen. Det var godt at komme ind ingen. Så kunne jeg slappe af, mens Karl-Frederik arbejdede. Da han var færdig med at arbejde, tog vi til Skærven, for at se, hvordan det stod til. Det så ikke så godt ud. Der var væltet mange træer. Flere steder lå der træer på tværs af vejen, så vi måtte bane os vej gennem krat og højt græs. Det var både spændende og uhyggeligt.

Kort tid efter vi var kommet hjem, kom Marianne. Hun vil godt snakke med mig, så hun får altid en stormende velkomst. Jeg ved ikke, om hun troede på det, når der blev fortalt, at jeg faktisk er blevet en mere artig hund. Vi hyggede os meget. Hun var også med på vores aftentur. Jeg tror da, jeg var ret artig det meste af aftenen. Jeg fik næsten ikke skæld ud. Det viste sig, at Marianne skulle blive hos os til i morgen. Det var hyggeligt.

Lørdag den 7. december 2013

Det er ikke bare lørdag. Det er en ganske særlig lørdag. Det er min fødselsdag. Jeg fylder et år. Jeg vågnede kl. 7. Først prøvede jeg at vække Hanne. Det havde jeg ikke rigtig held med. Så gik jeg om til Karl-Frederik. Mine poter og halvdelen af min krop kom op i sengen til ham. Jeg blev nusset, men der var ikke tegn på, at han ville op. Så måtte jeg jo lægge mig lidt igen. Jeg forsøgte flere gange med samme resultat. Endelig kl. 8 havde jeg heldet med mig. Han stod op. Jeg var strakt klar til morgentur. Vi var så heldige, at Marianne ville med på turen. Vi gik til Brugsen efter rundstykker. Der var ikke blæst mere, men det var koldt. Da vi kom hjem og havde fået morgenmad, gik Karl-Frederik i gang med at lave min fødselsdagsgave. Det duftede godt. Det kom i ovnen. Så skulle jeg gøres fin, så jeg kunne se præsentabel ud på min fødselsdag, hvis der skulle komme gæster. Jeg kom på trimmebordet. Først brugte vi længe karten. Det gik faktisk fint. Jeg stod ikke op hele tiden, men jeg var forholdsvis rolig. Gradvist blev kammen taget i brug i stedet for karten. Jeg forsøgte at protestere lidt, men måtte dog hurtigt opgive. Kammen kom næsten overalt. Da jeg nu var blevet fin, skulle der tages fødselsdagsbilleder af mig. Jeg skulle sidde eller stå ved et lille flag. Det var ikke nemt at gøre dem tilfredse. Tilbage til min fødselsdagsgave. Det blev til en leverpostej. Det duftede pragtfuld, da den kom ud af ovnen. Da den havde stået og kølet et stykke tid, fik jeg en teskefuld i resterne af min morgenmad. Så fik morgenmaden hurtigt ben at gå på. Jeg elsker den leverpostej.

Eftermiddagsturen gik til Sebberup Skov. Her stod træerne fortsat lodret. Det er nok fordi, de endnu ikke er så store. Vi gik hele vejen gennem skoven og tilbage igen. Da vi kom hjem, var det allerede ved at være mørkt. Så kunne jeg godt begynde at glæde mig til aftensmaden. For et par dage siden blev jeg vejret. Det var nok for at se, om det kunne gå an at give mig en leverpostej i fødselsdagsgave. Heldigvis havde jeg ikke taget på. Jeg vejer fortsat 15,7. Jeg har vejret næsten det samme i flere måneder.

Søndag den 8. december 2013

Også i dag sov vi længe. Pludselig var klokken næsten otte. Så måtte vi skynde os med at gøre os klar til en gåtur. Det kunne jeg hurtig klare. Det var stadig lidt mørkt, da vi gik. Bedst som vi gik ned ad Horsensvej, hørte vi, at der var en hund, der fik skæld ud. Der blev kaldt højt på ham. Til sidst råbte hans far så højt, at det kunne høres over hele byen: "Den hund er fandeme hjernedød!" Sådan er det ikke i min race. Det kan da godt være, vi ikke altid kommer, når der bliver kaldt. Men tag ikke fejl. Vi er lynende intelligente. Hvis vi ikke kommer, når der bliver kaldt, er det kun fordi, vi ikke lige har tid, eller ikke har lyst.

Da vi kom hjem, var der en teske dejlig leverpostej i min morgenmad.

Vejret var mest til indendørs sysler. Så vi gik alle tre og hyggede os. Jeg fik en lille tur på trimmebordet. Jeg synes da selv, det gik udmærket. Jeg blev ordnet med både karte og kam over det meste af kroppen. Det var kun Karl-Frederik og mig, der ordnede det. Jeg lod mig velvilligt løfte op på bordet. Karl-Frederik starter med at give mig en omgang med karten over det meste af kroppen. Til gengæld sørger jeg for, at Karl-Frederiks ører og hals er rene. Noget af tiden står jeg op. Jeg kan dog bedst lide at sidde. Det er dog vist ikke det, man skal. Når jeg helt har vænnet mig til karten, tager Karl-Frederik kammen frem. Jeg bliver lidt urolig. Den kan godt være ubehagelig. Lige så forsigtig vænner jeg mig også til kammen. Den kommer næsten over alt. Vi øver os også i at stå op. Det er dog ikke så lang tid ad gangen. Det er ikke så tit, Karl-Frederik holder mig i skæget. Jeg er heller ikke i galgen. Hvis bare vi er tålmodige, går det rimeligt. Jeg har

dog svært ved at vænne mig til, at kammen kommer helt ned til mine forpoter. De må så få en ekstra tur med karten.

Sophia har lært at sige: "Det pisregner". Men hun er jo også dobbelt så gammel som mig. Hvis jeg kunne sige det, ville jeg også have sagt det, da vi var ude at gå eftermiddagstur rundt i Hedensted. Jeg blev en meget våd hund. Det var lige før, jeg skulle have min badekåbe på, da vi kom hjem.

Mandag den 9. december 2013

I dag skulle jeg være alene hjemme. Helt til det blev mørkt igen. Så kunne jeg lige få slappet lidt af. Hanne kom først hjem. Jeg kom lige en lille tur i haven. Da Karl-Frederik kom hjem, gik vi en tur rundt i Hedensted. Der er ikke så meget at fortælle. Der var dejlig aftensmad, godt aftentur, tur på trimmebordet og en artig hund i stuen. (Det var mig!)

Tirsdag den 10. december 2013

Så er det igen hjemmearbejdsdag. Det betyder lang morgentur, inden arbejdet begynder. Derefter skal jeg være rolig, mens Karl-Frederik arbejder. Det er jeg rigtig dygtig til. Jeg driller ham slet ikke. Jeg opfører mig meget pænt. Da arbejdet var overstået, tog vi til Skærven for at se, om der var blevet ryddet op efter stormen. Det var der. Nu var der igen fri bane på stierne. Der havde rigtigt været gang i motorsaven. Så er alt jo igen ved det gamle. Jeg fik da også snakket med flere hunde. Blandt andet Oskar. Om Oskar kan man vist godt sige, at han er lidt bred om hofterne.

Efter aftensmaden fik jeg den store tur på trimmebordet. Med lidt tålmodighed går det. Senere var der aftentur. Efter aftenturen får jeg nogle gange en ny tyggestang. Det foregår efter et helt fast ritual. De ligger på en hylde nede i gildestuen. Når Karl-Frederik rejser sig fra sofaen og går ned i gildestuen, ved jeg, hvad der skal ske. Jeg løber bag efter. Vi går hen til hylden. Jeg har det med tyggestænger, som Storm P's hund har det med fluer. De skal ikke lappes, de skal snappes. Jeg tager ikke bare stangen, når den bliver rakt til mig. Vi skal først ud midt på gulvet. Så tager jeg den i et snuptag. Derefter løber jeg med den alt hvad jeg kan op i stuen og lægger mig ved sofabordet. Nå jeg har gnavet de første kanter af, tager jeg den med hen til Karl-Frederik, så han kan holde i den ene ende, mens jeg gnaver på livet løs. Det var også proceduren i aften. Aftenen gik godt. Jeg er stadig en artig hund. Nu også om aftenen.

Onsdag den 11. december 2013

Tidlig op. Sædvanlig morgentur. Slappe af mens der arbejdes og så på Skærven. Når vi går aftentur, begynder der at være bulder og brag. Sådan var det også i dag. Jeg lader bare som om, jeg ikke hører det. Jeg vil nødig gøre Karl-Frederik bange. Hanne har i den sidste tid underholdt mig med en CD, hvor på der er bulder og brag. Så det er ikke uvant for mig. Det er nok meget godt at være lidt forberedt.

Torsdag den 12. december 2013

Det var en ganske almindelig hjemmearbejdsdag med hvad det nu indebærer af gåture og selskab hele dagen. Det kan næse ikke betale sig at skrive om det. I kender det jo.

Fredag den 13. december 2013

Igen en hjemmearbejdsdag. På vores morgentur fandt jeg en dejlig handske. Jeg startede med at sikre mig, at der ikke var mere liv i den. Så løb jeg med den. Når jeg har sådan noget guf i munden, kan jeg altså ikke lade værre med at trække i snoren. På et tidspunkt blev jeg træt af at gå og slæbe på den. Jeg ville heller ikke bare lade den ligge og risikere, at andre hunde løb med den. Det var trods alt mig, der havde fundet den. Jeg fandt straks en løsning. Jeg gravede den ned under en hæk. Så ved jeg, hvor den er, hvis jeg senere får brug for en handske. Det kan godt være, vi ikke ved, hvor hunden ligger begravet, men vi ved da, hvor hunden har begravet handsken.

Hvad skete der ellers? Jo, da arbejdet var færdigt, tog vi i Sebberup Skov. Vi mødte en hest. Det var underligt. Pigen sag ikke på ryggen af hesten. Hun gik ved siden af. Jeg ved ikke, om jeg nogensinde har mødt en hest uden en pige på ryggen. Det var jeg ikke helt tryk ved. Jeg lagde mig ned og afventede. Både pige og hest virkede nu meget fredelige. Vi øvede os også i det med snoren. Måske var det også det, hesten og pigen gjorde. Jeg er ved at lære, at hvis jeg trækker for meget i snoren, så stopper Karl-Frederik. Så kan det jo ikke betale sig at trække. Jeg tror, jeg er ved at finde fidusen.

Da vi havde spist aftensmad skulle vi i Bilka og købe ind til julen. Det vil sige, jeg fik valget mellem, om jeg ville blive hjemme og passe huset, eller komme med. Hvor dumt kan man spørge? Jeg tog selvfølgelig med. Jeg gider ikke komme med ind i butikken, men jeg hygger mig med at vente ude i bilen.

Da vi kom hjem, var det tid for aftenturen. Også i dag hørte vi kanonild i det fjerne. Det skræmmer mig ikke. Jeg tror ikke, jeg ville være bange for at blive udstationeret i Afghanistan, men det får jeg sikkert ikke lov til.

Jeg har vist ikke fået fortalt, hvad jeg hørte i går. Moster Stella har fundet en kæreste. Jeg var ellers bange for, at hun skulle ende sine dage som gammeljomfru. Kærsten bor i Tyskland lige som min far. Nu er jeg spændt på, om de vil have børn. Så kommer der flere konkurrenter på udstillingerne.

Lørdag den 14. december 2013

I dag skal jeg i skole. Jeg skal først møde kl. 10, så der er tid til en travetur. Da skoletasken bliver taget ned fra knagen, bliver jeg ellevild. Jeg elsker at komme i skole. Min bedste skolekammerat er Rita. Hun er lige så fjollet som mig. Vi kunne få timer til at gå sammen. Egentlig synes jeg, det gik ret godt skolen. Mange øvelser klarer jeg fint. Det største problem er nok, at jeg er helt oppe at køre. Jeg kan slet ikke slappe af. Men jeg tror, jeg er blevet bedre.

Om eftermiddagen gik vi den sædvanlige tur på Skærven. Vi mødte den belgiske hyrdehund. Da jeg var lille hvalp, syntes hun, jeg var vældig sød. Nu skælder hun ud, hvis jeg kommer for tæt på. Og det kan jeg jo slet ikke lade være med, når jeg møder en dejlig dame.

Da vi kom hjem, gik jeg og Karl-Frederik ned til trimmebordet.

Søndag den 15. december 2013

Vi sov længe. Men der blev dog tid til en morgentur rundt i Hedensted. Ellers var der bare hygge derhjemme. Det vil sige, jeg var med på Holtum Mølle for at køre Karen til Vejle. Bagefter gik vi en lille tur i Vejle. Eftermiddagsturen gik til Sebberup Skov. Vi gik hele vejen gennem skoven og tilbage igen.

Mandag den 16. december 2013

I dag skulle jeg være alene hjemme. Jeg er næsten kommet ud af træning. Hanne kom først hjem. Så kom jeg lige ud i haven. Lidt senere kom Karl-Frederik hjem. Det var allerede mørkt, så det var for sent at tage på Skærven. Vi gik i stedet en tur rundt i Hedensted. Måske er det ikke så populært, at jeg hele tiden finder gode sager, som jeg skal ligge og undersøge i et godt stykke tid med tænderne. Der bliver jævnlige ryk i snoren.

Måske er jeg ved at være træt af den hjemmebagte leverpostej. Jeg får stadig en teske blandet i min mad. Den er frisk nok, for den har været i fryseren. Men lidt forandring ville ikke være af vejen. Jeg fik næsten ikke spist noget af min morgenmad. Det gik bedre med aftensmaden. Jeg fik næsten spist det hele.

På trimmebordet kom jeg også. Karl-Frederik ordnede mig. Det krævede nok lidt tålmodighed. Måske fordi jeg havde været alene hjemme hele dagen. Aftenturen tog vist lidt lang tid. Jeg fandt flere pinde, der skulle undersøges grundigt. Det er også altid spændende, hvis man finder en pose. Måske er der noget i, der kan spises.

Tirsdag den 17. december 2013

I dag var Karl-Frederik heldigvis hjemme hos mig. Vi skulle arbejde. Inden da skulle vi dog gå vores morgentur. Da vi kom hjem, skulle vi have morgenmad. Det gad jeg altså ikke spise. Jeg blev lokket flere gange i dagens løb uden resultat.

Eftermiddagsturen gik til Skærven, hvor vi gik vores sædvanlige tur. Derefter til Brugsen efter noget til aftensmaden.

Onsdag den 18. december 2013

Igen er Karl-Frederik hjemme ved mig. Det betyder hygge, traveture mv.

Aftenen bød på en god omgang på trimmebordet. Vi øver os med en god portion tålmodighed. Vi forsøger at gøre det til en god oplevelse. Jeg vil faktisk også gerne op på borde. Der er bare lige det med kammen. Det ville være bedst, hvis vi kunne lade den ligge. Men efter nogen tid plejer jeg at vænne mig til den. Vi har aftalt, at vi i den lange juleferie rigtig vil øve os. Vi har aftalt, at jeg skal være på bordet mindst en time. Vi vil se, om vi kan blive så dygtige, at det ikke er nødvendigt at holde mig i skægget og det andet sted.

Hidtil har det ikke været så slemt med nytårsskyderiet. De brag, jeg hidtil har hørt, har ikke gjort mig bange. Det minder mig om, at jeg snart må til at overveje, hvad jeg skal sige i min nytårstale. Så er det jo godt, jeg har min dagbog.

Torsdag den 19. december 2013

Dagen starter med, at jeg skal være alene hjemme. Heldigvis kommer Karl-Frederik hjem ved middagstid. Jeg hygger mig så, mens han arbejder nogle timer. Da tiden er inde, går vi en tur på Skærven. Ellers går dagen med det sædvanlige. Aftensmad, tur på trimmebordet, aftentur og hygge i stuen.

Fredag den 20. december 2013

Dagen starter kl. 6 med en god travetur rundt i Hedensted. Derefter er der morgenmad hjemme og arbejde. Da arbejdet er overstået, går vi en tur i Sebberup Skov. Hele vejen gennem skoven og tilbage igen. Måske var jeg lidt fjollet. Jeg fik et flip, hvor jeg bed i min sele. Den måtte i hast afmonteres, så jeg ikke bed den i stykker. Det er længe siden, jeg har fået sådan et flip. Jeg er ellers glad for min sele.

Efter aftensmaden gik jeg og Karl-Frederik ned til trimmebordet. Vi er flittige til at øve os. Hvis bare man har en stor portion tålmodighed, går det næsten udmærket. Jeg er begyndt at stå op flere gange helt af mig selv. Endnu ikke så mange øjeblikke, men det er da bedre end ingenting. Når kammen nærmer sig steder med filtre, har jeg fundet ud af, at det er smart at rejse mig op. Så får jeg en masse ros, og kammen kommer måske væk fra det kritiske sted.

Lørdag den 21. december 2013

Sikke en dag. Vi stod op kl. 7 for at gå morgentur. En lille time senere, var vi hjemme igen. Efter morgenmaden fik jeg en lille tur på trimmebordet. Da det var klaret, begynde vi at pakke min skoletaske. Så var jeg helt oppe at køre. Det kunne ikke gå hurtigt nok med at komme af sted. Vi skulle have juleafslutning i skolen. Jeg var spændt på, om min veninde Rita også var i skole i dag. Og hvad sker? Da jeg stiger ud af bilen i Horsens, er Rita ved at stige ud af bilen ved siden af. Hun fik lige en ordentlig krammer. Jeg tror egentlig, det gik godt i skolen i dag. Dog fik jeg et flip, da tænderne skulle vises. Jeg skulle bestemt ikke have vist mine tænder. Efter flere forsøg, måtte det opgives. Jeg var nok ind imellem lidt fjollet, men ellers synes jeg, det var en af de bedre dage i skolen. Det gik fornuftigt med sit og dæk. Stå er jeg ekspert i. Plads går også rimeligt. Slalom gik også fint. Så var der labyrinten. Den var sjov. Vi blev alle helt opstemte. Vi kunne slet ikke vente med at komme ind i den. Jeg var igennem den mange gange. Den var cool. Da vi var færdige fik vi vort eksamensbevis. Vi fik også en gave fra Maxizoo. Det er nok en slags flidspræmie. Lærerinden sagde Connor, men det var nu Karl-Frederik, der tog posen. Jeg kunne ellers godt have tænkt mig at undersøge indholdet. Jeg syntes, jeg kunne lugte noget spiseligt. Der var også en bold i posen. Det fandt jeg ud af, da vi kom hjem. Den havde jeg i ca. 3 minutter. Så havde jeg spist et stykke af den. Den forsvandt straks i skraldespanden. Den ser jeg nok aldrig mere.

Det er et lidt kedeligt vejr i dag. Det blæser og regner. Men jeg må sige. Det har været en mild vinter indtil nu. Jeg tror, det har været den mildeste, jeg hidtil har oplevet. Jeg ser nu frem til lidt sne. Der er dog nogen, der strøer salt på fortovene, når der kommer sne. Det er ikke så rart.

Jeg var også med rundt og gøre nogle af de sidste juleindkøb. Jeg lå i mit bur og hyggede mig. Der var næsten heller ikke vejr til andet. Da vi var hjemme igen, og jeg skulle ud af buret vendte jeg om, og gik ind i buret igen. Det fristede ikke at komme ud i regnen.

Jeg fik så lige en lille lur, inden vi skulle ud at gå eftermiddagstur på Skærven. Så var det igen hjem og få en lur inden aftensmaden.

Søndag den 22. december 2013

I dag skete der noget underligt. Efter støvsugeren havde været en tur rundt huset, kom der et træ ind i huset. Det var et grantræ. Når et grantræ kommer ind i stuen, hedder det tilsyneladende ikke et grantræ længere. Så hedder det et juletræ. Jeg kunne mærke, der blev holdt noget øje med, hvordan jeg ville reagere. Så kunne det jo ikke betale sig at reagere. Jeg har ikke skæld træet ud. Det er også fortsat helt tørt. Træet blev også pyntet. Jeg har slet ikke taget noget af pynten. Jeg er spændt på, hvad det skal gøre godt for med det træ. Ellers tror jeg, dagen er gået som en helt almindelig dag. Også i dag sled vi hårdt på trimmebordet.

Mandag den 23. december 2013

Hanne skulle på arbejde, og Karl-Frederik skulle arbejde hjemme indtil middag. Posten kom med et brev fra Teagans mor. Hun skrev blandt andet: "Jeg glæder mig til at følge Connors fremgang 2014. Nu er banen kridtet op til et super 2014." 2014 – det er vist snart. Så må jeg vist også hellere begynde at glæde mig.

Ellers var der ret stor travlhed i huset. Jeg fandt det bedst at finde et sikkert sted inde under sofabordet. Alle vore sædvanlige ture blev der dog tid til.

Sidst på eftermiddagen kom Jesper. Det vækker jo altid begejstring. Jeg forsøger ihærdigt, om jeg kan hoppe op og give ham en krammer. Måske synes han, min ildhu er lidt for stor.

Tirsdag den 24. december 2013

Efter morgenturen fortsatte travlheden. Der skulle laves mad. Der kom to kæmpe nøgne fugle på bordet. De mindede lidt om min nøgne høne, der kan sige piv. De var bare meget federe. De blev fyldt med æbler og svesker. Så kom de i ovnen. Efter nogen tid, begyndte det at lugte godt. Da de var kommet i ovnen, kørte Hanne til Vejle for at hente Robin, Sophia og hendes far og mor. Så kan det ellers nok være, jeg blev vågen. Jeg elsker Sophia. Jeg behøver ikke at hoppe op for at kysse hende. Jeg kan nå at kysse hende lige midt på munden med alle fire ben på gulvet. Det forsøgte jeg så på igen og igen. Der er så bare det med Sophia, at hun ikke er så glad for, at jeg hele tiden vil kysse hende. Det troede jeg ellers, piger elskede. Under alle omstændigheder fulgte jeg hende som en skygge. Måske var det for at Sophia kunne slappe lidt af, at Karl-Frederik tog mig med ned på trimmebordet og friserede mig i en hel time. Vi var også en tur på Skærven. Da vi kom hjem, skulle der fortsat arbejdes med maden.

Der bliver talt meget om julemaden. Jeg kan lige så godt sige det med det samme. Jeg synes ikke, julemad er noget særligt. Jeg synes, det minder meget om det, jeg plejer at få. Jeg spiste da heller ikke så meget. Det var der næsten ikke tid til. Jeg er altså ikke en af dem, der skal på kur efter julen.

Sidst på eftermiddagen kom Marianne også. Så måtte jeg jo også have hilst grundigt på hende.

Jeg kan slet ikke huske, at der har været så mange mennesker hjemme hos os omkring spisebordet. Der sad de længe. Meget længe. Så kunne jeg få mig et lille hvil. Da vi havde spist, skete der noget mærkeligt. Der gik en i haven med en lygte. Det var julemanden. Sophia var meget interesseret, men også lidt betænkelig. Jeg tror ikke, Hanne fik set julemanden. Jeg ved ikke lige hvor hun var.

Julemanden kom ikke ind. Men vi opdagede heldigvis, at han havde efterladt en stor sæk med gaver ude på trappen. Sophia har vist været en sød pige. Der var i hvert fald mange gaver til hende. Sophia delte gaver ud til os alle. Men først skulle der synges og traves rundt om træet. I starten var jeg lidt usikker på, hvad det gik ud på, men lidt efter lidt begyndte jeg også at gå med rundt. Nogle gange opdagede jeg, at jeg hurtigere kunne komme hen til Sophia, hvis jeg løb den anden vej. Det gjorde jeg så.

Tilbage til pakkerne. Der var mange af dem. Det var et stort arbejde for Sophia at dele gaver ud. Jeg gik lidt rundt og så undrende på, hvad der skete. Jeg fik også en pakke. Jeg har ikke rigtig lært, hvordan man pakker gaver ud. Med lidt hjælp fik jeg dog pakken åbnet. Det var en ny madskål med nogle godbidder i. Dem spiste jeg med det samme.

Pyh hvor har det været en begivenhedsrig dag og aften. Der var rigtig meget at holde øje med. Jeg var meget træt, da jeg kom i seng. Da jeg så lå der og evaluerede dagen, mener jeg, man må være ret godt tilfredse med mig. Jeg synes, jeg opførte mig eksemplarisk. Jeg mener, jeg var en sød hund.

Onsdag den 25. december 2013

Efter en god nats søvn var det godt at komme ud på en god lang morgentur. Vi gik rundt i Hedensted. Der var mørkt i de fleste huse. De sov vist længe. De havde nok også haft julehurlumhej dagen før. På hjemvejen kom Marianne os i møde. Så fulgte vi resten af turen. Hjemme var huset stadig fuld af gæster. De fleste havde sovet hos os. Jeg kunne jo så fortsætte, hvor jeg slap i går med at kysse Sophia eller måske snarere at forsøge på det. Jeg vaskede også hendes tæer. De er dejlig bløde.

Jeg havde meget at se til. Hen på eftermiddagen og efter aftensmaden begyndte gæsterne at tage hjem. Til sidst kørte Jesper. Så var der igen stille i huset. Sikke dage!

Torsdag den 26. december 2013

Jeg og Karl-Frederik stod op kl. 7.30 for at gå en tur på 1½ time. Der var meget stille i byen. Der var næsten kun os. Det skulle vise sig, at det blev en noget mere stille dag end de foregående. Vi var kun os selv tre. Også i dag skulle der øves på trimmebordet. Der er mange steder, jeg ikke længere har filtre. Der er dog enkelte endnu, vi ikke helt har fået bugt med. Jeg kan bedst lide, når jeg bliver friseret de steder, hvor der ingen filtre er. Trods min modstand arbejder vi os gennem pelsen. Jeg skulle gerne være rigtig fin, næste gang, der er udstilling. Jeg synes, det går bedre. Det var en dag mest med hjemlig hygge og afslapning. De sædvanlige eftermiddagsture og aftenture blev det dog til.

Måske har i lagt mærke til, at jeg ikke skriver så meget om, at jeg har været sød. Det er simpelthen fordi, jeg stort set nu altid er sød.

Fredag den 27. december 2013

I dag skulle Hanne på arbejde. Jeg og Karl-Frederik havde fri. Vi var derfor tidligt oppe. Da vi havde fået Hanne sendt af sted, drog vi af sted på vor lange morgentur. Igen på 1½ time. Det var mørkt på hele turen. Vi gik også på stierne i total mørke. Vi fandt dog lyset til sidst. Da turen var færdig, skulle der handles ind. Jeg tog med i Brugsen. Der skulle laves mad i stor stil til fryseren. Vi tog også til dyrlægen og købte en kæmpe sæk mad til mig. Nu kan jeg klare mig langt hen i det nye år. Da forsyningerne var klaret, startede arbejdet på trimmebordet. Jeg var næsten kun lige kommet op på bordet, da jeg hørte, Hanne kom hjem. Så begyndte jeg at danse stepdanc på bordet. Det blev for farligt, så Karl-Frederik satte mig ned på gulvet. Jeg var så med lynets hast oppe i gangen. Der blev hilst i den helt store stil. Derefter var det tilbage på bordet, hvor vi ihærdigt arbejdede med de sidste filtre. Vi arbejdede en time. Jeg bliver bedre og bedre til at stå op. Perioderne, hvor jeg står op, bliver længere og længere. Jeg gør det helt frivilligt. Det går bedst, når jeg bliver friseret i den forreste halvdel. Når jeg bliver friseret i den bagerste halvdel, kommer jeg nemt til at sætte mig ned. Vi arbejdede meget med filtre, hvor mit halsbånd sidder. Til sidst blev det vist helt godt.

Det er en regnvejrsdag i dag. Med store vandpytter. Da jeg var blevet fin på trimmebordet, tog vi til Skærven. Tre minutter senere var jeg ikke fin længere. Men det var sjovt i vandpytterne. Og de andre hunde vi mødte.

Jeg har hørt noget om, at der skal ske noget spændende i morgen.

Lørdag den 28. december 2013

Vi stod op, mens det endnu var lidt mørkt. Vores morgentur var ikke den helt store. Det tyder på, at jeg ikke skal gøres helt træt. Da vi kom hjem, var jeg så spændt, at jeg næsten ikke kunne spise noget morgenmad. Karl-Frederik tog mig ned på trimmebordet. Der var vi en time. Lige over middag kom Marianne. Inden da havde jeg set, rygsækken blive taget frem. Min vandflaske og drikkeskål blev lagt i. Så blev jeg helt ustyrlig. Snart tog vi alle fire af sted i bilerne. Det viste sig, at vi skulle til Horsens. Jeg skulle ikke i skole. Men vi parkerede ved Bygholm Dyrehospital. Jeg siger jer, der vrimlede med hunde og mennesker. Og der kom

mange flere til. Jeg tror, der var omkring 60 hunde og endnu flere mennesker. Så var jeg klar over, at vi skulle ud på en vandretur. Det har jeg prøvet før. Da vi alle var samlet, begav vi os ud på vandringen i en meget lang række. Både min første lærerinde og min sidste lærerinde var med. Jeg behøver vel ikke at sige, at jeg arbejdede ihærdigt på at være blandt de forreste hunde. Snoren var ikke slap ret mange sekunder. Formålet med turen var åbenbart at gøre os trætte til nytårsaften. Undervejs lavede vi nogle øvelser. Først skulle vi finde nogle godbidder, der var gemt under nogle plastikkrus. Den næste øvelse, var nu min favorit. Den lavede vi et sted, hvor vi gjorde holdt for at få forfriskninger. Øvelsen gik ud på, at der blev sat skinketern fast i revner i barken på nogle store træer. Den øvelse var jeg helt med på. I kan tro, jeg kunne nå højt op. Forfriskningerne bestod af pølsehorn til menneskene og vand til os. Jeg synes godt, det kunne have været omvendt. Det bliver det måske næste gang.

Efter to timers tur, var vi tilbage ved dyrehospitalet. Det blev næsten som en juletræsfest i borgerforeningen. Der var godteposer til alle os hunde. Jeg har dog ikke smagt på godterne endnu.

Marianne blev hos os resten af dagen. Det var hyggeligt. Det hindrede dog ikke, at jeg lagde mig til at sove. Efter aftensmaden sov jeg som en sten. Inden aftensmaden havde jeg været med Karl-Frederik i haven for at ordne nogle ærinder. Bedst som vi gik der i vore egne tanker, startede der et voldsomt skyderi. Der var hyl og brag. Og festligt lys på himlen. Det så rigtigt flot ud. Vi stod længe og beundrede synet og lydene. Om vi var bange? Hvad skulle vi dog være bange for?

Da vi gik aftentur, var der også skyderi på vejen. Det var en far og hans to drenge, der var ude og afprøve de nyindkøbte varer. De skød ikke, mens vi gik forbi. Vi var ikke ret langt væk, før de begyndte igen. Jeg er ikke helt sikker på, at Karl-Frederik var helt tryk ved det. Mig gjorde det ikke noget. Jeg sov også som en sten, da vi kom hjem.

Søndag den 29. december 2013

Vi vågnede med et sæt og opdagede, at klokken allerede var blevet 8. Så måtte vi skynde os af sted på vores morgentur. Heller ikke i dag gik vi den lange tur. Vi havde nemlig travlt. Hannes mor skulle komme på besøg. Jesper kom også. Det fik begge en voldsom velkomst. De kan ikke være i tvivl om, at jeg var glad for at se dem begge. Der var heldigvis ikke nogen af dem, der havde nylonstrømper på.

De spiste længe. Det duftede godt, men det var åbenbart ikke noget, jeg skulle smage.

Efter eftermiddagsturen kom jeg sidst på eftermiddagen på trimmebordet. Jer der tidligere har set mig på et trimmebord, ville have gjort store øjne. I længere perioder stod jeg op helt af egen fri vilje, mens kammen fløj hen over mig. Så fik jeg ros i lange baner. Det skal vi have øvet noget mere på.

Mandag den 30. december 2013

I dag er det nøjagtigt et år siden, Hanne og Karl-Frederik besøgte mig første gang i mit barndomshjem. Jeg må indrømme, at jeg tænkte mit, da jeg så dem. Hvad var det for halvgamle nisser? I tankerne var jeg hurtigt rundt med overvejelser, om ikke der kunne være et par af mine søskende, der kunne være bedre egnet til dem. Men da jeg først sad og trykkede mig ind til Hannes bryst og blev nusset, kunne jeg godt fornemme, at det måske slet ikke ville være så tosset et sted. Det har jo også vist sig at holde stik. Jeg er vist

blevet en meget forkælet lille hund. Nu nærmest "stor hund". Jeg tror godt man kan sige, jeg er blevet midtpunkt i familien.

Selv på denne mærkedag skulle Hanne på arbejde. Vi måtte derfor tidligt op og få hende sendt af sted. Derefter drog jeg og Karl-Frederik ud på vor store morgenvandring på 1½ time. Det var mørkt. Alligevel vovede vi os ud på de uoplyste stier. Når vi sådan traver rundt i mørke, er der jo god lejlighed til at gå og overveje, hvilke nytårsforsætter jeg skal have. Jeg ryger jo ikke, og jeg synes heller ikke, jeg er for tyk. Så jeg må jo finde på noget andet. I øjeblikket går mine overvejelser i retning af noget med snoren eller eventuelt noget med trimmebordet. Måske kunne det være begge dele. For en sikkerheds skyld kom jeg på vægten i dag, så vi kunne se, om jeg var blevet for tyk. Det var jeg ikke. Jeg har ikke taget ret meget på. Nu vejer jeg 15,8 kg.

Vi brugte også en del af formiddagen på trimmebordet. Jeg bliver bedre og bedre til at stå op. Jeg fik en ordentlig omgang. Da jeg var fin nok, skulle vi gøre indkøb til i morgen aften. Jeg lå dog og sov bag i bilen.

Eftermiddagsturen gik til Sebberup Skov. Vi mødte et par gamle kendinge. Buster og Mikeline. Jeg ved ikke, om hun staver navnet med et eller to l'er. Hun er ikke ret stor, så jeg har kun skrevet et l. Da vi kom hjem, måtte jeg igen en lille tur på trimmebordet. Der er dømt krig mod filtrene.

Tirsdag den 31. december 2013

Der er meget at skrive om i dag. Jeg ved næsten ikke, hvor jeg skal begynde. Jeg må vel hellere starte ved begyndelsen. Vi stod op og gik en tur til Hedensted. Det blev ikke den store tur, men kun en tur ned omkring skolen. Det skulle snart vise sig, at der var en grund til, at turen ikke blev så lang. Allerede kort tid efter morgenmaden blev rygsæk, vandflaske og vandskål taget frem. Så blev jeg vist ret ustyrlig. Vi skulle igen på en spændende hundetur. Vi startede med at køre til Horsens. Derfra til en lille by ved navn Glud. Et par kilometer nord herfor skulle vi mødes. Da vi kom, var der allerede kommet mange. Jeg var meget spændt. Mange ville gerne snakke. Både mennesker og hunde. Snart opdagede jeg min skoleveninde Rita. Hvis I ikke siger det til nogen, så kan man måske næsen kalde hende min skolekæreste. Snart stod vi i en hed omfavnelse på to ben. Vi glemte helt tid og sted. Pludselig opdagede jeg, at der stod en krans af mennesker og hunde og så interesseret på os. Mange havde kameraerne fremme. Jeg blev vist lidt rød i hovedet. Godt jeg har så meget pels.

Jeg snakkede også med to andre skoleveninder. Kimmi og Cleo. Jeg skal ikke udelukke, at der var flere skolekammerater med. Det var svært at overskue dem alle sammen. Vi var vist omkring 50 hunde og endnu flere mennesker. Men jeg fik da øje på min første lærerinde.

Vi skulle gå en dejlig tur langs en helt henrivende strand. Man kan nu kalde mig vinterbader. Som den første hund styrtede jeg ud i bølgerne. Igen og igen. Godt snoren ikke var så lang. Ellers ville jeg vist være blevet meget våd. Jeg har allerede spurgt, om vi ikke skal besøge denne strand til sommer.

Måske husker I, at mit nytårsforsæt muligvis skal være noget med snoren. Nytårsforsæt gælder altså først fra i morgen. I dag er så måske sidste chance for rigtigt at lægge sig i selen. Det gjorde jeg så. Jeg trak alt hvad jeg kunne i snoren, næsten fra vi forlod bilen, til vi var tilbage igen. Det blev en dejlig tur. Godt jeg kunne slappe af i bilen på vejen hjem.

Da vi kom hjem, lagde jeg mig fladt på gulvet og sov. Det var vist meningen, jeg skulle have været på trimmebordet, men jeg tror ikke, Karl-Frederik nænnede. Eller også skulle han bare noget andet. Mens jeg lå der og slappede af, tiltog mængden af bulder og brag. Det generede mig nu ikke. Da jeg vågnede, var det tid til eftermiddagsturen. Vi valgte tage i Sebberup Skov for at undgå så meget bulder og brag som muligt. Vi kunne dog hele tiden høre en torden i det fjerne. Vi var taget lidt senere af sted end sædvanligt. Det var derfor mørkt, inden vi var tilbage ved bilen.

Da vi kom hjem, blev der travlhed med maden. Jesper var hos os. For mig var der så lejlighed til endnu en lur. Efterhånden blev larmen udenfor ret voldsom. Jeg lod bare som ingenting. Der var ikke et eneste brag, der fik mig til at sige noget. Jeg sov bare videre midt på gulvet. Der var dog et enkelt kæmpebrag, der var så højt, at ruderne næsten klirrede. Da måtte jeg da lige løfte hovedet og se, hvad der skete. Snart kunne jeg sove videre. På et tidspunkt lød der nogle klokkeslag. Jeg så Hanne, Karl-Frederik og Jesper stod op og skålede med hvert sit glas. Jeg kunne hurtigt se, at der ikke var noget glas til mig, så jeg lagde mig igen. Nu blev larmen helt øredøvende. Jeg sagde stadig ikke noget. Jeg var bare træt. Da det nye år var en halv time gammel, gik jeg i seng. Snart fik jeg lokket Hanne og Karl-Frederik med. Det larmede fortsat udenfor. Tidligere havde jeg hørt Hanne sige, at vi bare skulle have en stille nytårsaften. Så gad jeg nok vide, hvordan der er, når det ikke er en stille nytårsaften. Men det korte af det lange er altså, at jeg ikke er bange for nytårsaften. Det er slet ikke til at forstå, at det kun er under et år siden, jeg var en lille bange hund, der blev skræmt fra vid og sans, bare leg hørte lyden af en bil. Nu er jeg en stor modig hund.

Vi valgte dog at undlade aftenturen. Jeg måtte derfor klemme balder m.m. sammen. Men det gik.

Onsdag den 1. januar 2014

Vi sov til det blev lyst. Så tog jeg og Karl-Frederik på årets første tur til Skærven. Der var ikke en sjæl. Vi hørte kun et enkelt brag fra nabolaget.

Hjemme igen fik jeg en hel time på trimmebordet. Nu tænker I måske på, hvordan det så gik med mit nytårsforsæt. Jeg besluttede mig for to. Både den med snoren og den med trimmebordet. Jeg hørte i radioen, at man skal vælge nytårsforsæt, der er realistiske. Jeg har derfor besluttet, at jeg inden udgangen af 2014 vil være bedre til at gå i snor uden at trække så voldsomt. Jeg vil desuden inden samme frist lære at stå pænere på trimmebordet. Det er derfor, at der nok ikke var nogen mærkbar forskel, da jeg i dag var på trimmebordet.

Nå, men ellers var det dagen derpå i dag. Jeg hvilede mig. Vi fik Jesper sendt af sted til Hobro. Og jeg hvilede mig noget mere. På et tidspunkt fik jeg lyst til en travetur. Så tog vi i Kærskoven ved Ølsted. Vi har ikke været der siden stormen. Der var også her væltet træer. Der var mange mennesker og hunde i skoven i dag. Vi gik den sædvanlige runde.

Da vi var hjemme igen, fik jeg endnu en tur på trimmebordet. Der skal bare øves i denne tid.

Torsdag den 2. januar 2014

I dag skulle jeg være alene hjemme for første gang i lang tid. Karl-Frederik skulle til Aabenraa, og Hanne skulle til Horsens. Karl-Frederik kom først hjem. Vi gik straks en tur på Skærven. Dagen gik sådan set tilfredsstillende, men jeg var ikke så rolig, som jeg har været i al den tid, hvor vi alle har været hjemme. Jeg

går mere frem og tilbage, gør højt for at komme ud. Snart vil jeg ind igen. Jeg var også mere urolig på trimmebordet. Heldigvis er der nu nogle dage, til jeg igen skal være alene hjemme.

Fredag den 3. januar 2014

Jeg og Karl-Frederik startede med at gå morgentur. Da vi kom hjem, var Hanne taget på arbejde. Karl-Frederik skulle arbejde hjemme. Jeg kunne derfor bare slappe af. Som sædvanligt var jeg med i Brugsen, og derefter på Skærven. Resten af dagen gik også helt efter bogen. Det vil sige tur på trimmebordet, aftentur og hygge i stuen. Jeg er stadig en ret sød hund.

Lørdag den 4. januar 2014

Vi sov længe i dag. Næsten helt til kl. 8. Så skynde vi os at køre til Skærven. Vi var dog lige forbi Brugsen i Løsning. Jeg var løbet tør for leverpostej. Hen på formiddagen var der optræk til, at der skulle ske noget. Så blev jeg elleveld. Jeg for rundt og bjæffede. Jeg ville med. Det plejer jeg jo at komme. Sådan skulle det imidlertid ikke være i dag. Jeg blev spist af med en godbid. Godt nok en af de gode, men jeg ville da meget hellere have været med. Jeg måtte vente flere timer på, at de kom hjem igen. Da de langt om længe kom hjem igen, forlød det, at de havde været ude at købe nogle nye møbler. Dem har jeg nu ikke set endnu.

Lidt senere var jeg heldig at komme med i Brugsen. Da det var klaret, tror jeg, Karl-Frederik fik ondt af mig, fordi jeg ikke havde været med ude at købe møbler. Eller også var det på grund af det gode vejr. Det endte i hvert fald med, at tog ud på en dejlig tur. Til et sted vi ikke havde været før. Vi tog til Boller Skov ved Horsens Fjord. Det var et dejligt sted. Vi gik først i skoven langs med stranden, til vi kom til et slot. Undervejs mødte vi mange hunde. Et sted mødte vi en flok på fem hunde og nogle mennesker. Det var et spændende sted. Vi kom også helt ned til stranden. En dejlig strand. Jeg kastede mig ud i bølgerne. Det vil sige, der var faktisk slet ingen bølger. Vandet var helt stille. Vi gik langs stranden. Jeg fandt spændende ting. Dem skyndte jeg mig at grave huller til i sandet. Jeg dækkede grundigt hullerne til med næsen. Det var en dejlig tur. Vi var enige om, at den skov var vi ikke færdige med at udforske. I kan tro, der var meget at fortælle Hanne, da vi kom hjem.

Søndag den 5. januar 2014

Også i dag sov vi længe. Alligevel gik vi den store morgentur på 1½ time. Det var en god tur. Da vi kom hjem, var der flag på bordet. Jeg tænkte, Kan det allerede være mig, der har fødselsdag igen? Det var det ikke denne gang. Det var Karl-Frederik. Han er meget ældre. Jeg må have hørt tidligere om fødselsdagen. Der var i hvert fald en gave fra mig. Bortset fra fødselsdagen skete der vist ikke noget særligt. Vi var i Sebberup Skov. Vi mødte nogle kæmpe store heste. Jeg snakkede også med flere hunde. Jeg fik også en god omgang på trimmebordet.

Mandag den 6. januar 2013

Det var en sædvanlig hjemmearbejdsdag i dag. Både morgenturen og eftermiddagsturen på Skærven foregik i regnvejr. Jeg er vist meget nysgerrig, når vi går morgentur. Hvis jeg synes, jeg måske kan se nogle mennesker eller hunde i det fjerne, vil jeg helst ikke gå videre, før jeg er helt sikker på, om der er nogen, og hvis der er nogen, skal de helst komme helt hen til os, inden vi går videre. Det vækker ikke udelt

begejstring. Jeg fik kun en lille tur på trimmebordet. Der var ikke så meget tid. Der var et eller andet i stuen, der skulle ordnes. Vist noget med nyt bord og stole.

Tirsdag den 7. januar 2013

Det startede som en sædvanlig hjemmearbejdsdag. På morgenturen gjorde jeg et fantastisk fund. En næsten en meter lang rund, blød tingest. Det bruges vist til at sætte rundt om et varmerør, så varmen ikke forsvinder ud til fuglene. Den slæbte jeg hele vejen hjem. På fortovets smalleste sted måtte jeg næsten gå sidelæns. Det lykkedes til sidst at det lange rør med helt ind. Der var ikke helt enighed om, hvorvidt det var en god idé. I hvert fald forsvandt den, da jeg få sekunder vendte ryggen til. En halv time senere fik vi besøg af en VVS mand, der skulle efterse vores varmepumpe. På et tidspunkt sagde han, at han kørte hjem på værkstedet for at hente noget. I skulle have set Karl-Frederiks ansigt, da han opdagede, at VVS manden kom tilbage med en lang tingest magen til den, jeg i mit ansigts sved havde slæbt hjem, og som Karl-Frederik straks havde smidt ud. Det kan han så lige tænke lidt over.

Da arbejdet var overstået, tog vi i Brugsen og derefter på Skærven. Der så jeg noget interessant, troede jeg. Der kom en lille flodhest i snor gående imod mig. Vanen tro satte jeg mig ned for at vente til flodhesten passerede. Uheldigvis havde flodhesten tilsyneladende samme vane. Så kunne vi jo sidde der temmelig længe. Jeg blev så slæbt videre. Da jeg kom nærmere, kunne jeg se, det ikke var en rigtig flodhest. Jeg kunne heller ikke rigtig forstå det, for mig bekendt plejer flodheste ikke at gå i snor. Det viste sig at være en slags hund. Jeg blev belært om, at det hedder en shar pei. Vi snakkede med ham. Han var ganske fredelig og næsten lige så gammel som mig. Damen i den anden ende af snoren fortalte, at han var usædvanlig dum. Det kommenterede Karl-Frederik ikke. Jeg tror, han var lidt forlegen ved at skulle fortælle, at jeg er usædvanlig godt begavet. Det synes jeg nu ikke havde gjort noget.

Vi kom hjem på samme tid som Hanne. Så begyndte min hale at snurre rundt som en propel. Jeg måtte først hoppe op ad hende, efter jeg havde fået tørret fødderne. Egentlig må jeg vist slet ikke hoppe op, men jeg forsøger nu at gøre det alligevel.

Om aftenen kom jeg på trimmebordet. Indtil videre har mit nytårsforsæt ikke haft nogen mærkbar effekt på trimmebordet. Jeg danser fortsat noget rundt.

Onsdag den 8. januar 2014

I dag skulle jeg være alene hjemme. Så kunne jeg blive godt udhvilet. Karl-Frederik kom hjem kl. 16. Straks begyndte vi at gøre os klar til eftermiddagsturen. Da vi var næsten klar, kørte der en bil ind på gårdspladsen. Det var Hannes bror. Han duftede dejlig af hund. Endda af damehund. Jeg hoppede og dansede omkring ham. Egentlig tror jeg ikke, han mente, det var en god idé, at jeg hele tiden skulle hoppe op ad ham. Han mente heller ikke, jeg skulle vaske ham i hovedet.

Det viste sig, at damehunden Sika sad ude i bilen på forsædet og iagttog, hvad der måtte passere. Så fik jeg den idé, at jeg ville invitere hende ind i min have. Invitationen blev accepteret. Jeg var lige jeg dirrede af spænding. Hun var en dejlig kvinde. Jeg ved godt, det egentlig hedder tæve, men jeg synes, kvinde lyder bedre. Jeg er jo nu over et år gammel. Så man skulle tro, at jeg efterhånden havde mulighed for at forstå kvinder. Det er ikke nemt. Jeg ville jo rigtig vise hende, hvor begejstret jeg var for hendes besøg. Og hvordan gør man bedre det, end at placere begge forpoter på ryggen af hende. Så blev damen snerpet. Jeg

var i tvivl om, hvorvidt det måske bare var beskedenhed, så jeg prøvede til flere gange, indtil jeg var helt sikker på, hun mente det. Det gjorde hun. Nul pote på ryggen. Hvad må man så? Vi løb længe rundt i haven. Jeg løb lige i hælene på hende. Min hale snurrede begejstret. Men når jeg kom for tæt på, vrissede hun ad mig. Men sjov var det. Hvor kan man blive træt, når man har haft damebesøg. Nu må I ikke tro, at jeg er helt uvidende, hvad damer angår. Da jeg kom i teenage alderen, tog Karl-Frederik en snak med mig. Sådan mand til mand. Han mente, det i mange tilfælde kunne være godt at følge princippet: "Nok se, men ikke røre". Det kan da godt være, at det kan være et godt princip, når jeg bliver gammel, men lige nu er jeg ikke helt sikker på, at jeg er enig.

Da Sika var gået, gik vi en mindre eftermiddagstur. Vi blev på turen indhentet af Pipi. Hun havde ingen fletninger, men hun løb alt hvad hun kunne hen mod mig. Det styrker jo selvtilliden efter mit damebesøg. Pipi havde en lille pige på slæb i den anden ende af snoren. Pigen havde svært ved at holde Pipi. Men vi måtte jo videre.

Torsdag den 9. januar 2014

I dag arbejdede jeg og Karl-Frederik hjemme. Så kender I jo mønsteret.

Fredag den 10. januar 2014

Det var også en hjemmearbejdsdag. Der var dog det spændende, at vi om aftenen skulle til Pjedsted for at besøge Marianne. Jeg elsker at køre bil. Det er også spændende at besøge Marianne. Da vi kom ind, holdt Karl-Frederik mig i snoren, for at jeg ikke straks skulle vælte hele huset. Alligevel bevægede mine ben sig med lynets hast. Uheldigvis stod/løb jeg på Mariannes gulvløber i gangen. Den fløj hen til væggen. Endelig kom jeg fri og kunne tage hele huset i øjesyn. Hvis det er helt rigtigt, må en hund vist ikke vise sin begejstring ved at hoppe op og forsøge at kysse mennesker på munden. Jeg synes nu, det er den måde, jeg bedst viser min taknemmelighed for, at jeg også var inviteret med. Jeg har fået at vide, at jeg skal være rolig hos Marianne. Det skulle helst være muligt på et tidspunkt at overtale hende til at have mig på ferie. Jeg lå da også nogle gange på gulvet og øvede mig i at slappe af. Vi var også ude at gå en aftenur nede ved Marianne. Det var også spændende. Jeg trak alt hvad jeg kunne i snoren på hele turen. Nu må vi se. Det er jo heller ikke lige nu, jeg skal på ferie hos Marianne.

Lørdag den 11. januar 2014

Vi sov lidt længere end normalt. Vi tog på Skærven for at gå morgentur. Ellers vil dagen blive husket for, at spisestuen blev ryddet. Der skulle smørres noget hvidt på væggene. Jeg bryder mig ikke så meget om, at tingene ikke står, hvor de plejer. Så kan jeg godt komme til at gå.

Søndag den 12. januar 2014 til lørdag den 18. januar

Jeg gider efterhånden ikke rigtigt at skrive dagbog mere. Det er måske også noget, der følger med teenage alderen. Jeg springer lige over nogle dage.

Søndag den 19. januar 2014

Vi lagde hårdt ud med den lange 1½ times morgentur rundt i Hedensted. Så kunne jeg heldigvis slappe lidt af et godt stykke tid. Der var travlt med at male i stuen. Jeg måtte helst ikke gå der ind. Støvsugeren stod

også og så skræmmende ud midt i det hele. Så jeg fandt et godt sted at slappe af i gildestuen. Om eftermiddagen blev det til en travetur hele vejen gennem Sebberup Skov og tilbage igen.

Det mest bemærkelsesværdige skete dog efter aftensmaden. Først kom jeg på trimmebordet. Der fik jeg en stor omgang. Jeg havde en mistanke om, at det måske ikke var gjort med det. Min mistanke viste sig at holde stik. Da jeg så både Hanne og Karl-Frederik iført underbukser, vidste jeg, hvad klokken var slået. Jeg skulle i bad. Jeg så mig omkring, men alle flugtveje var lukkede. Der blev kaldt på mig, men jeg forsøgte at lade som om, jeg ikke hørte det. Til sidst kom Karl-Frederik og bar mig ind på badeværelset. Så var jeg prisgivet. Vandet sejlede ned over mig. Det hjalp ikke at protestere. Rundt om mine tæer blev vandet helt sort. Jeg blev grundigt sæbet ind. Over det hele! Så skulle jeg under bruseren igen. Lige inden jeg skulle til at ryste pelsen, fik jeg min lyseblå badekåbe på. Så var det op på trimmebordet. Jeg blev tørret grundigt. Og så skulle pelsen ellers ordnes igen.

Jeg kom først på min aftentur, da jeg var helt tør. Jeg sneg mig til at tage et stykke af en tyggestang med på turen. Det blev nu for træls at have den med. Så jeg valgte at grave den ned. Så var poterne vist ikke rene mere. Jeg dækkede hullet med næsen. Så var den heller ikke ren. Pyt, jeg kan jo bare blive vasket igen en anden dag.

Mandag den 20. januar 2014

Sikke en dag. Hanne og Karl-Frederik havde begge ferie. Vi sov lidt længere end normalt. Men der var alligevel tid til den store morgentur. Straks efter morgenmaden måtte jeg igen på trimmebordet. Pelsen blev gennemfriseret i en hel time. Det viste sig, at der skulle ske et eller andet. Jeg gjorde, hvad jeg kunne for at sikre mig, at jeg kom med. Det kom jeg også. Som jeg havde regnet med, viste det sig, at vi skulle til Assens. Til mit gamle barndomshjem. Jeg kunne høre mor og moster Stella rumstere rundt. Jeg har hørt, at Moster Stella er frugtsommelig. Det bliver jo spændende. Men vi var altså kørt den lange vej for, at jeg endnu en gang skulle på trimmebordet. Godt mor ikke så, hvordan jeg stod på bordet. Det er jeg vist ikke for god til. Ellers blev der talt meget om, hvor smuk jeg er. Jeg blev hel flov. Endelig kom jeg ned fra bordet – efter tre timer! Så blev jeg igen beundret. Da jeg var ude i haven for at tisse, kunne jeg se mor og moster Stella oppe i vinduet. De ville også se vidunderet.

Hjemme igen var der tid til en travetur. Efter aftensmaden var der tid til en lur.

Tirsdag den 21. januar 2014 til fredag den 24. januar 2014.

Det var hyggelige dage. Jeg var næsten ikke alene hjemme. Kun torsdag var jeg alene hjemme nogle timer, mens Hanne og Karl-Frederik var til begravelse. Det begyndte at blive koldere og koldere. Man skulle næsten tro, det var ved at blive vinter. Vi brugte stadig megen tid på trimmebordet.

Lørdag den 25. januar 2014.

Det blev starten på en forrygende weekend. Vi stod op kl. 7. Vi skulle jo på vores morgentur. Det var nu bidende koldt. Mindst 5 graders frost. Vi gik ikke hele den lange tur. Jeg havde på fornemmelsen, at der skulle ske noget specielt. Det viste sig også at holde stik. Straks vi kom hjem skulle vi gøre os klar til at tage af sted igen. Jeg skulle i skole. Vi skulle tage kørekort til hund. Vi kørte til Vejle. Nærmere bestemt Karetmagervej i Vinding. Vi skulle være der kl. 9. Vi var de første, der kom, bortset fra læreren. Han var

allerede ude at gå tur med sine 3 hunde. Det var berner sennen. De var ikke med i klassen, men de var bare med deres far på arbejde. Efterhånden kom der flere og flere hunde. Jeg tror, vi er tolv i klassen. Der var ikke nogen, jeg kendte. Der var alle mulige forskellige hunde. Vi skulle vente, til vi alle var samlet. Det var "hundekoldt" på pladsen. 7 graders frost. Og det blæste. Vi startede med at gå en tur, så vi kunne lære området og hinanden at kende. Vi skulle også øve os i at have kontakt til ham/hende i den anden ende af snoren. Det er ikke så nemt, når man er blandt så mange fremmede hunde. Tiden fløj af sted. Snart var timen gået, og vi skulle hjem igen.

Hjemme var huset på den anden ende. Der skulle komme gæster. Der blev lavet mad og gjort rent. Det var næsten ikke til at finde et sted, hvor man kunne ligge i fred og slappe af, uden at blive forstyrret af støvsugeren eller gulvspanden. Snart kom de første gæster. Så skulle der hilses. Meget og længe. Det var, meget overvældende. Der kom 6 gæster. I starten var det meget overvældende. Anders og Tove tog med på gåturen til Skærven. Da jeg først var færdig med at hilse, var jeg faktisk en sød hund. Jeg fik megen ros. Det var gået meget bedre end forventet. Jeg sov en del af tiden. Til sidst var jeg meget træt. Klokken var også blevet noget over min sengetid, inden de gik hjem. Nogle skulle helt til Tyskland.

Søndag den 26. januar 2014.

Vi fik sovet lidt længere end normalt, men vi kom da op og fik gået en lille tur. Den var kort, fordi vi skulle noget spændende. Kl. 10 skulle vi være ved Bygholm Dyrehospital. Vi skulle ud på en lang travetur. Hele vejen rundt om Bygholm Sø. Det var vist over 10 km. Vi var mindst 30 hunde og endnu flere mennesker. Det var koldt, men vi fik hurtigt varmen. Jeg trak alt, hvad jeg kunne i linen en stor del af turen. Jeg pustede som et damplokomotiv. Efter et par kilometer holdt vi pause. Der var vand til os og kaffe og kakao med boller til de andre. Jeg var heldig at få en lille smagsprøve. Så delte vi os i to hold. De seje, der skulle hele vejen rundt, og dem der kun skulle gå den lille tur. Som vi plejer, tog vi den store tur. Der er godt nok langt. Til sidst trak jeg ikke så meget i snoren. Nok fordi jeg var blevet træt. Da vi var tilbage ved bilen, var der gået 2½ time. Der var kommet istapper i mit skæg. Heldigvis smeltede de hurtigt, da vi kom ind i bilen. Hvor var det godt at kunne smide sig på gulvet, da vi kom hjem. Jeg havde næsten ikke energi til at gå en eftermiddagstur. Men det skulle vi selvfølgelig. Som sædvanlig til Skærven.

Lørdag den 1. februar 2014

Bemærk venligst datoen. I dag er det præcist et år siden, jeg emigrerede til Jylland. Jeg synes allerede, jeg er helt integreret i det jyske. Når jeg gør højt, for at få min vilje, er der ikke en kat, der kan høre, at jeg egentlig er fynbo. Nå, men selv sådan en mærkedag havde vi travlt og skulle tidligt op. Vi tog en hurtig travetur, og så hjem og pakke skoletasken. Vi skulle være i Vejle kl. 9. Jeg er jo ved at tage kørekort. (Til hund!). Jeg ved ikke, hvad der er med mig, men jeg bliver helt rundt på gulvet, når skoletasken bliver taget ned fra knagen. Da vi tog af sted, sad jeg altså stadig i mit bur bag i bilen. Men jeg er jo heller ikke færdig med at tage kørekortet. Da vi ankom til pladsen, var der allerede komme adskillige hunde. Min klassekammerat Nynne (New Foundlænder) var lige kommet i løbetid. Da vi senere skulle lave nogle øvelser, kom jeg til at stå et sted, hvor Nynne havde tisset. Mine øvelser kom vist ikke til at se kønne ud. Men jeg fik da skrabet al sneen væk i en halv meter rundt om den dejlige plet. Jeg glæder mig allerede til næste gang. Der er faktisk også meget andet interessant på kurset. Vi arbejder meget med, at hund og ejer skal have kontakt til hinanden. Jeg hørte læreren sige til menneskerne, at de skulle prøve at lukke øjnene halv i og så smaske. Mere om det senere. Menneskerne skulle lære at være interessante at gå tur med. De

skulle bruge kroppen og sige sjove lyde. Det var et syn for guder. Jeg tror ikke, der er mange, der har oplevet Karl-Frederik hoppe rundt som en sprællemænd, mens han udsteder underlige lyde. Til tider kunne det da godt fange min opmærksomhed. Det kunne dog også godt være lidt pinligt. Men jeg tror, det bliver et godt skoleår.

Resten af dagen gik, som dage nu plejer at gøre. Jeg var med i Brugsen. Eftermiddagstur. Aftensmad. Omgang på trimmebordet og aftentur. Derefter hygge i stuen. I kender det jo efterhånden.

Søndag den 2. februar 2014

Også i dag havde vi travlt. Vi skulle have huset fuldt af gæster kl. 10. Jeg var vist inviteret med, hvis jeg kunne være sød. Vi skyndte os og at trave en morgentur, komme i Brugsen efter rundstykker og så hjem og gøre klar. Min begejstring ville ingen ende tage, efterhånden som gæsterne myldrede ind. Jeg kunne næsten hoppe så højt, at jeg kunne kysse gæsterne på munden. Flere af gæsterne var så beskedne, at de syntes, det var nok med et enkelt kys. Jeg gik nu ind for mottoet: "Skal der være fest, så lad der være fest". Der var nu også perioder, hvor jeg bare slappede af. Jeg fik vist ikke fortalt, at jeg tidligere har været sammen med gæsterne. Det var på vores weekendtur til Vesterhavet sidste sommer. Da havde de også deres hunde med. Det havde de desværre ikke i dag.

I kan tro, Karl-Frederik har øvet sig i at lukke øjnene og smaske. Jeg ved ikke, om Hanne altid er begejstret for det. Nu blev det nok heller ikke bedre af, at vi skulle have gæster. Men jeg tror, det virker. Især når jeg står på trimmebordet. Han siger også nogle gange underlige lyde, når vi går tur. Jeg kan slet ikke lade værre at kigge på ham. Det er vist også meningen.

Det blev også til en lang eftermiddagstur til Sebberup Skov. Der var slet ikke andre hunde ude at gå tur. Resten af dagen gik efter det sædvanlige mønster.

Lørdag den 8. februar 2014

Jeg synes lige, jeg vil skrive lidt. Der er optræk til, at der skal ske noget spændende. Straks efter aftensmaden kom jeg på trimmebordet. Jeg fik den helt store tur. Ikke nok med det. Der blev også gjort klar på badeværelset. Der var ingen vej udenom. Jeg skulle i bad. Jeg tror, jeg så meget ynkelig ud. Vi fik det dog overstået, og så måtte jeg på bordet igen.

Søndag den 9. februar 2014

Vi måtte tidligt op. Efter en hurtig morgentur fik vi travlt med at få pakket bilen. Jeg var helt rundt på gulvet. Jeg kunne slet ikke spise min morgenmad af bare spænding. Endelig kom vi af sted. Vi skulle til en stor hal i Fredericia. Min kørelærer stod ved indgangen. Vi fandt hurtigt ud af, hvor vi skulle være, og fik os slået ned et godt sted. Jeg nåede lige at få genopfrisket, hvordan man begår sig i ringen, inden det hele startede. Det så vist ikke ud til, at jeg havde glemt det. I dag skulle jeg prøve at være sammen med tre andre hunde i ringen. Det har jeg ikke prøvet før. Det blev lige øvet lidt ved Idas hjælp.

Da vi på et tidspunkt så nogle svenskere lede efter et sted at slå sig ned, rykkede vi vore ting lidt sammen. Så kunne de være ved siden af os. Det kom jeg ikke til at fortryde. I kan tro, jeg soledede mig, da en sød svensk pige tilbød at klippe mine ører. Hun hedder Malin. <Jeg skulle selvfølgelig lige sikre mig, at det ikke

var farligt. Men hurtigt nød jeg det i fulde drag. Jeg kunne se, Karl-Frederik stod og håbede på, at hun også ville tilbyde at ordne hårene i hans ører. Det gjorde hun dog ikke. Til gengæld syntes hun, jeg var fin.

Igen som sidste race skulle vi i ringen. Jeg synes, både Hanne og jeg løb fint. Vi gjorde os begge meget umage. Da vi til sidst blev stillet op på en række, stod der to hunde foran mig. En svensker og så Seamus. Tænk, jeg måtte stå og glo lige ind i rumpen på Seamus. Øv. Jeg skal gøre mig rigtig umage næste gang, så han må stå og glo ind i min rumpe. Så vil jeg stikke næsen i sky.

Den svenske pige syntes, dommeren var meget streng, da hun så, jeg havde fået et blåt bånd.

Det var dejligt at få genoptaget udstillingslivet. Jeg fik også set mig omkring i hallerne. Der var meget at se på. I kan tro, jeg trak i linen, for at nå at få set så meget som muligt.

Da vi kom hjem, var jeg meget træf. Det blev til en hurtig eftermiddagstur, men aftenuren sprang vi over.

Lørdag den 15. februar 2014

Det var også en af de spændende dage. Vi skulle på travetur ved Nørrestrand i Horsens. Der havde jeg aldrig været før. Der var allerede kommet en del hunde, da jeg sprang ud af bilen. Snart opdagede jeg min gamle skolekammerat Rita. Man kan måske også driste sig til at kalde hende min gamle skolekæreste. Som sædvanligt blev det den helt store omfavnelser. Vi sansede slet ikke omverdenen. Men der var vist flere, der tog kameraet frem.

Min skolekammerat Kimmi fik jeg også hilst på.

Vi gik ca. 6 kilometer. Jeg kæmpede mig frem i spidsen. Jeg pløjede mig igennem stierne som en havefræser, mens Karl-Frederik holdt igen i snoren. Jeg var da også med i udbryderfeltet, da vi kom i mål. Det var en dejlig tur. Det blæste lidt, men vi blev ikke våde. Regnen kom først, da vi sad i bilen på vej hjem.

Senere på eftermiddagen fik vi besøg af Hannes mor. Så skulle jeg jo underholde hende. Jeg har på fornemmelsen, at det ikke er velset, at jeg viser hende min respekt ved at springe op ad hende. Jeg er ikke sikker, så jeg gjorde det for en sikkerheds skyld.

Da jeg kom i seng, sov jeg til den lyse morgen – næsten.

Søndag den 16. februar 2014

Kl. 7.30 kunne jeg ikke strække den længere. Jeg måtte op. Det kom jeg så også, og snart begav vi os af sted på vor lange 1½ times morgentur. Vi har lagt vor rute lidt om, fordi der et hus bor en hund, der kommer farende ud og er vred, når vi går forbi. Den fornøjelse skal den ikke have. På stierne i villakvarteret mødte vi den sorte labrador Buster. Heller ikke i dag havde han snor på. Måske husker i, at han sidste weekend rejste børster, og jeg skældte ham ud. Sådan var det ikke i dag. I dag var vi på bedre talefod. Det var lige før, vi fik lyst til at lege. Så kom Busters nabo collie. De havde vist nogle nabostridigheder, så de var ikke på talefod.

Vi har jo foreslået, at mine wheatenvenner kunne komme på udflugt til Stenhøj Strand. Vi tænkte, at vi så nok hellere måtte tage ned og se på forholdene. Vor eftermiddagstur gik derfor til Stenhøj. I regnvejr. Men det var dejligt alligevel. Vi gik den gule tur mod vest. Der var flere stejle bakker, der skulle bestiges. Men sikke en udsigt. Men det er nok ikke den vej, man skal gå, hvis man er en gangbesværet hund. Men for os

andre er det alletiders. Vi kom også forbi resterne af en røverborg fra 13 hundredetallet. Vi så nu ingen røvere. De kommer nok kun frem, når det er mørkt.

Resten af dagen var bare afslapning. Jeg gider ikke engang at skrive, at jeg var en sød hund. Det er jeg jo nu næsten altid.

Mandag den 17. februar 2014

Det var en af de sædvanlige hjemmearbejdsdage, som vi fortsat har mange af. Som sædvanligt startede den med en dejlig times morgentur. Så var det hjem til arbejdet. Ja det vil sige, jeg lå jo bare og slappede af. Den sidste halve time, inden Karl-Frederik var færdig med at arbejde var næsten ikke til at holde ud. Jeg kunne næsten ikke vente. Flere gange var jeg oppe for at se, hvordan det stod til på hans computerskærm. Endelig trykkede han da på slukknappen. Så kunne vi komme ud på traveturen i Sebberup Skov. Vejret var dejligt. Man kunne mærke, at solen varmede.

Lørdag den 22. februar 2014

Det blev en rimelig fredelig weekend. Lørdag startede vi med vor lange morgentur på 1½ time. Vi skulle skynde os lidt. Det var i dag Karl-Frederiks tur til at få sin pels ordnet. Han skulle ikke til Fyn. Han kunne få det ordnet i Hedensted. Jeg tog med. Jeg blev ude i bilen. Vi parkerede lige udenfor, så jeg kunne sidde og se, hvad de gjorde ved ham. Det så ret fredeligt ud. Der var ikke nogen, der holdt ham i skægget eller det andet sted. Det gik også meget hurtigere, end når jeg skal have ordnet pels. Jeg tror ikke, han havde så mange filtre. Jeg plejer at få godbidder. Det fik han ikke. Måske var han ikke dygtig nok.

Da vi kom hjem, skulle vi arbejde i haven. Der var meget, der skulle ordnes. Blandt andet skulle drivhuset gøres efterårsklar. Eftermiddagstur og aftentur fik vi dog tid til.

Her slutter så min dagbog. Livet går videre. Vi mødes nok et eller andet sted. Hej så længe

Hilsen

Connor